TANA FRENCH

virtual-project.eu

CĂUTĂTORII

TANA FRENCH

CĂUTĂTORUL

Original: *The Searcher* (2020)

Traducere din limba engleză:
IULIA DROMERESCHI

virtual-project.eu

— 2023 —

1

Când Cal iese din casă, ciorile prinseseră deja ceva. Vreo şase s-au adunat pe peluza din spate, prin iarba lungă şi udă şi printre buruienile cu flori galbene. Ţopăie şi lovesc cu ciocurile. E ceva mic şi încă mai mişcă.

Cal lasă jos sacul de gunoi, plin cu tapet. Şi-ar lua cuțitul de vânătoare ca să curme suferința creaturii, dar ciorile sunt aici de mai multă vreme. Ar fi o nesimțire din partea lui să apară aşa cu nonşalanță şi să se amestece în treburile

lor. Se aşază, în schimb, pe treapta acoperită de muşchi, lângă sacul de gunoi.

Îi plac ciorile. A citit undeva că sunt foarte deştepte. Că ajung să te cunoască, că îți aduc chiar şi cadouri. De trei luni încearcă să le momească folosind resturi lăsate pe buturuga mare dinspre fundul grădinii. Îl privesc în timp ce se deplasează încet prin iarbă din stejarul cotropit de iederă unde-şi au teritoriul şi, de îndată ce e suficient de departe de ele, coboară să se certe gălăgioase pentru resturi. Dar urmăresc cu atenție mişcările lui Cal, iar dacă încearcă să se apropie, dispar în zbor înapoi în stejar şi-l batjocoresc aruncându-i crengi în cap. Ieri după-amiază era în living, descojind tapetul mucegăit, când o cioară de dimensiune medie a aterizat pe pervazul unui geam deschis, a țipat ca şi cum ar fi aruncat cu înjurături, pentru ca mai apoi să plece scoțând un cârâit care semăna cu un hohot de râs.

Creatura doborâtă se zvârcoleşte în toate direcțiile, culcând la pământ firele lungi de iarbă. O cioară mai mare se apropie, o loveşte puternic cu ciocul şi creatura încremeneşte.

Un iepure, poate. Cal i-a văzut în zori, ronțăind una, alta, țopăind prin rouă. Gropile lor sunt undeva pe câmpul din spatele lui, aproape de păduricea de aluni şi scoruşi. Şi-a propus ca, după ce primeşte permisul de portarmă, să vadă dacă-şi mai aminteşte ce a învățat de la bunicul lui despre jupuirea vânatului şi dacă internetul, încăpățânat ca un catâr, va catadicsi să-i livreze o rețetă de tocană. Ciorile se înghesuie, ciugulind cu putere şi proptindu-se în picioare ca să smulgă bucăți de carne, şi tot mai multe aterizează din copac ca să se alăture festinului.

Cal le priveşte o vreme, întinzându-şi picioarele şi rotindu-şi un umăr. Munca la casă necesită muşchi pe care uitase că-i are. În fiecare dimineață îl doare altceva, deşi la asta contribuie, probabil, şi salteaua ieftină pe care doarme

direct pe podea. Cal e prea masiv şi prea în vârstă pentru asta, dar n-are sens să aducă mobilă bună în praf, umezeală şi mucegai. O va cumpăra după ce termină casa şi după ce-şi va da seama de unde; Donna se ocupa de toate acestea. Dar nu-l deranjează durerea. Îl mulţumeşte. Ca şi bătăturile şi pielea aspră, durerile sunt dovezi solide, câştigate, ale întregului care este viaţa lui acum.

Se lasă seara lungă şi rece de septembrie, dar e suficient de înnorat încât să nu vadă nici urmă de apus. Cerul, pătat în nuanţe subtile de cenuşiu, se pierde în infinit. La fel şi câmpurile, scrise în coduri misterioase de nuanţe de verde, în funcţie de utilitatea lor, şi separate de garduri vii întinse, pereţi de piatră şi drumul îngust şi vechi. Spre nord, o linie de munţi joşi se desenează la orizont.

Ochii lui Cal încă se obişnuiesc să privească atât de departe, după atâţia ani în peisajul urban. Ştie că natura e unul dintre puţinele lucruri a cărui realitate nu te dezamăgeşte. Pe internet, vestul Irlandei arăta minunat. Exact din mijlocul lui, arată chiar mai bine. Aerul e încărcat de arome ca un pandişpan, de parcă ar trebui nu doar să-l respiri, ci şi să muşti o gură mare, poate, sau să te freci pe faţă cu o bucată din el.

După o vreme, ciorile se mai liniştesc, căci festinul se cam încheie. Cal se ridică şi ia din nou sacul de gunoi. Ciorile îl privesc iscoditor imediat şi când porneşte iar spre grădină îşi iau zborul ghiftuite înapoi în copac. Cal trage sacul de un colţ lângă magazia de piatră acoperită de plante căţărătoare şi pe jumătate dărâmată, şi se opreşte să vadă cina ciorilor. Iepure, într-adevăr, unul tânăr, deşi abia mai puteai să-ţi dai seama ce animal a fost.

Lasă sacul de gunoi cu ceilalţi şi se întoarce spre casă. Aproape c-a ajuns, când ciorile se ridică agitate lovind frunzele şi ţipând. Cal nu se întoarce şi nici nu se opreşte. Zice foarte încet, printre dinţi, închizând uşa în urma lui:

— Fir-ai al naibii!

În ultima săptămână şi jumătate, cineva l-a tot urmărit pe Cal. Probabil de mai multă vreme, dar era preocupat de treburile lui şi, cum ar fi gândit oricine în mijlocul unui spaţiu mare şi gol, a presupus că era singur. Mintea îşi închisese toate sistemele de alarmă, aşa cum el îşi dorise. Într-o seară însă, îşi pregătea cina. Frigea un hamburger pe singurul ochi funcţional al aragazului mâncat de rugină, cu Steve Earle dat tare în boxa iPodului şi mima că loveşte cu bețele în tobe, când a simţit nişte furnicături pe ceafă.

Ceafa lui Cal era antrenată, după mai mult de douăzeci şi cinci de ani în poliţia din Chicago. O ia în serios. Aşa că a traversat relaxat bucătăria, dând din cap în ritmul muzicii şi examinând blaturile de parcă nu găsea ceva, şi apoi a sărit brusc în dreptul ferestrei. Nu era nimeni afară. A închis aragazul şi a pornit iute spre uşă, dar grădina era pustie. Străbătuse tot perimetrul, sub un cer cu un milion de stele sălbatice şi o lună numai bună de urlat la ea, în timp ce câmpurile se desfăşurau albe în jurul lui în icnete de bufniţe. Nimic.

O fi fost vreun animal, şi-a spus Cal, vreun zgomot înecat în muzică, aşa că numai subconştientul său îl auzise. Pe-aici, întunericul e aglomerat. A stat de câteva ori pe treaptă, târziu, după miezul nopţii, bând câteva beri, şi a prins ritmul întunericului. A văzut un arici foşnind în grădină, o vulpe agilă oprindu-se în drumul ei scrutându-l dintr-o privire. O dată, un bursuc mai mare şi mai musculos decât s-ar fi aşteptat Cal a parcurs ruta pe lângă gardul viu şi apoi s-a făcut nevăzut în el. Un minut mai târziu, s-a auzit un ţipăt ascuţit, apoi foşnetul produs de bursucul care se îndepărta. Orice s-ar fi putut întâmpla acolo.

Înainte să se ducă la culcare, şi-a pus cele două căni şi două farfurii pe pervazul geamului din dormitor şi a târât un

birou vechi în dreptul uşii. Dar şi-a zis apoi că se comportă prosteşte şi a pus lucrurile la locul lor.

Câteva dimineți mai târziu, desprindea tapetul, cu geamul deschis ca să iasă praful, când ciorile au zburat brusc din copac, țipând la ceva de sub ele. Foşnetele grăbite care se îndepărtau în spatele gardului erau prea puternice ca să fi fost cauzate de un arici sau vreo vulpe, prea puternice chiar şi pentru un bursuc. Când a ajuns, era deja prea târziu.

Probabil doar nişte copii plictisiți, care-l spionau pe nou-venit. Nu prea era mare lucru de făcut pe-acolo, cu un sat care începea în buzunar şi cel mai apropiat orăşel de Doamne-ajută la vreo treizeci de kilometri. Ce prost se simte doar pentru că s-a gândit la altceva! Mart, dragul lui vecin din capătul drumului, îşi încuie uşa doar noaptea. Când Cal a ridicat o sprânceană auzind asta, Mart a început să râdă şuierând, în timp ce fața cu pometi înalți i se încrețise toată.

— La cum arată, a zis arătând spre casa lui Cal, ce să-ți fure? Şi cine? O să mă strecor eu, în zori, să văd ce rufe ai pus la spălat şi să caut ceva ca să-mi mai anim stilul vestimentar?

Cal a râs şi el şi i-a zis că n-are decât, iar Mart i-a răspuns că are suficiente haine, ținând cont că n-avea planuri să facă curte nimănui şi a început să-i explice de ce nu.

Dar se întâmplase câte ceva. Nu cine ştie ce, doar lucruri care gâdilă simțurile de copoi ale lui Cal. Motoare turate la trei dimineața, pe drumuri lăturalnice, mârâieli profunde. În unele seri, nişte tipi în spatele cârciumii, prea tineri şi îmbrăcați nepotrivit, vorbind prea tare şi prea repede, cu un accent care nu se potrivea locului. Era ceva în felul în care întorceau capul spre uşă, când intra Cal, era ceva şi în privirile lor, prea lungi parcă. A avut grijă să nu spună nimănui cu ce se ocupase înainte, dar era suficient şi numai să fie un străin.

Prostule, îşi spune Cal, făcând flacăra mai mică sub tigaie şi privind pe geamul din bucătărie către câmpurile verzi, tot mai neclare. Câinele lui Mart se agită pe lângă oile care se îndreaptă calme spre saivan. Şi-a petrecut prea mulți ani în patrulă prin cartiere rău famate, de-aia acum fermierii i se par nişte băieţaşi din bande.

Ar putea paria că sunt nişte copii plictisiți. Dar Cal tot a dat muzica mai încet, ca să nu-i scape nimic, şi se gândeşte să-şi ia un sistem de alarmă, iar asta-l scoate din minți. Ani întregi Donna s-a repezit la butonul de volum: „Cal, copilul de-alături încearcă să doarmă! Cal, doamna Scapanski abia ce-a fost operată, crezi că vrea să-i faci urechile să explodeze? Cal, ce-o să creadă vecinii, că suntem nişte sălbatici?" A vrut la ţară şi ca să poată asculta Steve Earle suficient de tare încât să cadă veveriţele din copaci şi a vrut să fie la mama naibii tocmai ca să nu trebuiască să monteze alte alarme. Simte că nici măcar să-şi aranjeze ouăle nu poate fără să privească peste umăr şi un bărbat ar trebui s-o poată face în propria bucătărie. Copii sau nu, trebuie să scape de gândurile astea.

Acasă, ar fi rezolvat problema cu nişte camere bune şi discrete, care încarcă direct în cloud. Aici, chiar dacă WiFi-ul ar suporta un astfel de transfer – deşi se îndoieşte –, ideea de a-şi duce înregistrările la cea mai apropiată secție nu i se pare prea bună. Nu ştie ce poate stârni: o dispută între vecini sau poate cel care-l urmăreşte e văr cu polițistul, ori cine ştie ce.

S-a gândit la capcane. Teoretic, sunt ilegale, dar Cal e convins că n-ar fi mare lucru: Mart s-a oferit deja de două ori să-i vândă o puşcă neînregistrată, care zace nefolosită; plus că toată lumea conduce acasă după ce-a băut la cârciumă. Doar că, din nou, nu ştie ce ar putea declanşa.

Sau poate c-a făcut-o deja. Ascultându-l pe Mart, Cal a început să aibă idee cât de încurcate pot ajunge lucrurile

pe-aici şi cât de atent trebuie să fii pe unde calci. Noreen, care ține magazinul din ceea ce înseamnă o linie dublă de clădiri care-s considerate satul Ardnakelty, nu comandă prăjiturelele care-i plac lui Mart din cauza unei poveşti complicate, petrecută în anii 1980, care i-a implicat pe unchii ei, pe tatăl lui Mart şi nişte drepturi de păşune. Mart nu vorbeşte cu un fermier al cărui nume nici nu poate fi pronunțat, aflat de cealaltă parte a munților, fiindcă tipul a cumpărat un pui fătat de cățeluşa lui Mart, deşi n-ar fi trebuit. Mai sunt şi alte poveşti ca aceea, deşi Cal nu le ştie pe toate. Mart vorbeşte mult şi neinteligibil, iar Cal nu a deprins încă pe deplin accentul din partea locului. Îi place – e bogat precum aerul, croşetat fin, şi-l face să se gândească la apa rece de râu sau la vântul de munte –, dar bucăți de conversație trec pe lângă el pentru că îl distrage ritmul şi ratează mai mult. Dar înțelege suficient de mult cât să ştie că poate s-a aşezat pe locul cuiva la cârciumă sau a tăiat-o peste un teren nepotrivit, într-o plimbare, şi asta ar putea însemna ceva.

Când a ajuns aici, era pregătit pentru rezistență contra străinului. Şi era OK, câtă vreme nu-i dădea nimeni foc la casă. Nu căuta amici de golf şi serate dansante. Dar n-a fost aşa. Oamenii erau prietenoşi. Când a ajuns şi a început să care lucruri în şi din casă, a apărut Mart, s-a sprijinit de poartă încercând să afle mai multe informații. A ajuns să-i aducă un frigider mic şi să-i recomande un magazin de construcții bunicel. Noreen i-a explicat cam care erau relațiile de rudenie dintre vecini şi cum să se înscrie în schema de alimentare cu apă, şi – mai târziu, după ce a făcut-o să râdă de câteva ori –, a început să bată apropouri, doar pe jumătate în glumă, să-i facă lipeala cu sora ei văduvă. Bătrânii care sunt veşnic în cârciumă au trecut de la semne din cap la comentarii despre vreme şi explicații pasionate despre un sport numit hurling, care lui Cal i se

pare că are viteza, abilitatea şi ferocitatea hocheiului pe gheaţă, doar că fără gheaţă şi fără mare parte din echipamentul de protecţie. Până săptămâna trecută simţise că era, dacă nu primit cu braţele deschise, cel puţin acceptat ca fenomen natural interesant, un soi de focă poate, care decisese să locuiască pe lângă râu. Fireşte că va fi mereu un străin, dar simţea că nu mai conta aşa mult. Acum nu mai e atât de sigur.

Acum patru zile, Cal a condus până în orăşel şi a cumpărat un sac mare cu pământ de grădină. E conştient de ironie, când tocmai ce şi-a cheltuit mare parte din economii cumpărând patru hectare de teren, dar pământul lui este dur şi sfărâmicios, plin de rădăcini de iarbă şi pietricele ascuţite. Pentru grădină avea nevoie de pământ fin şi umed. A doua zi s-a trezit odată cu găinile şi a împrăştiat un strat pe lângă peretele exterior al casei, sub fiecare geam. A trebuit să smulgă buruieni şi plante cătărătoare şi să netezească pietricele, pentru o suprafaţă decentă. Aerul era rece şi-l simţea până în plămâni. Încetişor, câmpurile s-au luminat, iar ciorile s-au trezit şi-au început să se ciondănească. Când s-a luminat bine şi a auzit veşnicul şuierat al lui Mart către câinele său ciobănesc, Cal a mototolit punga de pământ pe care a aruncat-o în coşul de gunoi şi s-a dus în casă, să-şi pregătească micul-dejun.

A doua zi dimineaţă, nimic. Următoarea dimineaţă, nimic. Probabil că se apropiase prea mult, probabil că-l speriase. Îşi văzu deci de treabă şi-şi ţinu ochii departe de geamuri şi de garduri.

În dimineaţa asta a găsit urme în pământul de sub geamul de la living. Tenişi, după firele rămase, dar urmele se suprapuneau, aşa că nu-şi putea da seama cât de multe sau de mari erau.

Tigaia e încinsă. Cal aruncă în ea patru felii de bacon, mai bogat în carne şi mai gustos decât ce ştie el, şi, după ce

grăsimea începe să sfârâie, sparge şi două ouă. Se apropie de iPod, care stă pe aceeaşi masă de lemn veche unde Cal mănâncă – toată mobila lui se reduce la masa aceea, un birou de lemn lovit, vechi, două scaune, tot vechi, şi un fotoliu mare şi verde, pe care vărul lui Mart plănuia să-l arunce – şi pune Johnny Cash, nu foarte tare.

Dacă a făcut ceva care să enerveze pe cineva, atunci cumpărarea acestei case ar fi motivul principal. A ales-o de pe un site, pentru că avea şi pământ, pentru că se putea pescui în apropiere, acoperişul părea solid şi că voia să verifice documentele care ieşeau din biroul cel vechi. De multă vreme nu mai alergase Cal aşa după un vis, şi i se părea încă un motiv să o facă. Agenții imobiliari cereau 35.000. Cal le-a oferit 30.000, cash. Aproape că i-au smuls banii din mână.

Atunci nu se gândise că poate mai voia cineva locul. E o casă joasă, cenuşie, deloc specială, construită cândva prin anii 1930, de vreo cincizeci de metri pătrați, cu acoperiş cu plăci şi ferestre cu cercevele. Doar pietrele mari de temelie şi căminul lat, de piatră, îi aduc o sclipire. După fotografiile de pe site, era abandonată de ani buni, poate chiar decenii. Vopseaua i se scorojea, camerele erau pline cu piese de mobilier răsturnate, iar draperiile cu flori, putrezite. Dăduseră nişte vlăstari în fața uşii, iar plantele agățătoare se târau printr-un geam spart. Dar de atunci a aflat suficient de multe încât să-şi dea seama că poate mai dorea cineva locul, chiar dacă nu existau motive evidente, şi că oricine care simțea că l-ar putea revendica ar lua această posibilitate în serios.

Cal trânteşte mâncarea peste câteva felii groase de pâine, pune ketchup, scoate o bere din micuțul frigider şi se duce la masă. Donna l-ar certa pentru ce mănâncă, fiindcă nu prea pune gura pe fibre sau legume proaspete, dar chiar şi hrănindu-se dintr-o tigaie şi cuptorul cu microunde tot a

slăbit câteva kilograme sau poate chiar mai mult. Simte asta, nu doar în talie, ci şi în mişcări: face totul surprinzător mai uşor. A fost neliniştitor la început, de parcă gravitaţia nu mai intervenea atât de uşor, dar îi place tot mai mult.

Mişcarea e motivul. Aproape în fiecare zi, Cal se plimbă o oră sau două, fără vreo ţintă anume, ci îşi urmează instinctul şi obţine informaţii despre terenul lui. Multe zile îl plouă, dar nu-l deranjează: are o geacă mare, impermeabilă, iar ploaia e diferită de ce ştie el, e o ceaţă fină şi blândă care pare să se agaţe nemişcată în aer. De cele mai multe ori, nu-şi pune gluga, ca să simtă ploaia pe faţă. Vede mai departe decât e obişnuit, dar şi aude la depărtare: câte un behăit sau un muget ori poate strigătul unui fermier vine spre el parcă de la mulţi kilometri, subţiat şi îmblânzit de distanţă. Uneori vede unul dintre fermieri în timp ce-şi rezolvă treburile peste câmpuri sau pufăie pe un drumeag în tractor, astfel încât Cal trebuie să se vâre în gardul sălbatic şi să-l lase să treacă, salutându-l cu mâna ridicată. A trecut pe lângă femei solide, care cărau lucruri grele prin curţi de ferme aglomerate, copilaşi cu obraji roşii care-l privesc printre uluci cu gura lipită de vreo bară, în timp ce câini pricăjiţi latră şi se reped la el. Uneori, câte o pasăre scoate un strigăt ascuţit deasupra capului sau un fazan ţâşneşte de sub tufe, când Cal se apropie de el. Intră înapoi în casă simţind că a făcut ce trebuie când a renunţat la tot şi a venit aici.

Când nu se plimbă sau când altceva nu-i suscită atenţia, Cal lucrează la casă de dimineaţă până noaptea. Primul lucru făcut la sosire a fost să mătură coconul gros de pânze de păianjen şi praf şi gâze moarte şi cine-ştie-ce, care se străduia, cu răbdare, să pună stăpânire pe casă. Apoi a schimbat geamurile, toaleta şi cada – ambele ciobite zdravăn de cineva cu un ciocan pneumatic şi o ură fără egal contra instalaţiilor sanitare –, ca să nu-şi mai facă nevoile într-o

gaură din pământ şi să nu se mai spele în găleată. Cal nu e instalator, dar a fost mereu îndemânatic şi are clipuri despre cum se fac lucrurile astea pe YouTube, când conexiunea de internet nu cade când îi e lumea mai dragă. Aşa c-a ieşit binişor.

După aceea a petrecut o vreme cercetând lucrurile abandonate în camere, fără să se grăbească şi acordând fiecăruia toată atenţia. Cine locuise acolo fusese o persoană foarte religioasă: imagini cu Sfânta Bernadette, cu Fecioara Maria dezamăgită şi cu un anume Padre Pio, toate cu ramă ieftină şi lăsate să se îngălbenească pe la colţuri de moştenitori mai puţin devotaţi. Se pare că le plăcuse laptele condensat, de vreme ce erau cinci conserve în dulăpiorul din bucătărie, dar expirate de cincisprezece ani. Existau ceşti de porţelan cu imprimeu roz, cratiţe ruginite, şervete de masă rulate, o figurină cu un copil într-o robă roşie şi coroană, cu capul lipit, şi o cutie cu o pereche de pantofi eleganţi, bărbăteşti, uzaţi şi lustruiţi de încă te puteai oglindi în ei. Cal a fost surprins că n-a găsit nicio dovadă a vreunei prezenţe adolescentine, nici doze goale de bere, nici mucuri de ţigară ori prezervative folosite, nici măcar graffiti. Se gândise că locul era, probabil, prea îndepărtat. Atunci, păruse un lucru bun. Acum nu mai e atât de sigur. Mai nou, ar fi preferat ca adolescenţii să mai treacă din când în când prin locul acela pe unde obişnuiseră să-şi petreacă vremea.

Hârtiile din birou s-au dovedit a nu fi mare lucru: articole rupte din ziare şi reviste, împăturite îngrijit. Cal a încercat să facă legătura între ele, dar n-a reuşit: printre altele, erau informaţii despre istoria cercetaşilor, despre cum să cultivi năut, melodii pentru fluierul de tinichea, informaţii despre forţele irlandeze de menţinere a păcii din Liban şi o reţetă galeză pentru pâine cu brânză. Cal le păstrase, pentru că, într-un fel, ele îl aduseseră acolo. Aruncase mare parte din

celelalte lucruri, inclusiv perdelele, ceea ce acum regreta. S-a gândit dacă să le scoată din grămada de gunoi care tot creşte în spatele magaziei, dar probabil că le-a ros deja un animal sau le-a umplut de urină.

A înlocuit ţevi şi scurgeri, s-a urcat pe acoperiş să elimine o recoltă solidă de buruieni din horn, a dat cu şmirghel şi a lustruit vechile scânduri de podea din stejar, iar zilele astea lucrează la pereţi. Ultimul locuitor ori avea gusturi surprinzător de neconvenţionale, ori avusese la îndemână doar câteva găleţi de vopsea ieftină. Dormitorul lui Cal avusese culoarea indigo accentuat, până ce umezeala îl presărase cu flori de mucegai şi ieşiseră la iveală petice palide de rigips. Dormitorul mai mic era mai deschis la culoare, verde-mentă. Partea de living a camerei din faţă era o culoare mai ruginie, maro-roşcat, peste tapetul care se cojea. Nu era clar ce se petrecea în zona bucătăriei, unde cineva intenţionase să pună gresie, dar se luase cu altceva, iar baia fusese lăsată de izbelişte: un cub mic în spatele casei, cu pereţi de rigips şi o urmă de covor verde, acoperind mai mult sau mai puţin podelele nerindeluite, de parc-ar fi fost făcut de extratereştri care auziseră c-ar exista o chestie numită „baie”, dar nu primiseră şi instrucţiunile. Cal are 1,93 metri şi trebuie să se înghesuie în cadă, cu genunchii sub bărbie. După ce va pune gresie, va adăuga şi un duş, însă mai poate aştepta. Vrea să termine de vopsit cât e încă suficient de frumos afară şi poate lăsa geamurile deschise. Au fost deja zile, câteva doar, în care cerul s-a făcut de un cenuşiu dens, iar frigul care se ridică din pământ şi vântul care mătură sute de kilometri şi casa lui, de parcă nici nu s-ar afla acolo îl avertizează cum va fi iarna. Nu seamănă nicicum cu bancurile de zăpadă şi temperaturile sub zero din iernile din Chicago – asta ştie de pe internet –, dar ceva de aici pune stăpânire cu hotărâre, ceva ce nu poate fi controlat, ceva plin de viclenie, oarecum.

Cal mănâncă şi evaluează toată treaba pe care a făcut-o peste zi. Tapetul, vechi de ani, a mucegăit în unele locuri şi asta îl încetineşte, dar l-a dat jos din mai bine de jumătate de cameră. Peretele din jurul arcadei de piatră a şemineului este încă de un roşu-maroniu, cojit. Surprinzător, dar ceva din el preferă camera aşa. Înseamnă ceva. Cal nu e artist, dar, dacă ar fi, ar vrea s-o lase aşa o vreme şi să picteze câteva tablouri.

A terminat jumătate din mâncare şi încă se gândeşte, când simte că i se ridică părul pe ceafă. De data asta ceva îi şi atrage atenţia: ceva care-şi pierde echilibrul mărunt, stângaci, şi se opreşte aproape imediat, de parc-ar fi cineva care s-a împiedicat în tufele de lângă geam şi apoi s-a redresat.

Cal mai ia o gură generoasă din sandvici, o înghite cu o gură de bere şi-şi şterge mustaţa de spumă. Se strâmbă apoi şi se apleacă să pună farfuria pe masă, în timp ce râgâie. Se ridică de pe scaun, îşi trosneşte gâtul şi se duce la toaletă, agitându-şi catarama.

Fereastra băii se deschide uşor, silenţios, de parcă ar fi fost dată cu ulei – de fapt, a fost. Cal a încercat să se cațăre pe cisternă şi să iasă pe geam şi reuşeşte mult mai agil decât te-ai aştepta de la cineva de înălţimea lui. Însă asta nu schimbă faptul că un motiv pentru care a renunţat la patrulă fusese că se săturase să se cațăre peste tot, urmărind idioţi care făceau lucruri inutile, şi n-avea de gând s-o ia iar de la capăt. Aterizează în afara casei, cu inima alergând în ritmul familiar, de vânătoare, cu fundul zgâriat de pervaz şi cu o furie tot mai pregnantă.

Găseşte într-un tufiş o bucată de ţeavă rămasă de la lucrările din baie. Fără pistol, dar cu ţeava în mână, tot simte că e dezarmat. Rămâne un minut nemişcat, permiţându-le ochilor să se obişnuiască şi ascultă, dar noaptea este presărată cu zgomote mici şi nu reuşeşte să se

agațe de unul mai important. S-a făcut întuneric. Luna e sus pe cer, o felie ascuțită alergată de nori zdrențuiți, aruncând doar o lumină slabă, înşelătoare, şi prea multe umbre. Cal apucă mai bine țeava şi, făcând un compromis îndelung exersat între viteză şi tăcere, se îndreaptă către colțul casei.

Sub geamul livingului, nemişcat, stă cineva ghemuit, cu capul suficient ridicat cât să privească peste pervaz. Cal cercetează atent, dar în jur pare să nu mai fie nimeni – pare să fie doar tipul ăsta. În lumina revărsată dinspre geam vede o tunsoare periuță şi o urmă de roşu.

Cal lasă țeava şi atacă. Vrea să-l placheze pe tip şi să vadă apoi ce se întâmplă, dar se împiedică de o piatră. În clipa în care-şi recapătă echilibrul, tipul sare speriat şi fuge. Cal se aruncă în penumbră, îl apucă de un braț şi trage cu putere.

Tipul se mişcă prea uşor, iar când îi apucă brațul observă cât de subțire îi este încheietura. E un puşti. Cal slăbeşte puțin strânsoarea. Puştiul se întoarce ca o pisică sălbatică, respiră şuierat şi îşi vâră dinții în mâna lui Cal.

Cal urlă. Puştiul se smulge şi o ia la goană traversând grădina, ca o rachetă, într-o linişte deplină. Cal porneşte după el, dar în câteva secunde puştiul dispare în întuneric. Cal se opreşte, puştiul nu mai e. Îşi croieşte drum prin gardul viu şi priveşte în ambele direcții ale drumului, îngust cât o panglică abia vizibilă, din cauza umbrelor aruncate de lună. Nimic. Aruncă nişte pietre în tufe, în diverse direcții, încercând să-l facă pe puşti să iasă. Nimic.

Se îndoieşte că mai era cineva cu el – ar fi strigat, fie după ajutor, fie să-i avertizeze –, dar dă un ocol grădinii, ca să fie sigur. Ciorile dorm netulburate. Alte urme în pământul de sub geamul livingului, acelaşi model ca înainte. Doar acolo. Cal se retrage la adăpostul magaziei şi aşteaptă îndelung, încercând să-şi calmeze gâfâitul, dar nu aude niciun foşnet

în tufiş şi nici nu vede vreo umbră care să traverseze terenul. Doar aceea; doar un puşti. Nu se va întoarce sau, cel puțin, nu la noapte.

Când intră în casă se uită la mână. Copilul i-a făcut-o: trei dinți i-au străpuns pielea şi sângerează puțin. Cal a mai fost muşcat cândva şi asta a generat o furtună de hârtii peste hârtii, interogatorii, analize de sânge, dispute juridice, pastile şi înfățişări la tribunal, care au durat luni întregi, până când Cal s-a săturat să țină socoteala şi îşi punea mâna sau semnătura la dispoziție ori de câte ori era nevoie. Găseşte trusa de prim ajutor şi dezinfectează rana câteva secunde, apoi aplică un plasture.

Mâncarea s-a răcit. O încălzeşte şi se aşază din nou la masă. Johnny Cash continuă să cânte, jelind-o pe Rose, jelindu-şi băiatul pierdut, pe un ton profund, grav şi tremurat, de stafie.

Cal nu se simte cum se aştepta. Puşti care-l spionează pe tipul nou, la asta se aşteptase. Asta spera să găsească, era cel mai bun scenariu. Se gândea că va striga amenințări vagi în urma lor, în timp ce se făceau nevăzuți, urlând şi râzând şi aruncând insulte peste umeri, iar el va clătina din cap şi se va întoarce în casă, plângându-se de copiii din ziua de azi, ca un bătrân nesuferit. Şi cam atât. Poate că puştii ar fi revenit, din când în când, dar Cal nu era preocupat de asta. Putea reveni la renovări şi la muzica tare şi la aranjarea ouălor când avea chef, cu nasul de copoi adormit, aşa cum trebuia.

Doar că nu simte că asta a fost tot, iar nasul de copoi nu vrea să doarmă. Puştii care fac mişto de un străin trebuiau să vină în gaşcă şi să fie zgomotoşi, excitați de propria îndrăzneală ca de cofeină. Se gândeşte la cât de încremenit stătea puştiul ăla sub geam, la tăcerea lui, când l-a apucat, la ferocitatea de şarpe a muşcăturii. Puştiul nu se amuza. Era acolo cu un scop. Se va întoarce.

Cal îşi termină cina şi spală vasele. Bate în cuie un cearşaf în dreptul ferestrei de la baie şi face o baie rapidă. Se întinde apoi pe saltea, în întuneric, cu mâinile sub cap, privind pe geam la stelele strecurate printre nori şi ascultând vulpile care se bat undeva peste câmp.

2

Când iese şi se uită mai bine la biroul distrus, îşi dă seama că e mai vechi decât crezuse şi de calitate mai bună: din stejar, cu nişte bucle delicate sculptate în faţă şi de-a lungul liniei sertarelor şi cu mai multe locaşuri imbricate. Îl depozitase în dormitorul mai mic, fiindcă nu plănuia să se apuce de el, o vreme, dar azi pare să-i poată fi de folos. L-a cărat în spatele grădinii, la o distanţă calculată atent departe de gard şi de copacul ciorilor, lângă masa care îi va servi drept suprafaţă de lucru, luându-şi trusa de scule, unul dintre puţinele lucruri pe care le adusese cu el. Majoritatea sculelor i-au aparţinut bunicului său. Sunt uzate, ciobite, stropite cu vopsea, dar tot funcţionează mai bine decât rahaturile pe care le poţi cumpăra în prezent de la magazinele „specializate”.

Principala problemă a biroului este o adâncitură mare din care sar aşchii, de parcă oricine s-o fi năpustit cu ciocanul asupra băii a decis să-l lovească, în drum spre ieşire. Cal lasă partea aceea pentru mai târziu, când îşi mai revine mâna. Va începe cu şinele de glisare ale sertarelor. Două dintre ele nu mai există, iar celelalte două sunt îndoite şi despicate. Sertarele nu ies şi nici nu intră fără efort. Scoate ambele sertare, lasă biroul pe spate şi începe să deseneze contururi cu creionul în jurul şinelor rămase.

Vremea e de partea lui: e o zi însorită şi călduţă, vântul adie uşor, cu păsările pe garduri şi albine printre florile sălbatice, genul de zi în care cineva se poate bucura de

munca în aer liber. E zi de şcoală şi a trecut deja jumătate din dimineaţă, dar, judecând după cele întâmplate, Cal nu crede că îşi iroseşte timpul. Chiar dacă nu se întâmplă nimic imediat, are cu ce să-şi ocupe timpul până ies copiii de la şcoală. Fluieră printre dinţi cântecele vechi ştiute de la bunicul lui şi mai fredonează versurile când şi le aminteşte.

Continue să fluiere aplecat peste birou şi când aude foşnetul de paşi în iarbă. Dar, după un minut, aude zgomot prin gard şi simte un nas umed sub cot: Kojak, câinele ciobănesc alb cu negru al lui Mart. Cal îşi îndreaptă spinarea şi îi face cu mâna lui Mart.

— Cum îţi merge? întreabă Mart, peste gard.

Kojak amuşină mirosurile noi din gardul viu.

— Mă descurc, spune Cal. Tu ce faci?

— Bine, sănătos, mulţam de întrebare.

Mart e scund, cam 1,70 metri, vânjos şi musculos. Are părul grizonant şi ciufulit, un nas rupt o dată sau de două ori şi multe pălării. Azi poartă o şapcă de tweed care pare să fi fost mestecată de un animal de la fermă.

— Ce faci cu ăl de colo?

— Vreau să-l repar, spune Cal.

Încearcă să scoată a doua şină de glisare, dar nu reuşeşte. Biroul ăsta a fost făcut cu cap, indiferent când o fi fost făcut.

— Îţi iroseşti timpul, îi spune Mart. Mai bine te uiţi pe site-urile alea cu reclame. Găseşti vreo şase la preţ de nimic.

— Am nevoie doar de unul, răspunde Cal. Şi am unul.

Mart dă să protesteze, dar renunţă imediat, schimbând subiectul.

— Arăţi bine, zice, privindu-l pe Cal din cap până-n picioare.

Mart a fost înclinat să-l accepte pe Cal de la început. Adoră discuţiile, iar în cei şaizeci şi unu de ani ai săi a cam

aflat totul de la cei care locuiesc pe-aici. Pentru Mart, Cal e un fel de Crăciun.

— Mulțam. Şi tu.

— Vorbesc serios, omule. Eşti foarte zvelt. Burta aia se topeşte văzând cu ochii.

Când Cal, care mişcă răbdător şina înainte şi înapoi, nu răspunde, continuă:

— Cum faci?

— Uite-aşa, zice Cal şi face un semn din cap spre casă. În loc să stau în fund, la birou, toată ziua.

Mart scutură viguros din cap.

— Ba deloc. Îți zic eu ce-i. Îi carnea pe care-o mânci. Cârnații şi şunca de le iei de la Noreen. Sunt din zonă. Proaspete, de spui c-o să salte din farfurie să guițe la tine. Îți fac mult bine.

— Îmi place mai mult de tine decât de fostul meu doctor.

— Ascultă-mă. Carnea aia americană de-o mâncai acas' colcăie de hormoni. Îi pompează în vite, să le îngraşe. Ce crezi că le fac oamenilor?

Aşteaptă un răspuns.

— Nimic bun.

— Te umflă ca un balon şi-ți fac țâțe mari ca alea de le are Dolly Parton. Nebuni. UE le-a interzis pe toate pe aici. Asta te-a îngrăşat de la început. Acum, că mânci carne de calitate, irlandeză, o să se topească de pe tine. O s-arăți ca Gene Kelly cât ai zice „porc".

Mart s-a prins că lui Cal îi stă mintea la ceva şi e hotărât să-l facă să vorbească, fie din sentimentul datoriei de vecin, fie fiindcă o consideră o provocare.

— Ar trebui să lansezi pe piață Dieta cu Bacon-Minune a lui Mart. Mănânci şi slăbeşti.

Mart chicoteşte, mulțumit.

— Te-am văzut plecând la oraş ieri, zice într-o doară.

Se uită peste grădină la Kojak, care se ia la trântă cu un pâlc de tufe, chinuindu-se să se vâre cu totul în ele.

— Da, spune Cal şi ştie ce vrea Mart. Stai aşa.

Intră şi revine cu un pachet de prăjiturele.

— Nu le mânca pe toate odată.

— Eşti un gentleman, spune bucuros Mart, acceptând prăjiturelele peste gard. Le-ai gustat?

Prăjiturelele lui Mart sunt nişte forme din bezea roz şi moale, cu gem şi cocos, iar în ochii lui Cal par perfecte pentru a convinge o copilă de cinci ani, cu o fundă mare în păr, să nu mai facă scandal.

— Nu încă.

— Înmoaie-le, omule. În ceai. Bezeaua se face moale şi gemul ţi se topeşte pe limbă. Nimic nu-i ca ele.

Mart vâră prăjiturelele în buzunarul jachetei impermeabile verzi. Nu se oferă să plătească pentru ele. Prima dată, Mart a spus că prăjiturelele ar fi o favoare care i-ar însenina ziua unui fermier bătrân, iar Cal n-avea de gând să-i ceară un pumn de monede noului vecin. După aceea pentru Mart s-a transformat într-o tradiţie veche. Întorcându-şi privirea amuzat spre Cal când ia prăjiturelele, înseamnă că-l testează.

— Mie îmi place cafeaua. N-ar mai fi la fel.

— Să nu-i zici lui Noreen despre asta, îl previne Mart. Mi-ar lua şi bucuria asta. Crede că e în avantaj.

— Că veni vorba despre Noreen, spune Cal. Dacă te îndrepţi într-acolo, poţi să iei nişte şuncă pentru mine? Am uitat.

Mart fluieră prelung.

— Ai de gând să ţi-o pui în cap pe Noreen? Proastă mişcare, cârlane. Uite unde m-a adus pe mine. Orice-ai fi făcut, treci pe-acolo cu flori şi cere-ţi scuze.

Cal ar prefera să rămână acasă azi.

— Nu, spune. Tot încearcă să-mi facă lipeala cu sora ei.

Mart ridică din sprâncene.

— Care soră?

— Cred că Helena.

— Bunule Doamne, atunci să-ți fie de bine! Credeam că zici de Fionnuala, dar cred că lui Noreen îi place de tine. Lena are capul pe umeri. Soțul ei era rigid ca un cur de rață şi bea de stingea, fie iertat, aşa că ea n-are figuri în cap. Nu se supără dacă intri cu cizmele murdare sau dacă te băşeşti în pat.

— Genul meu de femeie. Dacă m-ar interesa.

— E o văduvă împlinită, nu una dintre alea tinere şi slabe, de le pierzi când se-ntorc pe-o parte. O femeie trebuie să aibă carne pe ea. Acum, zice, arătând spre Cal, care a început să râdă, să ştii că mintea ta murdară vorbeşte. Nu la ce crezi tu mă refer, ai înțeles?

Cal clatină din cap, râzând în continuare.

— Ce zic eu – Mart îşi sprijină antebrațele de bara de sus a gardului, făcându-se comod, ca să detalieze –, ce zic eu aici este că, dacă vrei femeie în casă, vrei una care să umple spațiul. Nu te ajută o scândură de fată, numai pielea şi osul, cu o voce amărâtă de şoarece, care să nu scoată un cuvânt decât din an în Paşti. N-ar merita. Când intri în casă, vrei să-ți vezi şi să-ți auzi femeia. Să ştii că e acolo, altfel care-ar fi rostul?

— N-ar fi, spune Cal, rânjind. Deci Lena e zgomotoasă?

— Ai şti când e prezentă. Treci de-ți ia singur şunca şi zi-i lui Noreen să vă facă lipeala. Spală-te bine, rade-ți tufa de pe față, pune-ți o cămaşă bună. Du-o în oraş, la restaurant, nu la cârciumă ca să se holbeze toate scursurile la ea.

— Ar trebui s-o inviți tu în oraş.

Mart pufneşte.

— Eu n-am fost niciodată însurat.

— Exact. N-ar fi corect să-mi depăşesc norma de femei zgomotoase.

Mart scutură viguros din cap.

— Nu, nu, nu. Ai priceput pe dos, să ştii. Câți ani ai, patruşcinci?

— Patruzeci şi opt.

— Nu-i arăți. Cred că hormonii din carne te-au ținut tânăr.

— Mersi.

— Mă rog. Dar, când ajunge la patruzeci, bărbatul poate fi însurat. Femeile au idei, iar eu sunt obişnuit doar cu ale mele. Tu, nu.

Mart a extras aceste aspecte şi alte informații vitale din prima întâlnire cu Cal, cu o abilitate abia perceptibilă, încât Cal s-a simțit un amator.

— Ai locuit cu fratele tău, zice el.

Mart oferă şi el informații: Cal ştie totul despre fratele lui, căruia îi plăceau prăjiturelele cu cremă de ou şi lapte. Era un tâmpit, dar se descurca bine cu oile, i-a rupt nasul lui Mart lovindu-l cu o cheie de buloane când se certau pentru telecomandă şi a murit în urma unui atac cerebral acum patru ani.

— N-avea nimic în cap, zice Mart, cu aerul cuiva care a înscris un gol. Prost ca o balegă. N-aş fi suportat să vină vreuna cu ideile ei în casa mea. Să vrea un candelabru sau un câine sau să fac cursuri de yoga.

— Ai fi putut găsi una proastă, zice Cal.

Mart pufneşte.

— M-am săturat de prostiile lu' frate-miu. Dar îl ştii pe Dumbo Gannon, de la ferma de colo?

Arată peste câmpuri, spre o clădire joasă, dar lungă, cu acoperiş roşu.

— Da, spune Cal, mai mult ghicind despre cine e vorba.

Unul dintre bătrânii de la cârciumă – e mic, îndesat şi are nişte urechi cât toartele. Ai putea să-l ridici dac-ai trage de ele.

— Dumbo e la a treia nevastă, continuă el. N-ai zice, ținând cont de ce cap de barabule are, dar îți zic. Una dintre ele a murit şi cealaltă a fugit, dar de ambele dăți Dumbo a făcut rost de o alta în mai puțin de-un an. Aşa cum mi-aş lua eu alt câine dacă mi-ar muri Kojak sau un teve nou dacă s-ar strica, Dumbo îşi ia nevastă nouă. Fiindcă el s-a obişnuit ca cineva să vină cu idei. Dacă n-are femeie, nu ştie ce să mănânce la cină sau la ce să se uite la teve. Şi, dacă n-ai femeie, nici tu nu ştii în ce culori să vopseşti camerele din casa ta.

— În alb, spune Cal.

— Şi mai ce?

— Şi alb.

— Vezi ce vreau să zic? spune Mart, triumfător. Până ia urmă, nu le vei vopsi în alb. Tu ai obiceiul să-ți vină cineva cu idei. O să cauți.

— Aş putea aduce un tip care se ocupă de interioare, spuse Cal. Un hipster care va vopsi pereții în nuanțe de verde aprins şi stacojiu.

— Şi unde crezi c-ai să găseşti unul d-ăsta?

— Îl aduc din Dublin. O să aibă nevoie de viză de muncă?

— O să faci cum face Dumbo, îl informează Mart. Că vrei sau nu vrei. Eu încerc doar să mă asigur c-o faci cum trebuie, înainte ca vreo slăbănoagă cu minte de câlți să-şi vâre ghearele în tine şi să-ți facă viața un iad.

Cal nu-şi dă seama dacă Mart chiar asta crede sau dacă aruncă săgeți ca să caute sămânță de ceartă. Lui Mart îi plac discuțiile în contradictoriu, cum îi plac prăjiturelele lui. Uneori, Cal îi ține isonul, ca un vecin de treabă, însă azi are câteva întrebări precise, apoi vrea ca Mart să-l lase în pace.

— Poate în câteva luni, zice. Nu am de gând să încep nimic cu o femeie acum. Nu până ce locul ăsta nu-i suficient aranjat încât s-o las să-l vadă.

Mart mijeşte ochii spre casă şi încuviinţează, recunoscând că are dreptate.

— Nu lăsa să treacă multă vreme. Lena are de unde alege.

— E în paragină de mult. O să-mi ia o vreme să o refac. Ai idee de cât timp nu e locuită?

— De cincisprezece ani. Poate douăzeci.

— Par mai mulţi, face el. Cine a locuit aici?

— Marie O'Shea, spune Mart. Nu şi-a luat alt bărbat după ce a murit Paudge, dar femeile-s diferite. Se obişnuiesc cu căsătoria, aşa ca bărbaţii, dar le place să mai ia şi o pauză. Marie era văduvă doar de un an când a murit şi ea. N-a avut norocul să-şi tragă sufletul. Dacă Paudge s-ar fi dus cu zece ani mai devreme...

— Copiii n-au vrut casa?

— Sunt plecaţi de mult. Doi în Australia, unul în Canada. Nu că vreau să zic ceva urât despre casa ta, însă nu-i chiar genul care ademeneşte copiii acasă.

Kojak renunţă la tufe şi se îndreaptă spre Cal, dând din coadă. Cal îl scarpină după ureche.

— Cum de-au vândut abia acum? S-au certat ce să facă în privinţa ei?

— Din câte ştiu, la început au păstrat-o fiindcă preţurile creşteau. Pământ bun care se irosea, fiindcă proştii credeau c-o să-i facă milionari. Apoi – chipul lui Martin se despică de un rânjet necurat – a venit criza şi au rămas cu casa, că nu le dădea nimeni doi bani pe ea.

— Hm...

Asta ar putea genera nemulţumiri, într-un fel sau altul.

— A mai vrut careva s-o cumpere?

— Frate-meu, zice Mart prompt. Idiotu'. Aveam destule pe cap. S-a uitat prea mult la *Dallas,* săracul. S-a crezut baron peste vite.

— Credeam c-ai zis că nu avea idei.

— N-a fost o idee, ci o tâmpenie. I-am tăiat-o scurt. Când au femeile idei, nicio şansă. Dacă le-o tai într-un loc, creşte-n altul. N-ai de unde şti cum apare.

Kojak se sprijină de piciorul lui Cal, cu ochii pe jumătate închişi, de plăcere, împingându-se în palma lui ca să-l mângâie. Cal se gândeşte să-şi ia un câine. Voia să aştepte până ce era casa aranjată, dar acum se gândeşte că n-ar fi rău să se grăbească.

— Sunt rude de-ale familiei O'Shea pe aici? Am găsit lucruri pe care poate le vor.

— Dacă le voiau, spune Mart, raţional, au avut douăzeci de ani să le ia singuri. Ce fel de lucruri?

— Hârtii, zice vag Mart. Poze. Mă gândeam să verific, înainte să le arunc.

Mart rânjeşte.

— E nepoata lui Paudge, Annie, la câţiva kilometri mai în deal, pe drum, dincolo de Moneyscully. Dacă vrei să-i duci lucrurile, te duc eu, numa' ca să-i văd faţa. Maică-sa şi Paudge nu se suportau.

— Cred c-o să zic pas, spune Cal. Are copii care-şi pot dori amintiri de la străunchi?

— Au plecat cu toţii, ori la Dublin, ori în Anglia. Aruncă hârtiile în foc. Sau vinde-le pe internet altui yankeu care vrea ceva tâmpenii de patrimoniu.

Cal nu e sigur dacă e sau nu o ironie. Cu Mart, nu-ţi dai mereu seama şi ştie că tocmai asta e amuzant la el.

— Poate, zice el. În fond, nu mă priveşte. Familia mea nu-i irlandeză, din câte ştiu.

— Toţi aveţi o picătură de sânge irlandez, spune Mart, cu încredere absolută. Într-un fel sau altul.

— Cred c-o să păstrez lucrurile, atunci, zise Cal, mângâindu-l ultima dată pe Kojak şi întorcându-se la cutia lui cu scule.

Annie nu pare genul care să-şi trimită copiii să investigheze casa bătrânească. Lui Cal i-ar plăcea să ştie cine ar putea fi puştiul ăla – credea că ar putea fi din vecini, dar nu ştie nimic despre niciun copil –, iar un străin de vârstă mijlocie care pune întrebări despre băieții din zonă pare o rută sigură spre cărămizi care-i sparg geamurile şi deja are suficiente probleme pe cap. Scotoceşte prin cutie după daltă.

— Succes cu treaba aia, zice Mart, ridicându-se cu o grimasă de pe gard.

O viață de muncă la fermă i-a măcinat încheieturile. Îl supără genunchiul, umărul şi aproape tot restul corpului.

— Când termini, te scap eu de lemnele de foc.

— Şunca, îi aminteşte Cal.

— Va trebui să o înfrunți pe Noreen. Nu poți să te ascunzi aici şi să speri c-o să uite. Aşa cum ți-am zis, tinere: când unei femei îi intră o idee-n cap, n-ai ce face.

— Poți să-mi fii cavaler de onoare, spune Cal, vârând dalta sub şina de glisare.

— Feliile de şuncă îs 2,50, îl anunță Mart.

— Ca să vezi, atâta costă şi prăjiturelele.

Mart râde şi scoate un şuierat, apoi loveşte gardul, făcându-l să se clatine alarmant. Apoi îl fluieră pe Kojak şi pleacă amândoi.

Cal se întoarce la biroul pe care-l repara, scuturând din cap şi rânjind. Uneori bănuieşte că Mart joacă rolul țăranului cu darul vorbirii doar ca să-l facă mai dispus să-i aducă prăjiturele şi cine ştie ce-o mai fi având în minte. „Să ştii că da”, ar fi zis Donna, când le plăcea să inventeze lucruri care-l făceau pe celălalt să râdă. „Să ştii că, dacă nu eşti pe-aproape, poartă frac şi vorbeşte precum Regina. Sau poartă adidaşi de firmă şi se mişcă-n stil Kanye? Cal nu se gândeşte mereu la Donna, ca la început. A fost nevoie de luni de muncă fără pauză, de muzică dată la maximum sau

de recitat componența echipelor de fotbal, cu voce tare, ca un nebun, ori de câte ori îi venea în minte, dar a reuşit, în cele din urmă. I se mai strecoară în minte, câteodată, mai ales când dă peste ceva care ar face-o să zâmbească. I-a plăcut mereu zâmbetul Donnei, prompt şi larg. Râdea cu toată fața.

După ce-şi văzuse amicii trecând prin aceeaşi situație, se aşteptase să-şi facă curaj s-o sune când se îmbăta, aşa că a evitat băutura o vreme, însă n-a fost la fel. După câteva beri, Donna i se pare la un milion de kilometri distanță, într-o altă dimensiune, unde n-o poate ajunge niciun apel. Se înmoaie doar când ea îl ia prin surprindere, într-o dimineață senină de toamnă, când îi înfloreşte în minte, atât de vie şi de proaspătă, încât aproape că-i simte mirosul. Nu-şi aminteşte de ce n-ar trebui să-şi scoată telefonul, să-i spună „Hei, iubito, ascultă-mă". Probabil ar trebui să-i şteargă numărul, dar poate că va fi nevoie să discute despre Alyssa, cândva, şi oricum l-a învățat pe de rost.

Şina sertarului iese, în sfârşit, din locaş şi Cal scoate cuiele ruginite cu un cleşte. Măsoară şina şi notează. Când s-a dus prima dată la magazinul de construcții, a luat câteva bucăți de cherestea de diverse mărimi, fiindcă avea cutia cu scule şi pentru că nu se ştie niciodată când ai nevoie de ele. O bucată lungă de pin e cam de lățimea potrivită pentru şinele de glisare noi, dar un pic prea groasă. Cal o trânteşte pe masă şi începe să o netezească.

Acasă, planul lui ar fi fost ca data viitoare să pună mâna pe puşti şi să-l strângă mai bine, apoi să-i țină o predică despre încălcarea proprietății, despre atac şi despre vătămare corporală, despre penitenciarul pentru minori şi ce li se întâmplă puştilor care-şi pun mintea cu polițiştii. Şi poate ar fi încheiat cu una peste ceafă şi l-ar fi îmbrâncit de pe proprietatea lui. Aici, unde nu e polițist şi senzația că nu ştie ce ar putea declanşa se accentuează, nu-i cea mai bună

variantă. Orice ar face trebuie să fie isteț şi atent, să umble cu mănuşi.

Când lemnul ajunge la grosimea potrivită, trage două linii pe el şi taie de-a lungul lor cu fierăstrăul, la o adâncime de şaizeci şi cinci de milimetri. O parte din el s-a întrebat dacă va şti ce să facă mai departe cu sculele, dar mâinile lui îşi amintesc: se potrivesc de parc-ar fi calde încă de când le-a folosit ultima dată şi modelează uşor bucata de lemn, îi dă o senzație plăcută. Fluieră iar, fără să se obosească să caute o melodie. Doar triluri amicale, către păsări.

Vremea se încălzeşte, iar Cal trebuie să se oprească şi să-şi scoată bluza de trening. Începe să scobească fâşia de lemn dintre cele două linii tăiate. Nu se grăbeşte. Puştiul, oricine-ar fi, vrea ceva. Cal îi dă ocazia să vină şi să ia.

Aude mai întâi un zgomot, dincolo de gard. Se pierde printre fluierături şi zgomotele de daltă şi nu e sigur. Nu ridică privirea. Găseşte ruleta şi verifică dacă e potrivită canelura. E suficient de lungă. Când înconjoară masa ca să ia fierăstrăul aude iar: un foşnet de rămurele, ca şi cum cineva s-ar ascunde sau s-ar feri.

Cal se apleacă după fierăstrău şi priveşte peste gard.

— Dacă vrei să te uiți, zice, apropie-te ca să vezi mai bine. Vino aici să mă ajuți.

Dincolo de gard e linişte profundă. Cal o simte pulsând.

Taie cu fierăstrăul, suflă praful şi măsoară din nou şina. Apoi o aruncă spre gard împreună cu şmirghelul.

— Na, dă cu şmirghelul, strigă Cal spre gard.

Ia dalta şi ciocanul şi se apucă iar de modelat canelura. Tăcerea se prelungeşte cât să creadă că totul i s-a părut. Apoi aude foşnetul făcut de cineva care se apropie de gard, încet şi precaut.

Cal continuă să lucreze. Cu coada ochiului, vede o licărire roşie. După multă vreme, aude şmirghelul, mânuit stângaci fără prea multă abilitate, cu pauze între mişcări.

— Nu e nevoie să fie operă de artă. Va fi în interiorul biroului, deci nu o vede nimeni. Doar scapă de aşchii. Urmăreşte granulaţia lemnului, nu te duce de-a curmezişul.

Pauză. Şmirghel.

— Astea sunt şine de glisare pentru un sertar. Ştii cum arată?

Ridică privirea. E puştiul de aseară, într-adevăr. Stă cam la cinci metri distanţă şi-l priveşte pe Cal, încordat şi pregătit de fugă, dacă e nevoie. Tunsoare periuţă, hanorac prea mare, roşu decolorat, blugi jerpeliţi. Are vreo doisprezece ani.

Clatină din cap repede.

— E partea care susţine sertarul. Îl face să intre şi să iasă fără probleme. Pe şina aia va aluneca sertarul.

Cal se apleacă încet spre birou ca să-i arate. Puştiul îi urmăreşte fiecare mişcare.

— Cele vechi se făcuseră praf.

Se întoarce la dăltuit.

— Cel mai uşor ar fi să folosesc un flex, continuă Cal, însă n-am unul la îndemână. Din fericire pentru mine, bunicului îi plăcea tâmplăria. Mi-a arătat cum să fac asta manual, când eram cam de vârsta ta. Ai făcut vreodată tâmplărie?

Se mai uită o dată la el. Copilul clatină din cap. E cam slăbănog, genul care e la fel de rapid precum pare şi puternic, iar Cal ştie asta deja, de seara trecută. Are un chip comun: cu un aer de copil mic, nu are trăsături puternic conturate, nici fine, nu e nici arătos, dar nici urât. Îi ies în evidenţă numai bărbia ascuţită şi o pereche de ochi cenuşii care-l fixează pe Cal, de parcă l-ar trece printr-o verificare computerizată de nivel CIA.

— Iată, continuă Cal. Sertarele din ziua de azi au şine metalice, dar ăsta e un birou vechi. Nu-ţi pot spune cât de vechi, că nu mă pricep. Mi-ar plăcea să cred că avem ceva

bun pentru emisiunile alea despre antichități, dar mai mult ca sigur e doar o piesă de mobilier veche. Dar eu m-am ataşat de el. Vreau să văd dacă-l pot face funcțional.

Vorbeşte de parcă s-ar adresa unui câine de pripas, cu voce joasă şi egală, fără să-şi aleagă cuvintele. Puştiul dă cu şmirghelul mai repede, mai cu încredere când începe să prindă ideea.

Cal măsoară canelura şi taie următoarea şină.

— Ar trebui să fie suficient, zice. Să vedem.

— Dacă-i pentru un sertar, zice puştiul, ar trebui să fie foarte netedă. Altfel se agață.

Are o voce clară şi directă. Încă nu e spartă, iar accentul e aproape la fel de pronunțat ca al lui Mart. Iar copilul nu e prost.

— Aşş. E, spune Cal. Nu te grăbi.

Se întoarce cât să-l poată studia pe puşti cu coada ochiului, în timp ce dă cu dalta. Puştiul ia totul în serios, verificând fiecare suprafață şi muchie cu degetul, trecând peste ele iar şi iar, până e mulțumit. În sfârşit, ridică privirea şi-i aruncă şina lui Cal.

Cal o prinde.

— Bună treabă, zice, testând-o cu degetul mare. Uite.

O potriveşte peste inserția din lateral şi o face să gliseze. Copilul se uită, dar nu se apropie.

— Ca unsă, zice Cal. O ceruim mai încolo, ca să alunece şi mai bine, dar nu prea are nevoie. Uite încă una.

Când se întinde după a doua şină, puştiul se uită la plasturele de pe mâna lui.

— Aha, spune Cal, ridicând mâna s-o vadă mai bine. Dacă se infectează, o să mă supăr foarte tare pe tine.

Puştiul se holbează în timp ce se încordează. E pe punctul să fugă. Abia dacă mai atinge iarba cu vârful încălțărilor.

— Mă urmăreşti, spune Cal. Ai vreun motiv?

Puştiul aşteaptă o clipă, apoi clatină din cap. Încă e pregătit să fugă şi-l urmăreşte pe Cal pentru a-i surprinde orice gest prin care ar vrea să-l prindă.

— Vrei să mă întrebi ceva? Ar fi un moment bun să mă întrebi acum, ca între bărbaţi.

Copilul clatină iar din cap.

— Ai vreo problemă cu mine?

Puştiul scuturã violent din cap.

— Ai de gând să mă jefuieşti? Ar fi o idee proastă. În plus, dacă biroul ăsta nu se dovedeşte cumva vreo antichitate, nici nu prea ai ce să furi.

Iar negare.

— Te-a trimis cineva?

Copilul se strâmbă uimit de parc-ar fi zis ceva ciudat.

— Nu.

— Faci asta de obicei? Urmăreşti oameni?

— Nu.

— Atunci?

Copilul ridică din umeri. Cal aşteaptă, dar nu primeşte alte informaţii.

— OK, spune, în cele din urmă. Nu-mi prea pasă de ce ai făcut-o. Dar prostia asta încetează chiar acum. De acum înainte, dacă vrei să mă mai urmăreşti, o faci aşa ca acum, direct. Faţă în faţă. E singurul avertisment pe care ţi-l voi da. Ne-am înţeles?

— Da, admite puştiul.

— Bine. Ai un nume?

Copilul s-a mai relaxat puţin, acum, că ştie că nu-i nevoie să fugă.

— Trey.

— Trey, repetă Cal. Eu sunt Cal.

Puştiul încuviinţează, de parcă ştia deja.

— Mereu eşti aşa vorbăreţ?

Trey ridică din umeri.

— Mă duc să-mi torn nişte cafea pe gât, zice Cal. Parcă ar merge şi-o prăjiturică. Vrei?

Dacă puştiul a fost pregătit să se ferească de potenţialele pericole venite din partea străinilor, e o mişcare proastă, dar Cal nu simte c-ar fi fost pregătit pentru ceva. Puştiul încuviinţează.

— O meriţi. Mă întorc într-un minut. Tu dă cu şmirghelul, între timp.

Îi aruncă lui Trey a doua şină şi traversează grădina, fără să întoarcă măcar capul.

Cal îşi face o cană mare de cafea instant şi găseşte un pachet de prăjiturele cu ciocolată. Poate c-o să-l facă să vorbească pe Trey, deşi Cal se îndoieşte. Nu-l înţelege pe copil. Poate c-a minţit. Sau poate că nu. Tot ce simte Cal e o intensitate care pare să tulbure aerul din jurul lui, precum aburii de căldură care se ridică de pe un drum încins.

Când iese, îl vede pe Kojak amuşinând tufele de lângă magazie.

Mart se sprijină de gard, cu o pungă cu felii de şuncă agăţată de mână.

— Na, ca să vezi, spune, inspectând biroul. Încă îi în picioare. S-a zis cu lemnul meu de foc.

Şina pe jumătate şlefuită şi şmirghelul sunt în iarbă, iar puştiul pe nume Trey a dispărut fără urmă.

3

Trey n-a mai dat niciun semn în următoarele zile. Cal nu crede că s-a terminat aici. Puştiul i s-a părut sălbatic, mai sălbatic decât mulţi alţi copii, iar creaturilor sălbatice le trebuie timp să proceseze o întâlnire neaşteptată, înainte de a hotărî care le va fi pasul următor.

Plouă zi şi noapte, moderat, dar fără oprire, aşa că duce biroul în casă şi revine la eliminarea tapetului. Îi place

ploaia asta. Nu e agresivă. Ritmul ei calm şi mirosurile pe care le aduce prin ferestre îmblânzesc vulnerabilitatea casei şi-i dau impresia de cămin. A învăţat să observe cum se schimbă peisajul, cum devin mai bogate nuanţele de verde şi cum răsar florile sălbatice. O simte ca pe o aliată şi nu-l irită, aşa cum se întâmpla la oraş.

Cal este destul de sigur că puştiul nu îşi va face de lucru în casa lui cât e plecat. Atât de sigur, că sâmbătă seara, când se opreşte în sfârşit ploaia, se duce la cârciumă. E un drum de cinci kilometri pe jos, suficient să-l ţină acasă dacă vremea e rea. Mart şi bătrânii de la cârciumă consideră hilară insistenţa lui de a parcurge distanţa pe jos şi uneori conduc maşina pe lângă el, încurajându-l zgomotos sau strigând la el aşa cum o fac când mână vitele. Cal simte că maşina lui, un Mitsubishi Pajero zgomotos, greoi şi antic, iese destul de mult în evidenţă cât să atragă atenţia oricărui poliţist plictisit care-şi face de lucru în zonă. Şi ar fi o idee proastă să fie arestat fiindcă a condus sub influenţa alcoolului cât îşi aşteaptă încă permisul de portarmă, care-i poate fi refuzat din cauza asta.

— N-ar trebui să-ţi dea nicio armă, i-a zis Barty, barmanul, când a menţionat asta.

— De ce?

— Fiindcă eşti american. Voi sunteţi nebuni cu armele. Trageţi fără întrebări. Împuşcaţi pe oareşcare fiindcă a cumpărat ultimul pachet de prăjiturele Twinkies. N-am fi în siguranţă.

— Ce ştii tu despre Twinkies? a întrebat atunci Mart, din colţul în care se ascunsese cu doi prieteni şi cu halbele.

În calitate de vecin, Mart simte că e răspunzător să-l apere pe Cal împotriva unora dintre ironiile încasate.

— Doară n-ai fost înţărcat cu ele.

— N-am stat eu doi ani pe macara, la New York? Ştiu io ce-s Twinkies. Rahaturi.

— Te-a împuşcat cineva?

— Nu. Au avut mai multă minte.

— Ar fi trebuit s-o facă, a zis atunci unul dintre prietenii lui Mart. Am putea avea şi noi un barman care să ştie a pune un guler la halbă.

— Ai interdicţie, i-a zis Barty. Şi să-i văd eu încercând numa'.

— Na, poftim, a zis Mart triumfător. Noreen n-are Twinkies, oricum. Aşa că lasă-l pe om să aibă puşcă şi dă-i o bere.

Cârciuma, pe numele ei Seán Óg, scris cu litere celtice strâmbe deasupra uşii, are aceeaşi nuanţă crem ca magazinul. Ziua, oamenii se duc când colo, când dincolo, fie ca să-şi ia ţigări pentru cârciumă, fie cu berile după ei ca să mai schimbe o vorbă cu Noreen. Uşa dintre ele e încuiată noaptea, doar dacă Barty n-are nevoie de pâine şi şuncă ca să facă un sandvici pentru careva. Cârciuma e mică, cu tavanul jos, linoleum roşu pe jos şi câte o carpetă jerpelită pusă aparent la întâmplare. Scaunele de la bar sunt într-un stil cumva eclectic, banchete din PVC verde crapă în jurul unor mese de lemn butucănoase şi mai sunt multe fanioane cu bere, o placă pe care-i montat un peşte de cauciuc care cântă „I Will Survive", iar o plasă de pescuit care strânge pânze de păianjen e atârnată de tavan. Cine a pus-o acolo a pus şi câteva bile de sticlă în ea, aşa, ca un act artistic finalizat. Peste ani, muşteriii au adăugat nenumărate suporturi de pahare, o cizmă de cauciuc şi o figurină Superman fără un braţ.

Cârciuma e plină în seara aceea. Mart şi câţiva amici stau în colţul obişnuit şi joacă cărţi cu doi tipi tineri, în trening, pe care i-au momit cumva. Prima dată când Cal i-a văzut pe Mart şi pe amicii lui scoţând cărţile, s-a gândit că vor juca poker, dar ei joacă ceva ce se numeşte „Cincizeci şi cinci", cu o viteză şi o poftă invers proporţionale cu grămăjoarele de

monede de pe masă. Se pare că jocul curge cel mai bine în patru sau cinci inşi, iar dacă nu sunt suficienţi, încearcă să-l momească pe Cal, care, ştiindu-se depăşit, se ţine departe. Tinereii ăia îşi vor pierde lefurile, dacă au aşa ceva, ceea ce lui Cal i se pare puţin probabil.

Alţi tipi stau la bar şi se ceartă. Al treilea grup e în alt colţ, ascultând cum cântă unul la fluierul de cositor o melodie care creşte în ritm şi-i face pe ceilalţi să bată cu palmele pe genunchi. O femeie pe nume Deirdre şade pe o banchetă, singură, cu un pahar mic în mâini şi priveşte în gol. Cal nu e sigur ce-i cu ea, deşi şi-a cam făcut o idee, în mare. Are cam patruzeci de ani şi e o femeie durdulie, cu rochii deprimante şi o privire vagă, tulburătoare, în ochii ei mari şi obosiţi. Câteodată, unul dintre bătrâni îi cumpără un whisky dublu şi şed împreună şi beau, fără să-şi spună nimic, apoi pleacă împreună, în tăcere. Cal nu vrea să pună întrebări.

Se aşază la bar, comandă o halbă de bere de la Barty şi o vreme se lasă acaparat de muzică. Nu ştie încă toate numele, deşi a reţinut mai toate feţele şi ceea ce îi caracterizează pe fiecare în parte. Lucru care îi poate fi iertat, ţinând cont că la Seán Óg se perindă tipi albi cam de patruzeci de ani, proaspăt bărbieriţi, care poartă, mai mult sau mai puţin, aceiaşi pantaloni rezistenţi, aceleaşi veste căptuşite şi pulovere vechi, iar toţi par veri între ei. Dar adevărul e că, după douăzeci şi cinci de ani în care a ţinut în alertă baza de date în minte cu toţi cei pe care i-a întâlnit datorită muncii sale, lui Cal îi place să-l doară în cot dacă Sonny e cel care hohoteşte zgomotos sau cel cu urechea umflată. Ştie pe cine să evite şi pe cine să caute, în funcţie de cheful de vorbă pe care-l are, şi crede că-i ajunge, pe moment.

În seara asta vrea să asculte muzica. Înainte să se mute aici n-a mai văzut fluier de cositor. Nu crede că i-ar plăcea

cum sună la un concert al şcolii sau într-un bar de poliţai din centrul oraşului Chicago, dar aici pare să se potrivească chiar şi cu haosul cald şi necompromis al cârciumii şi-l face să conştientizeze întinderea tăcută din afara pereţilor. Când muzicianul în vârstă, slab ca un ţipar, cântă la el de câteva ori pe lună, Cal ia distanţă de vorbăreţi şi ascultă.

Asta înseamnă că a ajuns la jumătatea celei de-a doua halbe, înainte să fie atent la cearta de la bar. Trage cu urechea, fiindcă pare neobişnuită. Pe-aici, cele mai multe dispute sunt obişnuite, de genul celor care se întind ani sau zeci de ani şi reapar când nu mai e nimic nou de discutat. Implică subiecte legate de chestiuni care ţin de fermă, de inutilitatea relativă a diverşilor politicieni locali şi naţionali, de zidul din partea de vest a drumului spre Strokestown care ar trebui sau nu înlocuit cu un gard şi sera pretenţioasă a lui Tommy Moynihan, care poate fi un exemplu de eleganţă modernă sau de fantezie exagerată. Toată lumea cunoaşte deja care este părerea celorlalţi asupra fiecărui subiect, cu excepţia opiniei lui Mart, care trece mereu dintr-o tabără în alta, ca să facă pe interesantul. Însă toţi vor să ştie care-i opinia lui Cal, ca să mai afle şi lucruri noi.

Cearta asta sună diferit. E mai zgomotoasă, mai haotică, de parcă n-ar fi una veche.

— Nu-i câine să poată face asta, spune cu încăpăţânare tipul de la capătul barului.

E scund şi rotofei şi are capul mic şi rotund ca o minge şi are toate şansele să ajungă subiect de glumă. În general, nu pare să-i pese, dar de data asta s-a înroşit şi e furios.

— V-aţi uitat măcar la tăieturi? N-au fost făcute de dinţi.

— Atunci, ce le-a făcut? întreabă un tip înalt şi chel, de lângă Cal. Zânele?

— Du-te dracu'! Zic doar că n-a fost animal.

— Nu începe iar cu rahaturile tale despre extratereştri, spune al treilea, ridicând ochii din halbă.

E o prăjină de om şi stă cu şapca trasă până pe nas. De când vine aici, Cal l-a auzit vorbind doar de vreo cinci ori.

— Nu mă lua peste picior, zice micuţul. Spui asta fiindcă nu eşti informat. Dacă ai fi atent ce se petrece deasupra capului tău sec...

— Mi s-ar căca o cioară în ochi.

— Să-l întrebăm pe el, spune tipul cel înalt, arătând spre Cal. E neutru.

— Sigur, da' ce ştie el despre asta?

Tipul înalt – Cal e sigur că îl cheamă Senan şi că de obicei are ultimul cuvânt – ignoră comentariul.

— Vino încoace, zice, întorcându-se spre Cal. Ascultă aici. Acu' două nopţi, ceva a franjurat o oaie a lu' Bobby. I-a scos gâtul, limba, ochii şi curul. A lăsat restul.

— A *feliat-o,* zice Bobby.

Senan îl ignoră.

— Ce crezi c-a fost?

— Nu mă pricep, răspunde Cal.

— Nu-ţi cer părerea de cercetător. E o chestie de bun-simţ: ce a fost?

— Dacă aş pune pariu, spune Cal, aş merge pe un animal.

— Dar ce animal? întreabă Bobby. Aici n-avem coioţi sau pume. O vulpe nu se atinge de-o oaie adultă. Un câine vagabond ar fi făcut-o bucăţi.

Cal ridică din umeri.

— Poate că un câine i-a luat gâtul, apoi s-a speriat şi de restul s-au ocupat păsările.

După o pauză de o clipă, Senan ridică o sprânceană. L-au considerat băiat de oraş, dar e doar pe jumătate adevărat. Acum îl reevaluează.

— Na, îi spune Senan lui Bobby. Tu şi extratereştrii tăi. Acuma o să meargă în America şi-o să spună asta şi ăia o să creadă că suntem nişte sălbatici care cred orice.

— Au extratereştri şi-n America, spune Bobby. Mai mulți decât oriunde.

— *Nimeni* n-are extratereştri.

— Vreo şase oameni le-au văzut luminile primăvara trecută. Ce crezi c-a fost? Tot zâne?

— Din cauza *poitin*-ului[1] făcut de Malachy Dwyer. Câteva duşti-s suficiente ca să vezi lumini. Într-o seară, când mă întorceam de la Malachy, am văzut un cal alb, cu melon pe cap, tăindu-mi calea.

— Ți-a ucis oile?

— Aproape m-a terminat pe mine. Am sărit în sus şi-am căzut în şanț.

Cal se aşază mai comod pe scaun, îşi bea berea şi analizează. Tipii ăştia îi amintesc de bunicul lui şi de amicii cu care stătea pe verandă. La fel se bucurau şi ei de companie, bătându-şi joc unii de alții. Sau de secția de poliție, înainte ca răutatea să se strecoare ca un nisip mişcător perfid sau poate chiar înainte s-o remarce el.

— Bunicul meu şi trei amici de-ai lui au văzut un OZN, zice el, ca să pună paie pe foc. Ieşiseră să vâneze, într-o seară, când a apărut un triunghi mare şi negru, cu lumini verzi la colțuri, care plutea deasupra capetelor lor. N-a scos un sunet. Se cam căcaseră pe ei, mi-a povestit bunicul.

— Doamne, se aude Senan, scârbit. Acum începi şi tu. Nu-i nimeni aici cu o urmă de glagorie?

— Na, face Bobby, triumfător. Ai auzit? Şi tu mai spumegai de ce-o să creadă yankeu' despre noi.

---

[1] În original, *poteen,* băutură irlandeză care se prepară de la începutul secolului al XVII-lea. Cunoscută şi ca *poitin,* înseamnă „oală mică", de la vasul în care se distilează, în casă, din cartofi sau cereale (n. tr.).

— Hai, mai taci. Îți cântă-n strună.

— Bunicul a jurat, zice Cal rânjind.

— Bunicul tău cunoştea oameni care făceau spirtoase de casă?

— Destui.

— Aşa zic şi eu. Gândeşte-te, zice Senan, întorcându-se iar spre Bobby şi arătând în direcția lui cu paharul.

Cearta e pe cale să se adauge repertoriului permanent.

— Să zicem că există extratereştri. Să zicem că au investit timp şi tehnologie încât să străbată toți anii-lumină de pe Marte, sau de unde pofteşti, până la noi. Şi-ar putea găsi o turmă de zebre pe care să facă experimente sau nişte rinoceri faini ori ar merge în Australia, să aleagă koala şi canguri cu duiumul, sau ce vrei tu. Dar, ce să vezi – ridică el glasul peste al lui Bobby, care obiectează –, în schimb, vin până aici şi decid să se lege de una dintre oile tale. Oare-s cu toții aşa duşi acolo pe Marte? N-au toate țiglele pe casă?

Bobby se înfoaie iar.

— Oile mele n-au nimic. Sunt mai bune decât nenorociții de *koala.* Mai bune decât...

Cal nu mai e atent. Tonul discuției de la masa lui Mart s-a schimbat.

— Am pariat douăzeci, spune unul dintre tineri, pe un ton cunoscut.

E tonul supărat al cuiva care va insista, până ce va ajunge să strice seara tuturor, că n-are idee ce s-a întâmplat.

— Du-te de-aici, zice unul dintre amicii lui Mart. Ai zis douăzeci şi cinci.

— Spui că trişez?

Tipul are în jur de douăzeci şi cinci de ani, e prea moale şi prea palid ca să fie fermier; e şi scund, cu un breton scurt şi slinos, iar deasupra buzelor pare să aibă ceva cu ambiții de mustață. Cal l-a mai văzut de câteva ori în colțul din spate,

alături de alți tineri care întârzie cu privirea asupra ta. Fără să-i fi vorbit vreodată, ar putea enumera câteva lucruri despre el, fără efort.

— Nu zic nimic, dacă pui miza la loc, spune amicul lui Mart.

— Am câştigat-o, la dracu'! Cinstit.

În spatele lui Cal, cearta s-a sfârşit. Nu se mai aude nici fluierul de cositor. Cal îşi dă seama că e neînarmat şi asta-l umple cu ceva adrenalină. Tipul pare genul care ar purta un pistol Glock, care să-l facă să se simtă ca un gangster dat naibii, dar pe care n-ar avea nicio idee cum să-l folosească. Îi ia o clipă să-şi amintească unde se află.

— M-ai auzit spunând „douăzeci", se adresează rotofeiul amicului său. Spune-le.

Amicul e lungan şi are picioare mari, dar şi dinți de cal, care-i fac maxilarul să cadă. Are aerul unuia care se prinde ultimul de ce se întâmplă.

— Nu am fost atent, zice el, clipind. Da-s numa' câteva lire, Donie.

— Pe mine nu mă face nimeni trişor, spune Donie.

Pe chip îi apare o încruntătură care nu-i place lui Cal.

— Te fac eu, sare Mart. Eşti un trişor şi ce-i mai rău e că nici nu te pricepi să trişezi. Şi un bebeluş s-ar descurca mai bine.

Donie îşi împinge scaunul în spate şi-şi desface brațele.

— Haide. Să te vedem.

Deirdre scoate un icnet moale. Cal n-are idee ce să facă şi asta îl derutează. Dacă era acasă, acum ar fi intervenit, iar Donie ori s-ar fi calmat, ori ar fi plecat. În cazul acesta nu pare o opțiune. Nu fiindcă-i lipsesc pistolul şi insigna, ci fiindcă nu ştie cum se procedează prin partea locului sau dacă are vreun drept să intervină în vreun fel. Senzația de amețeală îl cuprinde iar, de parcă ar sta agățat de marginea

scaunului ca o pasăre. Vrea ca Donie să-l atace pe Mart, ca să ştie ce să facă şi el.

— Donie, zice Barty din spatele barului, arătând spre tânăr cu o cârpă. Ieşi.

— N-am făcut nimic. Idiotu' ăsta mi-a zis...

— Ieşi.

Donie îşi încrucişează braţele la piept şi se lasă pe scaun, cu buza inferioară în afară, privind încăpăţânat în gol.

— Ah, futu-i, zice Barty, scârbit.

Azvârle cârpa şi iese de după bar.

— Ajută-ne, îi zice lui Cal, în drum.

Barty e cu câţiva ani mai tânăr decât Cal şi nu cu mult mai scund. Îl apucă pe Donie pe sub braţe şi-l târăsc prin cârciumă, fentând scaunele şi mesele în drum spre uşă. Muşteriii casei rânjesc. Deirdre a rămas cu gura căscată, iar Donie se lasă moale şi picioarele îi scârţâie pe linoleum.

— Ridică-te şi fii bărbat, îi zice Barty, luptându-se cu uşa.

— Am o halbă plină pe masă, spune Donie, supărat. Au! strigă când Barty îl loveşte cu umărul de cadrul uşii, nu chiar neintenţionat.

În stradă, Barty îl trage pe Donie în spate, apoi îl împinge hotărât în faţă, dându-i drumul. Donie se împleticeşte în timp ce-şi flutură mâinile. Pantalonii de trening îi cad, iar el se împiedică şi cade peste ei.

Barty şi Cal privesc, trăgându-şi sufletul. Donie se ridică şi-şi trage pantalonii. Poartă chiloţi strâmţi, albi.

— Data viitoare, să-i zici maică-tii să-ţi cumpere chiloţi de băiat mare, strigă Barty.

— Îţi dau foc pentru asta, urlă Donie, neconvingător.

— Du-te acasă şi freac-o, îi sugerează Barty. Atâta ştii să faci.

Donie se uită în jur şi vede aruncat un pachet de ţigări şi-l azvârle spre Barty. Ratează cu doi metri. Scuipă în direcţia lui Barty şi o ia la pas pe drum.

Nu există iluminat stradal şi doar câteva case au ferestrele luminate. Jumătate sunt nelocuite. Donie devine invizibil în câteva secunde, iar paşii lui încă se aud, cu ecou, în beznă.

— Mulţam, zice Barty. Mi-aş fi distrus spatele, singur. Ticălos mic şi gras.

Lunganul iese din cârciumă şi rămâne în prag, silueta profilându-i-se în lumina gălbuie. Se scarpină în dos.

— Unde-i Donie?

— S-a dus acasă, răspunde Barty. Du-te şi tu, P.J. V-a ajuns pe seara asta.

P.J. se gândeşte.

— Geaca lui e la mine.

— Atunci, du-i-o. Haide!

P.J. se pierde în beznă, ascultător.

— Tipul face des probleme?

— Donie McGrath, zice Barty şi scuipă pe trotuar. Un hârbar.

Cal n-are idee ce înseamnă cuvântul ăsta, deşi din ton ar putea să însemne un „ratat”.

— L-am mai văzut aici.

— Când şi când. Tinerii se duc în oraş, dar, dacă n-au bani, vin aici. O să stea o vreme departe. Apoi o să-şi facă iar drum cu ai lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Va încerca să dea foc la local?

Barty pufneşte.

— Iisuse, nu! Donie n-are atâta curaj. Plus că ar fi un efort prea mare pentru el.

— Crezi că-i inofensiv?

— E un nemernic complet inutil, spune Barty hotărât.

În spatele lui se reaude fluierul de cositor, clar şi vesel. Se şterge pe mâini ca şi cum ar vrea să scape de urmele lui Donie şi intră iar în cârciumă.

Nimeni nu pare tulburat de incident. Mart şi amicii au amestecat iar cărţile şi au pornit o nouă rundă de „Cincizeci şi cinci”. Cearta de la bar s-a transformat într-o discuţie despre meritele echipei de hurling de anul acesta. Barty îi dă lui Cal o halbă cu bere din partea casei. Deirdre îşi termină băutura, se uită lipsită de speranţă prin cârciumă şi iese, după ce nimeni nu-i întâlneşte privirea.

Cal continuă să soarbă din bere, până ce Mart şi amicii lui termină jocul şi încep să-şi strângă lucrurile. Mart l-a făcut pe Donie „trişor”. Când se oferă să-l ducă acasă pe Cal – la fel cum face mereu, numai de dragul de a-l lua peste picior când îl refuză –, acesta acceptă.

Mart n-a băut prea mult, dar suficient cât să-şi scape cheile sub bord şi să fie nevoit să bâjbâie după ele.

— Nu-ţi face griji, zice rânjind, citindu-i gândurile lui Cal.

Loveşte maşina, o Skoda albastră, veche, stropită cu noroi şi mirosind puternic a câine ud.

— Asta mică ştie drumul de la cârciumă acasă şi dacă adorm la volan. A mai trecut prin asta.

— Minunat, zice Cal, găsind cheile şi întinzându-i-le. Acum mă simt mai bine.

— Ce-ai păţit la mână? întreabă Mart, chinuindu-se să se urce înapoi în maşină.

Mâna lui Cal se vindecă repede, însă tot îşi pune plasturi ca să nu se vadă urmele de dinţi.

— Mi-am ciupit-o cu fierăstrăul, minte.

— Aşa-ţi trebuie, spune Mart. Data viitoare să mă asculţi, când îţi zic să apelezi la internet.

Porneşte maşina, care tuşeşte, se îneacă şi apoi o ia la goană alarmant de repede.

— Ce-a vrut lunganul de Senan? Despre oaia lui Bobby vorbea?

— Da. Bobby crede c-au fost extratereştrii. Senan nu e de acord.

Mart râde şi scoate un şuier.

— Cred că-l vezi pe Bobby ca pe un nebun de legat.

— Deloc. I-am povestit când a văzut bunicul un OZN.

— Atunci, e fericit, zice Mart, cotind de pe drumul principal în timp ce schimbă vitezele cu un scrâşnet urât. Bobby nu e nebun. Doar că munceşte prea mult la fermă. E muncă grea, dar, dacă un om nu-i complet tâmpit, mintea lui croşetează. Mai toţi avem ceva la care să ne gândim, în afară de muncă: familie, cărţi de joc, băutură, ce ştiu eu. Dar Bobby e holtei, nu-i stă mintea la băutură şi nici nu se pricepe deloc la cărţi, de aia nici nu-l primim la joc. Când mintea lui croşetează, n-are altă idee decât să vâneze OZN-uri pe dealuri. Băieţii vor să-i cumpere un acordeon, ca să aibă o ocupaţie, dar eu aş prefera să-l ascult bătând câmpii despre extratereştri.

Cal se gândeşte. Lui i se pare că extratereştrii sunt, probabil, un antidot mai sănătos pentru neliniştea minţii decât cele de pe lista lui Mart. Felul în care conduce Mart susţine această teorie.

— Nu crezi c-au fost extratereştrii? întreabă, doar ca să-l întărâte.

— Ah, dar mai du-te dracului!

— Spune că n-are ce animal s-o fi făcut.

— Bobby nu cunoaşte tot ce umblă pe aici.

Cal aşteaptă, dar Mart nu detaliază. Maşina se hurducăie prin gropi, iar farurile luminează o fâşie îngustă de drum şi crengi care se leagănă de ambele părţi. O pereche de ochi strălucitori apar brusc la nivelul pământului şi apoi dispar.

— Iacătă, spune Mart, oprindu-se brusc în faţa porţii lui Cal. În siguranţă, aşa cum ţi-am promis.

— Mă poţi lăsa la tine, spune Cal. În caz că ai comitet de primire.

Mart îl priveşte o clipă, apoi izbucneşte într-un hohot de râs atât de tare, încât se ţine cu mâinile de burtă, în timp ce se îneacă, şi apoi loveşte volanul cu mâinile.

— Ca să vezi, spune când îşi mai revine. Am propriul cavaler în armură sclipitoare, care mă escortează acasă. Sigur nu-ţi faci griji de târâtura aia de Donie McGrath? Tu, care vii din oraşul ăla mare şi rău.

— Să ştii c-avem tipi ca el şi la oraş, spune Cal. Nici acolo nu-mi plac.

— Donie nu s-ar apropia de mine, zice Mart. Ştie bine asta.

Încă i se mai citeşte amuzamentul pe chip, dar vocea lui seacă îl face pe Cal să tresară.

— Fă-mi pe plac.

Mart chicoteşte, clatină din cap şi porneşte iar motorul.

— Fie, zice. Dar să nu te aştepţi la un sărut de noapte bună.

— În visele tale, spune Cal.

— Păstrează-le pentru Lena, îi spune Mart şi continuă să râdă tot drumul.

Acasă la Mart – o casă lungă, albă, cu geamuri mici, departe de drum, în mijlocul pâlcurilor neglijate de iarbă –, lumina de pe verandă e aprinsă, iar Kojak îl întâmpină când deschide portiera. Cal ridică mâna şi aşteaptă, în timp ce Mart îşi atinge şapca de tweed, în prag, iar luminile dinăuntru se aprind. Nu se întâmplă nimic altceva, aşa că pleacă spre casă. Chiar dacă Donie McGrath şi-ar face curaj în mod necaracteristic, Kojak e o soluţie foarte bună. Dar ceva din imaginea lui Mart, în prag, în mijlocul câmpurilor bătute de vânt în întuneric, cu Kojak dând din coadă lângă el, l-a făcut pe Cal să se simtă ridicol, deşi nu într-un sens rău.

Poarta lui e cam la jumătate de kilometru de a lui Mart. Cerul e senin, iar luna, suficient de mare ca să-l ghideze

fără lanternă, deşi o dată sau de două ori, când umbrele copacilor se înghesuie unele într-altele, se zăpăceşte şi simte că i se afundă câte un picior în iarba înaltă de pe margine. Este atent în jur la ce o fi traversat mai devreme prin faţa maşinii, dar ori a plecat, ori a devenit precaut. Munţii din zare arată de parc-ar fi luat cineva un briceag şi ar fi crestat curbe netede pe cerul plin de stele, lăsând un întuneric gol. Se zăresc ici-colo dreptunghiurile galbene ale ferestrelor, mititele şi îndrăzneţe.

Lui Cal îi plac nopţile aici. Cele din Chicago erau aglomerate, capricioase, mereu cu câte o petrecere zgomotoasă undeva, cu o ceartă care escalada în altă parte şi cu un copil care urla încontinuu. Şi ştia prea mult despre ce se petrecea în colţurile ascunse şi se putea dezvălui din clipă în clipă, cerându-i atenţie. Aici, ştie prea bine că lucrurile care se petrec noaptea nu sunt problema lui. Majoritatea sunt independente: lupte şi împerecheri mărunte, sălbatice, care nu solicită oamenii la nimic, decât să stea departe de ele. Chiar dacă sub răzmeriţa stelelor se întâmplă ceva care ar implica intervenţia unui poliţist, Cal nu este important. Cazul aparţine poliţiştilor locali, din orăşelul cât un bob de mazăre, care şi ei ar prefera ca el să stea deoparte. Cal poate face asta. De fapt, savurează ocazia. Puştiul numit Trey, după ce a adus noaptea într-un punct care necesita vigilenţă şi acţiune, i-a amintit cât de puţin îi lipsiseră astfel de nopţi. Şi-a dat seama că poate foarte bine să lase lucrurile să treacă pe lângă el.

Casa lui e netulburată, la fel ca a lui Mart. Deschide o bere şi se aşază pe pragul din spate, sorbind din ea. La un moment dat, o să-şi construiască o verandă în spate şi o să-şi ia un scaun imens, însă acum se mulţumeşte şi cu pragul. Nu-şi dă jos geaca, pentru că aerul muşcă uşor, anunţând că s-a instalat toamna. Gata cu vara.

Dincolo de terenul lui Mart se aude un strigăt de bufniță. Cal privește atent o vreme și surprinde o mișcare, o frântură de umbră mai intensă care plutește alene printre copaci. Se întreabă dacă nu cumva, dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel, ar fi fost dintotdeauna un tip care repară lucruri și șade pe verandă cu o bere în mână, privind bufnițe și lăsându-i pe ceilalți să aibă grijă de ei. Nu știe ce să creadă despre asta. Îl face să se simtă incomod, în moduri pe care nu prea le înțelege.

Ca să scape de agitația care-l învăluie brusc ca un nor de țânțari, Cal își scoate telefonul din buzunar și o sună pe Alyssa. O sună în fiecare weekend, iar ea îi răspunde de cele mai multe ori. Când nu răspunde, Alyssa îi trimite mai târziu un mesaj pe WhatsApp, de obicei la trei sau patru dimineața, ora lui: „Scuze că te-am ratat, eram prinsă! Vorbim mai încolo!”

De data asta răspunde.

— Bună, tată! Ce faci?

Vocea ei e voioasă și cumva spartă, de parc-ar ține telefonul sub bărbie, în timp ce face altceva.

— Salut. Ești ocupată?

— Nu, făceam curățenie.

Ascultă, încercând să-și dea seama ce face, dar prinde numai foșnete și bufnituri din când în când. Încearcă să și-o imagineze: înaltă, atletică, cu trăsături mixte de la el și Donna – ochii albaștri și sprâncenele egale ale lui Cal, pomeții înalți ai Donnei – care îl uimesc. Problema e că încă o vede alergând în blugi tăiați și o bluză largă de trening, cu părul șaten prins într-o coadă lucioasă, și nu știe dacă imaginea lui corespunde realității. A văzut-o de Crăciun, ultima dată. Poate că și-a tăiat părul scurt și l-a vopsit blond, și-a cumpărat costume, s-a îngrășat zece kilograme și a început să se machieze strident.

— Ce faci? întreabă. Ai scăpat de gripă?

— A fost doar o răceală. A trecut.

— Cum merge la muncă?

Alyssa lucrează pentru o organizație nonprofit din Seattle care se ocupă de adolescenți în situații de risc. Cal ratase detaliile, când ea îi povestire prima dată că încearcă să obțină jobul – candida în mai multe locuri, iar munca şi Donna îi cam ocupau mintea pe atunci aşa că acum era prea târziu ca să mai întrebe.

— E bine. Am primit un grant şi acum ne-am mai liniştit! Aşa că ar trebui să mai rezistăm o vreme.

— Şi puştiul pentru care-ți făceai griji? Shawn, DeShawn?

— Shawn. Vine în continuare şi asta contează. Cred că lucrurile nu decurg deloc bine la el acasă, dar, când încerc să aflu ceva, se blochează. Aşa că...

Fata ezită o clipă. Cal ar vrea să vină cu idei utile, dar majoritatea tehnicilor sale de a face oamenii să vorbească au fost create pentru situații care nu au mare lucru în comun cu cea de-acum.

— Dă-i timp, spune. Te vei descurca.

— Da, spune Alyssa după o clipă.

Pare brusc obosită.

— Aşa sper.

— Ce face Ben? întreabă Cal.

Ben e iubitul din facultate al Alyssei. Pare un tip OK, cam prea sincer şi prea vorbăreț când vine vorba despre opiniile lui cu privire la societate şi la lucrurile pe care-ar trebui să le facă oamenii ca să fie o lume mai bună. Dar Cal e sigur că, într-un fel sau altul, şi el era un ghimpe-n coastă la douăzeci şi cinci de ani.

— E bine. O ia razna la job, dar are un interviu săptămâna viitoare. Ține-i pumnii.

Ben lucrează la Starbucks sau ceva de genul ăsta.

— Zi-i că-i urez baftă, spune Cal.

A avut mereu sentimentul că Ben nu-l place. La început, nu-l interesa, dar acum i se pare c-ar trebui să facă ceva.

— Îi zic. Mersi.

— Mai ştii ceva de maică-ta?

— Da, e bine. Tu cum eşti? Cum merge cu casa?

— Merge.

Ştie că Alyssa nu vrea să discute cu el despre Donna, dar nu se poate abține.

— Greu, dar am tot timpul din lume.

— Am primit pozele. Baia arată grozav.

— N-aş spune grozav, dar măcar nu mai arată de parcă m-am adăpostit aici ca să mă bat cu zombi.

Asta o face să râdă. Şi când era mică avea un râset grozav, bogat şi colorat. Îi taie respirația.

— Ar trebui să vii în vizită. E foarte frumos aici. Ți-ar plăcea.

— Da, sunt convinsă. Ar trebui. Doar să văd dacă pot scăpa de la muncă.

— Mda, spune Cal. Dar ar trebui să aştepți totuşi până mai aranjez pe aici. Sau până am mobilă.

— Da.

Cal nu-şi dă seama dacă doar îşi imaginează urma de uşurare din glasul ei.

— Mă anunți.

— Da, curând.

Departe, peste câmpuri, lumina dintr-o ferestruică se stinge. Bufnița încă mai țipă rece, nemiloasă. Cal vrea să spună altceva, s-o mai țină la telefon, dar nu-i vine nimic în minte.

— Ar trebui să dormi, spune Alyssa. Ce oră e la tine?

Când închide, Cal are aceeaşi senzație de gol pe care o trăieşte ori de câte ori vorbeşte cu fiica lui în ultima vreme. Are sentimentul că, în ciuda faptului că au vorbit la telefon, n-au purtat o conversație. Că au vorbit aiureli, cum s-ar

zice, nimic cu substanță. Când era mică, tropăia ținându-l de mână şi-i spunea totul – bune, rele – din suflet direct printre buze. Nu-şi aminteşte ce s-a schimbat.

Starea de agitație n-a dispărut. Cal îşi mai ia o bere şi revine în prag. Îşi doreşte ca Alyssa să-i trimită poze cu apartamentul ei. I le-a cerut cândva, ea a fost de acord, dar nu i le-a trimis. Speră că motivul e că n-a apucat, nu că trăieşte într-o văgăună.

În gardul viu din fundul grădinii trosneşte o rămurică.

— Puştiule, spune Cal obosit, ridicând glasul. Nu în seara asta. Du-te acasă.

După o pauză, o vulpe iese precaută din gardul viu şi îl ațintește în beznă, cu ochi sclipitori, în timp ce din gură îi atârnă o vietate micuță, care pare lipsită de viață. Îl consideră neimportant, aşa că pleacă mai departe, în treaba ei.

4

Două zile mai târziu, puştiul se întoarce. Pentru că ziua s-a luminat după o dimineață ploioasă, Cal şi biroul lui au revenit în grădină. Şinele le-a terminat data trecută, aşa că acum s-a apucat de răftulețele *secretaire*-ului. Bucățile de lemn sunt delicate şi formează un puzzle complicat, iar câteva dintre ele sunt sparte. Cal lasă biroul pe spate pe un cearşaf şi îi face fotografii din toate unghiurile înainte de a desprinde cu grijă bucățile rupte şi de a îndepărta cu un cuțitaş vechiul adeziv, apoi începe să le măsoare pentru a le înlocui.

O finisează pe prima astfel încât să se îmbine cu alta, când aude trosnet de rămurele. De data asta nu mai e nevoie de vreun joc de-a şoarecele şi pisica. Puştiul trece prin gard şi rămâne pe loc, privindu-l, ținându-şi mâinile în buzunarele hanoracului.

— Neața, îl salută Cal.

Puştiul dă din cap.

— Uite, zice Cal, şi îi întinde o bucată de lemn şi şmirghelul.

Copilul se apropie şi le ia din mâna lui fără să ezite. De când s-au văzut ultima oară, pare să-l fi reevaluat pe Cal, aşa cum o face şi un câine, din „necunoscut periculos” în „cunoscut neamenințător”, pe baza unei judecăți misterioase, proprii. Are blugii uzi până la gambe, pentru că a mers prin iarba udă.

— Bucata asta se va vedea, explică el, aşa că trebuie să fim mai atenți cu ea. Când ai terminat cu şmirghelul ăla, îți dau unul mai fin.

Trey examinează bucata de lemn pe care o ține în mână, apoi originalul rupt, de pe masă. Cal arată spre spațiul dintre caneluri.

— Aici intră.

— Nu se potriveşte culoarea.

— O vom lăcui ca să se potrivească. Mai târziu.

Trey încuviințează. Se lasă pe vine în iarbă, la câțiva metri de cearşaf, şi începe să lucreze.

Cal marchează cu creionul următoarea bucată de lemn, aşezându-se astfel încât să poată arunca din când în când câte o privire spre puşti. Sigur hanoracul e de căpătat, iar prin pantoful sport îi iese degetul mare. E sărac. Chiar mai mult însă. Cal a văzut o mulțime de copii mai săraci decât el, dar care erau bine îngrijiți. La puştiul ăsta nu s-a uitat nimeni dacă are urme de jeg pe gât şi nimeni nu i-a pansat rănile din genunchi. Pare să fie hrănit, mai mult sau mai puțin, dar cam atât.

Picăturile de ploaie rămase pe gardul viu tremură. Păsări mici țopăie şi ciugulesc în iarbă. Cal taie, măsoară, dăltuieşte caneluri şi-i dă lui Trey şmirghelul fin, când a terminat cu cel aspru. Simte privirea puştiului, dar şi el îl

analizează la rândul lui. Fluieră încet, ca pentru sine, când şi când, dar nu vorbeşte. E rândul puştiului.

Pare să fi ales puştiul nepotrivit pentru asta: Trey n-are o problemă cu tăcerea. Termină raftul, i-l aduce lui Cal şi i-l întinde.

— Bun. Uite încă unul. O să-l ceruiesc pe ăsta aici şi aici, vezi? Apoi îl pun la locul lui.

Trey ezită un minut sau două, privindu-l pe Cal cum freacă suprafeţele cu ceară, apoi se duce la locul lui şi începe să folosească iar şmirghelul. O face într-un ritm mai rapid, mai puţin precis. Primul raft l-a făcut ca să-şi dovedească faptul că poate. Acum, că a reuşit, are altceva în minte şi nu ştie cum să-l exprime.

Cal îl ignoră. Se lasă în genunchi lângă birou, aliniază raftul şi începe să-l lovească uşor cu ciocanul, în caneluri.

Din spatele lui, îl aude pe Trey:

— Am auzit că eşti poliţai.

Cal aproape că-şi loveşte degetul mare. A încercat să păstreze pentru sine acea informaţie, având în vedere experienţa cu oamenii din zona în care locuia bunicul lui, în pădurile din Carolina de Nord, pentru care un poliţist, şi încă unul străin, n-ar fi fost un mare plus. Nu ştie cum ar fi putut afla cineva.

— Cine-a zis?

Trey ridică din umeri în timp ce continuă să şlefuiască.

— Poate nu mai pleci urechea la tot felul de vorbe data viitoare.

— Eşti?

— Arăt eu a poliţai?

Trey îl urmăreşte mijind ochii ca să se apere de lumină. Cal îl priveşte. Ştie că răspunsul e „nu”. A fost unul dintre motivele pentru care şi-a lăsat barbă şi părul mai lung: să nu mai arate a poliţist, să nu se mai simtă poliţist. „Semeni

cu Bigfoot”, ar fi zis Donna, rânjind şi răsucindu-i o şuviţă pe deget.

— Nu prea, răspunde Trey.

— Na, vezi?

— Dar eşti.

Cal s-a hotărât că n-are sens să se mai prefacă, dacă oamenii ştiu deja. Se gândeşte la un târg de tipul „spune-mi ce-ai auzit ca să-ţi răspund la întrebări”, dar ştie că nu ar ţine. Copilul e curios, dar nu într-atât cât să-şi toarne sursele. Înţelegerile mai au de aşteptat.

— Am fost. Nu mai sunt.

— De ce?

— Am ieşit la pensie.

— Nu eşti aşa bătrân.

— Mersi.

Copilul nu zâmbeşte. Se pare că nu gustă sarcasmul.

— De ce ai ieşit la pensie?

Cal reia lucrul la birou.

— S-au cam umplut de căcat lucrurile. Sau, cel puţin, aşa mi s-a părut.

Se întreabă prea târziu dacă ar trebui să aibă grijă la exprimare. Puştiul nu pare şocat, nici măcar speriat. Aşteaptă.

— Oamenii au început să se înfurie. Toţi, parcă.

— De ce?

Cal se gândeşte, lovind colţul raftului.

— Persoanele de culoare s-au înfuriat fiindcă sunt tratate ca naiba. Poliţiştii răi s-au enervat, fiindcă li se fac reproşuri. Poliţiştii buni s-au supărat, fiindcă sunt priviţi ca ăia răi, când de fapt ei nu au făcut nimic.

— Tu ai fost un poliţist bun sau unul rău?

— Am vrut să fiu bun. Dar asta ar spune oricine.

— Te-ai enervat şi tu?

— Eu m-am săturat. Rău de tot.

Aşa era. Fiecare dimineaţă era ca şi cum s-ar fi trezit cu gripă, ştiind că trebuie să urce un munte pe jos.

— Deci ai ieşit la pensie.

— Da.

Copilul îşi trece degetul peste lemn, verificând, şi revine la şmirghel.

— De ce ai venit aici?

— De ce nu?

— Nimeni nu se mută aici, zice Trey, de parcă i-ar explica un lucru evident unui tâmpit. Oricine s-ar duce cât mai departe.

Cal mişcă raftul ca să intre în locaş. Se potriveşte la fix. Asta e bine.

— Mă săturasem de vremea rea. Voi n-aveţi ninsori şi nici arşiţă. Cel puţin, nu aşa cum le ştim noi. Şi mă săturasem de oraşe. Aici se trăieşte ieftin. Şi se pescuieşte bine.

Trey îl priveşte fără să clipească, sceptic.

— Am auzit că ai fost concediat fiindc-ai împuşcat pe cineva. Gen, la muncă. Şi urma să fii arestat. Aşa c-ai fugit.

Cal nu se aştepta la asta.

— Cine-a zis?

Trey ridică din umeri. Cal se gândeşte.

— Nu am împuşcat niciodată pe nimeni, zice, sincer.

— Niciodată?

— Niciodată. Te uiţi prea mult la TV.

Trey nu-l slăbeşte din priviri şi pare că clipeşte insuficient de des.

Cal se îngrijorează cumva de ochii lui.

— Nu mă crezi? Caută-mă pe Google. Ai găsi aşa ceva pe internet imediat.

— N-am calculator.

— Nici telefon?

Trey se strâmbă: n-are.

Cal îşi scoate telefonul din buzunar, îl deblochează şi-l aruncă pe iarbă, în faţa lui Trey.

— Caută Calvin John Hooper. Semnalul e foarte slab, dar te descurci tu.

Trey nu ia telefonul.

— Ce-i?

— Poate că nu e numele tău real.

— Iisuse, copile!

Se apleacă după telefon şi-l pune înapoi în buzunar.

— Crezi ce vrei. Dai ăla cu şmirghel sau nu?

Trey se apucă iar de treabă, dar Cal îşi dă seama, după ritm, că n-a terminat. După un minut, întreabă:

— Erai un poliţist bun?

— Da. Îmi făceam treaba.

— Ai fost detectiv?

— Da, în ultima parte.

— Ce fel?

— Mă ocupam de infracţiuni legate de proprietăţi. În mare parte, jafuri.

Din privirea lui Trey îşi dă seama că e cam dezamăgit.

— Şi am arestat fugari o vreme. Găseam oamenii care încercau să se ascundă de noi.

Asta-i atrage o privire rapidă. Se pare că a devenit din nou interesant.

— Cum?

— În mai multe feluri. Vorbeam cu rudele, amicii, iubitele, iubiţii, ce-aveau. Le supravegheam casele, locurile unde pierdeau vremea. Verificam dacă-şi folosiseră cardurile. Poate ascultam telefoane. Depinde.

Trey îl priveşte atent şi nemişcat.

Cal se gândeşte că poate a găsit explicaţia pentru interesul puştiului.

— Vrei să fii detectiv?

Trey îi aruncă o privire disprețuitoare. Cal pricepe care-i treaba: e privirea pe care i-o arunci idiotului clasei, care tocmai ce-a muşcat încă o momeală.

— Eu?

— Nu, străbunică-ta. Da, normal că tu.

— Cât e ceasul?

Cal îşi priveşte ceasul.

— Aproape unu.

Copilul îl priveşte mai departe.

— Ți-e foame?

Trey încuviințează.

— Să văd ce am, zice Cal, punând jos ciocanul şi ridicându-se.

Îi trosnesc genunchii. La patruzeci şi opt de ani, corpul n-ar trebui să scoată zgomotele acelea.

— Eşti alergic la ceva?

Puştiul îi aruncă o privire goală, de parcă i-ar fi vorbit în spaniolă, şi ridică din umeri.

— Mănânci sandviciuri cu unt de arahide?

Trey încuviințează.

— Bine. Cam atât pot să-ți ofer. Până vin, poți continua să dai cu şmirghelul.

Când se întoarce cu mâncarea, se aşteaptă ca puştiul să fi dispărut iar, dar e încă acolo. Ridică privirea şi-i arată bucata de lemn lui Cal.

— Arată bine.

Îi dă puştiului o farfurie, scoate cutia cu suc de portocale de sub braț şi cănile din buzunarele hanoracului. Ar trebui să-i ofere lapte unui copil în creştere, dar preferă cafeaua neagră, aşa că nu are.

Se aşază pe iarbă şi mănâncă în tăcere. Cerul e de un albastru rece intens. Frunzele galbene încep să cadă din copaci. Deasupra fermei lui Dumbo Gannon un nor de păsări îşi schimbă repetitiv traiectoria.

Trey e flămând, muşcă cu o poftă care-l face pe Cal să se bucure că i-a pregătit două sandviciuri. Când termină, îşi dă sucul peste cap fără să respire.

— Mai vrei? întreabă Cal.

Trey clatină din cap.

— Trebuie să plec, spune.

Lasă jos paharul şi se şterge la gură cu mâneca.

— Pot să vin şi mâine?

— N-ar trebui să fii la şcoală?

— Nu.

— Ba da, ar trebui. Câți ani ai?

— Şaisprezece.

— N-ai cum.

Copilul se mai gândeşte.

— Treisprezece, zice.

— Atunci, da, ar trebui să fii la şcoală.

Trey ridică din umeri.

— În fine, spune Cal. Nu-i treaba mea. Dacă vrei să chiuleşti, n-ai decât.

Când se uită la el, Trey zâmbeşte în colțul gurii. E prima dată când îl vede Cal aşa şi e la fel de fermecător ca primul zâmbet al unui bebeluş.

— Ce? întreabă.

— Un polițist n-ar trebui să zică asta.

— Ți-am zis că nu mai sunt polițist. Nu mă plăteşte nimeni să-ți țin vreo predică.

— Dar... zice Trey, iar zâmbetul i-a dispărut. Pot să vin aici? Ajut. Dau şi cu lac. Tot.

Cal îl priveşte. Nevoia aceea s-a întors în trupul lui, ascunsă prost. Îi aduce umerii în față şi îi accentuează trăsăturile.

— De ce?

După o clipă, Trey spune:

— Fiindcă vreau să învăț cum.

— Dar nu te plătesc.

Copilului nu i-ar strica nişte bani, dar, şi dac-ar fi avut de dat, Cal nu doreşte să fie străinul care împarte bani băieților.

— Nu-mi pasă.

Cal se gândeşte la ce ar putea urma. Crede că, dacă refuză, Trey va reveni la pândă. Cal preferă să-l ştie în raza lui vizuală, cel puțin până-şi dă seama ce vrea.

— De ce nu? spune Cal. Mi-ar prinde bine un ajutor.

Trey expiră şi dă din cap.

— OK, spune, şi se ridică. Ne vedem mâine.

Îşi scutură blugii şi se îndreaptă spre drum, cu pas lung, de pădurar cu genunchi flexibili. Când trece pe lângă copacul cu ciorile, aruncă cu putere o piatră spre crengi, dintr-o mişcare scurtă, şi-şi lasă capul pe spate, privind cum ciorile țâşnesc în toate direcțiile țipând de mama focului.

Cal spală vasele şi apoi se duce în sat. Noreen ştie tot ce mişcă şi are gura slobodă – Cal se întreabă dacă nu sunt cumva motivele pentru care nu se înțelege cu Mart, care vrea să fie numărul unu din punctul ăsta de vedere. Dacă va şti cum să pună problema, Noreen s-ar putea să-i dea o idee de unde a apărut Trey.

Pentru un spațiu atât de mic, magazinul lui Noreen are foarte multe lucruri. Rafturile din podea până-n tavan sunt pline de lucruri esențiale – pliculețe de ceai, ouă, batoane de ciocolată, cartele răzuibile, detergent de vase, fasole, baterii, gem, folie de aluminiu, ketchup, brichete, analgezice, sardine – şi multe nimicuri, cum ar fi un sirop auriu şi praf de copt, al căror sens Cal nu-l pricepe, dar îşi doreşte să încerce să-şi dea seama ce se face cu ele. Are un frigider micuț, pentru lapte şi carne, un coş cu fructe cu aspect deprimant, şi o scară, pentru ca Noreen, la un metru şi

jumătate cât are, să poată ajunge la rafturile de sus. Magazinul miroase a toate lucrurile alea amestecate plus un iz puternic de dezinfectant din anii 1950.

Când Cal deschide uşa, cu un sunet voios de clopoţel, Noreen e cocoţată pe scară şi şterge borcane de praf în timp ce fredonează după un tânăr siropos care cântă la radio. Lui Noreen îi plac bluzele cu flori viu colorate şi are părul scurt, şaten, aranjat în bucle atât de lipite de cap, că pare o cască.

— Şterge-te pe picioare, abia ce-am spălat pe jos, strigă pe un ton poruncitor.

Apoi îl vede pe Cal mai bine.

— Ah, tu erai! Speram să vii azi. Am brânza aia care-ţi place. Am ţinut un pachet pentru tine, că şi lui Bobby Feeney îi place şi ar cumpăra-o pe toată şi nu ţi-ar lăsa nimic. Ar fi în stare s-o mănânce ca pe un baton de ciocolată. Într-o zi o să facă infarct.

Cal se şterge pe picioare, ascultător. Noreen coboară de pe scară, destul de agilă pentru o femeie durdulie.

— Vino-ncoa', zice, fluturând cârpa spre Cal. Am o surpriză. Vreau să cunoşti pe cineva.

Strigă prin uşa care dă în camera din spate:

— Lena! Hai încoa'!

După o clipă, o voce de femeie, răguşită şi fermă, răspunde:

— Fac ceai.

— Lasă ceaiul şi vino. Adu brânza aia din frigider, din pachetul negru. Vrei să vin să te iau cu forţa?

Pauză, timp în care Cal crede că prinde un oftat exasperat. Apoi aude mişcare în camera din care iese o femeie cu un pachet de cheddar în mână.

— Aşa, spune Noreen, triumfătoare. Ea e sora mea, Lena. Lena, el e Cal Hooper, care s-a mutat în casa O'Shea.

Lena nu e cum se aştepta Cal. La cum o descrisese Mart, îşi imagina o femeie la un metru optzeci, roşcată ca

morcovul şi corpolentă, cu o voce precum mugetul vacii şi care agită ameninţător o tigaie. Lena e înaltă, într-adevăr, şi e destul de vânjoasă, dar într-un fel care-l face pe Cal să şi-o închipuie plimbându-se pe dealuri, şi nu lovind pe cineva în cap. E mai mică cu câţiva ani decât el, părul prins în coadă de cal e deschis la culoare şi are pometi accentuaţi şi ochi albaştri. Poartă blugi vechi şi un pulover albastru, larg.

— Mă bucur, spune Cal, întinzându-i mâna.

— Cal, iubitorul de cheddar, zice Lena.

Îi strânge mâna cu fermitate.

— Am auzit multe despre tine.

Îi zâmbeşte sec şi-i întinde brânza. Cal îi răspunde:

— Şi eu am auzit multe despre tine.

— Aş spune c-aşa e. Sper că te simţi bine la O'Shea. Îţi cam dă bătăi de cap, nu?

— Mă descurc. Dar îmi dau seama de ce n-a vrut-o nimeni.

— Pe aici nu-s mulţi care să cumpere case. Cei mai mulţi tineri iau drumul oraşului, de îndată ce pot. Rămân doar dacă lucrează la ferma familiei sau dacă le place la ţară.

Noreen şi-a încrucişat braţele la piept şi-i priveşte cu o figură maternă, aprobatoare, care-l cam irită pe Cal. Lena, cu mâinile în buzunare şi proptindu-se cu şoldul de tejghea, nu pare să dea doi bani pe asta. Emană o linişte deloc forţată şi are o privire directă, pe care e greu s-o eviţi. Aici, Mart a avut dreptate: ai şti când e prezentă.

— Tu ai rămas, nu? Te ocupi de agricultură?

Lena clatină din cap.

— Mă ocupam. Am vândut ferma când a murit soţul meu. Am păstrat doar casa, că mă săturasem.

— Deci îţi place la ţară.

— Da, îmi place. Oraşul nu mi se potriveşte. Să aud toată ziua şi toată noaptea zgomotul făcut de alţii...

— Cal a locuit în Chicago înainte, intervine Noreen.

— Da, ştiu, zice Lena, ridicând amuzată din sprânceană. Deci ce cauți aici?

Ceva îi zice lui Cal să-şi plătească brânza şi să plece, înainte ca Noreen să cheme preotul şi să-i cunune pe loc. Pe de altă parte, a venit azi aici cu un scop şi pe lângă asta are nevoie de mai multe lucruri. Mai complicat e că nu-şi aminteşte când a fost ultima dată în aceeaşi încăpere cu o femeie cu care i-ar plăcea să stea de vorbă şi nu ştie dacă-i un semn ca să rămână sau ca să fugă mâncând pământul.

— Cred că şi mie-mi place la țară, zice.

Lena încă-l priveşte amuzată.

— Mulți cred că le place, până ce stau aici tot timpul. O să te mai întreb după ce petreci o iarnă aici.

— Păi, nu-s tocmai sensibil. Am mai locuit în pădure, când eram copil. M-am gândit că mă voi duce înapoi, dar iată c-am petrecut mai mult timp, decât credeam la oraş.

— Ce s-a întâmplat? N-ai destule de făcut? Sau n-ai destui oameni să faci lucrurile astea cu ei?

— Nu, spune el rânjind nițel încurcat. Nimic din toate astea. Dar recunosc că tresar noaptea, căci nu-i nimeni aproape să ştie dacă am probleme.

Lena râde. Are un râs frumos, din gât. Noreen pufneşte.

— Doamne, dragul de tine. Oi fi obişnuit cu jafurile armate şi cu atacurile în masă.

Privirea ei îi confirmă lui Cal că ştie cu ce se ocupa. Nici nu se îndoia de asta.

— N-avem aşa ceva pe-aici.

— Nu mă gândeam că ați avea, spune el. Ce aveam în minte erau, mai degrabă, copii plictisiți, în căutare de distracție. Noi aveam câțiva care şicanau vecinii: propteam tomberoane pline de apă de uşa cuiva, băteam şi fugeam; sau umpleam o pungă mare de chipsuri cu spumă de ras, strecuram capătul deschis pe sub uşă, apoi călcam pe cealaltă parte. Prostii din astea.

Lena râde iar.

— Am crezut că un străin va avea parte de acelaşi tratament. Dar cred că tinerii nu rămân în zonă, cum ai zis şi tu. Se pare că-s singurul sub cincizeci de ani, pe o distanță de câțiva kilometri, cu excepția celor de față.

Noreen sare imediat.

— Auzi-l numai cum spune că ne caută moartea pe la case! Sigur că sunt tineri pe-aici. Am chiar eu patru, dar nu fac probleme, că ştiu că le-aş înroşi fundurile dacă aflu. Senan şi Angela au şi ei patru, iar familia Moynihan are un băiat, familia O'Connor trei, însă-s cu toții minunați, nu te deranjează...

— Sheila Reddy are şase, spune Lena. Cei mai mulți, încă acasă. Ți se pare suficienți?

— Dac-ai avut probleme, spune ea, de la ei ți se trag.

— Da?

Analizează rafturile şi ia o conservă de porumb.

— Sunt obraznici?

— Sheila e săracă, spune Lena. Atât.

— Nu te costă nimic să înveți un copil să se poarte, intervine Noreen, sau să-l trimiți la şcoală. De fiecare dată când vin ăia pe-aici, lipseşte ceva apoi. Sheila spune că nu pot s-o dovedesc, dar ştiu ce am în magazin şi...

Îşi aminteşte de Cal, care analizează baroanele de ciocolată, liniştit, şi se opreşte.

— Sheila ar trebui să-şi revină, comentează ea.

— Sheila se descurcă aşa cum poate. Ca noi toți.

Lena continuă adresându-i-se lui Cal:

— Eram amice în şcoală. Nişte sălbatice. Ieşeam pe geam noaptea să bem pe câmpuri, cu băieții. Mergeam cu „ia-mă nene" la discotecile din oraş.

— Se pare că voi erați adolescentele de care-mi fac eu griji.

Ea râde iar.

— Nu. N-am făcut niciodată rău altora, doar nouă.

— Sheila şi-a făcut-o, într-adevăr, spune Noreen. Uite ce-a primit: pe Johnny Reddy şi şase fix ca el.

— Johnny era în regulă pe-atunci, spune Lena, ridicând colţul gurii. Mi-am făcut şi eu de cap cu el, câteodată.

— Măcar tu nu te-ai măritat cu el.

Cal decide să ia un baton de ciocolată şi-l pune pe tejghea.

— Familia Reddy locuieşte suficient de aproape de mine încât să trebuiască să fiu cu ochii-n patru?

— Depinde, spune Lena. Cât de tare te îngrijorezi?

— Depinde. Cât de aproape e necazul?

— Eşti bine. Sunt la câţiva kilometri buni de tine, sus, în munţi.

— Sună bine. Johnny e fermier sau...

— Cine ştie? A plecat la Londra acum un an sau doi.

— A lăsat-o pe Sheila cu ochii-n soare, zice Noreen, cu un amestec de acuzare şi satisfacţie. Unul dintre amicii lui de-acolo avea o idee de afacere care cică urma să-i facă milionari, aşa a zis. Nu contez pe asta şi sper că nici Sheila.

— Johnny a fost mereu bun la idei. Mai greu era să le pună în practică. Relaxează-te. Un pachet de chipsuri plin cu spumă de ras ar fi mai mult decât le poate trece prin cap copiilor lui.

— Bine de ştiut.

Cal are senzaţia că măcar unul dintre copiii lui Johnny Reddy nu seamănă cu tatăl lui.

— Cal, spune Noreen brusc, de parcă i-ar fi venit o idee. Nu ziceai că vrei să-ţi iei un câine? N-ar fi cel mai uşor să-ţi linişteşti mintea aşa? Ascultă aici: căţeaua Lenei stă să fete şi o să caute cămine pentru căţei. Du-te cu ea să te uiţi.

— Încă n-a fătat, spune Lena. N-o să-l ajute să se holbeze la burta ei.

— Poate vedea dacă-i place cum arată căţeaua. Haide!

— Nu, zice Lena, amabilă. Am nevoie de o ceaşcă de ceai.

Înainte ca Noreen să deschidă iar gura, îi face un semn din cap lui Cal şi spune:

— Mi-a făcut plăcere, şi dispare în camera din spate.

— Stai să bei un ceai cu noi, îi spune hotărâtă Noreen.

— Apreciez, spune Cal, dar trebuie să mă duc acasă. N-am luat maşina şi stă să plouă.

Noreen scoate un pufnet ofensată, dă radioul mai tare şi continuă să şteargă praful, dar Cal îşi dă seama, după privirile pe care i le aruncă ea, că nu a renunțat atât de uşor. la cumpărăturile la repezeală, înainte să-i mai vină ei vreo idee. În ultima clipă, când Noreen deja îi face totalul folosind casa de marcat manuală, veche şi zgomotoasă, adaugă şi o cutie de lapte.

5

Trey vine şi a doua zi, şi în zilele următoare. Uneori apare pe la mijlocul dimineții. Alteori, după-amiaza, astfel încât Cal se mai calmează, crezând că se mai duce şi la şcoală, deşi e conştient că poate îşi face apariția aşa în mod intenționat. Copilul rămâne o oră sau mai multe, în mare parte pentru mâncare. Apoi, ca reacție la un ceas interior, misterios, sau poate când se plictiseşte, zice „Tre' să plec" şi pleacă, străbătând grădina în timp ce-şi ține mâinile în buzunarele hanoracului, fără să privească în urmă.

În prima zi ploioasă, Cal nu se aşteaptă să-l vadă. Cojeşte tapet şi cântă la unison cu Otis Redding, când lumina directă e acoperită brusc. Priveşte în jur şi-l vede pe Trey la geam cum îl priveşte: poartă o geacă lucioasă, cu câteva mărimi mai mică. Cal nu ştie dacă să-l invite în casă, dar apa i se scurge de pe glugă şi de pe vârful nasului, aşa că nu prea are de ales. Aşază geaca pe spătarul unui scaun, ca să se usuce, şi-i dă lui Trey o racletă.

În zilele însorite lucrează la biroul cel vechi, dar sunt tot mai puține, fiindcă septembrie e pe sfârşite. Tot mai des, ploaia biciuieşte casa, iar vântul adună frunzele umede pe lângă pereți şi garduri. Veveriţele îşi fac provizii cu frenezie. Mart zice că asta prezice o iarnă lungă şi grea şi povesteşte cu dramatism despre anii când satul a fost complet izolat de restul lumii cu săptămânile şi oamenii au înghețat de frig în casele lor. Cal nu e prea impresionat.

— Sunt obişnuit cu Chicago, îi aminteşte. Noi nu spunem că-i frig până nu ne îngheață genele.

— E altfel de frig, îl informează Mart. Ăsta e viclean. Nu-l simți că vine până nu te-a prins.

Opinia lui Mart despre familia Reddy e similară cu a lui Noreen, doar că o înfloreşte mai mult. Sheila Brady fusese o fătucă frumuşică, dintr-o familie decentă, cu nişte picioare superbe. Plănuia să meargă la Galway şi să studieze, ca să devină asistentă medicală, doar că n-a ajuns acolo, căci l-a cunoscut pe Johnny Reddy. El era în stare să vândă gheață eschimoşilor şi nu reuşise totuşi niciodată să stea mai mult de trei luni la acelaşi loc de muncă, fiindcă nimic nu era suficient de bun pentru el. „Deloc muncitor”, spune Mart, cu un dispreț profund, pe care Cal şi echipa lui îl păstrau pentru tot felul de găinari. Sheila şi Johnny aveau şase copii, trăiau din ajutorul social în casa dărăpănată a vreunei rude – Mart explică relația în detaliu, dar după trei sau patru grade Cal pierde firul –, iar acum Johnny e de negăsit. Neamurile lui Sheila au murit ori s-au mutat, iar familia a devenit varianta „fără adăpost” din zonă. Mart e de acord cu Noreen şi cu Lena că puştii nu-s capabili de mai mult decât nişte găinării, nu-i duce mintea pentru mai mult de-atât.

— Doamne, spune, amuzat, când Cal îi serveşte povestea despre orăşeanul îngrijorat. Ai prea mult timp liber. Ia-ți o femeie, cum ți-am zis. Atunci o să pricepi ce e grija.

De fapt, Cal a eliminat posibilitatea ca puştiul să plănuiască un jaf asupra lui, ţinând cont că ar face-o în cel mai prostesc mod, şi, din ce-şi dă seama Cal, pare departe de a fi prost. Acum, că ştie câte ceva despre o eventuală familie a lui Trey, apar alte scenarii mai posibile: lumea se ia de puşti, iar el are nevoie de protecţie, e abuzat şi vrea să spună cuiva, mama lui e alcoolică sau dependentă de droguri şi e bătută de iubit, iar puştiul simte nevoia să se descarce ori poate copilul aşteaptă de la Cal să-i găsească tatăl rătăcitor. E posibil şi să încerce să-şi construiască un alibi pentru ceva ce n-ar trebui să facă. Cal simte că localnicii, subiectivi din cauza felului de a fi al lui Johnny Reddy, ar putea subestima abilităţile progeniturii sale. Chiar dacă are toate motivele să creadă că un copil se poate ridica, câteodată, deasupra unei familii nereuşite, ştie prea bine şi că de cele mai multe ori nu se întâmplă aşa.

Se mai învârte puţin în jurul subiectului Johnny Reddy, oferindu-i lui Trey o portiţă, dacă asta îşi doreşte, însă copilul o blochează rapid.

— Da, putem să-l folosim, spune Cal, examinând prima încercare a băiatului de a dăltui o canelură. Eşti priceput, puştiule. Îţi ajuţi tatăl cu chestii de genul ăsta?

— Nu, răspunde Trey.

Ia raftul şi mai loveşte de câteva ori un capăt al canelurii, în timp ce priveşte lemnul cu ochi mijiţi. Îi plac lucrurile bine făcute. Lucruri care să-l mulţumească pe Cal. Trey clatină din cap şi mai trece de două, trei ori cu mâna peste canelură, înainte să se declare mulţumit.

— Deci cum îţi petreci timpul cu el?

— Nicicum. A plecat.

— Unde?

— La Londra. Ne mai sună uneori.

Asta confirmă ipoteza că Trey este un Reddy, doar dacă Londra nu e destinaţia comună a taţilor rataţi.

— Tatăl meu pleca des, spune Cal.

Încearcă să stabilească o legătură, dar Trey nu pare impresionat.

— Ți-e dor de el?

Băiatul ridică din umeri. Cal începe să priceapă ridicările astea din umeri, multe şi nuanțate. Asta înseamnă că subiectul e închis, din lipsă de interes.

Ceea ce-i lasă lui Cal două posibilități: fie Trey face ceva rău, fie i se face un lucru rău. N-a găsit încă o cale de abordare pentru niciuna. E conştient că, dacă o dă în bară, Trey va dispărea. Cal nu se supără dacă Trey este cel care creează probleme, dar noul lui talent de a lăsa lucrurile să treacă de la sine nu se aplică şi în cazul unui copil abuzat. Aşa că se poartă cu Trey ca la început: îşi vede de treabă şi lasă puştiul să se apropie de el în ritmul lui.

Durează cam două săptămâni. E o dimineață ploioasă, răcoroasă, blândă, cu o adiere care rătăceşte prin ferestrele deschise, aducând miros de păşune. Cal şi Trey au terminat de dat cu şmirghelul pereții livingului, au aplicat grund pe margini şi iau acum o pauză, înainte să se apuce de ceea ce e mai important. Stau la masă şi mănâncă prăjiturele cu ciocolată aduse de Trey, care mai nou aduce astfel de deserturi, iar uneori chiar plăcintă cu mere. Cal ştie sigur de unde le aduce şi se simte vinovat că le mănâncă, dar se gândeşte că are mai multă linişte dacă nu pune întrebări.

Trey mănâncă din prăjituri atent şi cu răbdare. Cal încearcă să-şi maseze un junghi la gât cu care s-a ales din cauză că doarme pe saltea. Durerile lui musculare aproape au dispărut. Corpul lui s-a obişnuit cu munca, iar lui Cal îi place asta, aşa cum i-au plăcut şi junghiurile, când au început. Inițial, s-a întrebat dacă n-o fi prea în vârstă ca să se mai obişnuiască, însă corpul lui s-a acomodat. Se simte mai tânăr decât cu şase luni în urmă.

— Ia uite o veveriță, zice, arătând spre geamul care dă în grădină. Într-o zi, o să împuşc câteva şi o să fac o tocăniță să mâncăm.

Trey se gândeşte, privind veverița de sub gard.

— Ce gust are?

— Bunicel. De vânat. Mai intens decât puiul.

— O veveriță mi-a muşcat sora odată, spune Trey. De deget. Le-aş mânca.

— Când aveam vreo zece ani, spune Cal, stăteam cu tataie, iar eu şi trei prieteni campam în pădurea din spatele casei. Prima dată când am făcut asta, bunicul ne-a zis că trebuie să avem grijă, fiindcă în pădure trăia ceva numit vevemâță. Ceva între o veveriță şi o pisică, dar mai mare şi mai sălbatică. Avea gheare şi colți mari, blană portocalie şi îți putea sfâşia gâtul, dacă şedeai, sau ouăle, dacă stăteai în picioare. Ştiai că se pregăteşte de atac dacă auzeai un zgomot ciudat, ca un mârâit amestecat cu un chițăit.

Face întocmai ca să demonstreze. Trey ascultă, în timp ce-l priveşte şi râcâie cu dinții umplutura unei prăjiturele. Cal a început să-i spună tot ce-i trece prin minte, de dragul companiei, fără să-i pese prea mult dacă primeşte sau nu un răspuns.

— Am campat oricum, zice el, dar am strâns mai multe pietre în cort, pentru orice eventualitate. Târziu, în noapte, tocmai ce ne făceam comozi în sacii de dormit, când am auzit un zgomot afară.

Repetă țipătul de mai devreme.

— Ne-am căcat pe noi. Ne-am strecurat afară din saci, am luat fiecare câte o mână de pietre şi am ieşit din cort aruncând. Auzeam cum unele lovesc ceva înainte să strige bunicul să ne oprim. Cineva îl nimerise drept în față şi-i spărsese buza.

— El era, spune Trey. El făcea zgomotul.

— Desigur. Nu există vevemâțe.

— Ce a făcut, v-a bătut?

— Nu. A râs până n-a mai putut, s-a şters de sânge şi ne-a adus o pungă mare cu bezele.

Trey asimilează informaţia.

— De ce a făcut asta? De ce s-a prefăcut?

— Cred c-a vrut să vadă cum reacţionăm, spune Cal, dacă se împute treaba. Să vadă cum reacţionăm când suntem singuri. A doua zi a început să mă înveţe să trag cu puşca. A zis că, dacă o să mă lupt cu ceva care mă sperie, e mai bine s-o fac cum trebuie şi ar trebui să ştiu sigur ce împuşc, înainte să apăs trăgaciul.

Trey se gândeşte.

— Mă înveţi?

— Încă n-am puşcă aici. Dacă îmi iau una, poate.

Trey pare să fie satisfăcut de răspuns, dă din cap şi-şi termină prăjiturică.

— Bobby Feeney zice c-a văzut extratereştri în munţi, spune copilul, urmându-şi firul gândurilor. Am auzit la şcoală.

— Vrei să împuşti un extraterestru?

Trey îl priveşte pe Cal de parcă ar fi vreun idiot.

— Nu există extratereştrii.

— Crezi că Bobby a inventat, ca să râdă de oameni? Aşa, ca bunicul?

— Nu.

Cal rânjeşte şi bea din cafea.

— Atunci, ce a văzut?

Trey ridică din umeri, semn că nu vrea să discute.

— Nu crezi în extratereştri, zice el, privindu-l pe Cal.

— Probabil că nu, spune Cal. Îmi place să am mintea deschisă şi cred că poate sunt undeva pe acolo, dar eu n-am văzut nimic care să mă facă să cred c-ar veni în vizită.

— Ai fraţi sau surori? întreabă Trey brusc.

Copilului nu-i prea place pălăvrăgeala. Fiecare întrebare are iz de interogatoriu.

— Trei, spune Cal. Două surori şi un frate. Tu?

— Trei surori şi doi fraţi.

— Mulţi. Aveţi o casă mare?

Trey şuieră în colţul gurii, batjocoritor.

— Nu.

— Eşti cel mai mare? Cel mai mic?

— Al treilea. Tu?

— Cel mai mare.

— Eşti apropiat de ceilalţi?

E cea mai personală întrebare pe care i-a adresat-o Trey. Cal riscă să-i arunce o privire, dar îşi concentrează atenţia asupra altei prăjiturele. E proaspăt tuns, dar pare s-o fi făcut chiar el: a ratat un petic spre ceafă.

— Destul, spune Cal.

Sunt fraţii lui vitregi şi nu i-a întâlnit decât de două ori şi poate că s-ar mai putea întâlni, dar informaţiile astea nu par de folos acum.

— Tu?

— De unii dintre ei, spune Trey.

Îşi îndeasă prăjitura în gură, brusc, şi se ridică. Se pare că pauza s-a sfârşit.

— Bea-ţi laptele, spune Cal.

— Nu-mi place laptele.

— Dacă l-am cumpărat, îl bei.

Trey dă laptele peste cap, se strâmbă şi trânteşte cana pe masă, de parc-ar fi dat un shot pe gât.

— OK, spune Cal, amuzat. Haide! Stai aşa!

Se duce în dormitor şi revine cu o cămaşă veche, în carouri, pe care i-o aruncă lui Trey.

— Uite!

Trey o prinde şi o priveşte nedumerit.

— Pentru?

— Dacă te duci acasă plin de vopsea, maică-ta n-o să fie bucuroasă.

— N-o să observe.

— Dacă observă, o să ştie că n-ai fost la şcoală.

— N-o să-i pese.

— Cum crezi, spune Cal.

Folosindu-se de o şurubelniță, Cal încearcă să scoată capacul de pe cutia de grund.

Trey examinează cămaşa, întorcând-o pe toate părțile. Apoi o îmbracă. Se întoarce spre Cal, ridicând mâinile şi rânjind. Mânecile îi atârnă, cămaşa îi ajunge mai jos de genunchi şi e suficient de largă cât să încapă cam trei ca el.

— Arată bine, spune Cal, rânjind şi el. Dă-mi alea.

Face semn spre nişte tăvi şi trafaleți dintr-un colț. A cumpărat două seturi. Au fost ieftine şi s-a gândit că vor fi utile chiar dacă puştiul nu mai vine. Trey n-a mai văzut asemenea ustensile, cu siguranță. Le inspectează şi îi aruncă lui Cal o privire întrebătoare.

— Uite, spune Cal.

Toarnă grund, vâră trafaletul în ea şi scurge surplusul pe grilaj, apoi acoperă un petic de perete, rapid.

— Te-ai prins?

Trey încuviințează şi îl imită întocmai, fiecare pas.

— Bun, spune Cal. Nu aplica prea multă vopsea acolo. Vom da câteva straturi şi nu e nevoie să fie groase. Eu încep aici şi fac jumătatea de sus, iar tu te ocupi de jumătatea de jos de acolo. Ne întâlnim la mijloc.

Lucrează cu uşurință împreună. Îşi cunosc reciproc ritmul şi nu se zoresc. Ploaia s-a domolit. Țipetele gâştelor care se pregătesc de o călătorie lungă se aud din înaltul cerului. Jos, departe, în iarba de lângă geam, păsărelele țopăie şi culeg viermi. Vopsesc de vreo douăzeci de minute, când Trey spune, dintr-odată:

— Fratele meu a dispărut.

Cal reuşeşte să încremenească doar jumătate de secundă înainte să mişte iar trafaletul. Ar fi ştiut, după ton, şi dacă n-ar fi înțeles cuvintele că de aceea se află Trey aici.

— Da? Când?

— În martie.

Trey continuă să dea cu trafaletul, meticulos, fără să-l privească.

— Pe douăşunu martie.

— OK, spune Cal. Câți ani are?

— Nouăsprezece. Brendan e numele lui.

Precaut, Cal încearcă să afle mai multe.

— Poliția ce zice?

— Nu le-am spus.

— De ce?

— Mama n-a vrut. A zis că s-a dus şi că-i destul de mare ca să facă asta.

— Dar tu nu eşti de aceeaşi părere.

Trey se opreşte din treabă şi se uită în sfârşit în ochii lui Cal. Pe chipul copilului e săpată o nefericire teribilă. Scutură din cap îndelung.

— Şi ce crezi tu că s-a întâmplat?

— Cred că l-a luat cineva.

— L-a răpit?

Copilul încuviințează.

— Bine, spune atent Cal. Ai idee cine?

Fiecare celulă din corpul lui Trey se concentrează la Cal.

— Tu ai putea.

Se lasă o clipă de tăcere.

— Puştiule, spune Cal blând, cel mai probabil, maică-ta are dreptate. Din ce-mi zice lumea, oamenii o iau la picior de aici de îndată ce-s destul de mari.

— Mi-ar fi zis.

— Fratele tău e încă adolescent. Adolescenții fac tâmpenii de genul ăsta. Ştiu că doare, mai ales dacă sunteți apropiați,

dar când mai creşte îşi va da seama c-a fost o prostie. Şi atunci te va căuta.

Trey îşi ridică bărbia încăpățânat.

— N-a plecat.

— De unde ştii?

— *Ştiu.* N-a plecat.

— Dacă-ți faci griji pentru el, ar trebui să mergi la poliție. Ştiu că maică-ta nu vrea, dar poți s-o faci tu. Un minor poate raporta o dispariție. Nu-l pot convinge să vină acasă până ce nu e pregătit, dar pot să cerceteze, iar asta te va linişti.

Trey îl priveşte de parcă nu-i vine să creadă că o persoană atât de tâmpită încă mai respiră.

— Ce? face Cal.

— Cei din Gardaí[2] nu fac nimic.

— Ba sigur că fac. E meseria lor.

— Sunt inutili. Fă-o tu. Investighează. O să vezi că n-a plecat.

— Nu pot investiga, puştiule, spune Cal şi mai blând. Nu mai sunt polițist.

— Fă-o, oricum, spune Trey cu vocea puțin ridicată. Fă ce-ai zis că faci ca să găseşti oameni. Vorbeşte cu amicii lui. Supraveghează-le casele.

— Puteam să fac toate astea când aveam insigna. Acum nu mai am, aşa că nu-mi va răspunde nimeni la întrebări. Dacă supraveghez casa cuiva, eu voi fi arestat.

Trey nici măcar nu-l ascultă. Ține trafaletul ridicat în pumnul strâns, ca pe o armă.

— Ascultă-le *telefoanele.* Verifică-i *cardul.*

— *Puştiule,* chiar şi dacă eram polițai, lucrurile nu se pot face aşa aici. N-am amici de la care să cer favoruri.

---

[2] Serviciul național de poliție din Irlanda (n. red.).

— Atunci, fă-o *tu.*

— Ți se pare că am pe-aici nişte tehnologie de ultimă oră...

— Atunci, fă altceva. *Fă ceva.*

— Am ieşit la pensie, puştiule, spune Cal, cu blândețe, dar ferm.

Nu-i dă speranțe deşarte.

— Nu pot să fac nimic, nici dacă aş vrea.

Trey aruncă trafaletul, smulge cămaşa veche a lui Cal de pe el rupându-i nasturii şi o vâră adânc în cutia cu grund. O ia, o răsuceşte şi loveşte biroul cât de tare poate. Biroul se răstoarnă, iar Trey fuge.

Biroul e într-o stare groaznică. Cal îl ridică şi foloseşte cămaşa – inutilă, căci nicio spălătorie n-o s-o accepte – să şteargă bălțile mai mari de grund. Apoi udă o cârpă şi curăță restul. Din fericire, e pe bază de apă, dar a intrat în

mai multe dintre îmbinări şi acolo nu ajunge nicio cârpă. Cal foloseşte o periuță de dinți, înjurându-l pe Trey printre dinți.

De fapt, nu-i prea vine să se înfurie de-a binelea. Mai întâi, tatăl puştiului, apoi fratele mai mare. Nu e de mirare că vrea un răspuns care să-l aducă acasă pe unul dintre ei şi care să nu însemne că pleacă şi el, fără să privească în urmă. Cal îşi doreşte să-i fi spus mai devreme ce avea în minte, în loc să-şi fi făcut speranțe atâta vreme.

Mai mult decât furios, Cal e nelinişti t. Nu-i place senzația şi nici că o recunoaşte şi o înțelege perfect. Îi e familiară, ca foamea sau ca setea. Cal n-a suportat niciodată să lase un caz nerezolvat. Cândva, era un lucru bun, pentru că însemna că muncea pe brânci, cu răbdare, şi soluționa cazuri la mult timp după ce alții renunțaseră, dar, când şi când, era o problemă: să insişti să găseşti piesa lipsă şi să nu reuşeşti nu face decât să te obosească. Cal freacă lemnul biroului cu şi mai multă putere şi încearcă să nu se mai gândească dacă Trey chiuleşte sau nu de la şcoală. Îşi aminteşte că nu e cazul lui şi că practic nu e un caz, aproape sigur. Senzația de nelinişte nu cedează.

Parcă o aude pe Donna spunându-i, „Iisuse, Cal, nu din nou”. De data asta ea nu râde. Chipul îi e obosit, iar ridurile accentuate, mai adânci.

O cioară tânără, slăbănoagă, s-a oprit pe pervaz şi priveşte prin cameră, suspicioasă. Se uită când la pachetul de prăjiturele, când la cutia cu scule. Cal a făcut progrese cu ciorile: acum se aşază pe buturugă şi mănâncă resturi, în timp ce el le priveşte din prag, deşi tot par să-l ocărască şi să-i arunce înjurături. Dar acum nu are chef de ele.

— Dispari, îi spune.

Cioara scoate un zgomot care seamănă cu nişte buze care se sărută şi rămâne pe loc.

Cal lasă biroul şi cioara în plata Domnului. Dintr-odată, simte nevoia să iasă din casă. Se gândeşte că dacă ar ieşi să-şi pescuiască cina s-ar mai linişti, dar nu are chef să şadă toată ziua pe malul râului, udându-şi fundul doar ca să prindă un biban sau doi. Şi nici nenorocitul de permis de portarmă încă nu i-a sosit. În general, ţinând cont de nişte oameni despre care ştie că deţin arme şi de faptul că Donie McGrath n-a ales să-şi scoată pistolul la cârciumă, înţelege motivele restricţiilor locale, dar azi îl scot din minţi. S-ar fi putut însura sau ar fi putut cumpăra o casă mai repede, ori ambele, dar, în opinia lui, acestea sunt nişte angajamente mult mai riscante decât să deţii o puşcă de vânătoare. Decide să meargă în oraş, să vadă dacă tipul de la secţie îi poate da vreo veste despre permis. Poate trece şi pe la spălătorie şi poate cumpăra o periuţă de dinţi nouă, dar şi un radiator, ca frigul viclean pomenit de Mart să nu-l ajungă. Iese din casă cu un sac de gunoi plin de haine şi încuie uşa după el.

Ploaia s-a înteţit iar şi loveşte parbrizul ca nişte perdele lungi de apă. Cal începe să-l caute din priviri pe Trey. Câţiva kilometri mai sus, pe deal, a zis Lena, adică mult de mers pe jos, pe vremea asta. Dar drumul e pustiu, populat doar de câte o cireadă de vaci adăpostindu-se în spatele unor ziduri joase de piatră, iar oile răspândite pe câmp pasc netulburate. Crengile lăsate se lovesc de tabla maşinii. Munţii sunt neclari şi fantomatici, dincolo de vălul greu de ploaie.

Orăşelul Kilcarrow e vechi şi liniştit, cu şiruri de case în nuanţe crem răspândite în jurul unei piaţete şi o privelişte panoramică asupra câmpurilor şi râului cotit. Aici locuiesc peste două mii de oameni şi dacă se adaugă satele din jur se creează suficient vad pentru un magazin de feronerie şi o spălătorie. Cal lasă hainele şi se îndreaptă spre secţia de poliţie, cu capul plecat cât să se ferească de ploaie.

Arată ca o magazie mai mare, parcă făcută sandvici între două case şi vopsită în alb, cu o dungă albastră dreaptă. E deschisă câteva ore, când şi când. În camera din spate se aud câțiva oameni vorbind la radio unii peste alții despre gropi. La biroul din față, un tip în uniformă citeşte ziarul local de numai câteva pagini şi se scarpină la subraț foarte preocupat.

— Bună ziua, spune Cal, ştergându-şi barba de apă. Ce vreme!

— A, e o vreme minunată, spune tipul liniştit, punând leneş deoparte ziarul şi lăsându-se pe spătar.

E cu câțiva ani mai tânăr decât Cal, cu fața rotundă, burta începe să i se contureze pe sub cămaşă şi pare că tocmai ce a scărpinat-o. Cineva i-a cusut o ruptură de la buzunarul cămăşii, cu mare grijă.

— Cum te pot ajuta?

— Am trimis o solicitare pentru permis de portarmă, acum câteva luni. Am venit în oraş cu treabă şi mi-am zis să verific dacă e vreo veste.

— Ar trebui să primeşti o scrisoare la trei luni de la trimiterea cererii, îi zice polițistul. Dacă n-ai primit, înseamnă că ai fost refuzat. Sigur că uneori mai întârzie. Chiar dacă nu se aude nimic, e posibil să fie totul bine. Eu aş mai aştepta o lună, înainte să mă îngrijorez. Două, chiar.

Cal a mai întâlnit tot felul de indivizi ca ăsta. E la naiba-n praznic nu fiindcă ar fi tâmpit sau pentru că creează probleme şi nici fiindcă-i vreunul care aspiră să fie detectiv, cu ambițiile îngropate în frustrări, ci fiindcă aici e fericit. Îi place să aibă zile liniştite, fără surprize, să vadă fețe cunoscute şi să aibă mintea liberă când se duce acasă, la soție şi la copii. E un polițist cum şi-ar fi dorit Cal să fie, în unele feluri. Sau în cele mai multe.

— Atunci, probabil că n-am motiv să mă plâng, spune Cal. Când eram polițist, hârțogăraia ajungea la fundul

teancului şi acolo rămânea. Doar n-o să pierzi vremea cu vreun permis, când ai chestii de rezolvat, chestii cu adevărat de poliţist.

Tipul devine brusc atent.

— Ai fost poliţist? întreabă, să se asigure că a înţeles. Activ?

— Douăj' cinci de ani. La poliţia din Chicago.

Cal rânjeşte şi întinde mâna.

— Cal Hooper. Încântat.

— *Garda* Dennis O'Malley, zice tipul, strângându-i mâna.

Cal a pariat că nu e genul care o să vadă în asta o întrecere de tipul „care are boaşele mai mari". N-a greşit. O'Malley pare sincer bucuros.

— Chicago, ha? Aş spune c-ai văzut ceva acţiune.

— Ceva acţiune şi grămezi de hârtii. Ca peste tot. Mi se pare un post bun, aici.

— N-aş renunţa, zice O'Malley.

Cal îşi dă seama, după accent, că nu e de prin partea locului, dar nici de prea departe: ritmul acela tărăgănat, liniştit, nu vine de la oraş.

— Nu i s-ar potrivi oricui, însă mie, da.

— Ce se întâmplă pe-aici?

— Vehicule cu motor, explică O'Malley. Aci îs morţi după viteză. Şi conduc beţi. Trei vlăjgani au intrat sâmbătă seara într-un şanţ, pe drumul de la crâşmă acasă, dincolo de Gorteen. N-a ajuns niciunul viu la spital.

— Am auzit, spune Cal.

Soţul prietenei verişoarei lui Noreen a fost primul la locul accidentului.

— Păcat.

— Asta-i cel mai rău, acum. În rest, nu se întâmplă mare lucru. Se mai fură carburant, când şi când.

Cal priveşte lung fără să priceapă, iar O'Malley continuă.

— Păcură, din rezervoare. Echipamente agricole. Avem şi ceva droguri, că doar îs peste tot, mai nou. Dar nu se compară cu Chicago, zic.

Rânjeşte timid spre Cal.

— Aveam multe accidente cu victime, spune Cal, şi droguri, da. Însă nu prea se furau echipamente agricole.

Apoi, înainte să-şi dea seama ce spune, continuă:

— Am lucrat mai ales la Dispariţii. Nu cred c-aveţi multe pe aici.

O'Malley râde.

— Iisuse, nu. Sunt aici de doisprezece ani şi au dispărut doar doi oameni. Unu' a apărut pe râu, câteva zile mai târziu. Celălalt, o fătucă, de fapt, de s-a certat cu maică-sa şi a fugit la o verişoară din Dublin.

— Îmi dau seama de ce n-ai renunţa la locul ăsta, spune Cal. Deşi am auzit c-a dispărut un tip în primăvară. Oare am înţeles eu prost?

O'Malley tresare.

— Cin' să fie?

— Brendan cumva. Reddy?

— Familia Reddy de sus, de lângă Ardnakelty?

— Da.

— Ah, ăia, spune O'Malley, relaxându-se iar. Care-i Brendan?

— Ăla de nouăşpe ani.

— Nicio surpriză, atunci. Şi, să fiu sincer, nicio pierdere.

— Fac probleme?

— Nu. Doar că-s nişte pierde-vară. Au fost câteva certuri, dar tatăl s-a dus în Anglia acu' câţiva ani şi au încetat. Din câte ştiu, copiii nu se duc la şcoală. Profesoara nu vrea să sune la protecţia copilului, aşa că mă sună pe mine. Mă duc acolo şi vorbesc cu mama, bag frica de Dumnezeu în copii şi le zic de casele pentru minori. Se duc la şcoală o lună sau două şi apoi o iau de la capăt.

— Cunosc genul, spune Cal.

Nu trebuie să întrebe de ce nu sună profesoara la serviciile sociale, dacă nu-i vorba despre oase rupte sau de ce n-o face chiar O'Malley. Unele lucruri sunt la fel ca-n satul lui din pădure, în copilărie. Nimeni nu vrea ca guvernul să-şi trimită băieţii de la oraş, în costume, care să înrăutăţească situaţia. Lucrurile sunt rezolvate cât mai în privat posibil.

— Maică-sa nu poate să-i convingă să se ducă sau nu vrea?

O'Malley ridică din umeri.

— Ea e un pic... ştii tu. Nu e nebună, nimic de genu' ăsta, dar nu o duce capul.

— Ha! Deci Brendan nu e dispărut, zici?

— Doamne, nu, pufneşte O'Malley. E tânăr. S-a plictisit de traiul pe dealuri, cu mă-sa, aşa că s-a dus să doarmă pe podeaua unui amic, în Galway sau în Athlone, unde se poate duce la un club şi poate cunoaşte alţi tineri. Firesc, de altfel. Cine-a zis c-a dispărut?

— Păi, spune Cal, scărpinându-se la ceafă gânditor, un tip de la cârciumă a zis c-a dispărut. Cred c-am înţeles eu greşit. Am stat prea mulţi ani cu ochii după persoane dispărute şi acum văd numai dispăruţi peste tot.

— Nu şi aici, spune O'Malley, voios. Brendan s-o întoarce când s-o sătura să-şi spele singur hainele. Dacă nu-şi găseşte una tânără care să i le spele.

— Ne-ar prinde bine tuturor, rânjeşte Cal. Nu voiam să folosesc puşca pentru autoapărare, dar e bine de ştiut că n-am nevoie, pe-aici.

— Doamne, nu. Stai aşa, spune O'Malley, ridicându-se leneş din scaun, că mă uit în sistem după permisul ăla. Ce puşcă vrei?

— Am pus un avans pentru o Henry 22. Îmi plac cele vechi.

— O frumusețe, e de acord polițistul. Am o Winchester. Nu mă pricep cine ştie ce, dar am doborât un şobolan de grădină săptămâna trecută. Măricel, mă privea curajos drept în ochi. M-am simțit ca Rambo. Stai aşa.

Se duce în camera din spate. Cal priveşte în jur, în mica încăpere, citind posterele jerpelite de pe pereți. CENTURILE SALVEAZĂ VIEȚI, PLIMBARE PENTRU PREVENIREA SINUCIDERII, ZECE SFATURI DESPRE SIGURANȚA LA FERMĂ. Îl ascultă pe O'Malley fredonând melodia unui anunț pentru pâine de la radio. Locul miroase a ceai şi a chipsuri de cartofi.

— Aşa, zice polițistul, triumfător, venind înapoi. E bifată în sistem ca aprobată – şi normal, de ce n-ar fi? Ar trebui să primeşti scrisoarea curând. Poți s-o duci la poştă şi să plăteşti taxa acolo.

— Mersi mult, spune Cal. Mi-a părut bine.

— Şi mie. Mai treci pe-aici într-o zi, când închidem, bineînțeles. Te scoatem la o bere, să-ți urăm bun-venit în Vestul Sălbatic.

— Aş fi onorat.

Ploaia cade încă puternic. Îşi pune gluga şi iese, înainte să-l invite O'Malley să rămână la ceai.

Cât aşteaptă să i se spele hainele, Cal găseşte o cârciumă şi-şi ia un sandvici cu brânză şi şuncă prăjită şi o halbă de bere. Cârciuma e complet diferită de Seán Óg: e mare, luminoasă, miroase a mâncare caldă, savuroasă, mobila luceşte, iar la bar sunt disponibile multe mărci de bere la halbă. Câteva femei de vreo treizeci de ani iau prânzul într-un colț şi sunt foarte vesele.

Sandviciul e bun. La fel e şi berea. Dar lui Cal nu-i priesc cum ar trebui. Discuția cu O'Malley, care ar fi trebuit să-l liniştească, mai rău l-a agitat. Nu că ar crede vreo clipă că Brendan Reddy a fost răpit de necunoscuți. O'Malley a

confirmat bănuiala inițială: Brendan avea toate motivele să plece şi aproape niciunul să rămână.

Ce-l supără e că Trey a avut dreptate într-o privință: Gardaí sunt al naibii de inutili. Cel puțin pentru ce are el nevoie. Când O'Malley a auzit numele Reddy, atât i-a fost. La fel cred cu toții. Cal se gândeşte la dealurile pierdute în spatele perdelei de ploaie şi la o mamă pe care nu prea o duce mintea. Un copil de vârsta aia n-ar trebui lăsat fără soluții.

Neliniştea e încă muşcătoare. Cal îşi termină halba mai repede decât intenționa şi iese iar în ploaie.

Cumpără un radiator alimentat cu ulei şi o altă cutie de grund, de la magazinul de bricolaj, şi mai multe lucruri, printre care şi o periuță de dinți, de la supermarket. Nu se mai oboseşte să ia lapte. E convins că puştiul nu se mai întoarce.

6

Dimineața următoare e croită din ceață moale, visătoare şi inocentă, prefăcându-se că ieri nici n-a existat. De îndată ce-şi termină micul-dejun, Cal îşi strânge echipamentul de pescuit şi se îndreaptă spre râu, la cinci kilometri distanță. În cazul puțin probabil că Trey va reveni, casa pustie va fi o nouă lovitură pentru el, dar Cal se gândeşte că e un lucru bun. E mai bine să fie supărat acum, decât să-şi facă din nou speranțe.

E a doua oară când Cal pescuieşte în râul ăsta. S-a dus la culcare de multe ori gândindu-se că a doua zi va da la peşte, dar casa l-a ținut mereu lângă ea: trebuia să dea ceva la o parte, să vadă cum ieşise altceva, peştii puteau aştepta. Dar azi legătura asta cu casa îl sâcâia. Vrea să fie departe de ea, să-i întoarcă spatele.

La început, i se pare că râul este tot ce avea nevoie. E suficient de îngust încât bătrânii copaci masivi să se unească deasupra lui şi are suficiente pietre cât să facă apa să se învolbureze şi să spumege. Malurile sunt presărate cu frunze căzute, ruginii şi aurii. Cal îşi găseşte o bucată de pământ netedă şi un fag mare, plin de muşchi, şi îşi alege momeala cu migală. Păsările se ceartă printre crengi, fără să-i dea atenţie, iar parfumul puternic şi dulce pe care-l simte i se lipeşte de piele.

După câteva ore însă, atmosfera idilică piere. Ultima dată când a fost aici, Cal a prins un biban pentru cină, într-o jumătate de oră. De data asta vede peştii cum înghit gâzele de la suprafaţa apei, dar niciunul n-are chef să muşte momeala. Şi începe să-şi dea seama ce voia să zică Mart despre frigul viclean: ce păruse o zi plăcută, răcoroasă, i s-a strecurat deja în oase. Scoate câteva râme de sub straturile de frunze ude, de lângă el. Peştii le ignoră.

Ziua în care plănuise s-o înveţe pe Alyssa să pescuiască fusese exact aşa. Avea vreo nouă ani. Erau într-o vacanţă mai lungă, la cabană, într-un loc găsit de Donna, al cărui nume nu şi-l aminteşte acum. Ei doi au stat pe malul lacului trei ore şi numai musculiţele mai ciupiseră din momelile lor, dar Alyssa îi promisese mamei că va aduce acasă ceva pentru cină şi nu voia să plece altfel. În cele din urmă, Cal o privea cum se înroşeşte la faţă, nefericită şi încăpăţânată, şi îi spusese că are un plan. S-au oprit la magazin şi au cumpărat o pungă de crochete de peşte congelate, au prins-o în undiţa Alyssei şi s-au întors la cabană urlând: „Am prins unul mare!” Donna s-a uitat la cutie şi le-a zis că peştele e încă viu şi-l va păstra ca animal de companie. Toţi trei au râs prosteşte. Când Donna a pus punga într-un castron cu apă şi a numit-o Bert, Alyssa a început să râdă în hohote până a căzut pe spate.

Cal simte că, dacă doar un singur peşte nenorocit i-ar oferi o luptă corectă şi apoi o cină consistentă, toate lucrurile care-i zăngănesc în cap s-ar reaşeza la locurile lor. Peştii, deloc interesaţi de nevoile lui emoţionale, continuă să se joace leapşa cu cârligul.

După o jumătate de zi fără niciun rezultat, Cal începe să creadă că reputaţia râului este doar o păcăleală pentru turişti, şi că acel biban prins prima oară a fost doar o întâmplare. Îşi strânge lucrurile în tihnă şi pleacă spre casă agale. Dacă mai apare Trey, va trebui să-i taie elanul.

La jumătatea drumului spre casă se întâlneşte cu Lena, care merge în cealaltă direcţie, în pas alert, şi un câine în faţa ei care amuşină totul în cale.

— Bună, îl salută ea, chemând câinele cu un pocnet din degete.

Poartă o jachetă mare de lână şi o căciuliţă tricotată, albastră, trasă până peste sprâncene, aşa că i se văd doar câteva şuviţe de păr.

— A muşcat?

— Cum să nu, răspunde Cal. Orice, numai momeala, nu.

Lena râde.

— Râul e temperamental. Mai încearcă mâine, vei prinde mai mult decât poţi mânca.

— Poate. Asta-i căţeluşa cu pui?

— Nu. Aia a fătat săptămâna trecută. E acasă, cu puii. Asta e sora ei.

Câinele este un beagle, în nuanţe de arămiu şi negru, şi pare destul de isteţ. Tremură şi pufneşte agitat când începe să-i miroasă pantalonii lui Cal.

— Pot s-o salut?

— Bineînţeles. E iubitoare, nu luptătoare.

Cal întinde mâna, iar câinele îi adulmecă fiecare centimetru în timp ce dă energic din coadă.

— E o cățeluşă bună, spune Cal, mângâind-o pe gât. Ce fac mama şi puii?

— Bine. Cinci pui. Am crezut că unul n-o să supravieţuiască, dar acum e gras şi îi dă pe toţi la o parte să fie el primul la mâncare. Vrei să-i vezi, dacă tot întrebi de ei?

Lena observă că bărbatul ezită.

— Ah, las-o pe Noreen, spune amuzată. Poţi să vii să vezi cățeluşii fără să înţeleg că mă ceri de nevastă. Jur.

— Nu mă îndoiesc, spune jenat Cal. Mă întrebam doar dacă să las asta pentru o zi când nu car toate chestiile după mine. Nu ştiu cât de departe e.

— Cam la vreo trei kilometri într-acolo. Cum consideri.

Mai mult ca să-i şteargă amuzamentul de pe chip, Cal spune:

— Cred că mă descurc. Mersi de invitaţie.

Lena încuviinţează şi face cale întoarsă şi urcă amândoi pe drumul îngust, cu garduri de grozamă cu flori galbene înclinându-se spre ei de ambele părţi. Cal încetineşte, înainte să-şi dea seama că nu e nevoie totuşi, pentru că Lena ţine pasul cu el fără probleme. Are un mers de femeie de la ţară, cu paşi lungi şi uşori, de parc-ar putea să meargă toată ziua.

— Cum merge cu casa? întreabă ea.

— Destul de bine. Am început să văruiesc. Vecinul meu, Mart, mă ia peste picior fiindcă prefer să las totul alb, dar nu pare cel mai potrivit să-şi dea cu părerea.

Cumva se aşteaptă ca Lena să-i propună nişte culori (probabil că i-a intrat în cap toată trăncăneala lui Mart), dar ea zice:

— Mart Lavin, şi se strâmbă uşor. Nu vrei să-l asculţi pe ăla. Nellie, strigă deodată către câine, care târăşte afară din şanţ ceva negru, murat de ploaie. Lasă-l.

Cățeluşa se conformează, deşi nu-i convine deloc, dar porneşte în alte căutări.

— Şi pământul? Ce ai plănuit? întreabă Lena.

În mod ironic, Mart îi pune regulat aceeaşi întrebare, fără să ascundă faptul că încearcă să afle care-i sunt intenţiile pe termen lung. Cal e nesigur. Acum nu-şi poate imagina să facă mai mult decât să-şi repare casa, să pescuiască biban şi s-o asculte pe Noreen explicându-i istoria dinţilor lui Clodagh Moynihan. Poate să cutreiere nițel Europa, înainte să fie prea bătrân, şi apoi să se întoarcă, după ce şi-a mai domolit curiozitatea. N-are alt loc în care să se ducă.

— Păi, zice el, nu m-am hotărât. Am o bucată de pădure, pe care o s-o las cum e. E jumătate aluniş, iar eu aş mânca alune toată ziua. S-ar putea să mai plantez nişte meri, să am ceva dulce în câțiva ani, să meargă cu alunele. Şi mă gândeam să mai plantez nişte legume.

— Doamne, face Lena. Doar nu eşti unul dintre tipii ăia care vor să renunțe la viața modernă.

Cal rânjeşte.

— Nu. Doar că am stat prea mult la birou şi simt că vreau să petrec timp afară.

— Ce bine!

— Aveți mulți tipi d-ăştia ca mine pe aici?

— Când şi când. Mai vor să revină la origini şi cred că e locul potrivit. Aşa pare, cred eu.

Arată spre munții din față, cocoşați şi arămii, cu câte-un şal de ceață zdrențuită pe alocuri.

— Cei mai mulți nu ştiu nici care-i capătul cazmalei. Rezistă cam şase luni.

— Mă mulțumesc să vânez şi să culeg roadele mai ales din magazinul surorii tale, spune Cal. Trebuie să recunosc că Noreen mă sperie nițel, dar nu cât să mă facă să vreau să-mi cresc singur şunca.

— Noreen e în regulă, spune Lena. Ți-aş spune s-o ignori şi că te va lăsa în pace, dar nu o va face. Noreen vrea să facă din orice ceva util. Trebuie doar să nu te laşi afectat.

— Pariază pe calul greşit. Nu-s chiar atât de folositor nimănui.

— Nu-i nimic rău în asta. N-o lăsa pe Noreen să te convingă de contrariu.

Merg în tăcere, dar nu e o tăcere apăsătoare. Printre rămurelele de grozamă se văd şi unele de mur. Câțiva ponei îndesați, miţoşi, le pasc şi din când în când Lena mai culege câte o mură şi o mănâncă. La fel face şi Cal. Sunt negre şi mari, încă acrişoare.

— Într-o zi, o să le culeg şi o să fac gem, decide Lena. Dacă am chef.

Coteşte de pe drum spre o potecă de pământ. Pe ambele părți sunt păşuni cu iarbă înaltă şi miroase a balegă. Un bărbat care examinează piciorul unei vaci ridică privirea când Lena îl strigă şi face semn din mână, strigând ceva ce Cal nu-l pricepe.

— Ciaran Maloney, spune Lena. Mi-a cumpărat pământul.

Cal şi-o imaginează pe câmpuri, în cizme de cauciuc, cu pantaloni stropiți de noroi, domolind cu pricepere un mânz obraznic.

Casa ei e un bungalou lung şi alb, proaspăt vopsit, ghivece cu muşcate la geamuri. Nu îl invită pe Cal să intre, ci îl conduce pe lângă casă, spre o clădire joasă, din piatră aspră.

— Am încercat s-o conving să fete înăuntru, zice ea, dar n-a vrut. A preferat staulul. Mi-am zis, aia e. Pereții sunt destul de groşi şi, dacă i se face frig, ştie unde să vină.

— Asta ați crescut tu şi soțul tău? Vite?

— Da. De lapte. Nu le țineam aici. E vechiul staul, vechi de vreun secol, două. Îl foloseam pentru a depozita nutrețul.

Staulul e slab luminat, căci lumina pătrunde doar prin nişte ferestruici în acoperiş, iar Lena a avut dreptate cu pereții: e mai cald aici decât credea Cal. Cățeluşa e în ultima

boxă. Se lasă amândoi pe vine, iar Nellie stă la distanță şi toți se uită în aceeaşi direcție.

Cățeluşa are nuanțe de arămiu cu alb şi stă ghemuită într-o ladă mare, de lemn, înconjurată de cățeluşi chițăitori care se cațără unii peste ceilalți ca să ajungă mai aproape de ea.

— Arată bine, zice Cal.

— Ăla e zăpăcitul despre care-ți ziceam, spune Lena, apucând un cățeluş mai gras şi alb cu arămiu şi negru. Uite cât e de mare.

Cal se întinde după cățeluş, dar mama se ridică pe jumătate, mârâind. Cățeluşii, tulburați, încep să se agite.

— Las-o un minut, zice Lena. Nu e la fel de bine dresată ca Nellie. O am de câteva săptămâni şi n-am avut timp s-o învăț bunele maniere. După ce o să vadă că sora ei te place, o să fie în regulă.

Cal se întoarce şi se joacă puțin cu Nellie, care, extrem de bucuroasă, începe să-i lingă mâinile şi să dea din coadă. Cealaltă cățeluşă se culcă din nou la pământ, între căței, şi, când Cal se întoarce, îl lasă să ia obrăznicătura de la Lena din mână, mârâind doar uşor.

Cățeluşul are încă ochii închişi, iar capul îi cade moale pe spate. Roade vârfurile degetelor lui Cal cu gingiile în căutarea laptelui. Blănița de pe față e arămie şi urechile sunt negre, iar pe nas se întinde o dungă albă. Peticul negru de pe spatele arămiu are forma unui steag zdrențuit. Cal îi mângâie urechile moi şi pleoştite.

— A trecut ceva de când n-am mai făcut asta, spune Cal.

— Sunt simpatici, aşa e, spune Lena. Nu mi-am dorit cățeluşi, nici doi câini, că veni vorba. Am vrut un câine, aşa că am luat-o pe Nellie de la un adăpost, după ce amândouă fuseseră lăsate pe marginea drumului. Cei care au luat-o pe Daisy nu s-au obosit s-o sterilizeze şi când a rămas borțoasă

au abandonat-o iar. M-au sunat de la adăpost. Întâi am refuzat, apoi mi-am zis, de ce nu?

Se întinde spre ladă, să gâdile fruntea unui cățeluş cu un deget. Cățeluşul îi suge mâna.

— Accepți ce-ți iese în cale, cred.

— Se pare că nu prea ai de ales.

— Fireşte că-s un amestec nebunesc. Cine ştie dac-o să-i vrea cineva.

Lui Cal îi place cum s-a poziționat față de el: nu s-a înclinat spre el, ca o femeie care-l doreşte sau care vrea ca el s-o dorească, o femeie care nu stă bine pe picioare, de parcă ar trebui s-o prindă din clipă în clipă, ci este echilibrată, umăr la umăr, ca o parteneră. Staulul miroase a nutreț pentru vite, dulce, cu iz de nuci, iar pe jos e un covor auriu de paie. Frigul care i s-a insinuat în oase începe să dispară.

— Cred că ăla seamănă cu un golden retriever, zice. Şi acela din capăt are ceva de terrier.

— Corcituri toată ziua. N-am de unde şti dac-or fi buni la vânat. Câinii din rasa beagle nu sunt de folos la pază. Un hamster ar fi mai sălbatic.

— Câini de pază?

— Dacă e cineva pe pământul tău, te anunță. Observă totul şi vor să te informeze. Dar îl vor linge până leşină, în cel mai rău caz.

— N-aş cere unui câine să-mi facă treaba murdară, spune Cal. Dar aş vrea unul care să-mi spună dacă trebuie să fac ceva.

— Te porți frumos cu ei, spune Lena. Dacă vrei unul, îl poți lua.

Cal n-a ştiut, până atunci, că era analizat.

— Aş vrea să mă gândesc o săptămână, două, spune. Dacă e OK.

Lena s-a întors spre el, amuzată din nou.

— Te-am speriat când ți-am zis de ăia care pleacă după prima iarnă?

— Deloc, spune el, uşor uimit.

— Ți-am zis că majoritatea rezistă şase luni. Eşti aici de patru. Nu-ți face griji, nu stabileşti niciun record dacă fugi.

— Vreau să fiu sigur că pot ține un câine, spune Cal. E o responsabilitate.

— Aşa este, zice Lena cu o sprânceană uşor ridicată, pentru că nu-şi dă seama dacă să-l creadă sau nu. Când te hotărăşti, îmi spui. Îți place vreunul? Eşti primul care vrea, deci poți să alegi.

— Păi, spune Cal, mângâind spinarea voinicului, îmi place ăsta. A dovedit deja că e un luptător.

— Voi spune oamenilor că e promis. Dacă întreabă cineva. Dacă vrei să vii să vezi cum creşte, sună-mă înainte, ca să fiu acasă. Îți dau numărul meu. Uneori am un program ciudat.

— Unde lucrezi?

— La nişte grajduri, dincolo de Boyle. Mă ocup de contabilitate, însă uneori ajut şi cu caii.

— Ai avut şi cai? Pe lângă vaci?

— Nu ai noştri. Dar am ținut caii altora.

— Pare să fi fost mult de muncă aici.

Cățeluşul i s-a rostogolit în palmă şi începe să-l gâdile pe burtică.

— Cred că e o schimbare drastică.

Nu se aşteaptă ca ea să zâmbească.

— Ți-ai băgat în cap că sunt o văduvă sărmană, devastată fiindcă şi-a pierdut ferma la care ea şi soțul ei au muncit pân-au picat lați?

— Ceva de genul, recunoaşte Cal, zâmbind şi el.

A avut mereu o slăbiciune pentru femeile care-l surprind, deşi uite unde l-a adus asta.

— Deloc, spune Lena, veselă. M-am bucurat când am scăpat de ticălos. Am muncit până am picat lați, aşa e, iar Sean şi-a făcut mereu griji că vom da faliment, aşa că a început să bea, ca să se calmeze. I-a cam venit de hac şi a făcut infarct.

— Mi-a zis Noreen că a murit. Îmi pare rău.

— S-a întâmplat acum aproape trei ani. Mă obişnuiesc, încetişor, spune femeia în timp ce scarpină tânăra mămică după ureche, în timp ce aceasta mijeşte ochii încântată. Dar abia aşteptam să scap de fermă.

— Ha, pufneşte Cal.

Îşi dă seama că Lena vorbeşte foarte deschis cu cineva pe care abia l-a cunoscut şi că majoritatea oamenilor pe care-i ştie şi fac aşa fie sunt nebuni, fie caută să-i coboare garda pentru propriile interese. Însă, venind din partea ei, nu-l deranjează. E conştient că, oricât de interesantă poate părea discuția, Lena se ține totuşi cumva mai la distanță.

— Soțul tău nu voia să renunțe la ea, aşa-i?

— Deloc. Sean avea nevoie de libertate. Nu putea suporta să lucreze pentru altcineva. Pentru mine, arată ea din cap spre împrejurimi, asta e libertatea. Nu cealaltă. Când plec de la muncă, am terminat. Nu sunt târâtă din pat la trei dimineața fiindcă a decurs prost fătarea unui viței. Îmi plac caii, dar îmi plac chiar mai mult acum, că pot să-i las acolo la sfârşitul zilei.

— Înțeleg, spune Cal. Şi a mers?

— Mai mult sau mai puțin. Surorile lui Sean m-au atacat, că era ferma familiei, că am vândut-o înainte ca el să se răcească în mormânt, şi tot aşa. Voiau să le las fiii să lucreze aici, apoi să le-o las moştenire. Am decis că pot trăi fără ei mai bine decât aş trăi cu locul ăsta în spinare. Oricum nu mi-au plăcut niciodată.

Cal râde şi după o clipă râde şi Lena.

— Mă cred o căţea fără suflet, zice. Poate au dreptate. Dar acum sunt mai fericită decât înainte.

Arată spre căţeluş, care s-a întors iar şi ţipă disperat. Mama ascultă cu urechile ciulite.

— Uită-te la el. Nu ştiu unde mai bagă, dar tot mai vrea.

— Vă las să vă vedeţi de treabă, spune Cal, lăsând căţeluşul înapoi în ladă, unde se înghesuie printre fraţii şi surorile lui. Şi te anunţ ce am hotărât cu căţeluşul.

Lena nu-l invită la ceai şi nici nu-l petrece până la drumul principal. Îi face semn din cap din faţa uşii şi intră, fără ca măcar să ridice o mână, în timp ce Nellie ţopăie în urma ei. Cal pleacă mai vesel decât fusese până atunci.

E o stare care durează doar până ce ajunge acasă, căci descoperă că toate cele patru cauciucuri ale maşinii i-au fost dezumflate.

— Puştiule! urlă cât îl ţin plămânii. Treci încoa'!

Grădina tace, cu excepţia ciorilor care-şi râd de el.

— Puştiule! *Acum!*

Nicio mişcare.

Cal înjură şi îşi caută încărcătorul de baterie cu pompă integrată. Găseşte instrumentul, îl montează şi reuşeşte să reumfle primul cauciuc. Când s-a mai calmat îşi dă seama de ceva. Ar fi fost mai uşor să taie cauciucurile decât să le dezumfle. Dacă a procedat aşa, Trey nu voia să facă rău cu adevărat. Intenţiona doar să transmită un mesaj. Cal nu ştie ce mesaj – „O să te hărţuiesc până faci ce vreau", poate, sau poate doar „Eşti un căcat" dar comunicarea n-a fost niciodată punctul forte al puştiului.

Se apucă să umfle al doilea cauciuc, când apar Mart şi Kojak.

— Ce pui la cale cu mârţoaga? întreabă Mart, arătând spre Pajero.

Mart dăduse într-o zi peste Cal în timp ce ceruia maşina, aşa că simte că o tratează cu prea multe pretenţii, aşa cum se face la oraş.

— Îi pui panglici în coamă?

— Mai mult sau mai puţin, spune Cal, mângâindu-l pe Kojak pe cap, în timp ce câinele inspectează mirosurile lăsate de câinii Lenei pe pantalonii lui.

Din fericire, Mart are lucruri mai importante în minte decât maşina lui Cal care are cauciucurile plate ca nişte ţâţe de vrăjitoare.

— Un tânăr s-a spânzurat, îl informează. Darragh Flaherty, de peste râu. Taică-su a ieşit de dimineaţă să mulgă vacile şi l-a găsit atârnând de un copac.

— Îmi pare rău, spune Cal. Transmite condoleanţe familiei.

— O să transmit. Doar douăzeci de ani avea.

— La vârsta asta se sinucid mulţi, spune Cal.

Pentru o clipă, zăreşte chipul încordat al lui Trey. *N-a plecat.* Continuă să înşurubeze pompa în valvă.

— Am ştiut că puştiul nu-i deloc bine în ultima vreme, spune Mart. L-am văzut la slujbă în oraş, de trei ori, vara asta. I-am zis lu' taică-su să-l ţină sub ochi, dar sigur că n-ai cum zi şi noapte.

— De ce n-ar fi mers la biserică? întreabă Cal.

— Biserica, spune Mart, scoţându-şi punga cu tutun din buzunarul jachetei în care găseşte o ţigară rulată, e pentru femei. Mai ales pentru cele nemăritate. Le place să se agite pentru al cui e rândul să citească din Sfântul Pavel sau cine se ocupă de florile de pe altar. Mamele-şi aduc copiii ca să nu crească păgâni, iar babele vin să arate că încă n-au murit. Dar, când un tânăr începe să meargă la slujbă, e semn rău. Ceva nu e în regulă în viaţa sau în mintea lui.

— Tu mergi la slujbă, i-o întoarce Cal. Aşa l-ai văzut.

— Da, merg, recunoaşte Mart, când şi când. După aia au loc discuții faine la Folan's şi mai e şi-o cină. Uneori am chef să-mi gătească şi altcineva cina. Dacă vreau să cumpăr sau să vând vite, mă duc la slujbă dară. Se fac multe târguri la Folan's, după slujba de prânz.

— Şi eu care crezusem că eşti credincios, spune Cal rânjind.

Mart râde până se îneacă din cauza fumului.

— Sigur că n-am nevoie de aşa ceva, la vârsta mea. Ce păcate să comită un bătrân ca mine? Nici măcar internet nu am.

— Trebuie să mai fi rămas păcate şi prin părțile astea, spune Cal. Ce zici de *poitin*-ul lui Malachy cum-îl-cheamă?

— Ăla nu e păcat, zice Mart. E împotriva legii, pe când păcatele-s împotriva Bisericii. Uneori sunt aceleaşi, dar alteori, nu. V-au învățat asta la biserica ta?

— Poate.

Nu e atent doar la Mart. Ar fi mai bucuros dacă ar avea o idee mai clară despre ce poate Trey şi care-i sunt limitele. Are senzația că sunt flexibile, stabilite aproape integral de context şi de necesități.

— A trecut ceva de când mergeam la biserică.

— N-ar fi ceva la care te-ai aştepta, cred. Voi aveți biserici în care se joacă cu şerpi şi vorbesc în limbi.[3] Noi n-avem pe-aci din astea.

— Nenorocitul de Sfânt Patrick, face Cal. Ne strică imaginea.

— N-a avut cum să prevadă c-o să ne cotropească yankeii. Sigur, nici măcar nu erați inventați pe atunci.

— Şi uite-ne acum, zice Cal, verificând presiunea cauciucurilor. Suntem peste tot.

---

[3] Este considerat un dar spiritual, o capacitate miraculoasă a cuiva de a vorbi într-o limbă sau un dialect pe care de altfel nu le cunoaşte (n. red.).

— Bineveniți. Sigur, Sfântul Patrick a fost o dezamăgire. Voi ne faceți viețile interesante.

Mart își striveşte țigara sub talpa cizmei.

— Acum, zi cum merge cu epava aia de birou?

Cal ridică brusc privirea. Pentru o clipă, crede că vocea lui Mart a avut o inflexiune suspectă. De pe terenul lui se poate vedea perfect în curtea din spate a lui Cal.

Mart înclină capul, întrebător, curios ca un copil.

— Merge, spune Cal. Trebuie să-l lăcuiesc şi o să fie ca nou.

— Corect. Dacă ai nevoie de ceva bani în plus, poți să faci tâmplărie. Îți deschizi un atelier în magazie, găseşti un ucenic să te ajute. Doar să alegi unul bun.

Când Cal ridică iar privirea, continuă:

— Te-am văzut oare plecând ieri în oraş?

Cal aduce prăjiturelele lui Mart şi se ironizează reciproc până se plictisesc, îl fluieră pe Kojak şi pleacă. Cauciucurile sunt din nou umflate, pentru moment cel puțin. Cal îşi strânge încărcătorul şi intră. Măcar casa e neatinsă, din câte-şi dă seama.

Sandviciurile pe care le-a luat la râu par să se fi învechit, dar n-are chef de gătit. Neliniştea de ieri a devenit îngrijorare, genul care te înțeapă încontinuu şi aproape că te sufocă.

Este încă devreme în Seattle, dar nu mai poate aştepta. Se duce în spate, unde semnalul e mai bun, şi o sună pe Alyssa.

Răspunde, cu respirația tăiată.

— Tată? E totul OK?

— Da. Scuze. Aveam un minut liber, aşa că m-am gândit să te sun. N-am vrut să te sperii.

— Nu, e în regulă.

— Tu? Eşti bine?

— Da, totul e OK. Ascultă, tată. Sunt la muncă şi...

— Sigur, nicio problemă. Sigur eşti bine? Ți-a revenit gripa?

— Nu. Sunt bine. Doar că am multe pe cap. Ne auzim mai târziu, da?

Cal închide, iar îngrijorarea lui creşte şi îl nelinişteşte din ce în ce mai mult, odată ce se insinuează în mintea lui. Probabil că i-ar prinde bine câteva shoturi de Jim Beam, dar nu se poate convinge. Nu scapă de senzația că îl paşte o urgență, că e cineva în pericol şi că trebuie să se concentreze ca să poată repara lucrurile. Îşi aminteşte că, dacă cineva e în pericol nu-i responsabilitatea lui, dar nu merge aşa.

Ar putea paria că nenorocitul de copil îl pândeşte de undeva, dar Mart e pe câmp, cu oile. Dacă îl strigă pe puşti, Mart îl va auzi. Cal traversează grădina, străbate terenul din spatele casei şi dă târcoale pădurii, fără să găsească decât nişte bârloguri de iepure. Amintindu-şi discuția cu Alyssa, se gândeşte că vocea ei i se pare aiurea, epuizată şi demoralizată, de fiecare dată într-o stare mai proastă.

Înainte să-şi dea seama ce face, deja o sună pe Donna. Tonul de apel se aude de mai multe ori. E pe punctul de a renunța, când ea răspunde.

— Cal. Care-i treaba?

Lui Cal aproape că-i vine să închidă. Vocea ei este total neutră şi nu ştie cum să răspundă unui astfel de ton din partea ei. Dar dacă ar închide s-ar simți ca ultimul prost, aşa că spune:

— Bună. Nu vreau să te stresez. Doar să te întreb ceva.

— OK. Spune.

Nu-şi dă seama unde e sau ce face. Zgomotul de fond pare o adiere de vânt, dar poate să fie şi semnalul de vină. Încearcă să-şi dea seama ce oră e la Chicago. Poate prânzul?

— Ai văzut-o recent pe Alyssa?

Urmează o scurtă pauză. De când s-au despărțit, fiecare conversație avută cu Donna a fost presărată de pauzele acelea în care ea se gândeşte dacă răspunsul la întrebare se încadrează în noile reguli stabilite doar de ea pentru relația lor. Nu i le-a comunicat lui Cal, aşa că n-are idee care sunt, dar uneori se trezeşte că încearcă intenționat să le încalce, ca un copil căcăcios.

Se pare că întrebarea aceea e permisă.

— Am fost la ei câteva săptămâni, în iulie.

— Ai vorbit cu ea?

— Mda. La fiecare câteva zile.

— Şi ți se pare OK?

Pauza e mai lungă.

— De ce?

Cal simte că îngrijorarea e mai mare, dar încearcă să nu i se reflecte în voce.

— Nu mi se pare în regulă. Nu-mi dau seama ce e, dacă munceşte prea mult sau ce se întâmplă, dar îmi fac griji pentru ea. E bolnavă sau ceva? Tipul ăla, Ben, se poartă frumos cu ea?

— De ce mă întrebi?

Donna se străduieşte să-şi păstreze tonul neutru, dar nu reuşeşte, ceea ce-i dă lui Cal o umbră de satisfacție.

— Nu e treaba mea să mai fiu mediatoarea dintre voi. Dacă vrei să ştii ce face Alyssa, întreab-o.

— Am întrebat-o. Spune că e bine.

— Atunci, e bine.

— Dar... Haide, Donna, mai slăbeşte-mă. Iarăşi devine instabilă? S-a întâmplat ceva?

— Ai întrebat-o asta?

— Nu.

— Atunci, întreab-o.

Greutatea din oase îi e atât de familiară, încât îl oboseşte. El şi Donna s-au certat de atâtea ori în anul dinainte ca ea

să plece, certuri care se prelungeau la nesfârşit, fără să se ajungă nicăieri sau să aibă o direcție clară, ca în visele acelea în care fugi cât poți, dar abia ți se mişcă picioarele.

— Mi-ai spune? Dacă s-ar întâmpla ceva?

— Pe naiba! Dacă Alyssa nu-ți zice, înseamnă că nu vrea să ştii. E alegerea ei. Şi, chiar dac-ar fi ceva, ce ai putea să faci de acolo?

— Pot să vin. Ar trebui să vin?

Donna pufneşte exasperată. Donnei i-au plăcut mereu cuvintele şi le-a folosit din plin, suficient cât să compenseze ceea ce-i lipsea lui, dar nu cât să cuprindă ce simțea. Avea nevoie şi de mâini, şi de față, şi de o gamă întreagă de zgomote ca de gaiță.

— Eşti incredibil, ştiai? Pentru un tip deştept, Doamne... Ştii ce, nu fac asta. Nu vreau să mai gândesc pentru tine. Trebuie să plec.

— Sigur, spune Cal, pe un ton ridicat. Transmite-i salutări calde lu' cum-îl-cheamă.

Dar ea a închis deja şi probabil că e mai bine aşa.

Cal rămâne în câmpul întunecos o vreme, cu telefonul în mână. Vrea să lovească în ceva, dar ştie că n-ar ajuta la nimic. Doar s-ar lovi. Să aibă atâta simț de autoconservare îl face să se simtă bătrân.

Seara începe să-şi facă loc. Fâşii de un galben rece se întrevăd peste munți, iar în stejar ciorile țin obişnuita conferință de seară. Cal se întoarce în casă şi ascultă Emmylou Harris pe iPod. Are nevoie ca cineva să se poarte frumos cu el, măcar o vreme.

Ia sticla de Jim Beam şi se duce pe treptele din spate. De ce nu? Chiar dacă e cineva în pericol, pare că ultimul lucru dorit e ajutorul lui.

Nu vede nici de ce să nu şadă acolo şi să se gândească la Donna, fiindcă deja a dat-o în bară şi a sunat-o. Cal n-a avut niciodată timp să fie nostalgic, dar e important să se

gândească la Donna din când în când. Uneori, are senzația că Donna a şters din memoria ei toate momentele lor frumoase, ca să îşi poată vedea de noua ei viață strălucitoare fără să se sfâşie în bucăți. Dacă nu le păstrează în mintea lui, vor dispărea de parcă nici n-ar fi fost vreodată.

Se gândeşte la dimineața în care au aflat că urma să se nască Alyssa. Îşi aminteşte limpede cum era Donna când a îmbrățişat-o. Avea pielea mai fierbinte ca de obicei, de parcă un motor activa noi cilindri, atracția uluitoare şi misterul din interiorul ei. Şade pe treptele din spate, privind cum câmpiile verzi devin cenuşii, în timp ce ascultă vocea blândă a lui Emmylou, care pluteşte spre el de dincolo de uşă, şi încearcă să-şi dea seama cum a ajuns din ziua aceea în ziua asta.

7

Cal se trezeşte în dimineața următoare şi încă are sentimentul acela neplăcut. În ultimul an, sau ultimii doi în poliție, se trezea zi de zi aşa, cu aceeaşi siguranță adânc infiltrată că se apropia ceva rău de el, ceva inevitabil, căruia nu i se putea opune, cum ar fi un uragan sau un atac armat cu victime multiple. Îl făcea să fie agitat ca un începător. Oamenii remarcau şi râdeau de el. Când Donna a plecat, s-a gândit că ăsta era răul pe care-l anticipase. Doar că senzația persista, la fel de sumbră ca întotdeauna. Apoi s-a gândit c-or fi riscurile jobului, care încă de la o vârstă mijlocie îl făcuseră să conştientizeze condiția de muritor. Dar, când şi-a dat demisia, senzația a rămas. A început să se relaxeze doar când a semnat documentele pentru casa asta şi l-a părăsit doar când a traversat prin iarba prea mare spre uşa scorojită de la intrare. Acum, iat-o din nou, de parcă i-ar fi luat doar o vreme să-l adulmece şi să-l găsească şi aici.

Se descurcă aşa cum se descurca şi la job, adică încercând să muncească până o ucide. După micul-dejun, reia vopsirea livingului, cât de repede şi de bine poate, fie că vrea, fie că nu. Funcționează la fel ca de fiecare dată, adică nu în mod deosebit, dar măcar reuşeşte să mai facă ceva pe parcurs. Până seara termină de aplicat grundul pe tavan şi pe pereți şi mare parte din primul strat de vopsea. Tot agitat e, ca un cal sălbatic. Pe timpul zilei e vânt puternic şi se aud tot felul de zgomote înăuntru şi afară şi pe horn, iar Cal tresare de fiecare dată, chiar dacă ştie că sunt doar frunze şi ramele geamurilor. Sau poate puştiul. Cal îşi doreşte ca mama lui să-l fi trimis la o şcoală militară, când începuse să chiulească.

Zilele sunt din ce în ce mai scurte. Când îşi încheie munca, e întuneric, un întuneric care-i face planul de a merge undeva ca să scape de senzația sâcâitoare să pară mai puțin atractiv. Mănâncă un hamburger şi încearcă să se hotărască, dar ceva se loveşte de uşa de la intrare. Nu e vântul, de data asta. E ceva solid.

Cal lasă jos hamburgerul, iese încet prin spate şi ocoleşte casa. Luna e doar o aşchie. Umbrele sunt suficient de dense cât să ascundă chiar şi un tip cât el. Dinspre pământurile lui Mart ajunge la el țipătul imperturbabil al unei bufnițe.

Peluza din față e goală, iar vântul culcă iarba în toate direcțiile. Cal aşteaptă. După un minut, ceva mic apare şuierând peste gard şi se loveşte de zidul casei. De data asta, după zgomot şi felul în care se împrăştie pe piatră, Cal înțelege. Nenorocitul de copil aruncă în casa lui cu ouă.

Cal intră în casă şi stă în living, evaluând situația şi ascultând. Ouăle funcționează după acelaşi raționament ca în cazul cauciucurilor: câteva pietre ar fi fost mai uşor de dobândit şi ar fi făcut mai multe pagube. Copilul nu-l atacă. Îl solicită.

Alt ou se sparge de uşa din faţă. Cal renunţă înainte să ştie c-o s-o facă. Îi poate rezista puştiului şi poate rezista şi propriilor nelinişti, însă nu le poate face faţă simultan.

Se duce la chiuvetă, umple ligheanul de plastic în care-şi spală vasele şi găseşte o cârpă veche. Le duce la uşă şi o deschide larg.

— Copile! strigă spre gard. Vino-ncoa'.

Tăcere. Un ou îi trece în zbor pe lângă ureche şi se sparge de perete.

— Copile! M-am răzgândit. Acum termină cu rahaturile astea, înainte să mă răzgândesc iar.

Iar linişte, de data asta mai lungă. Trey iese din spatele gardului cu un carton de ouă într-o mână şi un ou în cealaltă şi aşteaptă, gata să arunce sau să fugă. Conul de lumină din uşă îi întinde umbra în spate, alungindu-l, ca o siluetă întunecată care se materializează ca iluminată de faruri pe un drum pustiu.

— O să-l caut pe fratele tău, zice Cal. Nu promit nimic, dar o să văd ce pot să fac.

Trey îl priveşte cu o suspiciune sălbatică.

— De ce? întreabă el.

— Aşa cum am zis, m-am răzgândit.

— De ce?

— Nu te priveşte, spune Cal. Nu fiindcă ai făcut căcatul ăsta, cu siguranţă. Vrei să te ajut sau nu?

Trey încuviinţează.

— OK. Atunci, mai întâi cureţi mizeria asta. Când termini, vii înăuntru şi discutăm.

Lasă cârpa şi ligheanul în prag, se duce înăuntru şi trânteşte uşa după el.

Tocmai termina de mâncat hamburgerul, când aude cum uşa se deschide şi vântul intră brusc, căutând lucruri pe care să le apuce. Trey e în prag.

— Ai terminat?

Copilul încuviințează. Cal nu trebuie să verifice dacă a făcut treabă bună.

— OK. Stai jos.

Trey nu se mişcă. Lui Cal îi ia o clipă să-şi dea seama că se teme că-i momit înăuntru ca să ia bătaie.

— Doamne, puştiule. N-o să te lovesc. Dacă ai făcut curat, suntem chit.

Trey priveşte biroul din colț.

— Da, l-ai cam făcut praf. Am reuşit să scot vopseaua, dar a mai rămas îți crăpături. Poți să-l ştergi cu periuța de dinți.

Copilul pare încă nesigur.

— Ți-aş spune că poți lăsa uşa deschisă, dacă vrei să fugi, dar vântul e prea puternic. Tu decizi.

Trey se hotărăşte după un minut. Intră în cameră, închide uşa după el şi îi întinde lui Cal cartonul cu ouă. A mai rămas unul.

— Mersi, spune Cal. Bagă-l în frigider.

Trey face ce i se spune. Apoi se aşază la masă în fața lui Cal, trăgându-şi scaunul mai în spate şi cu picioarele încordate. Poartă o geacă verde-camuflaj, murdară, şi asta e o uşurare. Cal se întreba dacă are haine de iarnă.

— Vrei să mănânci sau să bei ceva?

Trey clatină din cap.

— OK, spune Cal.

Îşi împinge scaunul în spate, iar Trey tresare. Cal îşi duce farfuria la chiuvetă, apoi intră în cameră şi se întoarce. Are un carnețel şi un pix.

— Mai întâi, spune în timp ce-şi trage iar scaunul, cel mai probabil nu voi găsi nimic. Sau, dacă găsesc, va fi ce ți-a zis deja maică-ta. Că frate-tu a plecat. Eşti OK cu asta?

— N-a plecat.

— Poate că nu. Ce zic e că s-ar putea ca lucrurile să nu decurgă aşa cum îți doreşti şi trebuie să fii pregătit pentru asta. Eşti?

— Da.

Cal ştie că e o minciună, chiar dacă puştiul n-are habar.

— Ai face bine să fii. Apoi nu mă duci cu zăhărelul. Dacă-ți pun o întrebare, îmi dai toate răspunsurile, chiar dacă nu-ți place. Dacă spui rahaturi, am renunțat. Clar?

Trey spune:

— Dar aşa să faci şi tu. Orice afli îmi spui.

— Ne-am înțeles.

Cal deschide carnețelul.

— Cum îl cheamă pe fratele tău?

Copilul stă cu spatele drept şi mâinile pe coapse, de parc-ar da un examen la care trebuie să ia notă maximă.

— Brendan John Reddy.

Cal notează.

— Data naşterii?

— Doişpe februarie.

— Unde locuia până să dispară?

— Acasă, cu noi.

— Cine sunteți „voi”?

— Mama. Surorile mele. Celălalt frate.

— Nume şi vârste.

— Mama e Sheila Reddy. Are patruzeci şi patru de ani. Maeve are nouă. Liam, patru. Alanna, trei.

— Ai zis că ai trei surori, înainte, spune Cal, notând. Unde e cealaltă?

— Emer. S-a dus la Dublin acum doi ani. Are douăşunu de ani.

— Vreo şansă să stea Brendan la ea?

Trey clatină din cap.

— De ce?

— Nu se înțeleg.

— De ce?

— Brendan spune că e proastă.

— Ce face?

— Lucrează la magazinele Dunnes. Pune chestii pe raft.

— Şi Brendan? Lucra? Mergea la şcoală?

— Nu.

— De ce nu?

Trey ridică din umeri, iar Cal continuă.

— Când a terminat şcoala?

— Anul trecut. Şi-a luat bacalaureatul, n-a renunțat.

— Voia să facă ceva? Să se înscrie la facultate, să-şi ia o slujbă?

— Voia să facă inginerie electrică. Sau chimie. Dar n-a avut destule puncte.

— Nu-l duce mintea?

Nu nu-i vorba de asta!

— Atunci?

— Ura şcoala. Profii.

Copilul răspunde în viteză de parc-ar fi cronometrat la o emisiune televizată. Privindu-l, Cal îşi dă seama că e bine. Asta, ei doi, față în față peste masă, carnețelul şi pixul, asta şi-a dorit Trey tot timpul acela.

— Spune-mi despre el.

Trey ridică din sprâncene. N-a mai încercat să spună asta.

— E amuzant, zice. Vorbeşte mult.

— Sigur sunteți rude?

Trey îi aruncă o privire goală.

— Lasă, glumeam. Continuă.

Copilul se strâmbă, parcă spunând „ce dracu' mai vrei de la mine?", dar Cal aşteaptă.

— Nu poate sta potolit, spune Trey. Mama o ia razna. Pentru asta intra în bucluc la şcoală.

Cal aşteaptă mai departe.

— Îi plac motocicletele. Şi să facă lucruri. Când eram copil, îmi făcea maşinuțe care funcționau şi făcea experimente în spatele casei aruncând chestii în aer. Nu e prost. Are idei. La şcoală a făcut un purcoi de bani: cumpăra dulciuri din oraş şi apoi le vindea la suprapreț copiilor la prânz, până ce au aflat profii.

Îl priveşte pe Cal, să vadă dacă e suficient.

Cal se gândeşte că Brendan pare să semene cu taică-său mult mai bine decât Trey – şi uite cum a ajuns taică-său.

— Bun, zice. Îmi place să-mi fac o idee despre persoana pe care o caut, să văd în ce direcție mă duc. Fratele tău suferă de ceva? Are vreo tulburare mintală?

— Nu.

— Nu e o insultă, puştiule. Trebuie să ştiu.

Copilul e încă ofensat.

— E bine.

— N-a fost niciodată la medic pentru ceva?

— Şi-a rupt mâna, o dată. A căzut de pe motocicletă. Dar s-a dus la spital.

— Ți s-a părut vreodată deprimat? Nelinişstit?

Cu siguranță sunt concepte la care Trey nu prea s-a gândit.

— A fost supărat când n-a intrat la facultate, zice după ce se gândeşte puțin.

— Supărat? Cum? Stătea toată ziua în cameră? Nu mânca? Nu vorbea?

Trey îi aruncă lui Cal o privire de parc-ar fi sărit calul.

— Nu. Supărat. Înjura mult şi a ieşit să bea în noaptea aia şi a fost prost dispus toată săptămâna. Apoi a zis să se ducă naibii facultatea, o să fie bine.

— OK, spune Cal.

Nu i se par tendințe depresive, dar membrii familiei nu sunt mereu cei mai buni observatori.

— Cu cine îşi pierdea vremea?

— Cu Eugene Moynihan, Fergal O'Connor, Paddy Fallon, Alan Geraghty. Şi cu alţii, dar mai ales cu ei.

Cal notează.

— De care era cel mai apropiat?

— N-are cel mai bun prieten, cum ar veni. Care era prin preajmă.

— Avea iubită?

— Nu în ultima vreme.

— Foste?

— A ieşit cu Caroline Horan câţiva ani, la şcoală.

— Relaţie bună?

Trey ridică din umeri ca şi cum ar spune „De unde mama naibii să ştiu?"

— Când s-a terminat?

— Acum o vreme. Înainte de Crăciun.

— De ce?

— L-a lăsat ea.

— Vreo problemă? L-a acuzat de ceva? Că a lovit-o, că a înşelat-o?

Trey ridică iar din umeri.

Cal subliniază numele lui Caroline.

— Unde-o găsesc? Lucrează aici?

— În oraş. Sau asta făcea cât a ieşit Bren cu ea. Magazinul care vinde căcaturi turiştilor. Uneori o ajuta pe Noreen. Maică-sa şi Noreen îs verişoare. Cred că e la facultate acum, dar nu ştiu.

— Poate a avut probleme cu altcineva?

— Nu. Se mai certa cu băieţii uneori. Dar nimic serios.

— Cum? Se insultau, ţipau, se loveau cu pumnii, cu cuţitele?

Trey îi aruncă din nou lui Cal privirea care-i spune cât exagerează.

— Nu *cuţite.* Restul, da. N-a însemnat nimic.

— Băieţi şi atât, confirmă Cal.

O fi adevărat, dar trebuie verificat.

— Ce făcea ca să se distreze? Are pasiuni?

— Joacă hurling. Iese în oraş.

— Bea?

— Uneori. Nu în fiecare seară.

— Unde? La Seán Óg?

Trey îşi dă ochii peste cap.

— Ăla e pentru bătrâni. Brendan se duce în oraş. Sau acasă la oameni.

— Cum e când bea?

— Nu face urât sau ceva. Face tâmpenii, gen el şi amicii lui au furat o groază de scânduri din magazinele din oraş şi le-au pus în grădinile oamenilor. O dată, părinții lui Fergal au plecat şi el a dat o petrecere, dar apoi a leşinat de beat ce era, aşa că restul i-au pus o oaie în baie.

— Brendan devine agresiv? Caută ceartă?

Trey pufneşte.

— Nu. Se bate rareori, cum a fost când nişte băieți din Boyle i-au atacat în oraş. Dar nu le caută.

— Droguri? A luat?

Asta-l face pe Trey să ezite cu adevărat. Îl priveşte precaut pe Cal, care-l măsoară din priviri la rândul lui. Nu-i treaba lui să insiste. Dacă Trey decide că nu vrea să continue, e treaba lui.

— Uneori, spune Trey, în cele din urmă.

— Ce fel?

— Haşiş. Şi nişte amfetamină.

— De unde?

— Sunt băieți în zonă care au. Toți îi ştiu. Sau cumpără din oraş.

— A vândut vreodată?

— Nu.

— De unde ştii?

— Îmi spunea lucruri. Nu l-aş fi turnat. Ştia asta.

În ochii lui Trey se aprinde scurt flacăra mândriei. Cal înțelege. Puştiul era fratele preferat al lui Brendan şi toată relația lor era specială.

— A avut probleme cu poliția?

Trey îşi coboară colțul gurii.

— Fiindc-a chiulit. Mai vine câte-un grăsan din oraş şi ne freacă.

— Vă face o favoare, spune Cal. Ar putea raporta la serviciile de protecția copilului, iar tu şi maică-ta ați intra în belea. Dar el vine aici şi vorbeşte cu voi. Data viitoare când îl vezi, să-i mulțumeşti frumos. Brendan a avut de-a face şi altfel cu poliția?

— A depăşit viteza legală de câteva ori. Făcea curse cu amicii. Aproape şi-a pierdut permisul.

— Altceva?

Trey clatină din cap.

— Pentru ce altceva n-a fost prins?

Se privesc lung şi Cal spune:

— Ți-am zis. Dacă-mi ascunzi ceva, am terminat-o.

Trey spune:

— Uneori fură de la Noreen.

— Şi?

— Şi din alte locuri din oraş. Nimic important. Doar ca să se distreze.

— Altceva?

— Nu. Îi zici lui Noreen?

— Sunt convins că deja ştie, puştiule, spune sec Cal. Dar nu-i spun nimic, stai liniştit. Cum se înțelegea Brendan cu taică-tu?

Trey nu tresare, doar clipeşte.

— Rău.

— Adică?

— Se certau.

— Doar aruncau vorbe? Sau şi fizic?

Trey se holbează furios. Nu e treaba lui Cal. Bărbatul îl priveşte, lăsând tăcerea să se întindă, cât instinctele puştiului îl fac să fie nehotărât.

— Mda, zice Trey cu jumate de gură, în cele din urmă.

Are chipul încordat.

— Des?

— De câteva ori.

— De ce?

— Tata a zis că Brendan nu-i bun de nimic. Că e un parazit şi Bren a zis „uite cine vorbeşte". Uneori...

Bărbia îi tremură lui Trey, dar continuă. Respectă înțelegerea.

— Şi uneori ca să-l facă pe tata să ne lase pe noi sau pe mama în pace. Dacă era furios.

— Deci, spune Cal, evitând subiectul elegant, Brendan nu s-a dus la tatăl vostru.

Trey scoate un sunet aspru, exploziv, ca un râset.

— Nicio şansă.

— Ai un număr de telefon al tatălui tău sau o adresă de e-mail? Ca să fie.

— Nu.

— Dar ale lui Brendan?

— Îi ştiu numărul de telefon.

Cal începe o pagină nouă din carnețel şi i-l dă lui Trey. Băiatul scrie atent, apăsând pixul. Vântul încă şuieră afară, zgâlțâind uşa, şi intră pe la colțuri cât să li se înfăşoare în jurul gleznelor.

— Are smartphone?

— Da.

După numai o oră tehnicienii din poliție ar fi ştiut tot ce-i trecuse vreodată prin cap lui Brendan. Cal nu se pricepe la aşa ceva, n-are nici software şi nici posibilitățile lor de acces.

Trey îi înapoiază carnețelul.

— Ai încercat să-l suni?

Iar se uită la el de parcă ar fi vreun tâmpit.

— Normal. De pe fix, când nu e mama în zonă.

Pentru prima dată în ziua aceea, sentimentul acela dezolant îşi face loc pe chipul lui Trey. S-a luptat să-l ascundă.

— Intră căsuța vocală.

— OK, zice Cal cu blândețe. Direct? Sau mai întâi sună?

— În prima zi a sunat. Acum intră direct.

Sigur c-ar putea însemna că Brendan e răpit de cineva care, evident, nu i-a dat şi un încărcător. Sau că şi-a luat un telefon nou, când a ajuns unde îşi propusese. Sau că s-a spânzurat de un copac, undeva sus, în munți, şi telefonul lui a mai rezistat o vreme.

— OK, spune iar Cal. E suficient, deocamdată. Bună treabă.

Trey răsuflă uşurat.

— Nu, nu, spune Cal. N-am terminat. Trebuie să aflu despre ultima dată când l-ai văzut pe Brendan.

După o clipă, Trey trage din nou aer în piept şi redevine încordat. De data asta face un efort. Pare tras la față, dintr-odată, şi prea tânăr pentru povestea asta, dar Cal nu vorbeşte prima dată cu un copil prea mic pentru aşa ceva şi care se află în această situație împotriva voinței sale.

— Pe douăşunu martie ai zis.

— Da.

— Ce zi a săptămânii era?

— Marți.

— Întoarce-te cu câteva zile înainte de asta. Ai observat ceva neobişnuit? Brendan s-a certat cu mama voastră? Cu unul dintre amicii lui? Cu băieții din oraş?

— Mama nu se ceartă. Nu e aşa.

— OK. Cu altcineva?

Trey ridică din umeri.

— Nuş’. N-a zis nimic.

— A fost refuzat la un job? A pomenit vreo fată? A stat mai târziu ca de obicei în oraş? Căutăm orice nu îi stătea în fire.

Copilul se gândeşte.

— A fost cam supărat săptămâna aceea. Cam arțăgos. Când a dispărut, era OK. Mama a zis „Eşti foarte vesel”, iar el i-a replicat: „N-are rost să stau bosumflat, n-am timp”. Atât.

— Ha!

Un plan de evadare ar fi înveselit pe cineva, desigur.

— Hai să vorbim despre ziua de douăşunu. De la început. Te-ai trezit.

— Nu l-am văzut pe Bren. Era în pat. M-am dus la şcoală. Am venit acasă, iar el se uita la teve. Am stat lângă el, dar după o vreme a ieşit.

— Pe la ce oră?

— Pe la cinci. Când ne-a chemat mama la ceai. A zis că nu vrea, că el iese, şi a plecat.

— Ce conducea? Maşină, motocicletă? Mergea cu bicicleta?

— Nu. Mama are maşină, dar n-a luat-o. N-are motor. A mers pe jos.

— Ți-a zis unde?

— Nu. Credeam că se vede cu băieții. Se uita la ceas, de parcă trebuia să fie undeva.

Sau poate avea de prins un autobuz. Autobuzele spre Dublin şi Sligo trec pe drumul principal, la doar câțiva kilometri, şi, chiar dacă nu există o stație, Noreen l-a asigurat pe Cal că majoritatea şoferilor acceptă să li se facă semn cu mâna. Cal notează „Orare autobuz 16.00-20.00 marți”.

— Ați vorbit despre ceva cât v-ați uitat la televizor?

— Despre ziua mea. Bren a zis că-mi ia o biclă bună. O am pe cea veche a lui şi e un rahat. Lanțul se tot blochează. Şi am mai vorbit despre emisiunea de la teve. Se cânta, nu mai ştiu care.

— Cum părea? Bine sau prost dispus?

— Agitat. Vorbea încontinuu şi râdea de ăia care cântau. Se tot foia pe canapea şi mă înghiontea dacă nu-i răspundeam.

— Ceva normal pentru el?

Trey ridică din umeri.

— Cumva. Mereu se fâțâie ca argintul-viu, aşa zicea mama. Doar că nu aşa.

— De ce era diferit?

Copilul trage de o bucată mai subțiată din perechea de jeanşi, căutându-şi cuvintele potrivite. Cal îşi înghite dorința de a-i spune să înceteze.

— Bren face glume, spune Trey, în sfârşit. Mereu mă făcea să râd. Făcea să râdă pe toată lumea, dar... noi aveam glumele noastre. Îi plăcea să mă facă să râd.

Cal cam înțelege ce a însemnat pentru Trey plecarea lui Brendan. Puştiul nu pare să mai fi râs de atunci.

— Dar în ziua aia nu încerca să fie amuzant, spune Cal.

— Mda. Deloc. Era agitat ca la examene, spune Trey şi îi aruncă lui Cal o încruntătură bruscă. Asta nu înseamnă că plănuia să...

— Concentrează-te, îl îndeamnă Cal. Cum era îmbrăcat? De parcă voia să iasă în oraş?

— Ca de obicei. Cu blugi şi hanorac. Nu ca de ieşit, n-avea cămaşă bună.

— Şi-a luat o haină?

— Geaca obişnuită. Nu ploua.

— A zis când se întoarce? Să-i păstrați mâncare de la cină, să nu-l aşteptați?

— Nuş'.

Trey se încordează iar.

— Nu-mi amintesc. Am încercat.

— Şi nu s-a mai întors.

— Mda.

Copilul şi-a coborât umerii de parcă i s-ar fi făcut frig.

— Nici în seara aia, nici când m-am întors de la şcoală, a doua zi.

— A mai făcut asta?

— Da. A stat la un amic.

— Deci asta ai crezut că face?

— La început, da.

Trey pare să se fi adunat în sine şi seamănă cu un copil de pripas, care trebuie să înfrunte mai mult din viață decât poate asimila.

— Nici măcar nu mi-am făcut griji.

— Când ai început să te îngrijorezi?

— A doua zi am început să mă îngrijorez un pic. Mama l-a sunat, dar n-a răspuns. După aia, a sunat să-i întrebe pe unii dacă era cu ei. Doar că nu-l văzuse nimeni. Nici măcar în seara când a ieşit. Aşa au zis.

— N-a sunat la poliție?

— Eu i-am *zis.*

Sclipirea de furie pură din ochii lui Trey îl ia pe Cal prin surprindere.

— A zis c-a plecat la fel ca tata. Că n-o să facă nimic polițaii.

— OK.

Cal scrie un 1 lângă numele Sheilei Reddy şi îl încercuieşte.

— L-am căutat, spune brusc Trey. Pe drumuri, pe munte. Zile întregi. În caz că şi-a prins piciorul într-o groapă şi şi l-a rupt.

Pentru o clipă, Cal îşi imaginează copilul, înfruntând vântul aspru, călcând apăsat prin iarba întunecată, sărind printre bolovani acoperiți cu muşchi şi licheni.

— Vreun motiv să se fi dus pe munte?

— Mai mergea uneori. Ca să fie singur.

Nu-s Munții Stâncoşi, ce-i drept, dar Cal ştie că sunt suficiente elemente periculoase aici să doboare un om dacă face un pas greşit.

— I-ai verificat lucrurile?

— Mda.

— Ai găsit ceva neaşteptat?

Trey clatină din cap.

— Lipseşte ceva?

— Nuş'. Nu căutam asta.

Privirea pe care copilul şi-o coboară îi spune ce căuta de fapt Trey. Căuta un bilet cu numele lui pe el. „Uite aici mă duc" sau „Mă întorc" sau orice.

— Ai găsit bani?

Asta-l face pe Trey să ridice iar privirea, furios.

— Nu i-aş fi luat.

— Ştiu. Dar ai găsit?

— Nu.

— Te aşteptai? Brendan ținea bani în acasă?

— Da. Într-un plic vârât sub sertarul cu pulovere. Uneori îmi mai dădea câte-o bancnotă de cinci, dacă-şi găsea vreun job temporar. Vezi? Ştia că nu l-aş fura.

— Plicul era gol.

— Da.

— Când ai văzut ultima dată bani în el?

— Cu câteva zile înainte să dispară. Am intrat şi el număra banii pe pat. Câteva sute, cred.

Şi, în ziua în care dispăruse Brendan, dispăruseră şi economiile lui. Trey nu e prost. N-are cum să nu-şi dea seama ce înseamnă asta.

— Crezi că l-a răpit cineva.

Trey îşi muşcă buza şi încuviinţează.

— OK, spune Cal. Ai pe cineva în minte care să fie capabil de aşa ceva? Cineva care-i periculos şi poate a mai făcut lucruri dubioase?

Trey îl priveşte pe Cal, de parcă întrebarea e dincolo de orice răspuns. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Nu mă refer la găinării, de genul furtului din magazine sau fabricarea ilegală a alcoolului. Cineva care a mai răpit oameni? Care chiar a făcut rău cuiva?

Altă ridicare din umeri, de data asta mai exagerată: „De unde să ştiu eu?”

— Ţi-a zis maică-ta să te fereşti de cineva?

— De Gurny Barry Moloney. Încearcă să convingă copiii să vină cu el, pentru dulciuri, şi, dacă refuzi, plânge.

— A încercat vreodată cu tine?

Trey pufneşte disprețuitor, din colțul gurii.

— Când eram mic.

— Ce-ai făcut?

— Am fugit.

— Brendan a avut vreodată probleme cu tipul ăsta, când era mic? Sau oricare dintre surorile şi fraţii voştri?

— Nu. Gurny Barry nu e... spune Trey cu un aer de scârbă pe buze. Ţi se face milă de el. Lumea aruncă-n el cu chestii.

— Ai mai fost prevenit în legătură cu alţii?

— Nu.

Cal lasă jos pixul şi se sprijină pe spătar, masându-şi un junghi provocat de saltea în zona gâtului.

— Spune pe şleau, copile. Susţii că nu s-a certat cu nimeni, că nu se amesteca în lucruri dubioase şi că era doar un tip obişnuit. Cum de eşti sigur că n-a plecat?

Trey spune cu o siguranță copleşitoare:

— N-ar face asta.

Cal a depăşit de mult punctul în care cuvintele astea l-au săturat de toţi oamenii. Toţi naivii zic la fel şi o cred până-n măduva oaselor, până în clipa în care nu mai pot s-o facă. „Soţul meu n-ar face asta copiilor” sau „Copilaşul meu nu e hoţ”. Cal simte c-ar trebui să meargă să stea pe stradă şi să împartă bucăţele de hârtie pe care să fi scris, „Oricine poate face orice”.

— OK, zice.

Închide carneţelul şi dă să-l strecoare în buzunarul de la piept, din obişnuinţă. Dar îşi dă seama că n-are buzunar.

— Să vedem ce se întâmplă. Cum ajungi de aici la voi acasă?

Asta-l face pe Trey să-şi retragă capul, precaut.

— Urci pe lângă Mart Lavin, cam doi kilometri, apoi o iei pe un drum care merge spre munte. Stăm la câţiva kilometri. De ce?

— Maică-ta ştie că vii aici?

Trey clatină din cap. Deloc surprinzător.

— Nimeni nu ştie.

Cal e mai puţin convins de asta decât Trey, ţinând cont de cât de bine-i vede Mart curtea din spate, dar hotărăşte să nu pomenească despre asta.

— Deocamdată, spune, hai să rămână aşa. Dacă apar la voi acasă şi o vizitez pe maică-ta, te prefaci că nu m-ai văzut. Reuşeşti să faci asta?

Pe Trey nu-l încântă deloc ideea.

— Vrei sau nu să mă ocup? întreabă Cal.

— Mda.

— Atunci, faci cum zic eu. Eu ştiu ce să fac, tu, nu.

Trey încuviinţează. Pare stors, de parcă tocmai i s-a scos un dinte fără anestezie.

— Aşa făceai când erai poliţist?

— Aproape.

Trey îl priveşte şi suceşte problema pe toate părţile.

— De ce te-ai făcut polițist?

— Părea o slujbă bună şi sigură. Aveam nevoie de ea.

Alyssa urma să se nască, iar brigada de pompieri nu făcea angajări.

— Tatăl tău a fost polițist?

— Nu. Tata n-a fost un om stabil.

— Ce făcea?

— Câte puțin din toate. Călătorea şi vindea lucruri, în mare parte. Aspiratoare, o vreme. Apoi hârtie igienică şi detergenți, pentru firme. Deloc stabil.

— Dar te-au lăsat să fii polițist.

— Sigur. Nu le păsa ce făcea taică-meu, dacă eu îmi făceam treaba.

— A fost fain?

— Uneori, răspunde Cal.

Sentimentele lui față de slujba în care se angajase cu inima deschisă şi cu elan deveniseră treptat suficient de amestecate ca să prefere să evite să se gândească la ele, zilele astea.

— Se pare că Brendan se pricepe la chestii electrice. A făcut aşa ceva pentru oameni, ca să mai câştige un ban?

Trey pare uimit.

— Mda. Uneori. Repara chestii.

— Dacă am nevoie, crezi c-ar putea recabla locul ăsta?

Trey îi aruncă o privire care spune că şi-a pierdut mințile.

— Nu e ca în zilele în care-aveam insignă, când puteam intra peste oricine ca să pun întrebări. Dacă voi pomeni de fratele tău, am nevoie de un motiv.

Trey se gândeşte.

— A reparat cablurile din sufrageria noastră. Dar a dispărut. Oamenii ştiu.

— Aha, dar eu poate că nu ştiu, spune Cal. Sunt doar un străin care nu-şi cunoaşte vecinii din zonă, încă. Dacă aud

un nume şi aflu că se pricepe la chestii electrice, de unde să ştiu că-i aici sau nu?

Pentru prima dată, pe faţa lui Trey mijeşte un zâmbet.

— O să faci pe prostul.

— Crezi că-mi iese?

Zâmbetul devine rânjet.

— Fără grijă.

— Deşteptule, spune Cal, dar se bucură că puştiul nu mai e la fel de încordat. Acum, dispari, înainte să se întrebe maică-ta pe unde umbli.

— N-o să se întrebe.

— Atunci du-te, înainte să mă răzgândesc.

Copilul sare de pe scaun, urgent, dar rânjeşte iar spre Cal, arătându-i că ştie că nu se va răzgândi. Ia de bun faptul că, odată ce şi-a dat cuvântul, Cal nu şi-l va lua înapoi. Bărbatul e mai intimidat şi mai emoţionat decât s-ar fi aşteptat.

— Pot să vin mâine să văd ce ai aflat?

— Iisuse, puştiule. Lasă-mi timp. Să nu ai aşteptări vreo săptămână, două. Poate deloc.

— Aha. Dar pot să vin?

— Da, poţi. Ai întâlnire cu un birou şi o periuţă de dinţi.

Trey încuviinţează ferm, ca să se înţeleagă că ia lucrurile în serios.

— Vino după-masă. Trebuie să fac chestii de dimineaţă.

Copilul ciuleşte urechile.

— Unde mergi?

— Mai bine să nu ştii.

— Dar vreau să fac şi eu ceva.

E plin de energie, mai are puţin şi ţopăie. Lui Cal îi place să-l vadă aşa, dar îl şi face să se crispeze. Deja e sigur ce o să afle. Brendan e un caz clasic de fugar. Întruneşte toate condiţiile: puşti plictisit, nelinişţit, cu rezultate slabe la şcoală, cu o viaţă de familie de rahat, fără slujbă, iubită ori

prieteni apropiați care să-l țină pe loc, fără un plan de carieră, într-o zonă fără viitor şi fără distracție. De cealaltă parte a balanței nu prea e nimic: fără activitate ilegală serioasă, fără cunoscuți implicați în activități ilegale, fără tulburări mintale, nimic. Cal ar spune că şansele sunt de cinci la sută să fi fost un accident, cinci la sută sinucidere, nouăzeci la sută fugă de acasă. Sau poate optzeci şi nouă la sută şi un procent altceva.

— OK. Atunci, verifică dacă lipseşte ceva din lucrurile fratelui tău. Aveți aceeaşi cameră?

— Nu. Împarte una cu Liam.

— Cine mai stă cu cine?

— Eu cu Maeve. Alanna stă cu mama.

Sheila nu a mutat-o în locul băiatului. A lăsat locul lui Brendan liber, chiar şi după şase luni. Pare că i-ar fi spus adevărul lui Trey: crede că Brendan a plecat, dar se va întoarce. Să fie speranță sau are alte motive?

— Ha, pufneşte Cal. Liam are patru ani, nu? Deci va observa dacă-ți bagi nasul. Aşteaptă să iasă la joacă sau aşa ceva. Dacă nu se iveşte ocazia potrivită, lasă pe altă dată.

Trey îi aruncă lui Cal o privire care spune, „Da, fraiere”. Îşi încheie geaca. Vântul aspru încă zgâlțâie uşa, căutând insistent o cale să intre.

— Caută încărcătorul lui de telefon, spune Cal, sau aparatul de ras. Ceva care ar începea în buzunare, pe care l-ar fi putut lua dacă plănuia să plece câteva zile. Dacă are un rucsac, un ghiozdan, caută-l. Dacă lipsesc haine, asta dacă ştii ce haine are.

Trey ridică privirea, dintr-odată atent.

— Crezi că s-a dus undeva anume şi l-au ținut acolo?

— Nu cred nimic. Nu încă.

Dintr-odată, are din nou senzația pe care o tot avea când Trey era o necunoscută şi Cal hotăra ce să facă în privința lui: o conştientizare acută a întinderii pământurilor rurale,

întunecate din jurul casei sale. Sentimentul că e înconjurat de o pânză uriaşă, invizibilă şi că o singură atingere nepotrivită ar putea zgudui lucruri atât de îndepărtate, pe care nici măcar nu le-a văzut.

— Eşti sigur că vrei să facem asta, puştiule, da? Fiindcă, dacă nu eşti sigur, trebuie să-mi zici acum.

Copilul îşi dă ochii peste cap, de parcă tocmai i s-ar fi spus să-şi mănânce porția de broccoli din farfurie.

— Ne vedem mâine, spune, apoi îşi trage gluga şi iese în noapte.

8

Zona de munte e mai rece decât zona de câmpie de la poale. Frigul e diferit de cum îl ştie Cal în zonă. Este mai subtil, mai provocator şi vine direct spre el, adus de un vânt cu experiență. După zeci de ani în care a clasificat vremea în categorii laxe, după cât de mari neplăceri îi provoca – umedă, înghețată, sufocantă, acceptabilă –, Cal se bucură să observe variațiile fine de aici. Crede, acum, că ar putea să distingă între cinci, şase tipuri de ploaie.

Munții nu-s vreun peisaj special. Un şir lung de cocoaşe, poate la vreo trei sute de metri înălțime. Dar contrastul le conferă forță, dincolo de mărimea lor reală. Până la poalele lor, câmpiile sunt vaste, verzi şi blânde. Munții se ridică maronii şi sălbatici, de nicăieri, luând orizontul în stăpânire.

Panta îi solicită muşchii. Drumul este doar o potecă, răsucindu-se în sus, între holde şi formațiuni stâncoase, buruieni şi alte plante sălbatice de o parte şi de cealaltă. Vede molizi care se agață de versanți, iar undeva o pasăre răpitoare țipă ca un avertisment, iar când Cal ridică privirea o vede coborând în picaj – o siluetă minusculă pe albastrul subțire al cerului.

Indicațiile lui Trey sunt corecte: după câțiva kilometri, Cal dă peste o casă cenuşie, scundă, tencuită cu mortar de prundiş, departe de potecă, într-o curte care se conturează vag, cu iarbă care cheleşte. O maşină Hyundai Accent argintie, prăpădită, cu un număr de înmatriculare din 2002, e abandonată într-un colț. Doi copilaşi, probabil Liam şi Alanna, aruncă cu pietre într-o bucată de metal ruginită.

Cal merge mai departe. Cam la treizeci de metri mai încolo, găseşte un petic de mlaştină şi piciorul i se afundă până la gleznă. Se dovedeşte a fi foarte dificil să-l scoată. Noroiul i se agață de cizmă de parcă ar vrea să i-o fure cu orice chip. După ce se eliberează, se întoarce şi se îndreaptă spre casă.

Copiii stau încă pe vine deasupra bucății de metal. Cal se sprijină de poartă, iar ei se opresc din ce fac şi se uită la el.

— Neața, i se adresează Cal celui mai mare. Mama e acasă?

— Aha, răspunde băiatul.

Are părul negru, prea lung, o bluză de trening albastră, uzată, şi seamănă suficient de bine cu Trey încât să ştie că a venit unde trebuie.

— Poți s-o rogi să iasă un minut?

Ambii copii îl privesc lung. Cal recunoaşte ezitarea: aşa fac copiii care ştiu deja că un străin care-ți caută părinții e o întrupare a Omului suprem, iar Omul suprem nu e niciodată acolo ca să-ți aducă veşti bune.

— Mă plimbam şi eu, zice Cal, strâmbându-se, şi uite ce-am făcut.

Ridică piciorul ud.

Fetița chicoteşte. Are o fețişoară dulce, dar murdară, şi păr şaten, prins în două codițe inegale.

— Da, da, da, spune Cal, prefăcându-se ofensat. Râzi de săracul prost, cu cizma udă. Dar eu mă întrebam dacă

mama voastră nu mi-ar putea da ceva să mă usuc niţel, ca să nu lipăi tot drumul până jos.

— Lipăi, repeta fetiţa şi chicoteşte iar.

— Aşa e, confirmă Cal, rânjind şi el şi dând din picior. Să lipăi până acasă.

— O aducem pe mami, spune băiatul şi o apucă pe sora lui de mânecă, suficient de tare să se dezechilibreze şi să cadă-n fund. Haide!

Şi fuge în spatele casei, trăgând fetiţa care încerca să ţină pasul cu el, dar şi să se uite înapoi, spre Cal.

Când se fac nevăzuţi, Cal aruncă o privire în jur. E o casă dărăpănată, cu pervazuri cojite şi muşchi crescut între ţiglele de pe acoperiş. Cineva s-a mai străduit să repare câte ceva. Se văd ghivece cu flori ofilite, de mai multe culori de o parte şi de alta a uşii, iar într-un colţ al curţii e o structură pentru joacă, făcută din diferite bucăţi de lemn, frânghie şi ţeavă. Cal s-ar fi aşteptat ca o femeie singură, cu mulţi copii, să aibă un câine sau doi, dar nu se aude niciun lătrat.

Copiii revin, învârtindu-se pe lângă o femeie înaltă şi cam neîngrijită, îmbrăcată în blugi şi în genul acela de pulover cu model uluitor de urât pe care-l găseşti doar la mâna a doua. Are un păr castaniu-roşcat aspru, strâns într-un coc neglijent, şi o faţă înăsprită de vreme, osoasă – o femeie despre care puteai spune că fusese cândva frumoasă. Cal ştie că e cu nişte ani mai tânără decât el, dar ea n-o arată. Are aceeaşi expresie precaută pe care o au copiii.

— Scuze pentru deranj, doamnă, spune el. Am ieşit la plimbare şi am călcat ca un prost într-o baltă.

Ridică piciorul. Femeia îl priveşte de parcă nu are idee ce e şi nici de ce ar trebui să-i pese.

— Locuiesc la câţiva kilometri în jos, într-acolo, arată Cal, şi am mult de mers, mai ales cu un picior ud. Mă întrebam dacă m-aţi putea ajuta.

Femeia îşi mută lent privirea spre faţa lui. E privirea unei femei peste care s-a prăvălit mult pământ, însă nu deodată, ca o avalanşă, ci încet-încet, peste ani.

— Eşti americanul, spune ea într-un final.

Are vocea răguşită, de parcă n-a prea vorbit în ultima vreme.

— Stai la O'Shea.

— Eu sunt. Cal Hooper. Încântat.

Întinde mâna peste poartă.

Mare parte din precauţie se topeşte. Femeia face un pas în faţă, îşi şterge palma de blugi şi i-o întinde scurt lui Cal.

— Sheila Reddy, spune ea.

— Hei, face el, în semn de recunoaştere, dar ştiu numele ăsta. De unde...

Pocneşte din degete.

— Aşa. Lena. Sora lui Noreen. Îmi povestea din tinereţe şi te-a pomenit.

Sheila îl priveşte fără curiozitate, aşteptând să vadă ce vrea.

Cal rânjeşte.

— Lena a zis că voi doi eraţi destul de nebunatice. Că ieşeaţi pe geam noaptea şi făceaţi stopul ca să mergeţi la discotecă.

Sheila zâmbeşte vag. Îi lipseşte un dinte de sus, destul de în faţă.

— A fost acum multă vreme.

— Ştiu ce zici, spune nostalgic Cal. Îmi amintesc când ieşeam în oraş, mergeam în cinci locuri diferite şi ajungeam acasă când se lumina de ziuă. Acum, beau trei halbe la Seán Óg şi atât mi-a fost pentru o săptămână.

Îi aruncă un zâmbet cald. Are practică în a părea inofensiv. La înălţimea lui, trebuie să se străduiască, mai ales când întâlneşte o femeie singură. Sheila nu pare să se teamă însă, nu acum, pentru că ştie cine e. Nu e genul

timid. Reacția inițială de ezitare n-a fost fiindcă e în fața unui bărbat, ci din cauza posibilei autorități pe care o putea reprezenta.

— Atunci, continuă el, nu mă deranja să merg pe jos acasă, chiar şi ud. Mai nou însă, circulația sângelui în cazul meu nu e cea mai grozavă. Când ajung înapoi la poalele muntelui, n-o să-mi mai simt degetele de la picior. Aş putea să te rog să-mi dai nişte prosoape de hârtie, să mai absorb apa? Sau poate o cârpă veche? Sau o pereche de şosete uscate, dacă ai în plus?

Sheila îi priveşte piciorul şi dă din cap.

— Mă duc să iau ceva, zice şi se întoarce în casă.

Copiii rămân lângă structura de joacă şi îl privesc. Când le zâmbeşte, expresiile nu li se schimbă.

Sheila revine cu o rolă de hârtie şi o pereche de şosete negre, bărbăteşti.

— Uite, spune ea, şi i le dă peste poartă.

— Doamnă Reddy, tocmai ce mi-ai salvat ziua. Îți rămân dator.

Femeia nu zâmbeşte. Îl urmăreşte, cu brațele încrucişate în dreptul taliei, cum se aşază pe un bolovan de lângă stâlpul porții şi-şi scoate cizma.

— Scuză-mi piciorul, face, zâmbind jenat. Era curat de dimineață, chiar dacă acum nu mai e.

Copiii, care s-au apropiat să privească, chicotesc.

Cal adună prosoape de hârtie şi le îndeasă în interiorul cizmei, ca să mai absoarbă din apă. Nu se grăbeşte.

— E o zonă frumoasă, spune Cal, arătând spre coama muntelui din spatele casei.

Sheila se uită peste umăr, apoi priveşte iar în altă parte.

— Poate, zice ea.

— E un loc bun să creşti o familie. Aer curat, spațiu de alergat în voie. Un copil nu prea are nevoie de altceva.

Sheila ridică din umeri.

— Am crescut la țară, explică el, dar am stat apoi la oraş, multă vreme. Mi se pare că-i un adevărat paradis aici.

— M-aş bucura să nu-l mai văd vreodată, spune Sheila.

— Aşa? spune Cal, dar femeia nu răspunde.

Cal testează cizma şi ajunge la concluzia că mai mult de atât nu se poate.

— Îmi place să mă plimb pe dealuri, spune el. Oraşul m-a făcut să mă îngraş şi să fiu leneş. Acum, că sunt aici, îmi reiau obiceiurile sănătoase. Deşi aş face bine să casc şi ochii unde-mi pun picioarele.

Nici acum nu primeşte vreo reacție. Sheila e o provocare mai mare decât îşi imaginase. Noreen şi Mart şi tipii de la cârciumă l-au făcut să înțeleagă altfel conversațiile de curtoazie pe aici. Dar măcar acum ştie de unde-a moştenit Trey abilitățile de conversație. Femeia nu pare deranjată că el vorbeşte. Îl priveşte în timp ce-şi înveleşte şoseta udă în hârtie şi o vâră în buzunar fără interes. Dar nici nu dă impresia că ar avea ceva urgent de făcut.

— Ah, reacționează el, trăgându-şi şoseta uscată pe picior – e purtată, dar întreagă. Mult mai bine. Le spăl bine şi ți le aduc.

— Nu e nevoie.

— Adevărul e că nici eu nu mi-aş vrea şosetele înapoi după ce au fost în picioarele pline de noroi ale unuia, zice el, în timp ce-şi trage cizma pe picior şi rânjeşte. Aşa că o să-ți aduc o pereche nouă, după ce ajung prin oraş. Între timp...

Scoate două batoane de Kit Kat din buzunarul gecii.

— Le-am luat să le mănânc pe drum, dar mă întorc mai repede şi nu cred c-o să am nevoie. Ar fi în regulă dacă le-aş oferi copiilor?

Sheila zâmbeşte vag.

— Le-ar plăcea, zice femeia. Adoră dulciurile.

— Aşa-s copiii. Când era de vârsta lor, fata mea ar fi mâncat dulciuri toată ziua, dacă o lăsam. Îmi dădeam

seama dacă nevastă-mea avea ceva dulce în casă, fiindcă fiică-mea era ca un pointer, se ducea direct acolo.

Imită un câine care a luat urma. Sheila zâmbeşte larg şi se mai calmează. Ceva gratis, oricât de mic, îmbunează oamenii săraci. Îi relaxează. Cal încă mai recunoaşte asta în interiorul lui, chiar dacă au trecut douăzeci şi cinci de ani de când era aşa de sărac. E valul dulce şi cald de uimire că, măcar o dată şi pe neaşteptate, lumea e generoasă cu tine.

— Hei, strigă el, ridicându-se şi întinzând ciocolatele peste poartă. Vă place Kit Kat?

Copiii îşi privesc mama, cerându-i permisiunea. Când ea încuviinţează, se apropie, dându-şi coate, până ce pot apuca baroanele.

— Spuneţi „mulţumesc”, zice Sheila mecanic.

Nu zic, deşi fetiţa îi oferă lui Cal un rânjet fericită. Cei doi se retrag rapid, înainte să le poată lua cineva ciocolata.

— Doar pe aceştia îi ai? întreabă Cal, sprijinindu-se confortabil de poartă.

— Am şase. Ei sunt cei mai mici.

— Au, spune el. Mult de muncă. Cei mari sunt la şcoală?

Sheila priveşte în jur, de parcă s-ar putea materializa vreunul de undeva. Cal e convins că e posibil.

— Doi, zice ea. Ceilalţi doi sunt mari.

— Stai aşa, spune Cal, încântat fiindcă a făcut legătura. Brendan Reddy e fiul tău? El a lucrat la tipul în vârstă, cum îl cheamă, tipul slab, cu şapcă?

Sheila revine brusc la atitudinea precaută de mai devreme. Privirea îi alunecă de pe faţa lui Cal direct pe drum, de parcă ar urmări o acţiune în desfăşurare.

— Nu ştiu, spune ea. Posibil.

— Ah, ce noroc. Casa mea, a familiei O’Shea? O repar singur. Mă descurc cu mare parte din lucruri, cu instalaţiile şi cu văruitul. Dar nu vreau să umblu la cabluri, fără să se uite cineva care se pricepe. Brendan se pricepe, nu?

— Da, zice Sheila şi-şi împreunează braţele la piept. Da, se pricepe. Dar nu e aici.

— Când se întoarce?

Femeia ridică din umeri.

— Nu ştiu. A plecat. Primăvara trecută.

— Oh, spune Cal, începând să înţeleagă. S-a mutat?

Ea încuviinţează, fără să-l privească.

— Dar e aproape? Pot să-i dau un telefon?

Sheila clatină din cap rapid.

— N-a zis.

— Păcat, spune liniştit Cal. Odată, fata mea a făcut la fel. Când avea optişpe ani. I s-a pus pata că maică-sa şi cu mine nu-i oferim suficientă libertate şi a plecat.

Alyssa nu făcuse asta niciodată. Fusese mereu un copil bun, respecta regulile şi ura să-i facă nefericiţi pe cei din jur. Sheila îşi întoarce din nou privirea spre el.

— Maică-sa a vrut s-o căutăm, dar i-am zis că nu, s-o lăsăm să câştige lupta. Dacă mergeam după ea, avea să se înfurie mai tare şi data viitoare să plece mai departe. Dac-o lăsam, se întorcea când era pregătită. Îţi cauţi băiatul?

Sheila spune:

— Nu aş şti unde.

— Păi, spune Cal, are paşaport? Nu poate ajunge departe fără.

— Nu i-am făcut. Dar poate că şi-a făcut singur. Are nouăşpe ani. În Anglia te poţi duce şi fără.

— Voia să vadă locuri? Să viziteze oameni? Fata noastră spunea mereu că i-ar plăcea să ajungă la New York, şi acolo a şi fugit.

Sheila ridică din umeri.

— Multe locuri. Amsterdam. Sydney. Locuri unde nu l-aş putea eu căuta.

— Când a plecat fiică-mea, zice Cal, meditativ, sprijinindu-se mai bine cu braţele de poartă şi privind copiii

care molfăiau ciocolată, mama ei a crezut c-ar fi trebuit să ne dăm seama. La cât vorbea despre New York, ar fi trebuit să ne prindem. A înnebunit. Dar băieții sunt altfel.

Lui Cal nu-i plăcea să folosească o fiică în poveştile pe care le spunea în misiuni. De obicei, îşi prefera fiul inventat, pe Buddy. Dar o fată te face uneori să vezi altfel lucrurile.

— De obicei, sunt tăcuți.

— Brendan, nu, spune Sheila. Vorbeşte tot timpul.

— Serios? A zis că se gândeşte să plece?

— Deloc. Doar că s-a săturat să nu aibă nimic de făcut, să nu aibă bani. Voia mereu câte ceva, dar niciodată nu putea...

Îi aruncă lui Cal o privire cu un amestec de ruşine, sfidare şi ciudă.

— Te termină.

— Aşa este. Mai ales dacă nu vezi o cale de ieşire. Pentru un tânăr, e greu.

— Ştiam că s-a săturat. Poate ar fi trebuit să...

O pală de vânt îi aduce şuvițele de păr peste față. Sheila le îndepărtează cu un gest brusc, cu dosul unei palme înroşite de atâta muncă.

— Nu poți să dai vina pe tine, spune blând Cal. Asta i-am zis şi nevesti-mii. Nu poți citi gândurile omului. Tot ce poți să faci e să te foloseşti de ceea ce ştii.

Sheila încuviințează, deloc convinsă. Ochii îi rătăcesc din nou.

— Celălalt lucru care a supărat-o a fost biletul pe care l-a lăsat fata. Ne-a zis că eram răi şi că din vina noastră pleacă. Eu m-am gândit că îşi făcuse curaj să iasă pe uşă, dar maică-sa n-a văzut lucrurile la fel. Băiatul tău a lăsat vreun bilet?

Sheila clatină iar din cap.

— Nimic, spune.

Are ochii uscați, dar vocea ei e răguşită.

— E tânăr, spune Cal. Aşa era şi fiica mea. La vârsta aia nu-şi dau seama prin ce ne fac să trecem.

— S-a întors? întreabă Sheila.

— Clar, răspunde Cal, zâmbind. I-a luat câteva luni, dar, după ce a demonstrat ce avea de demonstrat, s-a plictisit să lucreze la un restaurant ieftin şi să împartă un apartament plin de gândaci, aşa că s-a întors fuguța, întreagă şi nevătămată.

Femeia zâmbeşte în colțul gurii.

— Slavă Domnului!

— Da, Lui şi gândacilor.

Apoi Cal continuă mai sobru:

— A fost grea aşteptarea. Ne făceam griji încontinuu. Dacă s-a îndrăgostit de un tip care nu se poartă bine cu ea, dacă n-are unde să stea... Şi altele şi mai rele.

Expiră şi priveşte spre munte în timp ce continuă:

— Vremuri grele. Dar poate e diferit cu un băiat. Îți faci griji? Sau crezi că poate avea grijă de el?

Sheila îşi fereşte fața, dar o vede cum înghite în sec.

— Îmi fac griji dară.

— Cu vreun motiv anume? Sau fiindcă eşti maică-sa şi asta-i treaba ta, să-ți faci griji?

Vântul îi împrăştie şuvițele pe față. De data asta nu le dă la o parte.

— Mereu avem motiv de îngrijorare.

— N-am vrut să-mi bag nasul, spune Cal. Îmi cer scuze dacă am sărit calul. Doar zic că puştii fac cele mai ciudate lucruri. De cele mai multe ori, nici nu contează. Nu mereu, în mare parte.

Sheila inspiră rapid şi se întoarce spre el.

— Va fi bine, zice ea, brusc cu un glas mai voios.

Femeia nu mai pare departe.

— Sigur că nu pot să-l acuz. Face doar ce-ar fi trebuit să fac eu, când eram de vârsta lui. Acum, cu şosetele... Eşti bine?

— Sunt ca nou. Mersi mult.

— Aşa, spune Sheila.

S-a întors deja cu jumătate de corp înspre casă.

— Liam! Alanna! Daţi-vă jos de pe tâmpenia aia şi haideţi la cină!

— Rămân dator, spune Cal, dar ea se îndepărtează deja grăbită.

Se întoarce doar să facă un semn din cap, peste umăr, şi dispare în spatele casei, mânându-şi copiii cu gesturi scurte din mâini.

Cal coboară muntele. Cu excepţia peticelor de teren plantate cu molizi, copacii sunt rari. Doar câte unul, ici-colo, ţepos, contorsionat, golaş şi bătut de amintirea vânturilor aspre, veşnice. Într-o scobitură cineva a lăsat gunoi care dă pe afară: un cadru de pat ruginit, o saltea pătată, un morman de pungi de plastic sfâşiate. Trece pe lângă rămăşiţele unei colibe abandonate. O cioară bătrână îşi deschide larg ciocul şi, din iarbă, îl goneşte.

Cunoaşte oamenii ca Sheila, şi din copilărie, şi de la muncă. Fie c-au fost aşa de la început, fie că au ajuns astfel, sunt mereu în alertă ca un animal de pradă. Sunt mâncaţi pe interior de strădania de a-şi păstra echilibrul. N-au spaţiu să-şi dorească mai mult sau să vadă mai departe de lucrurile rele aflate doar la un pas şi de câte ceva bun, când şi când. Are idee ce a însemnat un frate ca Brendan pentru Trey în casa aceea.

Sheila i-a zis puştiului adevărul sau, cel puţin, i-a zis ce-şi spune sieşi: crede că Brendan s-a săturat şi a fugit şi că se va întoarce. E posibil să fie aşa, dar Sheila nu i-a oferit lui Cal nimic care să-l împingă mai departe în direcţia aceea.

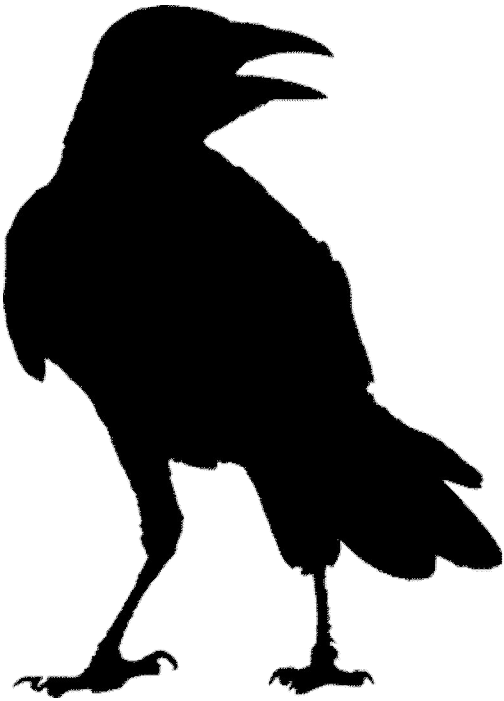
Convingerile ei se bazează doar pe speranță, nu pe ceva solid.

Pe de altă parte, îngrijorarea ei e puternică şi are colțuri ascuțite, ca o bucată de piatră. Sheila are motive să-şi facă griji pentru Brendan, chiar dacă nu vrea să i le împărtăşească lui Cal. Poate că unul dintre amicii lui Brendan ar vrea.

Cal credea că încheiase socotelile cu lucrurile acestea, când şi-a predat insigna. *Na, ca să vezi,* se gândeşte, cu o senzație nefamiliară. *Încă mai pot.*

Donna şi-ar fi dat ochii peste cap şi-ar fi spus: „Ştiam eu. Singura surpriză e că ți-a luat atât de mult". Ea spunea că e dependent de rezolvarea lucrurilor, ca un tip care loveşte iar şi iar un joc mecanic, incapabil să renunțe până luminile jucau şi premiul se revărsa. Cal obiecta la comparație, ținând cont de cât efort depunea ca să rezolve lucruri, dar asta o făcea pe Donna să ridice brațele în aer şi să scoată un zgomot exploziv, ca o pisică nervoasă.

Probabil că Donna avea dreptate, măcar pe jumătate. Senzația de agitație a dispărut.

Mart se sprijină de poarta lui Cal, în timp ce priveşte peste câmpuri şi trage din una dintre ţigările lui rulate manual. Când aude scrâşnetul cizmelor lui Cal pe drum, se răsuceşte şi-l întâmpină cu un chiot şi un gest cu pumnul în aer.

— Sus, băiete, i-ha!

— Ce? face Cal.

— Am auzit că te-ai dus pe la Lena. Cum a mers? Ai călărit-o?

— Iisuse, Mart.

— Zi, mă!

Cal scutură din cap, zâmbind împotriva voinţei sale. Ochii mijiţi ai lui Mart scânteiază de cât de bine se distrează.

— Nu mă lăsa baltă, tinere. Ai primit măcar un pupic?

— Am mângâiat un căţeluş. Se pune?

— Ah, Hristoase, face Mart, dezgustat.

Apoi, cu un aer de filosof, adaugă:

— E un pas înainte. Femeilor le plac bărbații care iubesc cățeluşii. O să fii pe felie cât ai zice Ilie. O scoți în oraş?

— Nu, spune Cal. Dar poate iau cățeluşul.

— Dacă-i dintr-un beagle din ăia ai ei, să-l ei. E o cățea bună. Acolo ai fost toată ziua? La mângâiat cățeluşi?

— Nu. M-am dus să mă plimb pe munte. Am călcat în noroi şi m-am întors.

Cal îi arată cizma udă.

— Ai grijă prin noroaiele alea, zice Mart, inspectând cizma.

Azi poartă o şapcă portocalie, murdară, pe care scrie BOAT HAIR DON'T CARE[4].

— Nu ştii de ce sunt în stare, continuă. Calcă unde nu trebuie şi nu mai ieşi. Au înghițit mulți turişti, îi mancă fix ca pe dulciuri.

Îi aruncă lui Cal o privire piezişă, malițioasă.

— Frate, spune Cal, nu mi-am dat seama ce risc îmi asum.

— Şi nici măcar n-am pomenit încă de munteni. Sunt toți nebuni de legat acolo sus. Îți crapă capul doar dacă se uită la tine.

— Comitetul pentru turişti nu te prea înghite.

— Comitetul pentru turişti n-a fost în munți. Rămâi aici, unde suntem civilizați.

— S-ar putea, spune Cal, dând să deschidă poarta.

Dar Mart nu se clinteşte şi atunci continuă:

— N-am fost în oraş, omule. Scuze.

Brusc, Mart nu mai e aşa amuzat şi are chiar o expresie posomorâtă.

— Nu caut biscuiți, zice el.

---

[4] „Părului încurcat nu-i pasă", în traducere aproximativă din lb. engleză (n. red.).

Mai trage o dată cu sete din țigară şi o aruncă într-o baltă.

— Hai în spatele casei mele. Am să-ți arăt ceva.

Oile lui Mart se înghesuie laolaltă pe prima parcelă. Sunt agitate şi se mută de pe un picior pe altul. Nu pasc. Câmpul îndepărtat e pustiu, sau aproape. În mijlocul ierbii vede ceva palid, care nu poate fi identificat.

— Una dintre cele mai bune, spune Mart, deschizând poarta.

Vocea îi e plată, atât de diferită de cea muşcătoare, obişnuită, încât lui Cal i se pare de-a dreptul tulburător.

— Am găsit-o de dimineață.

Cal înconjoară oaia, aşa cum ar face dacă ar analiza locul unei crime, păstrând distanța şi fără grabă. Pâlcuri de muşte mari, negre, bâzâie în jurul lânii albe. Când se apropie, flutură un braț ca să le alunge şi să vadă mai bine.

Ceva rău a atacat oaia. La beregata ei, sângele s-a închegat. La fel şi în interiorul gurii, mult prea larg deschisă. Nu mai are ochi. Un petic de două palme jupuit pe o parte lasă să i se vadă coastele, iar sub coadă are o gaură mare, roşie.

— Nu-i a bună, spune Cal.

— La fel cum a pățit oaia lui Bobby Feeney, completează Mart.

Are o expresie aspră pe chip. Cal examinează iarba, dar nu s-a păstrat nicio urmă.

— M-am uitat, spune Mart. M-am uitat şi în noroi, lângă drum. Nimic.

— Kojak a prins vreo urmă?

— E un câine de turmă, nu de urmă, spune Mart amărât, arătând cu bărbia spre oaie. Nu i-a plăcut asta deloc, dar deloc. A luat-o razna. Nu ştia dacă s-o atace sau s-o ia la sănătoasa.

— Săracul, spune Cal.

Se lasă pe vine să privească mai de aproape, păstrând încă distanța. Un miros greu începea să se ghicească dinspre leşul oii. Marginile rănilor sunt curate şi precise, de parc-ar fi fost făcute de o lamă ascuțită, dar Cal ştie, după multe discuții cu băieții de la Omucideri, că pielea moartă poate face lucruri stranii.

— Bobby a mai pierdut şi alte oi?

— Nu. În ultimul timp a avut nopți pe care şi le-a petrecut afară, sperând să vadă omuleții verzi care coboară după mai multe oi, dar n-a văzut nici țipenie, nimic mai rău decât un bursuc. Să-mi spui tu ce animal e suficient de viclean încât să ia doar o oaie de la o fermă şi apoi să se mute dintr-un loc în care ştie că-i mâncare, când fermierul stă de pază?

Cal se întreabă acelaşi lucru.

— Poate o felină mare, zice el. Dar n-aveți aşa ceva pe aici, nu?

— Sunt viclene, aşa e, răspunde Mart şi îşi mijeşte ochii uitându-se spre dealuri. Nu avem. Nu de prin partea locului. Cine ştie de ce o fi vrut să scape careva? Munții ăştia sunt un loc perfect ca să scapi de lucruri nedorite.

— Un om ar fi suficient de isteț să se mute după o oaie.

Mart nu-şi ia privirea de la munți.

— Cineva care-i dus cu capul, la asta te referi. Cu mintea putredă.

— Se potriveşte cineva din zonă descrierii?

— Nu, din câte ştiu. Dar n-avem cum şti sigur.

— Într-un loc cât ăsta?

— Nu ştii niciodată ce vierme roade gândurile cuiva, spune Mart. Băiatul familiei Mannion era un tânăr minunat, nu le făcea niciodată probleme părinților. Acum câțiva ani a aruncat o pisică pe un rug aprins. A ars-o de vie. Nu băuse, nimic. Aşa i-a venit.

Oricine poate face orice. Chiar şi aici, pare-se.

— Unde-i copilul ăla acum?

— S-a dus în Noua Zeelandă şi nu s-a mai întors.

— Ha, pufneşte Cal. Deci chemi poliția? Poliția Animalelor?

Mart îi aruncă o privire fix ca a lui Trey, când îl crede tâmpit.

— OK, spune Cal.

Se întreabă ce o fi vrând Mart de la el. Lucrurile au cam scăpat de sub control, recent. Nu vrea să-şi adauge şi o oaie moartă la ceea ce are de făcut.

— Sunt oile tale, e decizia ta.

— Vreau să ştiu cine a făcut asta, spune Mart. Bucata ta de pădure e suficient de deasă cât să mă ascundă. Te rog să mă laşi să stau câteva nopți aici.

— Crezi că se va întoarce?

— Nu la oile mele. Dar de acolo pot vedea spre pământul lui P.J. Fallon. Şi el are o turmă frumoasă. Dacă creatura le atacă, mă va găsi la pândă.

— N-ai decât, spune Cal.

Nu e foarte încântat să-l ştie pe Mart acolo, singur. E un tip în vârstă, slăbănog, cu încheieturi roase de artrită, şi Cal ştie, într-un fel în care Mart poate nu ştie, că o puşcă nu e o baghetă magică.

— Poate vin şi eu. Să acoperim toate unghiurile.

Mart clatină din cap.

— Mă descurc mai bine singur. Un bărbat stă ascuns mai bine decât doi.

— Am vânat ceva la viața mea. Ştiu cum să stau nemişcat.

— Nu.

Fața lui Mart se transformă într-un zâmbet.

— La cât eşti de mare, orice e acolo te-ar vedea din spațiu. Stai înăuntru şi nu-ți congela ouăle pentru ceva care-i de mult plecat, probabil.

— Dacă eşti convins...

Trebuie să-l avertizeze pe Trey să nu-i mai facă vizite nocturne sau poate sfârşi cu fundul plin de alice.

— Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Muştele s-au reorganizat în pâlcuri strânse, zumzăitoare. Mart loveşte oaia cu vârful bocancului, apoi se ridică iar, scurt, şi se apucă de treabă.

— N-am auzit niciodată un sunet, zice el.

Loveşte încă o dată oaia, mai tare. Apoi se întoarce şi pleacă spre casă, cu mâinile adânc în buzunarele hainei.

A trecut poştaşul: permisul de portarmă al lui Cal îl aşteaptă pe podea, lângă uşă. Când a solicitat permisul, a făcut-o doar pentru că îşi dorea tocană de iepure pregătită în casă, nu simțea o nevoie reală să aibă armă. Când începuse să cerceteze Irlanda, unul dintre lucrurile care-i atrăseseră atenția fusese lipsa pericolelor: fără arme de foc, fără şerpi, fără urşi sau coioți, fără văduve negre. Nu erau

nici măcar țânțari. Cal simte că, într-un fel sau altul, şi-a petrecut mare parte din viață luptându-se cu creaturi fioroase şi i-a plăcut ideea de a ieşi la pensie fără să trebuiască să se gândească la ele. I s-a părut că irlandezii vor avea o relație cu lumea în feluri pe care nici nu le observaseră. Acum, puşca i se pare ceva de folos în casă şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Îşi face un sandvici cu şuncă pentru prânz. În timp ce-l mănâncă, reuşeşte să repare internetul astfel încât să-i arate orarul autobuzelor. Marți seara, un autobuz care se îndreaptă spre Sligo trece pe drumul principal, în jur de ora cinci, şi unul spre Dublin, puțin după şapte. Ambele sunt posibilități, deşi niciunul nu-i sugerează un răspuns evident. Drumul principal este cam la şapte kilometri pe jos de casa familiei Reddy, iar Trey spune că Brendan a părăsit casa în jur de ora cinci, chiar când Sheila servea ceaiul, care, pe aici, înseamnă cina. Trey nu prea are un simț precis al timpului şi asta înseamnă că poate nu a intuit corect, iar Cal se îndoieşte că Sheila serveşte mesele după un orar strict. Dar, chiar şi să fi pornit la patru şi un sfert, tot nu prindea autobuzul de Sligo. Pe de altă parte, cinci, chiar cinci şi jumătate ar fi fost prea devreme pentru a pleca spre autobuzul de Dublin, mai ales dacă însemna să rateze cina. Cal crede că, dacă Brendan a plecat departe, mai degrabă, l-a dus cineva cu maşina.

Sună la numărul lui Brendan, să bifeze şi asta. Aşa cum a zis Trey, intră direct căsuța vocală: „Salut, aici Brendan, lăsați un mesaj”. Voce tânără, aspră, iute şi relaxată, de parcă ar fi înregistrat mesajul între două lucruri importante. Cal încearcă nişte parole pentru a primi acceptul de a asculta înregistrările din căsuța vocală, în caz că Brendan ar fi lăsat-o cum era din fabricație, dar nu reuşeşte să o „spargă”.

Îşi termină sandviciul, spală vasele şi se îndreaptă spre Daniel Boone's Guns & Ammunition. Este ascuns în spatele mai multor drumuri lăturalnice, iar Kevin – numele real al proprietarului – e un tip cu membre lungi şi părul ciufulit, care pare că s-ar simți mai bine într-un magazin de viniluri dintr-un demisol plin de igrasie, dar îşi cunoaşte bine marfa şi are o carabină Henry .22 gata unsă, în aşteptarea lui Cal.

Cal n-a mai ținut de mult o armă în mână şi a uitat ce satisfacție fizică îi provoacă. Patul solid şi cald de castan e o plăcere în palma lui. S-ar putea juca cu cocoşul toată ziua, atât de lină e mişcarea.

— A meritat aşteptarea.

— Nu prea primesc cereri pentru ele, zice Kevin, proptit de tejghea, în timp ce priveşte cu tristețe carabina. Sau n-ar fi trebuit s-o comand.

Kevin a luat-o personal. Cu siguranță a simțit că s-a dezamăgit pe sine, şi poate că şi țara, fiindcă a permis unui yankeu să-l ia pe nepregătite.

— Bunicul meu avea una, spune Cal. Când eram copil. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

Ridică arma pe umăr şi ia în cărare, bucurându-se de greutatea echilibrată elegant. Cal n-ar fi simțit niciodată atâta afecțiune pentru pistolul Glock de la muncă, cu liniile lui grosolane, cu legănarea insolentă dovadă a faptului că exista pentru a fi îndreptat spre ființe umane. Era doar agresiv, fără demnitate. Pentru el, Henry este cum ar trebui să fie o armă.

— Nu s-au schimbat mult, spune Kevin. Te reobişnuieşti imediat. Te duci la poligon?

— Nu, spune Cal, uşor înțepat de ideea că pare o persoană care ar avea nevoie de poligon să tragă. Mă duc să vânez cina.

— Îmi place iepurele, zice Kevin. Mai ales acum, când sunt buni şi graşi, pentru iarnă. Adu-mi unul şi îți fac reducere la gloanțe.

Cal pleacă acasă plănuind să facă întocmai, astfel Kevin l-ar putea ierta pentru Henry. Planurile i se schimbă, fiindcă Trey şade în fața uşii din față, cu genunchii la piept, în timp ce muşcă dintr-o gogoaşă.

— Nu mai şuti lucruri de la Noreen.

Puştiul se dă la o parte, permițându-i lui Cal să descuie. Cotrobăie în buzunarul hainei şi îi întinde lui Cal o pungă de hârtie cu o altă gogoaşă, uşor zdrobită.

— Mersi, spune Cal.

— Ți-ai luat puşcă, arată Trey, impresionat.

— Da. Familia ta n-are?

— Nu.

— Cum aşa? Dac-aş locui tocmai acolo, fără niciun vecin pe o rază de kilometri întregi, aş vrea să mă pot apăra.

— Tata avea una. A vândut-o înainte să plece. Ai aflat ceva?

— Ți-am zis că va dura.

Cal intră şi sprijină puşca de perete, într-un colț. Nu vrea să-i arate lui Trey locul pentru arme.

Trey se ține după el.

— Da, ştiu. Ce-ai aflat azi?

— Dacă mă freci la cap, o să te fac să pleci şi să nu te întorci o săptămână.

Trey îşi îndeasă restul de gogoaşă în gură şi se gândeşte, în timp ce mestecă. Da, se poate să vorbească serios.

— Ai zis că mă înveți cum s-o folosesc, arată el spre armă.

— Am zis „poate”.

— Sunt mare. Tata i-a arătat lui Bren cum se foloseşte când avea doişpe ani.

Irelevant, fiindcă puşca a dispărut înaintea băiatului, dar Cal reține aspectul.

— Ai treabă, îi aminteşte copilului.

Deschide cutia cu scule şi-i aruncă lui Trey vechea periuță de dinți.

— Apă caldă şi detergent de vase.

Trey prinde periuța, îşi lasă geaca pe un scaun, umple o cană cu detergent de vase şi apă şi înclină biroul pe spate, cu grijă, să poată sta în genunchi lângă el. Cal întinde cearşaful şi scoate capacul de pe cutia cu vopsea. Îl priveşte cu coada ochiului. Puştiul se apucă de lucru într-un ritm pe care nu-l va putea menține: încearcă din nou să dovedească ceva, după ieşirea pe care a avut-o cu o zi în urmă. Cal toarnă vopsea pe tava pentru trafalet şi-l lasă în pace.

— Am verificat lucrurile lui Bren, spune Trey fără să ridice privirea.

— Şi?

— Încărcătorul e acolo. La fel şi aparatul de ras, spuma şi deodorantul. Şi rucsacul de la şcoală, că doar pe ăla îl are.

— Haine?

— Nu lipseşte nimic, cred. Doar ce purta pe el. N-are multe.

— A luat ceva ce n-ar fi lăsat acasă? Ceva prețios?

— Ceasul. A fost al bunicului. Mama i l-a dat când a făcut optişpe ani. Nu e acolo. Dar îl poartă mereu.

— Ha, face Cal. Bună treabă.

Trey zice mai tare, cu o urmă de triumf şi teamă:

— Vezi?

— Nu înseamnă mare lucru, puştiule, spune Cal, cu blândețe. S-ar putea să se fi gândit că l-ar putea observa cineva dacă ia lucruri după el. Avea cash, putea să-şi ia altele.

Trey îşi muşcă obrazul şi se apleacă iar peste birou, dar Cal vede că vrea să spună ceva. Începe să aplice al doilea strat de vopsea şi aşteaptă.

Durează ceva. Între timp, Cal îşi dă seama că-i place să lucreze mai mult cu puştiul prezent. Singur, în ultimele zile, n-a prea avut spor, când mai leneş, când mai grăbit. Nu cât să se vadă vreo diferenţă la ceea ce avea de făcut, ci cât să-l enerveze. Copilului trebuie să i se arate cum se fac corect lucrurile, aşa că lucrează bine şi constant. Treptat, Trey mai slăbeşte ritmul.

În cele din urmă, spune:

— Ai fost la mine acasă.

— Da, spune Cal. Cred că erai şi tu la şcoală, ca orice copil.

— Ce a zis mama?

— Ce ai crezut că va zice.

— Nu înseamnă că are dreptate. Mamei îi scapă lucruri. Uneori.

— Păi, tuturor ne scapă. Ce ți-a zis?

— Nu mi-a zis c-ai fost acolo. Alanna mi-a zis. A zis că un tip cu barbă şi o cizmă udă le-a dat Kit Kat.

— Da. Mă plimbam şi am călcat în noroi chiar lângă casă. Care erau şansele?

Trey nu zâmbeşte, iar după o secundă spune:

— Mama n-are probleme cu capul.

— N-am zis că are.

— Aşa zice lumea.

— Lumea zice mai multe decât ar fi cazul.

— Tu crezi că are probleme cu capul?

Cal se gândeşte, remarcând că ar prefera să nu-l mintă pe Trey, dacă poate.

— Nu, spune el. N-aş zice. Pare mai degrabă o doamnă căreia i-ar prinde bine nişte noroc.

După cum ridică Trey din sprâncene, îşi dă seama că nu a mai privit lucrurile din perspectiva aceea. După un minut spune:

— Atunci, găseşte-l pe Brendan.

— Amicii lui, despre care mi-ai zis... Care e cel mai de încredere?

Trey nu s-a mai gândit la asta.

— Nuş'. Paddy e îngrozitor, ar spune orice. Alan e aiurit, nu ştie care îi e cotul şi care, curul. Poate Fergal.

— Unde locuieşte?

— De cealaltă parte a satului, cam la vreun kilometru de la drum. Fermă de oi, casă albă. Te duci să-i pui întrebări?

— Care-i cel mai deştept?

Trey îşi ia o clipă să se gândească.

— Eugene Moynihan crede că el e. Face un curs la Sligo Tech, afaceri sau ceva. Crede că-i genial.

— Bravo lui. S-a mutat la Sligo pentru asta sau a rămas în zonă?

— Pun pariu că se duce în fiecare zi. Are motocicletă.

— Unde locuieşte?

— În sat. Casa aia mare şi galbenă, cu seră într-o parte.

— Cum sunt ei?

Trey pufneşte disprețuitor, din colțul gurii.

— Eugene e un labagiu. Fergal e prost.

— Ha!

Crede că acelea sunt singurele detalii pe care le poate obține.

— Cred că Brendan n-a prea ştiut să-şi aleagă prietenii, zice Cal.

Asta-i atrage o privire urâtă.

— Nu prea ai de ales, pe la noi. Ce era să facă?

— Nu criticam, puştiule, spune Cal, ridicând mâinile. Îşi petrece timpul cu cine vrea.

— O să-i interoghezi?

— O să discut cu ei. Cum ți-am zis. Discutăm cu persoanele care au o oarecare legătură cu cea dispărută.

Trey dă din cap mulțumit.

— Eu ce fac?

— Nimic. Stai departe de Eugene, de Fergal, ții capul la cutie.

Trey capătă o expresie revoltată.

— Copile...

Trey îşi dă ochii peste cap şi se întoarce la treabă. Cal hotărăşte să nu insiste. Puştiul ştie care-i faza şi nu e prost. Cel puțin deocamdată va face ce i se spune.

Când cerul capătă prin fereastră nuanțe de portocaliu, în spatele lizierei pădurii, Cal îl întreabă:

— Ce oră crezi că e?

Trey îi aruncă o privire suspicioasă.

— Uită-te pe telefon.

— Da, ştiu. Dar te întreb pe tine.

Privirea suspicioasă rămâne, dar Trey ridică din umeri.

— Cam şapte.

Cal verifică. Şapte fără opt minute.

— Pe aproape, spune.

Dacă Trey crede că Brendan a plecat la cinci, probabil nu s-a înşelat prea mult.

— E suficient de târziu încât să trebuiască să mergi acasă. Vreau să nu mai vii o perioadă pe aici după ce se lasă întunericul.

— De ce?

— Vecinul meu, Mart. Ceva i-a ucis o oaie. E tare nemulțumit.

Trey se gândeşte.

— Una din oile lui Bobby Feeney a fost ucisă, zice.

— Da. Ştii ce ar putea ucide oi, pe-aici?

— Poate un câine. S-a mai întâmplat. Senan Maguire l-a împuşcat.

— Poate, spune Cal, gândindu-se la pielea jupuită de pe coastele oii. Când stăteai noaptea prin zonă ai văzut vreun câine lăsat liber? Sau alt animal suficient de mare s-o facă?

— E întuneric, spune Trey. Nu eşti sigur pe ce vezi.

— Deci ai văzut ceva.

Copilul ridică din umeri, cu ochii la mişcarea ordonată a periuţei.

— Am văzut de câteva ori oameni care intră-n case unde n-ar trebui să intre.

— Şi?

— Nimic. Am plecat.

— Bună decizie, spune Cal. Acum pleacă. Poţi să vii mâine înapoi. După-amiază.

Trey se ridică, îşi freacă palmele de blugi şi face semn spre birou. Cal se apropie şi îl examinează.

— Arată bine. Încă o oră, două de muncă şi va fi ca nou.

— Când termin, spune Trey, vârându-şi un braţ în haină, poţi să mă înveţi să trag.

Face semn cu bărbia spre puşcă şi iese pe uşă, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Cal se duce la uşă şi-l urmăreşte pe puşti cum se îndepărtează, pe lângă linia gardului. Îi vede umbra mişcându-se prin iarba lungă de pe terenul lui, iepuri care au ieşit să ia cina, dar carabina Henry şi tocăniţa nu-i mai ocupă mintea. După ce Trey porneşte pe drumul spre munţi, îl mai urmăreşte un minut şi apoi se duce la poartă. Priveşte spatele slab al puştiului, care merge cu mâinile în buzunare, printre tufele de mur, în amurgul care se îngroaşă. Chiar şi după ce nu se mai vede puştiul, Cal rămâne sprijinit de poartă, ascultând.

9

Lui Cal i-au plăcut mereu dimineţile. Nu e acelaşi lucru cu a fi o persoană matinală, căci nu este: are nevoie de timp, de lumina zilei şi de cafea ca să-şi conecteze neuronii. Apreciază dimineţile nu pentru efectul asupra lui, ci pentru ceea ce sunt. Chiar şi în mijlocul unui cartier agitat din

Chicago, zgomotele din zori se ridicau cu o delicatețe uimitoare, iar aerul avea un iz de lămâie, curat, care te făcea să respiri mai adânc şi mai lung. Aici, zorii se răspândesc peste câmpuri de parcă s-ar întâmpla un miracol sfânt, făcând să scânteieze un milion de picături de rouă şi transformând pânzele de păianjen de pe gard în curcubeie. Ceața se ridică în valuri din iarbă, iar primele strigăte ale păsărilor şi oilor par să străbată kilometri, fără prea mare efort. Când îi vine cheful, Cal se ridică şi îşi mănâncă micul-dejun pe treapta din spate, bucurându-se de răcoare şi de izul de pământ umed din aer. Gogoaşa pe care i-a adus-o Trey ieri e încă bună.

WiFi-ul are chef să funcționeze azi, aşa că reuşeşte să deschidă pagina de Facebook pe telefon şi să-i caute pe Eugene Moynihan şi pe Fergal O'Connor. Eugene e slab, cu părul negru şi are o fotografie semiartistică de profil, pe un pod cu aer est-european. Fergal rânjeşte larg pe fața rotundă, iar obrajii de copil îi lucesc. Ține ridicată o halbă în mână.

Brendan are şi el cont de Facebook, deşi ultima lui postare e veche de un an, un concurs tip „like & share" de a câştiga bilete la un festival de muzică. Fotografia lui e pe motocicletă, în timp ce el rânjeşte peste umăr. E slab, şaten, cu trăsături calde, cu pometi înalți, care arată bine în unele situații, dar nu mereu, iar asta implică schimbări de dispoziție rapide. Cal o recunoaşte pe Sheila în el, în pometi şi în jurul gurii, însă nici urmă de Trey.

Dacă Eugene e student şi Fergal e fermier, Cal nu are niciun dubiu care dintre ei va fi mai degrabă treaz într-o sâmbătă dimineață. Străbate satul, unde magazinul lui Noreen, cârciuma şi micul butic pentru îmbrăcăminte de damă sunt încă închise, cu obloanele trase. Drumul e pustiu: doar o bătrână care pune flori în grota Fecioarei Maria, de la răspântie, se întoarce să-l salute. După un

kilometru, vede câmpuri vaste, pline de oi grase şi voioase, şi o casă albă, mare. În curte, un tânăr înalt, îmbrăcat într-o jachetă şi pantaloni de lucru, descarcă saci dintr-o benă şi-i duce într-o magazie impresionantă de tablă.

— Neața, îl salută Cal din poartă.

— Neața, îi răspunde tipul, în timp ce ridică următorul sac.

Respiră greu. Mişcarea i-a făcut obrajii să lucească la fel ca în poza de la cârciumă şi are aceeaşi privire încântată în fața lui Cal cum avea pentru aparatul de fotografiat, de parcă ar fi venit să-i aducă o gustare-surpriză.

— Ce turmă faină de oi ai, spune Cal.

— Cât de cât, comentează Fergal, ridicând sacul pe umăr.

E durduliu, are părul şaten, moale şi şolduri feminine. Stă pe gânduri o vreme.

— Ar trebui să fie mai multe, dar ne descurcăm cu ce avem.

— Ce s-a întâmplat?

Asta-l face pe Fergal să îi arunce lui Cal o privire piezişă, uimit să afle că există o persoană care nu ştie.

— Seceta de vara trecută. A trebuit să vindem o parte, fiindcă nu le puteam hrăni.

— Ce lovitură! Dar vara asta a plouat mult.

— A fost mai bine, da, e de acord Fergal. Anul trecut, seceta a continuat în sezonul de fătare. A lovit rău lotul de miei.

— Nu eram aici, spune Cal.

Mijeşte ochii spre cerul cu petice alb perlat şi cenuşiu.

— E greu de imaginat că locul ăsta ar putea primi mai mult soare decât poate duce. Nu asta vând pe site-urile turistice.

— Mie-mi place soarele, mărturiseşte Fergal, cu un zâmbet ruşinat. Mi-a fost greu anul trecut să-l detest. Nu ştiam ce-i cu mine.

Lui Cal îi place puştiul, îi place conversaţia şi i-ar plăcea să o continue. Are o reţinere când se gândeşte la Trey şi la fratele lui idiot.

— Cal Hooper, spune, întinzând mâna. Locuiesc în vechea casă O'Shea, în cealaltă parte a satului.

Fergal se apleacă spre el, reaşezându-şi sacul ca să poată da mâna.

— Fergal O'Connor.

— Ia te uită! Am auzit c-ai putea fi omul de care am nevoie şi iacă-te. Pot să-ţi dau o mână de ajutor cât vorbim?

În timp ce Fergal începe să asimileze ce se întâmplă, Cal intră, închide atent poarta în urma lui şi scoate un sac din benă. Îl pune pe umăr, apreciind că, patru luni mai devreme, şi-ar fi rupt nişte muşchi dacă încerca. Sacii au un desen cu o oaie, iar pe ele scrie dedesubt NUTREŢ DE CALITATE.

— În magazie? întreabă.

Fergal priveşte perplex, dar nu îi vine în minte nimic rezonabil în legătură cu omul din faţa lui, aşa că acceptă.

— Da, zice el. Nutreţ pentru oi.

Cal îl urmează pe Fergal în magazie. Este curată, are un acoperiş înalt şi e aerisită, împărţită în şiruri lungi de ţarcuri cu bare de metal. Baloţi de fân şi saci de nutreţ stau aranjaţi în stive lângă un perete. Sus, pe bârne, două rândunele se agită în jurul cuibului.

— Ce oi norocoase, spune Cal. E un loc bun.

— Vom avea nevoie de el curând. Bătrânii zic c-o să fie o iarnă grea.

Se tot uită peste umăr, dar nu-şi dă seama ce întrebare să pună.

— De obicei, o nimeresc?

— Da. În mare parte.

— Atunci, spune Cal, lăsând sacul într-o grămadă organizată, sper că mă poţi ajuta. Vreau să-mi repar casa

înainte să ne lovească iarna şi încerc repar instalația electrică. Un tip de la cârciumă a spus că Brendan Reddy ar fi omul potrivit.

Îl analizează când pronunță numele lui Brendan, dar Fergal îl priveşte clipind des.

— M-am dus să-l caut, spune Cal, dar doamna Sheila Reddy mi-a zis că nu e în zonă. A zis că poate mă ajuți tu.

Uimirea lui Fergal se adânceşte.

— Eu?

— Asta a zis.

— Nu mă pricep la chestii electrice. Brendan, da. El se pricepe. Dar nu-i aici.

Cal observă că vorbeşte la timpul prezent.

— Ah, înseamnă c-am înțeles greşit. Acum mă simt ca un idiot.

Rânjeşte spre Fergal, care-i răspunde, evident recunoscând sentimentul ca fiind unul familiar.

— Scuze că te-am ținut din treabă. Cel puțin pot să te ajut să termini aici, ca să mă revanşez.

— Ah, nu. E în regulă. Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

— Acum mă întreb dacă doamna Reddy nu încerca să scape cumva de mine, spune Cal, când se îndreaptă înapoi spre benă, şi, fiindcă eşti cel mai bun prieten al lui Brendan, ai fost prima persoană care i-a venit în minte.

Ridică alt sac pe umăr şi-i face loc lui Fergal să-l ridice şi el pe al lui.

— Cred că am dat rău cu bâta în baltă. Am dat buzna peste ea întrebând de Brendan. Nu ştiam povestea, atunci.

Viteza cu care Fergal se întoarce spre el e primul indiciu că Brendan Reddy n-a fugit spre o viață mai bună. E la fel de clar pentru el cum e sunetul scurt şi distinct al metalului care loveşte piatra.

— Ce poveste? face Fergal.

Cal priveşte blând în ochii lui rotunzi şi uimiți.

— Ce-a zis maică-sa?

— Nu e atât ce-a spus, cât ce am înțeles eu.

— Ce...?

Cal aşteaptă nițel, dar Fergal doar îl priveşte.

— Hai să zicem, spune Cal, în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu grijă şi părând oarecum îngrijorat, că, dacă oamenii spun că Brendan nu-i prin zonă, nu înseamnă că şi-a strâns lucrurile, şi-a luat rămas-bun de la maică-sa, şi-a găsit un apartament simpatic în oraş şi vine înapoi în fiecare duminică, pentru o masă caldă. Nu?

Fergal pare în alertă. Trăsăturile lui nu sunt antrenate cu astfel de reacții, iar el a căpătat o mutră comică, încremenită, ca un copil pe pielea căruia s-a aşezat un gândac.

— Nu ştiu, spune.

— Uite care-i treaba, spune Cal. Familia lui Brendan e îngrijorată pentru el, fiule.

Fergal clipeşte des.

— În ce fel îngrijorată?

Aude ce a zis, îşi dă seama c-a fost o întrebare stupidă şi se înroşeşte mai tare.

— Se tem că a fost luat.

Cuvintele acestea îl lasă pe Fergal cu gura căscată.

— Luat? Doamne, nu. *Luat?* De cine?

— Tu să-mi spui, fiule, zice Cal. Eu nu-s de prin partea locului.

— Nu ştiu.

— Nu îți faci griji pentru el?

— Brendan nu e... Sigur e... E în regulă.

Cal pare surprins şi nu e deloc greu să pară.

— Vrei să-mi spui că ştii sigur asta, fiule? Că l-ai văzut în ultimele şase luni? Că ai vorbit cu el?

Fergal nu era pregătit pentru toate întrebările astea atât de dimineață.

— Nu, n-am... N-am vorbit cu el sau ceva. Cred doar că e bine. Bren e mereu bine.

— Vezi, spune Cal, clătinând din cap, aşa ştiu că îmbătrânesc. Tinerii se gândesc mereu că bătrânii îşi fac prea multe griji, iar bătrânii cred mereu că tinerii nu-şi fac destule. Amicul tău lipseşte de luni întregi şi tu te gândeşti că e OK. Pentru un bătrân ca mine, e o nebunie.

— Aş spune doar că s-a speriat şi-atât. Nu a fost *luat.* De ce l-ar lua cineva?

— Speriat? De ce? Sau de cine?

Fergal îşi ajustează sacul pe umăr, părând tot mai incomodat.

— Nu ştiu. De nimeni.

— Ai zis că s-a speriat, fiule. Adică l-a speriat cineva. Cine?

— Am vrut doar să zic... că aşa e el. Mama spune că toată familia lui suferă cu nervii. Se va întoarce după ce se calmează.

— Doamna Reddy e îngrijorată rău, spune Cal. Dacă tu ai dispărea aşa, fără un cuvânt, mama ta ce ar zice?

Cuvintele astea ajung la coarda sensibilă a băiatului. Aruncă o privire spre casă.

— N-ar fi bine, cred.

— Ar fi toată ziua şi toată noaptea în genunchi, suspinând şi rugându-se să i se întoarcă băiatul. Să nu mai zic – atinge Cal din nou punctul sensibil – ce ar spune dacă ar şti că ţii o altă mamă în situaţia asta, când ai putea să o linişteşti?

Fergal priveşte spre magazie. I-ar plăcea să intre, să se aşeze pe o grămadă de saci de nutreţ şi să se gândească sau să stea ascuns până când Cal renunţă şi pleacă.

— Dacă poate s-o ajute cineva, fiule, tu eşti acela. Cu tine s-a întâlnit Brendan în seara când a dispărut. L-ai dus undeva?

— Ce? Nu-i adevărat!

Uimirea de pe chipul lui Fergal e autentică, dar Cal tot se preface sceptic.

— Nu s-a întâlnit cu mine. Ultima dată când l-am văzut a fost cu două, trei zile înainte. A venit să întrebe dacă-i pot împrumuta câteva sute de biştari. I-am dat o sută. A zis „Grozav, ți-i aduc” şi a plecat.

— Ha, pufneşte Cal.

Dacă Brendan plănuia să plece, orice bănuț îi era de folos, dar Cal se întreabă de unde atâta grabă.

— A zis la ce-i trebuie?

Fergal clatină din cap, dar parcă clipeşte prea agitat.

— Şi nu l-am mai văzut după aia, adaugă băiatul. Jur.

— Cred c-am înțeles prost. Dacă ştii unde s-a dus Brendan, trebuie să-i spui şi maică-sii. Urgent.

— N-am idee, jur pe Dumnezeu.

— Partea pe care n-o ştii nu-i va fi de mare folos doamnei Reddy, fiule.

Se îndoieşte că Fergal se va întreba de ce se agită atât de tare un străin pentru sentimentele Sheilei Reddy.

— Ce ştii? Brendan ți-a zis ce punea la cale, nu?

Fergal se agită ca un armăsar, încercând să revină la ceea ce face, însă Cal rămâne ferm.

— Nu ştiu, zice în cele din urmă.

Trăsăturile i s-au netezit şi sunt lipsite de orice expresie.

— Doar că eu cred că se va întoarce, continuă.

Cal cunoaşte privirea aceea. A văzut-o la multe colțuri de stradă şi în multe săli de interogatoriu. E privirea prietenului puştiului vinovat, cel care se poate convinge că nu ştie nimic fiindcă n-a fost acolo, cel care tocmai a aflat şi e hotărât să se dovedească demn de o aventură din rândul doi, fiindcă nu e turnător.

— Fiule, spune Cal, ridicând o sprânceană. Ți se pare că sunt idiot?

— Ce? Nu... eu...

— Mă bucur. Sunt în multe feluri, dar prost, nu, cel puțin nu din câte ştiu.

Fergal încă are privirea aceea goală, dar i-au apărut mici riduri de îngrijorare. Cal spune cu blândețe:

— Am fost şi eu puşti, cândva. Orice-o fi pus Brendan la cale, probabil c-am făcut mai rău. Dar nu mi-am lăsat niciodată mama să stea speriată cu lunile. Nu pot să te acuz că nu vrei să ai de-a face cu doamna Reddy, dar are dreptul să ştie ce se petrece. Dacă ai vreun mesaj pentru ea, i-l pot transmite eu. Nu trebuie să-i zic de unde ştiu.

Dar se loveşte de un obstacol din mintea lui Fergal, un amestec de confuzie şi loialitate de parcă ar fi turnat în beton.

— Nu ştiu unde s-a dus Brendan, zice Fergal, mai ferm.

Plănuieşte să repete asta şi nimic altceva. Ca majoritatea oamenilor care înțeleg destul de repede că nu sunt tocmai brici la minte, ştie că poate să-i convingă pe cei mai agili aşa.

Cal ştie să lovească într-un astfel de obstacol, dar nu vrea s-o facă. Nu i-a plăcut niciodată să scoată ochii oamenilor proşti cu propria lor prostie. I se pare că e ca atunci când te iei la locul de joacă de un copil mai slab şi, după ce-o faci, nu mai există cale de întoarcere. Nu încearcă să-şi facă duşmani prin partea locului.

— Păi, spune Cal oftând şi clătinând din cap, e decizia ta. Sper să te răzgândeşti.

Nu-şi dă seama dacă Fergal chiar ştie ceva care trebuie ascuns sau dacă face totul din reflex. Acceptă însă posibilitatea că îşi face prea multe gânduri – defect profesional. Când lucra, era mereu o mare risipă de timp când oamenii îşi țineau gura fără un motiv bun, dar Cal nu se aşteptase să întâlnească aceeaşi situație aici, pe tărâmul oamenilor slobozi la gură.

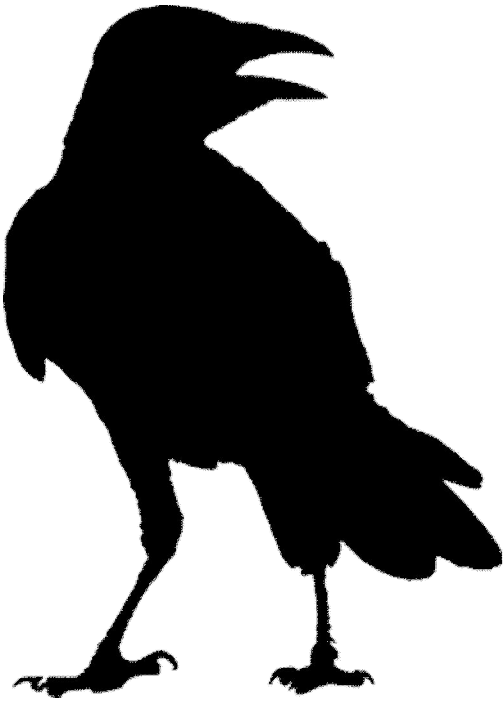
— Când o fi, ştii unde mă găseşti.

Fergal mormăie ceva şi se îndreaptă spre magazie cât de repede poate. Cal se ia după el şi îl mai întreabă ceva despre rasele de oi şi nu mai schimbă subiectul până descarcă sacii. Fergal s-a relaxat serios până când termină şi Cal se îndreaptă înapoi spre sat, gândindu-se la el şi la Brendan.

Când avea nouăsprezece ani, Cal nu era OK. Pe atunci i se părea c-ar fi, căci se îmbăta cu doze mari de libertate în Chicago, unde lucra ca bodyguard la cluburi dubioase şi se juca de-a casa cu Donna, într-un apartament de la etajul patru, fără aer condiționat. Doar câțiva ani mai târziu, când au aflat că urma să vină pe lume Alyssa, şi-a dat seama că genul acela de viață nu i se potrivise niciodată. Fusese distractiv, dar, în sufletul lui, atât de adânc încât nu remarcase, Cal tânjea după o ancoră şi după stabilitate.

Simte că aproape toți tinerii de nouăsprezece ani nu sunt ancorați. Se desprind de familii şi nu găsesc altceva care să-i stabilizeze. Se lasă în voia sorții, precum paiele în vânt. Sunt nişte enigme pentru persoanele care-i ştiau pe dinafară şi pentru ei înşişi.

Oamenii care cunosc cel mai bine un tânăr de nouăsprezece ani sunt amicii lui şi iubita, dacă are. Fergal, care ştie mult mai bine cum gândeşte Brendan decât ştiu fratele lui mai mic sau mama ori polițistul Dennis, crede că băiatul a plecat de bunăvoie şi că nu fuge spre ceva, ci de ceva sau de cineva.

Locul ăsta are ceva în comun cu cartierele dure în care lucra Cal cândva: când vremea e frumoasă, oamenii petrec multă vreme afară şi sunt uşor de găsit. Pe aleea casei mari şi galbene, cu seră, chiar la marginea satului, un tânăr brunet, cu blugi mulați, ceruieşte o motocicletă.

E o Yamaha mică şi prăpădită, dar e aproape nouă şi sigur n-a fost ieftină. Nici SUV-ul uriaş parcat lângă ea sau faimoasa seră, că veni vorba. Grădina din față are straturi ordonate în jurul unei fântâni de forma unei pagode de piatră, cu un glob de cristal luminat deasupra care-şi schimbă culoarea. Cal ştie, din discuțiile de la cârciumă, că Tommy Moynihan e mare mahăr la fabrica de procesare a cărnii din apropiere. Familia Moynihan, la fel ca familia O'Connor, deşi în alt mod, o duce mult mai bine decât familia Reddy.

— Drăguț motor, spune el.

Tipul ridică privirea.

— Mersi, zice, oferindu-i lui Cal un zâmbet în colțul gurii.

Trăsăturile lui sunt suficient de fin modelate încât mulți, şi chiar şi el însuşi, să-l considere arătos, dar are un maxilar subțire şi bărbie mai deloc.

— Trebuie să fie greu s-o ții în formă, cu drumurile astea.

De data asta, Eugene nu se oboseşte să ridice privirea din cârpa cu care lustruieşte.

— Nu e greu. Trebuie doar să vrei să investeşti timp.

Tipul ăsta nu pare să vrea să stea la poveşti cu el, precum Fergal.

— Hei, spune Cal, ca şi cum i-ar fi picat fisa brusc. Eşti cumva Eugene Moynihan?

Eugene se întoarce leneş spre el.

— Da. De ce?

— Ce noroc! spune Cal. Mi s-a zis să vorbesc cu tine, că eşti omul potrivit, şi iată-te. Motorul te-a trădat. Am auzit că ai cea mai mişto motocicletă de pe-aici.

— E OK, spune Eugene, ridicând din umeri şi ştergând cu o mişcare vopseaua roşie, lucioasă.

Are o voce uşoară, plăcută, fără mare parte din accentul local.

— Plănuiesc s-o schimb curând, dar mă descurc cu ea, deocamdată.

— Am avut şi eu motocicletă, spune Cal, sprijinindu-se de stâlpul porții. Când aveam vârsta ta. O Honda mititică, la mâna a patra, dar ce-o mai iubeam! Fiecare cent câştigat îl investeam în ea.

Eugene nu e interesat şi nici nu face vreun efort să se prefacă. Ridică din sprâncene spre Cal.

— Mă căutai?

Cal, căruia Eugene începe să-i semene descrierii făcute de Trey, îşi spune povestea despre cablurile din bucătărie şi Brendan, precum şi despre Sheila Reddy, care i-a dat

numele lui. Eugene nu pare precaut, ca Fergal. Doar uşor dispreţuitor.

— Nu mă ocup de chestii electrice.

— Nu?

— Nu. De finanţe şi investiţii, da. La facultate.

Cal e impresionat.

— Atunci, ai dreptate să nu-ţi iroseşti timpul cu slujbe de duzină. Eu n-am prea multă educaţie, dar ştiu asta. Dacă ai reuşit să obţii o asemenea ocazie, trebuie să profiţi.

Vede privirea precaută pe care i-o arunca Donna când făcea asta, vorbind în felul tărăgănat al amicilor bunicului său. Ţopârlănisme, le zicea ea şi le detesta – nu o zisese niciodată, dar Cal ştia. Donna era fată de cartier din Jersey, dar nu îşi accentua niciodată accentul, dar nici nu-l ascundea. Oamenii puteau s-o accepte sau nu. Se gândea că el se coboară prea la nivelul ideilor preconcepute ale unora. Cal are orgoliul lui, dar nu şi-l manifestă aşa. Să se poarte ca un ţărănoi îi poate fi de folos. Pentru Donna, nu avea sens.

Opiniile Donnei nu schimbă faptul că privirea lui Eugene are taman aspectul batjocoritor estimat.

— Mda, aşa intenţionez.

— Se pare că am nimerit prost, spune Cal, scoţându-şi şapca şi scărpinându-se în vârful capului. Dar Brendan Reddy chiar se ocupă de asta, nu? Măcar cu asta am nimerit-o?

— Se ocupa, da. Însă nu ştiu unde s-a dus. Îmi pare rău.

Asta-l uimeşte pe Cal.

— Nu ştii?

— Nu. De ce aş şti?

— Păi, spune Cal, punându-şi şapca pe cap, nimeni nu pare să ştie. E un mister. Dar oamenii îmi tot spun că tu le ştii pe toate prin zona asta. Credeam că, dacă are cineva idee unde s-a dus Brendan, tu eşti ăla.

Eugene ridică din umeri.

— N-a zis.

— S-a băgat în ceva, nu-i aşa?

Eugene ridică din umeri. Se concentrează pe vopsea, mijind ochii să se asigure că nu rămâne nicio urmă.

— Ah, spune Cal, zâmbind.

Nu va încerca să joace cartea cu sentimentul de vinovăție față de mamă. Nu cu puştiul ăsta.

— Acum am înțeles. Cu un tip deştept ca tine, iată-mă uitând că eşti doar un puşti. Crezi că nu poți spune ce şi cum sau o să iei bătaie la locul de joacă.

Eugene ridică privirea.

— Nu sunt copil.

— Aşa. Atunci, ce naiba a făcut amicul tău?

Cal încă rânjeşte, sprijinindu-se mai comod de stâlp.

— Să ghicesc. A desenat un graffiti nasol pe un zid, apoi s-a speriat că-l bate maică-sa?

Lui Eugene i se pare sub demnitatea lui să răspundă la întrebare.

— A lăsat vreo fată gravidă şi a trebuit să dispară înainte să-şi găsească taică-su puşca?

— Nu.

— Atunci?

Eugene oftează.

— Nu ştiu în ce s-a băgat Brendan, zice, înclinând capul ca să analizeze locul lustruit dintr-un alt unghi. Şi nici nu-mi pasă. Tot ce ştiu este că nu-i pe cât de isteț se crede – şi de obicei aşa intri în bucluc. Atât.

— Ha, spune Cal, rânjind mai larg.

Din nou vorbeşte la timpul prezent.

— Vrei să spui că puştiul ăsta, Brendan, a făcut ceva suficient de complicat încât să nu ai idee despre ce e vorba, dar tot el e prostul?

— Nu. Îți zic că *nu vreau* să am idee.

— Aha, aşa da.

— Ţie de ce-ţi pasă?

Dacă ar fi vorbit pe tonul ăsta unui om suficient de în vârstă să-i fie tată, Cal n-ar fi putut să şadă pe fund o săptămână.

— Păi, lungeşte el cuvântul, cred că doar sunt curios. Vin dintr-un orăşel de pădure, unde oamenilor le place să ştie ce face fiecare.

Se scarpină la ceafă, apoi continuă.

— Acasă erau mulţi care vorbeau de parcă le ştiau pe toate, doar că, dacă-i luai la întrebări, nu deosebeau calul de măgar. Cred că-i la fel peste tot în lume.

— Uite, spune Eugene, iritat.

Se lasă pe călcâie, pregătindu-se să explice în cuvinte simple.

— Ştiu că Brendan avea un plan să facă bani, fiindcă mereu le duce lipsa. Dar dintr-odată a început să vorbească despre mers în Ibiza în vara asta. Ştiu că era ceva dubios, fiindcă, înainte să plece, cu câteva zile, eram aici şi au trecut nişte Gardaí, iar Brendan a luat-o razna. Credeam că poate avea „haş” la el, aşa c-am zis, gen, „calmează-te, n-au venit până aici doar pentru asta”, dar el era, gen, „nu pricepi, bă, s-ar putea să iasă nasol de tot”, şi s-a cărat de parcă-l muşcase dracu’ de fund. Aşa că-s foarte bucuros că nu cunosc detaliile, Doamne-ajută. Nu mă interesează să-mi petrec zilele în camere de interogatoriu, răspunzând la întrebări inutile ale unui poliţai nătărău, OK?

— Corect, spune Cal.

Îl cam dispreţuieşte pe Eugene. Pricepe că Eugene şi Brendan erau prieteni de conjunctură şi din obişnuinţă, nu că s-ar fi ales unul pe altul. Cal are şi el asemenea prieteni din copilărie şi unii dintre ei au făcut lucruri care i-au aruncat la închisoare. Sau nu fac nimic decât să stea pe verandă, să bea şi să facă copii pe care nu-i pot întreţine.

Încă mai ține legătura cu ei și, când e nevoie, le mai împrumută niște dolari pe care știe că nu-i va mai vedea. I se pare că Eugene ar putea măcar să se întrebe în ce fel de bucluc s-o fi băgat Brendan.

— De ce erau polițiștii aici?

— N-am idee, spune Eugene.

Așază cârpa pe bară, ia niște lubrifiant și începe să dea cu spray cablurile.

— Nu cred că era ceva grav. După douăzeci de minute i-a văzut plecând. Dar, știindu-l pe Brendan, dacă nu îl urmăreau atunci, l-ar fi făcut să creadă că totul era în regulă, iar el ar fi revenit marele lui plan în loc să renunțe dracului înainte să vină Gardaí după el. Asta am vrut să zic cu faptul că Brendan nu e pe cât de isteț se crede. E *inteligent,* dar nu gândește lucrurile până la capăt. Dacă și-ar fi folosit creierul la școală, în loc să chiulească sau să se prăjească, ar fi intrat la facultate. Dacă și-ar fi gândit ideea măreață, n-ar fi ajuns atât de îngrozit de Gardaí încât să doarmă probabil undeva pe vreun *prag.*

— Nu te-ar contacta dacă ar ajunge în situația asta? N-ar împrumuta niște bani, în loc să doarmă aiurea?

— Ah, face Eugene, gândindu-se pentru prima dată la asta. Dacă ar avea cu adevărat nevoie... Dar nu ar face-o. Brendan e ridicol când vine vorba despre bani. Nu te poți oferi nici să-i cumperi o bere, că începe s-o țină lângă despre acte de caritate și fuge acasă. Gen, futu-i, încercăm să avem o seară plăcută în oraș, care-i faza? Știi?

Cal se gândește că la nouășpe ani felul lui Eugene de-a oferi ceva l-ar fi trimis și pe el valvârtej acasă. Este complet de acord cu decizia lui Brendan de a-l aborda pe Fergal, și nu pe Eugene, ca să împrumute niște bani. Ca să facă asta, trebuie să fi fost cu adevărat urgent.

— Unii sunt mai sensibili, comentează el. N-a zis nimic despre încotro pleca?

— Când?

— Când a plecat. Nu venea să se vadă cu tine?

Eugene îl priveşte pe Cal de parcă ar fi un evadat periculos.

— Nu. Eram în Praga, cu băieții de la facultate. Era vacanța de Paşti.

— Aaa, vacanță. Nu cred că Brendan o să se întoarcă prea devreme, aşa-i?

Eugene ridică din umeri.

— Cu el, nu se ştie niciodată. Poate-l apucă şi se întoarce mâine sau nu se mai întoarce deloc.

— M-ar putea ajuta cineva?

— Nu am idee, spune Eugene.

Şterge o picătură de lubrifiant în exces şi examinează motocicleta.

— Cred c-o scot la o tură, să se usuce bine.

— Ce idee bună, spune Cal, ridicându-se. Dacă ai veşti de la Brendan, spune-i că-l aşteaptă o trebuşoară.

— Sigur, spune Eugene, luându-şi casca şi suflând un fir de praf de pe ea. Dar n-aş conta pe asta.

— Sunt optimist, spune Cal. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

Îl priveşte pe Eugene îndepărtându-se cu zgomot, cârmind Yamaha cu iscusință ca să evite gropile. În poza de profil a lui Brendan pe Facebook se vedea o bucată dintr-o motocicletă, iar Cal e sigur că despre asta e vorba. Eugene a fost măcar suficient de generos încât să-i ofere amicului său o tură. Ori nu îşi împarte şi casca, ori Brendan era prea prost ca s-o poarte.

Cal se îndreaptă înapoi spre sat, care a intrat de-a binelea în ziua de sâmbătă. Blonda între două vârste care deține buticul îmbracă manechinul din vitrină cu o ținută cu flori tropicale țipătoare, Noreen lustruieşte alama de pe uşă, iar Barty, barmanul, şterge geamurile cârciumii cu un ziar. Cal

le face semn din cap tuturor şi măreşte pasul când o vede pe Noreen răsucindu-se spre el, cu cârpa ridicată şi o sclipire în priviri.

Mai rătăceşte puțin pe poteci, înainte să se ducă acasă. Cerne în minte cam tot ce ştie până acum. Dacă Eugene are dreptate şi Brendan fuge de poliție, în capul listei de motive trebuie să fie drogurile. Brendan avea contacte, chiar dacă la nivel inferior, şi voia bani. Poate că voia să înceapă să vândă sau începuse deja să vândă, dar nu era croit pentru asta. Prima dată când a venit poliția să amuşine – sau poate prima dată când furnizorii lui au devenit uşor amenințători, iar Cal ştie că furnizorii pot fi aşa – a intrat în panică şi a fugit.

Polițistul O'Malley n-a zis nimic despre vreo operațiune cu droguri în sat sau că Brendan Reddy e luat în colimator. Dar e posibil ca el să nu ştie.

Sau planul de afaceri al lui Brendan n-a implicat deloc droguri. Există multe feluri în care un puşti poate face rost de bani ilegal, în zonă: poate conduce maşini furate peste graniță, poate ajuta oamenii care „spală" motorină pentru agricultură. Şi sunt chestiuni cam la suprafață, cât să le vadă până şi un străin. Un puşti ca Brendan, cu idei şi porniri antreprenoriale, ar fi putut veni cu mai multe idei.

Altă posibilitate, la care nu s-a gândit Eugene, băiatul genial, este că planul de făcut bani a lui Brendan şi teama lui de poliție erau două lucruri diferite. Poate că plănuia să-şi legalizeze proiectele plătite sau să devină faimos pe YouTube. Între timp, fără nicio legătură, făcea ceva rău.

Mai există posibilitatea ca nici planul de făcut bani, nici lucrul rău să nu existe în realitate. Poate că mintea lui Brendan dădea rateuri. Tot ce a auzit Cal îl plasează în zona instabilă: acum în centrul universului, pune la cale planuri mari, şi în clipa următoare cuprins de panică fuge de nimic,

stricând totul. Nouăşpe ani, vârsta potrivită pentru multe lucruri care pot începe să dea rateuri în mintea cuiva.

Printre cazurile care-i plăceau cel mai puțin lui Cal erau cele în care încerca să prindă o urmă care nu existase niciodată în afara minții cuiva. Dacă un tip fugea în Cleveland fiindcă acolo era vărul lui preferat, vechiul lui coleg de celulă ori poate fata care-l părăsise, urma era solidă. Cal o mirosea şi pornea după ea. Dacă se ducea în Cleveland fiindcă o voce de la TV îi spusese că îl aştepta un înger la un mall, urma nu era decât praf în vânt. Cal trebuie să afle dacă mintea lui Brendan născocea lucruri fără noimă.

Se întreabă dacă Brendan e sus, în munți, departe de ochii lumii, într-o colibă abandonată, şi coboară noaptea să jupoaie oi. Imaginea îl tulbură mai mult decât ar trebui. Speră sincer că nu va trebui să i-o împărtăşească lui Trey.

De fapt, când vine vorba despre Trey, Cal nu prea vrea să îi spună nimic din ce s-a întâmplat dimineață, cel puțin nu până află de ce fugea Brendan de poliție. A promis să-i spună copilului tot ce află, dar simte că ar fi mai bine să aştepte până ce are ceva sigur, şi nu indicii şi posibilități amestecate. Există lucruri pe care Brendan le-ar fi putut face şi care ar trebui spuse cu mare atenție copilului.

Cal îşi dă seama că e prima dată când a luat decizia să accepte un caz. Când lucra, accepta cazuri fiindcă i se repartizau. Nu se gândea prea mult la aspecte complicate, dacă ar fi de exemplu în interesul oamenilor implicați şi al societății ori poate chiar al forțelor binelui ca el să accepte cazul. Oricum avea s-o facă, dar mai ales credea că aşa e corect, în general, chiar dacă nu în fiecare situație. Majoritatea colegilor credeau la fel, cel puțin cei cărora le păsa. Existau excepții – ocazional, vreun pedofil să fie bătut, iar martorii se dădeau pierduți, ori poate vreun „peşte” cu o reputație mai rea ajungea să fie împuşcat şi nimeni nu se

străduia să descopere cine apăsase pe trăgaci –, dar, în mare, numele tău era trecut acolo, deci trebuia să-ți faci treaba. Era prima dată când Cal s-a aflat în poziția de a alege dacă să ia sau nu un caz şi a ales. Speră că face lucrul corect. Din toată inima.

10

În drum spre casă, Cal se opreşte pe la Mart, să vadă dacă a rezistat veghii nocturne. Mart răspunde la uşă cu un şervețel de hârtie vârât la gulerul puloverului şi cu Kojak pufnind amenințător, la picior. Casa miroase a fum de cărbune vechi, a carne gătită şi a amestec de condimente.

— Voiam să verific dacă nu te-au răpit extratereştrii, zice Cal.

Mart chicoteşte.

— Sigur, ce să facă ei cu unul ca mine? Dar un tip mare ca tine ar trebui să se păzească. E loc destul de sondat.

— Ar trebui să-mi fac un costum din foiță de aluminiu, spune Cal, întinzându-i mâna lui Kojak, s-o adulmece.

— Cere-i-l lui Bobby Feeney. Cred că are unul în dulap, să-l poarte când iese la vânătoare de omuleți verzi.

— Ai văzut ceva noaptea trecută?

— Nimic ce ar putea face aşa ceva. Ți-am protejat proprietatea de un arici periculos, dar ăla a fost cel mai periculos lucru care s-a întâmplat.

Mart rânjeşte.

— Credeai că poate zac în pădure, sfârtecat?

— Voiam să ştiu dacă pot să tai prăjiturelele de pe lista de cumpărături.

— Nu încă, băiete. Ce a făcut chestia aia ar face bine să-şi aducă prietenii şi rudele, dacă vrea să mă doboare.

Mart deschide uşa mai larg.

— Intră, am spaghete şi ceai.

Cal voia să refuze, dar spaghetele îl fac curios. Crezuse că Mart e genul care găteşte doar carne şi cartofi.

— Sigur ai o porție în plus?

— Sigur, pot hrăni tot satul. De obicei fac o oală mare din ce vreau să mănânc şi văd cât mă ține. Haide!

Casa lui Mart nu e murdară, dar are aerul c-a fost neglijată multă vreme. Are pereți verzui şi linoleum, mult plastic, iar unele suprafețe sunt uzate. În bucătărie, Kylie Minogue cântă „Locomotion" la un radio mare cu tranzistori.

— Stai jos, spune Mart, arătând spre masă, unde se află prânzul lui, pe o cârpă veche, cu pătrățele roşii.

Par a fi *spaghete bolognese,* abia începute. Cal ia loc, iar Kojak se trânteşte lângă şemineu şi se întinde cu un mârâit de mulțumire.

— Credeam că ai toate culorile curcubeului pe pereți, spune Cal, după cât ai râs de mine că vreau să dau cu alb peste tot.

— Eu n-am vopsit nimic pe-aici, îl informează Mart, cu aerul unui om care înscrie un gol.

Mai scoate o farfurie şi o cană dintr-un dulap şi începe să pună spaghete dintr-o oală mare de pe aragaz.

— Mama, Dumnezeu s-o odihnească, a făcut asta. Când o să reuşesc să vopsesc eu, poți pune pariu că n-o să fie în alb.

— Da, însă n-o să reuşeşti, îi spune Cal.

Se gândeşte că e rândul lui să vâre nițel bățul prin gard.

— Poți să-ți spui ce vrei, dar, dacă n-ai făcut-o până acum, e fiindcă aşa îți place.

— Ba nu. Parc-ar fi ieşit din curul unei oi bolnave. Cred că aici ar merge albastru viu, iar pe hol, nişte galben.

— Nu se va întâmpla. Pun pariu pe zece dolari că anul viitor pe vremea asta fiecare perete al casei va fi tot verde precum căcatul de oaie.

— Nu-mi impun termene, spune Mart cu demnitate, aşezând farfuria plină cu vârf în faţa lui Cal. Nu ca să-ţi fac pe plac ţie, nici altcuiva. Acum, tacă-ţi fleanca şi umple-o cu mâncare.

Spaghetele trebuie mestecate zdravăn, iar sosul *bolognese* este puternic condimentat cu mentă, coriandru şi ceva care aduce a anason. Par să fie bune, câtă vreme Cal le acceptă aşa cum sunt.

— Sunt bune, zice.

— Mie-mi plac, spune Mart, turnându-i lui Cal ceai dintr-un ceainic în formă de Dalek[5]. Şi numai mie trebuie să-mi placă. Am multă libertate aşa. Când trăia mama, primeam doar carne cu cartofi în casa asta. Le fierbea până ce nu le mai puteai deosebi una de cealaltă, dacă închideai ochii, şi nu punea deloc condimente: spunea că sunt motivul pentru care în alte locuri există divorţuri şi homosexuali şi altele. Condimentele le intrau în sânge şi le zăpăceau creierul, aşa zicea.

Împinge o cutie cu lapte şi o pungă cu zahăr peste masă, spre Cal.

— După ce s-a dus, am început să experimentez. M-am dus la Galway, într-unul dintre magazinele celea pretenţioase, şi am cumpărat tot ce aveau. Fratele meu n-a fost prea încântat, dar el nu era în stare să fiarbă un ou, aşa c-a trebuit să înghită găluşca. Mănâncă sau se răceşte.

Cal îşi trage scaunul şi începe să mănânce. Pare să fi dat peste o situaţie în care Mart nu crede în conversaţie: preferă să înghită cu dedicarea unuia care munceşte din greu, iar Cal îl imită. În bucătărie e cald de la gătit. Pe geam se văd dealurile înmuiate de ceaţă. Kylie a terminat de cântat, dar începe alt hit, pur şi dulce, plină de patos: „fără graniţe...” În

---

[5] Extraterestru extrem de xenofob, care apare în serialul britanic SF Dr. Who (n. red.).

somn, Kojak pufneşte uşor, iar labele îi tresar. Aleargă după ceva.

— S-a oprit ploaia, zice în cele din urmă Mart, împingându-şi farfuria la o parte şi mijind ochii spre fereastră, dar norul ăla nu pleacă deocamdată nicăieri. Nu contează. Ce nu văd voi auzi.

— Vrei să ieşi iar în noaptea asta?

— Mai târziu, spune Mart, dar în seara asta, nu. S-ar putea să-l întreb pe P.J. dacă nu vrea să mai preia câte o tură, dacă nu ai obiecţii. Nu pot să-mi ratez somnul de frumuseţe mereu.

De fapt, arată surprinzător de în formă. Singurele semne că a petrecut o noapte sub un copac sunt mişcările mai anevoioase ale membrelor, de parcă încheieturile l-ar supăra mai mult decât de obicei, dar el nu spune nimic despre asta.

— P.J. e binevenit în pădurea mea, spune Cal.

Îl cunoaşte puţin pe P.J.: e un tip cu picioare lungi şi obraji scobiţi, care-i face semn din cap lui Cal peste ziduri, fără să înceapă vreo conversaţie, şi care uneori cântă când îşi face turele de seară, balade vechi, melancolice, cu o voce surprinzătoare de tenor.

— Cât o s-o ţii aşa?

— Aş vrea să ştiu şi eu, spune Mart, şi-şi mai toarnă ceai. Orice-ar fi creatura asta, i se va face foame. Sau se va plictisi.

— Sunt multe oi în zonă. Ai vreun motiv să crezi c-o să fie ale lui P.J. următoarele?

— Sigur, zice Mart, ridicând privirea din punga cu zahăr şi zâmbind, că nu pot veghea toate oile din Ardnakelty. Ale lui P.J. sunt la îndemână.

— Aşa e, confirmă Cal.

Are impresia că Mart îi ascunde ceva.

— În plus, spune Mart, ştim că creaturii îi place zona. Şi multe dintre fermele de aici sunt de vite şi s-ar putea să nu-i

placă. Poate nu e destul de mare să doboare o vacă. Dac-aş fi fost eu dubioşenia, P.J. ar fi următorul pe listă.

Îşi atinge tâmpla.

— Psihologie de om bătrân, explică el.

— Nu dă greş niciodată, răspunde Cal. Au fost doar cele două oi, a ta şi a lui Bobby Feeney? Sau se întâmplă de ceva vreme?

— A mai fost una, la începutul verii. A lui Francie Gannon, lângă sat, spune Mart rânjind în timp ce arată cu cana spre Cal. Acum nu face pe Columbo cu mine şi nu începe să pui întrebări. Situaţia e sub control.

Aşadar uciderea oilor a început nu cu mult după ce Brendan a dispărut. Cal se gândeşte din nou la acea colibă dărăpănată sau la o peşteră din munte. În zona în care locuia bunicul său existau oameni care trăiau aşa – sau măcar zvonuri despre ei. Cal şi amicii lui n-au văzut niciodată unul, dar au găsit locuri în care fusese făcut focul, capcane, răcitoare ascunse în tufe, piei de animale prinse de crengi, la uscat, adânc în pădure, unde nimeni n-ar fi trebuit să ajungă. Odată, prietenul lui Cal, Billy, aproape căzuse într-o groapă-capcană camuflată ca la carte. Oricine o săpase începuse, probabil, ca un adolescent neliniştit, care-şi testa perimetrul vieţii ca o cale de scăpare.

— Acum, zice Mart, trăgându-şi scaunul înapoi, ştiu de ce ai nevoie, ca să închei cum se cuvine masa.

Se apleacă, icnind de durere, scotoceşte într-un dulap şi apare cu un pachet de napolitane Mikado.

— Poftim, zice, punându-l pe masă, triumfător. E timpul să afli de ce fac atâta caz.

E atât de încântat de inspiraţia lui, că ar fi nepoliticos să refuze. Napolitana are gustul precum aspectul: zahăr şi spumă, în diverse consistenţe.

— Ei bine, spune Cal, acasă n-aveam d-astea.

— Atunci, mai ia una.

— Ți le las. Nu sunt tocmai stilul meu.

— Nu poți să vii aici şi să insulți napolitanele Mikado, spune supărat Mart. Orice copil din Irlanda a fost înțărcat cu astea.

— N-am vrut să fiu nepoliticos, spune Cal, rânjind. Dar mie nu prea îmi plac dulciurile.

— Ştii de ce? spune Mart, lovit de o idee. De la hormonii americani. Îți distrug papilele gustative. Aşa cum, când o femeie e gravidă, mănâncă tort de fructe cu sardine. Vino înapoi peste un an şi mai încearcă-le o dată, după ce te-ai mai obişnuit, şi mai vedem ce crezi despre ele atunci.

— Promit, spune Cal.

— Auzi, Columbo, cât eşti aici, spune Mart, în timp ce înmoaie o prăjiturică în ceai, spune-mi că nu-l bănuieşti pe Eugene Moynihan că mi-a nenorocit oaia.

— Ha?

Mart îi aruncă o privire limpede.

— Am auzit c-ai stat la poveşti cu el de dimineață. Era un interogatoriu? Aş spune că tipul ăla cedează în câteva minute. O privire severă de la tine şi urlă după mă-sa. Nu?

— N-am remarcat. Dar nu i-am dat motive de urlat.

— Eugene nu s-a atins de oile mele, spune Mart. Nici Fergal O'Connor.

— Nici n-am zis asta.

— Atunci, ce ai vrut de la ei?

— Tot ce vreau, spune Cal, din ce în ce mai iritat, este să-mi pună cineva cablurile din bucătărie, ca să pot instala o maşină de spălat şi să-mi spăl naibii chiloții acasă, în loc să-i duc săptămânal la oraş. Doar că sunt plimbat dintr-o parte în alta. Unul spune că am nevoie de ăla, aşa că mă duc la el, dar nu e în zonă şi am nevoie de altul. Dau de ăla, dar el nu ştie care-i cablul şi care-i curul, mă trimite la altul. Dau de altul – Mart începe să chicotească – şi se poartă de parcă i-am cerut să-mi desfunde buda cu mâinile

goale. Încerc să dau de lucru localnicilor, din politețe, ca să pot pune la treabă maşina aia de spălat înainte să îmbătrânesc şi să n-o mai pot folosi.

Mart şuieră râzând.

— Doamne sfinte, zice el, ştergându-şi ochii, calmează-te, cowboy, sau o să faci infarct. Îți găsesc eu un localnic care să-ți instaleze maşina de spălat. La un preț bun.

— Păi, spune Cal, calmându-se, deşi încă iritat, aş aprecia. Mersi.

— Cum să-ți fie de folos Eugene Moynihan? Nu s-ar înjosi să-şi murdărească mâinile cu aşa ceva, spune Mart, cu mare dispreț. Cine ți-a zis c-ar face-o?

— Păi, zice Cal, scărpinându-şi gânditor barba, nu sunt sigur. Era un tip de la cârciumă. Mi-a zis de câțiva oameni care mă pot ajuta, dar nu-mi amintesc numele lui. Băusem câteva beri când vorbeam cu el şi recunosc că încă nu ştiu cine-i cine. În vârstă, cred. Păr scurt. Ceva mai înalt ca tine, dar poate greşesc. Cu bască.

— Spanner McHugh? Dessie Mullen?

Cal clatină din cap.

— Ştiu doar că părea să ştie despre ce vorbeşte.

— Atunci, nu era Dessie.

— Păi, nu s-a dovedit tocmai priceput. Poate să fi fost Dessie.

— Îl întreb. Nu poate trimite străini aşa, după cai verzi pe pereți. Strică reputația locului.

Mart îşi găseşte punga de tutun şi i-o întinde lui Cal.

— Apreciez, dar trebuie să plec, spune Cal, împingându-şi scaunul şi luându-şi farfuria. Mulțumesc pentru masă.

Mart ridică o sprânceană.

— Care-i graba? Ai întâlnire?

— Cu YouTube-ul, spune Cal, punând farfuria în chiuvetă. Fiindcă nu-mi rezolvă nimeni bucătăria.

— Nu umbla aiurea pe YouTube, c-o să dai foc la casă. Ți-am zis că-ți rezolv eu maşina de spălat.

Mart arată spre el cu țigara.

— Dacă n-ai întâlnire, să vii la Seán Óg diseară.

— Ce se întâmplă? E ziua ta?

Mart râde.

— Doamne, nu. Am renunțat la porcăriile celea cu mulți ani în urmă. Doar vino şi vezi ce e de văzut.

Suflă fumul printre dinți şi îi face cu ochiul lui Cal, şmechereşte.

Cal îl lasă acolo, cu scaunul dat pe spate şi fredonând după Dusty Springfield, şi iese. Kojak dă din coadă şi deschide un ochi spre el, când trece. Cal se duce acasă, întrebându-se ce-a decis Mart să nu-i spună despre oi şi P.J.

Trey apare abia după-amiaza târziu.

— A trebuit să mă ocup de mesaje, încearcă să explice, scuturându-şi noroiul de pe tenişi în prag.

— Foarte bine. Trebuie s-o ajuți pe maică-ta.

Nedumerit la început, şi-a dat seama că, în zonă, „mesajele” înseamnă cumpărături. Unul dintre motivele pentru care a ales Irlanda e că n-a fost să învețe o limbă nouă, dar uneori se simte păcălit.

Trey e foarte agitat azi. Cal îşi dă seama după cum îşi ține bărbia şi îşi agită picioarele în prag. Aruncă o privire rapidă în spate, de parcă l-ar urmări cineva, apoi intră şi închide uşa.

— Tocmai ce m-am ocupat de tufişul ăsta, spune Cal, adunând de pe masă barba tunsă din cutia de carton pe care o foloseşte drept coş de gunoi.

Barba lui devenea sălbatică şi, dacă tot pune întrebări curioase, s-a gândit că ar fi mai bine să arate respectabil.

— Ce zici?

Trey ridică din umeri. Scoate un pachet din geacă şi i-l întinde. Cal recunoaşte hârtia cerată: jumătate de duzină de cârnați din frigiderul lui Noreen. Dintr-odată, îşi dă seama de ce îi aduce Trey lucruri. Sunt o formă de plată.

— Puştiule, nu trebuie să-mi aduci lucruri.

Trey îl ignoră.

— Fergal şi Eugene ce au zis?

— M-ai urmărit?

— Nu.

— Atunci de unde ştii c-am vorbit cu ei?

— Am auzit-o pe mama lui Eugene spunându-i lui Noreen, cât eram cu mesajele.

— Iisuse! exclamă Cal, îndreptându-se spre frigider cu cârnații. N-ai cum să te scobeşti în cur aici fără să-ți zică tot satul să te speli pe mâini.

Se întreabă cât mai poate ține lucrurile ascunse şi ce va crede lumea, când se va afla. N-are idee, nici despre răspuns, nici despre factorii care-l vor influența.

— Ce-a zis mama lui Eugene?

Trey îl urmăreşte.

— Că erai în căutarea cuiva să-ți pună cabluri. Avea față de buldog care-a lins pişat de pe-o urzică. Deci ce au zis?

— De ce? Nu i-a plăcut fața mea?

— Fiindcă Eugene e prea bun pentru asta. Şi fiindc-ai crezut c-ar avea nevoie de bani.

— Eu sunt doar un străin mare şi prost, care nu ştie mersul lucrurilor pe-aici, spune Cal. Ce-a zis Noreen?

— A zis că nu-i niciun rău la muncă cinstită şi că o slujbă i-ar face bine lui Eugene. Nu-i place de doamna Moynihan. Ce au *zis?*

Puştiul stă în mijlocul bucătăriei, cu picioarele distanțate, blocând drumul. Cal îl simte vibrând de atâta tensiune.

— N-au veşti de la fratele tău de când a plecat. Dar amândoi cred că trăieşte.

Cal observă uşurarea lui Trey, după ce îşi relaxează spatele. Indiferent cât de sigur pretinde c-ar fi puştiul cu privire la starea de spirit a lui Brendan, a venit aici temându-se că amicii lui ştiu altceva.

— Trebuie să-ți zic, copile, că nu cred că l-a răpit cineva. Cred c-a plecat de bunăvoie.

— Poate mint.

— Am fost polițist douăşcinci de ani. Am fost mințit de cei mai buni. Crezi că un nătărău ca Fergal O'Connor mă duce de nas?

Trey recunoaşte.

— Fergal e prostănac, dar fiindcă el crede ceva nu-nseamnă că e şi adevărat.

— Nu l-aş căuta să-mi construiască o rachetă, dar îți cunoaşte fratele. Şi crede că Brendan a plecat...

— Crezi că trăieşte? întreabă Trey privindu-l în ochi.

Cal ştie mai bine să nu lase nici cea mai mică pauză în discuție. Din fericire, ştie şi ce să spună. A mai spus-o de sute de ori, peste ani.

— Nu cred nimic. Acum adun informații. Mai târziu, o să fac deducții, după ce am mai multe date. Tot ce-ți pot spune e că n-am încă niciun indiciu care să spună c-ar fi murit.

Este adevărat, iar fața Sheilei Reddy, când a privit spre munți, nu e o informație. Cuvintele îi lasă însă un gust amar. Se gândeşte, mai rău ca niciodată, că s-a băgat în ceva de neînțeles.

Trey îl fixează în continuare, căutând scăpări. Apoi încuviințează, acceptă şi expiră. Se duce la birou şi începe să cerceteze ce ar mai fi de făcut.

Cal se sprijină de blatul de lucru şi îl priveşte.

— Ce fel de droguri sunt pe-aici?

Trey îi aruncă un rânjet neaşteptat peste umăr.

— Vrei?

— Ce amuzant eşti! Nu, mersi. Dar să zicem c-aş vrea. Ce se găseşte?

— Mult haş, multe benzo, răspunde Trey, prompt. Ecstasy, când şi când, gen. Ketamină specială. Coca, uneori. Acid, alteori. Ciuperci.

— Ha, spune Cal.

Nu se aştepta la un meniu complet, deşi poate ar fi trebuit. Acasă, în cele mai mici orăşele, unde copiii n-aveau altceva să-i țină ocupați, puteai găsi orice drog de care auziseşi plus alte câteva pe care nu le ştiai.

— Crack?

— Nu. N-am auzit.

— Met?

— Nu multă. Am auzit de câteva ori c-ar avea cineva.

— Heroină?

— Nu. Cine se bagă pe aia pleacă. Galway sau Athlone. Aici nu ştii ce-i disponibil şi când. Drogaţii trebuie să ştie c-o pot obţine oricând.

— Ştii de unde-şi iau marfa dealerii de aici? E vreun localnic care se ocupă de distribuţie?

— Nu. Nişte băieţi aduc de la Dublin.

— Brendan îi cunoştea? Pe cei din Dublin?

— Bren nu e dealer, zice Trey imediat, apăsat.

— N-am zis c-ar fi. Dar crezi că l-au luat oameni răi. Trebuie să ştiu ce fel de oameni răi sunt aici.

Trey examinează biroul, trecându-şi unghia peste crăpături.

— Tipii din Dublin nu-s deloc OK, zice, în cele din urmă. Uneori îi auzi. Vin în nişte maşini mari, Hummer, şi gonesc peste câmpuri noaptea, când e lună. Sau chiar ziua. Ştiu că Gardaí n-o să-i prindă la timp.

— I-am auzit, spune Cal.

Se gândeşte la grupul de tipi aflaţi în spatele cârciumii din când în când, prea tineri şi îmbrăcaţi nepotrivit, care stăruie cu privirea asupra lui.

— Au ucis aşa câteva oi, ultima dată. Au bătut un tip din sus de Boyle, fiindcă nu i-a plătit. L-au bătut aşa rău, că a pierdut un ochi.

— Cunosc genul. Încep periculos şi devin şi mai răi când îi supără cineva.

Trey ridică privirea.

— Bren nu i-ar fi putut supăra. Nici nu-i cunoaşte.

— Eşti sigur, puştiule? Sigur, sigur?

— N-ar vinde direct unuia ca el, care ia când şi când. Bren cumpăra doar de la băieţii din zonă, când voia. N-ar fi ajuns la ăia.

— Atunci, cine l-a luat? Sunt singurii băieţi răi pe care i-aţi pomenit voi cei de pe-aici. Tu să-mi spui, puştiule, dacă n-au fost ei, atunci cine?

— Poate l-au încurcat cu altcineva.

Trey râcâie urmele de vopsea cu unghia şi se uită la Cal, urmărindu-i reacţia la teoria lui.

— Poate.

Nu-şi imaginează cum s-ar fi putut întâmpla, dar, dacă Trey are nevoie, o să păstreze ideea, deocamdată.

— Ăia nu prea sunt genii, recunosc. Dacă Brendan nu stătea cu ei, atunci cine? Amicii lui?

Trey pufneşte dispreţuitor.

— I-ai văzut pe Fergal şi Eugene. Crezi c-ar face-o?

— Nu. Nu contează.

S-a gândit la o persoană care ştie multe despre tipii din Dublin. Donie McGrath se afla mai mereu lângă grupul acela, în cârciumă.

Trey îl priveşte pierdut, cu un soi de rânjet.

— Tu ai luat droguri? Înainte să fii poliţist?

Pentru o clipă, Cal nu e sigur ce să răspundă. Când Alyssa îi pusese aceeaşi întrebare, gândul la ea luând droguri îl lovise în stomac atât de tare, încât îi spusese doar poveşti despre ce văzuse şi o implorase să nu se apropie niciodată de ceva mai tare decât iarba. Din câte ştie, nu a făcut-o, dar probabil n-ar fi făcut-o oricum. În cazul acesta, răspunsul corect poate conta.

În cele din urmă, alege adevărul.

— Am încercat câte ceva, în zilele mele nebune. Nu mi-au plăcut, aşa că m-am lăsat de încercat.

— Ce-ai încercat?

— Nu contează. Oricum nu mi-ar fi plăcut nici altceva.

Adevărul e că orice încerca respingea cu o intensitate care-l speria şi pe care nu o putea recunoaşte nici măcar faţă de Donna, care, pe atunci, mai trăgea pe nas cocaină, ocazional. Detesta felul în care fiecare drog, în moduri diferite, înlătura soliditatea lumii şi o făcea să aibă o textură de nisipuri mişcătoare, fisurată şi nesigură. La fel se

întâmpla cu oamenii: cei care luau droguri nu mai erau aşa cum îi ştiai. Te priveau drept în faţă şi vedeau lucruri care n-aveau nicio legătură cu tine. Venirea pe lume a Alyssei a însemnat să renunţe la zilele nebuneşti şi să nu trebuiască să mai stea cu persoane care luau droguri.

Întreabă, cu ochii la birou:

— Dar tu? Ai încercat ceva?

— Nu, zice sec Trey.

— Sigur?

— Da. Te prostesc. Te poate păcăli oricine.

— Aşa e.

E uimit de cât de uşurat se simte.

— Cred că, dacă nu eşti genul credul, drogurile nu-s pentru tine.

— Nu sunt.

— Da, m-am prins. Nici eu.

Trey îl priveşte. Pare mai tras la faţă, mai palid, de parcă ar fi ros pe dinăuntru.

— Acum ce faci?

Cal încă se gândeşte. Mai precis, nu ce să facă, ci cum. Ce ştie acum e că puştiul are nevoie de ceva bun pe ziua de azi.

— O să te învăţ să tragi cu puşca.

Puştiul dă să spună ceva şi se luminează de parc-ar fi primit o bicicletă de ziua lui.

— Uşurel, tigrule. Nu devii expert de cum o ai în mână. Ce-o să faci azi e cum să nu-ţi împuşti piciorul şi o să ratezi câteva doze de bere. Dacă avem timp, poate ratezi şi nişte iepuri.

Trey încearcă să-şi dea ochii peste cap, dar nu-şi poate şterge rânjetul de pe faţă. Cal rânjeşte şi el, căci nu se poate abţine.

— Dar n-am terminat, spune Trey întristat, în timp ce arată spre birou.

— O să termini în altă zi. Haide!

Seiful pentru arme nu pare să fie la locul lui pe podeaua goală din dormitorul lui Cal. Celelalte lucruri din cameră sunt salteaua şi sacul de dormit, valiza în care-şi ține hainele curate şi sacul de plastic pentru cele murdare. Iar cei patru pereți indigo sunt pătați de umezeală. În tot acest context, cutia metalică, înaltă şi închisă la culoare, are un aer de amenințare subtilă, străină.

— Este un seif pentru arme, spune Cal, lovindu-l uşurel lateral. Puşca mea stă aici până ce trag cu ea, fiindcă nu e o jucărie şi ăsta nu e un joc. A fost făcută să ucidă şi dacă te prind vreodată că uiți asta, nu mai pui mâna pe ea. Clar?

Trey încuviințează, de parcă i-ar fi frică să spună ceva, să nu se răzgândească.

— Asta, spune Cal, scoțând-o, este o Henry .22 cu repetiție. Una dintre cele mai bune făcute vreodată.

— Ah, dar puşca tatei nu era aşa.

— Probabil că nu, spune Cal.

Toate celelalte puşti în afară de Henry i se par ori greoaie, ori nesăbuite.

— Foloseau carabina asta în Vestul Sălbatic, la frontieră. Dacă te uiți la filme vechi, cu cowboy, e puşca pe care-o folosesc ei.

Trey inspiră mirosul de ulei de puşcă şi mângâie cu degetul patul de castan.

— O frumusețe, spune el.

— Mai întâi trebuie să verifici dacă e descărcată. Magazia iese aşa, pârghia coboară aşa, te asiguri că nu-s gloanțe.

Vârâ tubul magaziei înapoi şi îi întinde puşca lui Trey.

— Să te văd acu'.

Expresia de pe chipul puştiului când ia arma în mână îl bucură pe Cal. Opinia sa despre mulți delincvenți juvenili întâlniți în câmpul muncii era că tânjeau, fie că erau sau nu conştienți de asta, după o puşcă şi un cal şi o turmă de vite pe care să le mâne pe un teren periculos. Dacă le-ar fi avut,

mulți – nu toți, dar mulți – ar fi ajuns mai bine. Fără asta, s-au apropiat de această idee cum au putut, cu rezultate de la rele la dezastruoase.

Trey verifică puşca. E la fel de atent şi dibaci ca atunci când lucrează la birou.

— Bun, spune Cal. Acum vezi asta? E percutorul. Îl tragi până la capăt şi puşca e armată, gata să tragă. Dar dacă-l împing puțin, uite aşa, până face clic, e în siguranță. Poți apăsa pe trăgaci cât vrei, că nu se întâmplă nimic. Ca să fie şi armată, şi sigură, laşi trăgaciul puțin şi împingi percutorul în față. Aşa.

Trey face întocmai. Mâinile lui pe puşcă par mici şi delicate, dar Cal ştie că are suficientă putere.

— Uite, spune el, acum e sigură. Dar, adu-ți aminte, sigură sau nu, încărcată sau nu, nu o îndrepți spre o creatură decât dacă eşti pregătit s-o ucizi. Ne-am înțeles?

— Da, spune Trey.

Lui Cal îi place cum o spune, cu privirea fixă, peste puşca din mâinile lui. Copilul îi simte greutatea, şi aşa trebuie să se şi întâmple.

— OK. Hai s-o încercăm.

Ia punga de plastic în care-şi ține dozele goale de bere şi i-o dă lui Trey. Îşi pune puşca pe umăr şi ies afară. Aerul e blând, dar îngreunat de ceață, bogat în mirosuri de pământ reavăn. Spre vest, norii se subțiază şi au marginile aurii.

— Trebuie să alegem un loc bun. Unde să nu lovim nimic nedorit.

— Le împuşcăm? întreabă Trey, arătând cu bărbia spre ciorile care se ceartă pe ceva din iarbă.

— Nu.

— De ce?

— Îmi place compania lor, spune el. Sunt deştepte. În plus, nu cred că-s bune de mâncat şi nu ucid creaturi doar

de dragul de a omorî ceva. Dacă împuşcăm ceva, îl jupuim, îi scoatem maţele, îl gătim şi-l mâncăm. Eşti de acord?

Trey încuviinţează.

— Bine, spune Cal. Ce-ai zice să ne instalăm aici?

Zidul scund de piatră de pe terenul din spate al lui Cal se deschide spre iarbă întinsă. Nimeni nu poate să le intre neaşteptat în bătaia puştii. Se află şi în partea de teren supravegheată de tăcutul şi nepăsătorul P.J., şi nu în cea supravegheată de Mart, deşi nici măcar P.J. nu se vede nicăieri. Aşază doze de bere pe pietrele aspre, aşezate acolo cine ştie acum câtă vreme de strămoşi ai lui Mart, P.J. şi Trey, şi se retrag. Paşii foşnesc în iarba umedă.

Cal îi arată lui Trey cum să scoată magazia, cum să pună gloanţele la locul lor şi să o facă să revină în poziţie. Au ales o zi bună: norul împiedică lumina să le intre în ochi sau să arunce umbre, iar adierea e doar o atingere uşoară pe obraz. Dozele de bere se profilează clar în iarbă, ca nişte pietre mici, verticale. Munţii maronii se înalţă în spatele lor.

— OK, spune Cal. Poţi să tragi stând în picioare, într-un genunchi sau întins pe burtă, dar noi vom începe cu a doua poziţie. Pui un picior sub tine şi un genunchi sus. Aşa.

Trey îl imită cu grijă.

— Patul se sprijină în scobitura umărului, acolo. Îl ţii bine, lipit de tine, ca să nu aibă recul prea puternic.

Echilibrul puştii este perfect. Cal simte că ar putea sta aşa toată ziua, fără să-i obosească muşchii.

— Vezi mărgeaua aia de la capătul ţevii? E cătarea frontală. Semiluna de aici e cătarea din spate. Le aliniezi pe ţintă. Eu ţintesc a treia doză din stânga, aşa c-am aliniat cătările pe ea. Voi inspira şi expira apoi uşor şi, când termin, voi apăsa pe trăgaci. Nu tare, că nu-i o puşcă de forţat. Va coopera. Expiri pe gură, apoi prin puşcă. Ai înţeles?

Trey încuviinţează.

— Bine, zise Cal. Acum, să vedem dacă mă mai descurc.

Cumva, după toți anii, Cal încă se pricepe. Doboară doza de pe zid, cu un zgomot metalic triumfător care răsună peste câmpuri, peste reculul brusc al puştii.

— Daaa, face Trey, încântat.

— Ia te uită.

Cal inspiră mirosul de praf de puşcă şi zâmbeşte.

— E rândul tău.

Copilul ține bine arma şi o aşază pe umăr de parcă acolo i-ar fi locul.

— Coatele strânse. Lasă-ți obrazul să se sprijine de pat, uşurel. Nu te grăbi.

Trey mijeşte ochii de-a lungul țevii, alegând cu grijă doza şi aliniind cătările.

— Va bubui şi îți va lovi umărul. Să nu te sperii.

Trey e prea concentrat ca să-şi dea ochii peste cap. Cal îi aude respirația lentă, inspiră, expiră. Nu se clatină, anticipând lovitura, şi nu tresare când o simte. Ratează, dar nu cu mult.

— Nu-i rău, spune Cal. Ai nevoie doar de exercițiu. Strânge cartuşele. Laşi locul aşa cum l-ai găsit.

Trag cu rândul, până ce magazia se goleşte. Cal doboară cinci doze de bere. Puştiul una, iar asta-l luminează atât de tare, încât Cal rânjeşte şi traversează câmpul să-i aducă doza găurită.

— Uite, zice el, dându-i-o. Poți s-o păstrezi. Prima ta țintă nimerită.

Trey rânjeşte şi el, dar clatină din cap.

— Mama ar vrea să ştie de unde o am.

— Îți caută prin lucruri?

— Nu făcea asta până la dispariția lui Bren.

— E îngrijorată. Vrea să ştie că nu-ți dă prin cap şi ție să pleci.

Trey ridică din umeri, aruncând doza în sacul de plastic. Chipul nu-i mai e aşa luminat.

— OK. Acum, că ai prins ideea, hai să ne facem rost de cină.

Asta-l înveseleşte iar.

— Unde?

— Bucata aia de pădure de acolo, spune Cal, arătând spre ea. Iepurii au o groază de vizuini la lizieră. I-am văzut hrănindu-se în multe seri, cam la ora asta. Vino.

Strâng dozele de bere şi se opresc suficient de departe de pădurice cât să nu sperie iepurii, dar suficient de aproape ca puştiul să aibă o şansă. Apoi aşteaptă. Auriul de la vest s-a transformat în roz, iar lumina începe să scadă, imprimând câmpurilor nuanţe eterice de verde-cenuşiu. În grădina lui Cal, ciorile s-au strâns pentru cină. Distanţa le îmblânzeşte gălăgia, nişte tonuri mai joase decât ciripitul ascuţit al păsărilor mai mici.

Trey îşi sprijină cu grijă carabina de genunchi, gata s-o ridice.

— Ai zis că bunicul tău te-a învăţat să tragi.

— Aşa e.

— Cum de nu te-a învăţat tatăl tău?

— Cum ţi-am zis, nu prea era pe-acasă.

— Ai zis că nu era stabil.

— Aşa e.

— Şi cum de nu te-a învăţat mama ta? Nici ea nu era stabilă?

— Nu, mama era pe cât de stabilă se putea. Avea două joburi ca să ne întreţină. Asta însemna că nu era acasă, să mă poată supraveghea. Aşa că m-a trimis să locuiesc cu bunicul şi bunica mare parte din timp, până ce m-am făcut suficient de mare ca să am grijă de mine. De aceea m-a învăţat să trag.

Trey asimilează informaţia, privind spre liziera pădurii.

— Ce joburi avea mama ta?

— Era îngrijitoare într-un centru pentru persoane vârstnice. Şi chelneriță la restaurant, în restul timpului.

— Mama a lucrat la benzinăria de pe drumul principal. Dar, după ce Emer a plecat, n-a rămas nimeni să aibă grijă de cei mici cât eram noi la şcoală. Toți bunicii mei au murit.

— Oamenii se descurcă cum pot.

— Şi frații şi surorile tale au mers cu tine?

— Au mame diferite, spune Cal. Nu sunt sigur ce au făcut.

— Tatăl tău a fost mare craidon, spune Trey, ca şi cum tocmai i s-a aprins un beculeț.

Îi ia lui Cal o clipă să-şi dea seama ce înseamnă. Când o face, râde scurt şi-şi înghite restul de hohote.

— Da, zice el, chicotind. Cam aşa.

— Ssst, face Trey brusc, arătând din cap spre pădure. Iepure.

La marginea pădurii se vede mişcare în iarba înaltă. Vreo şase iepuri au ieşit să ia masa de seară. Se simt în largul lor, şopăind de colo-colo şi oprindu-se când şi când să ronțăie o delicatesă.

Cal îl priveşte pe Trey, care şi-a sprijinit puşca de umăr, cu tot trupul alert şi dornic. Părul lui tuns periuță seamănă cu blana de pe cățelușul Lenei. Lui Cal îi vine să-i pună o mână pe creştet.

— OK, spune. Vezi dacă ne faci rost de cină.

Glonțul se îndreaptă direct spre iepuri, iar ei sar în tufiş şi dispar. Trey îl priveşte pe Cal, nemulțumit.

— E OK, spune Cal. Se vor întoarce. Dar ai nimerit suficient de aproape încât să n-o facă o vreme şi oricum e timpul să ne întoarcem acasă.

Amurgul coboară, tot mai dens. Curând, Mart sau P.J. se vor îndrepta spre pădure, să stea de veghe.

— Cinci minute! Aproape că l-am nimerit pe ăla.

— Vei nimeri unul data viitoare. Nu e grabă. Nu pleacă nicăieri. Acum, să-ți arăt cum descarci.

Descarcă puşca şi pornesc înapoi peste câmp, spre casă. Trey fluieră. Cal nu l-a mai auzit niciodată fluierând. E o melodie parcă desprinsă din fluierul de cositor de la Seán Óg. Ar putea fi despre cum porneşti într-o dimineață de primăvară să te vezi cu o fată frumoasă. Ciorile se liniştesc şi ies primele creaturi ale nopții: un liliac pluteşte deasupra copacilor şi ceva mic dispare în iarba înaltă, când se apropie ei.

— A fost fain, zice Trey, ridicând privirea spre Cal. Mersi.

— Plăcerea mea, spune Cal. Ai ochi buni. Vei învăța.

Trey încuviințează şi, fiindcă n-are ce să mai spună, se îndreaptă spre gard. Cal încearcă să-l urmărească din priviri, dar imediat ce ajunge la drum devine invizibil, dispărând în amurg.

Cal e curios ce se întâmplă la cârciumă. Îşi pregăteşte un sandvici cu brânză, cald, la cină, apoi face o baie, să se primenească pentru orice ar putea urma. E sâmbătă. O sună pe Alyssa, dar ea nu răspunde.

11

Când Cal porneşte spre cârciumă, frigul din întuneric începe să înțepe. Din hornul lui Dumbo Gannon se înalță fum, iar când Cal trece pe lângă casa lui, surprinde şi mirosul bogat, de pământ. Miroase a ce ard oamenii din partea locului – turbă tăiată din turbăriile din munți şi uscată. Câmpurile şi gardurile învie parcă de mişcări tulburate. Toate animalele simt că se apropie iarna.

Uşa de la Seán Óg se deschide spre lumină şi căldură, spre voci puternice şi muzică, toate îmbrăcate în fum. Mart, înconjurat de amici în separeul lui, urlă de bun-venit când îl vede.

— Omul serii! Fă-te-ncoa şi ia un loc. Am ceva pentru tine.

Separeul lui Mart e aglomerat: sunt Senan şi Bobby şi câțiva tipi de ale căror nume Cal nu e sigur. Toți au fețele roşii şi ochi sticloşi, de parc-ar fi mult mai beți decât s-ar aştepta Cal, la ora asta.

— Bună seara, spune.

Mart se dă într-o parte, pe banchetă, să-i facă loc.

— Barty! strigă el spre bar. O halbă de Smithwick's. Îi cunoşti pe retardații ăştia, nu?

— Pe cei mai mulți, zice Cal, scoțându-şi haina şi aşezându-se pe banchetă.

Mart nu l-a mai invitat până acum în colțul lui decât dacă aveau nevoie de al patrulea om la cărți. În seara asta, colțul muzical are o scripcă, o chitară şi un fluier de cositor şi cântă o melodie de jale, auzindu-se din când în când „Nu! Niciodată" şi lovituri în masă. Deirdre cântă şi ea, cu o jumătate de măsură în urmă, aproape zâmbind şi mai animată decât a văzut-o Cal vreodată.

— Ce se petrece?

— E aici un domn pe care-aş vrea să-l cunoşti, spune Mart, arătând spre un tip slab la față, vârât într-un colț. El este domnul Malachy Dwyer. Malachy, el e noul meu vecin, domnul Calvin Hooper.

— Încântat, spune Cal, dând mâna peste Mart şi începând să priceapă care-i treaba cu seara asta.

Malachy are păr şaten ciufulit şi pare destul de visător şi sensibil, o expresie care nu se potriveşte cu impresia de renegat pe care vrea să o transmită.

— Am auzit multe despre tine.

— Mal, fă cunoştință cu Cal, zice Bobby, chicotind. Cal, el e Mal.

— Ah, în ce stare eşti, face Senan, scârbit.

— Sunt numai bine, zice Bobby, uluit.

— Domnul Dwyer, îi explică Mart lui Cal, e cel mai bun distilator din trei comitate. Un meşter iscusit, asta e.

Malachy zâmbeşte cu modestie.

— Când şi când, dacă Malachy are un produs deosebit, aduce aici şi împarte cu noi, din mărinimie. Ca un serviciu către comunitate. M-am gândit că meriți şansa de a-i încerca marfa.

— Sunt onorat, spune Cal, deşi simt că ar trebui să fiu şi speriat.

— Nu, spune Malachy, liniştitor. Este un lot deosebit.

De sub masă, scoate un păhărel şi o sticlă de doi litri pe jumătate plină cu un lichid transparent. Îi toarnă lui Cal un shot, atent să nu verse nicio picătură, şi i-l întinde.

— Poftim.

Ceilalți îl privesc, rânjind nerăbdători. Băutura miroase suspect de inofensiv.

— Ah, pentru Dumnezeu, lasă buchetul, îi comandă Mart. Dă-l de duşcă.

Cal se conformează. Se aşteaptă să-l ardă precum benzina, dar n-are niciun gust, iar arsura nu-l face nici măcar să se strâmbe.

— E bun, zice.

— Nu ți-am zis? Merge lin, ca frişca. E un artist omul nostru.

Atunci îl loveşte. Cal simte cum bancheta devine lichidă sub el, iar camera începe să se învârtă lent.

— Au! face, clătinând din cap.

Cei din separeu se scutură de râs şi lui Cal i se pare un zgomot care pare să pulseze undeva în depărtare.

— Da' e tare, nu glumă, zice el.

— Sigur că asta a fost doar aşa, să-i prinzi gustul, spune Malachy. Nici n-ai început.

— Anul trecut, îi zice Senan lui Cal, arătând spre Bobby, tipul ăsta, după câteva shoturi...

— Ah, nu, protestează Bobby.

Ceilalți râjesc.

— ...s-a ridicat de pe scaun şi a început să urle la noi să-l ducem la popă. Voia să se spovedească. La două dimineața.

— Dar ce făcuseşi? îl întreabă Cal.

Nu e sigur dacă Bobby îl va auzi, fiindcă i se pare greu să estimeze la ce distanță se află. Dar îl aude.

— Porno, spune Bobby, oftând, cu bărbia în palmă.

Băutura i-a dat un aer de melancolie visătoare.

— Pe internet. Nimic şocant. Doar oameni care şi-o trag. Nici măcar nu s-a descărcat bine. Dar, orice era în lotul ăla de la Malachy, mi-a dat palpitații şi am crezut că fac infarct. Aşa c-am crezut că e cazul să-mi mărturisesc păcatele, dacă mor, gen.

Toată lumea râde.

— Nu băutura mea ți-a provocat palpitații, zice Malachy. Era conştiința ta vinovată.

Bobby înclină capul, recunoscând că poate are dreptate.

— L-ați dus la preot?

— Nu, spune Senan. L-am dus în camera din spate, să doarmă şi să-i treacă. I-am zis că vom rosti o rugăciune, până ce se trezeşte.

— N-au făcut-o, spune Bobby, supărat. Au uitat că eram acolo. M-am trezit a doua zi şi am crezut c-am murit.

Urmează alt val de râs şi Cal râde şi el cu poftă.

— Era încă pe jumătate luat, spune Senan. M-a sunat să mă întrebe dacă a murit şi, dacă da, ce să facă.

— Măcar, spune Bobby, cu demnitate, ridicând glasul să se facă auzit, nu mi-am rupt nasul încercând să sar peste un zid pe care nu-l mai sărisem de la opşpe ani...

— Aproape am reuşit, zice Mart, ridicând halba şi făcând din ochi.

— ...sau n-am acceptat o provocare, n-am bătut, gol puşcă, la geamul bătrânei doamne Scanlan şi nu mi-am primit o găleată de apă rece în cap!

Un tip de pe margine primeşte un chiot colectiv de aprobare şi câteva bătăi pe spate şi clatină din cap, rânjind. Cal îi place să-i vadă aşa, băieţi nebunatici ieşiţi din rolul de fermieri de nădejde. Pentru o clipă, se întreabă care dintre ei a fost ca Brendan la vremea lui, agitat, vânând căi de scăpare şi aventuri, şi cum a ajuns.

— Mai ia unul, spune Mart, cu ochii aprinşi de ghiduşie, întinzându-se după sticle. Ai de recuperat.

Cal doar pare beat şi vrea să păstreze lucrurile aşa. Băutura nu l-a supărat aşa cum au făcut-o drogurile – nu face realitatea găunoasă şi nici oamenii –, dar i se pare că se învârte camera şi, în circumstanţele potrivite, lucrurile ar putea scăpa de sub control cu o viteză absurdă. Şi ce se întâmplă are şansele unui ritual de iniţiere care poate deveni circumstanţa potrivită.

— Cred c-ar trebui s-o iau încet, ca să nu ajung gol sub geamul doamnei Scanlan.

— Nu-i nimic rău în asta, spune Mart. S-ar putea întâmpla oricui.

— Voi sunteţi obişnuiţi cu asta, spune Cal. Dacă încerc să ţin pasul cu voi, o să orbesc.

— Nu după băutura mea, spune Malachy, atins în orgoliul profesional.

— Ah, dar termină cu agitaţia, omule, spune Mart. Nu eşti un turist care intră să bea un Guinness cu localnicii înguşti la minte şi apoi se întoarce la hotel. Acum eşti de-al locului. Faci ce facem noi. Să nu-mi spui că n-ai mai făcut lucruri din astea.

— În mare parte, am stricat petreceri, spune Cal. M-am împrietenit cu străini, am cântat. Am mai furat câte un indicator stradal. Nimic extraordinar, la fel ca voi.

— Păi, spune Mart, vârându-i păhărelul în mână, noi nu avem indicatoare şi nici străini şi eşti deja la singura petrecere din zonă, aşa că poți cânta.

— Ai de gând să-l cari tu acasă? întreabă Barty, de după bar. La cât e...

— Sigur, asta ziceam şi eu. Va fi nevoie de mai mult de unul, ținând cont de cât de mare e. Mai mult de doi, dar începem aşa şi vedem unde ajungem.

Cal se hotărăşte, nu fiindcă a renunța acum i-ar aduce reputația definitivă de fătălău, de turist, sau, cel puțin, nu neapărat. Ce îl ajută sunt ritmurile fără efort ale conversației care se poartă peste masă. Cal simte lipsa companiei bărbaților pe care-i cunoaşte de mult. Cei mai buni patru prieteni ai săi s-au numărat printre motivele pentru care a părăsit Chicago. Profunzimea şi detaliile în care-l cunoşteau îl făceau să se simtă cumva nesigur, ca şi cum trebuia să stea departe. În momentul acela nu putea spune ce ar putea fi, în interiorul lui, dacă ei ar putea vedea înaintea lui. Dar, undeva, în mintea lui, pofta pentru o seară la bar cu ei a crescut treptat, încât abia acum îi remarcă amploarea. S-ar putea să nu-i cunoască pe aceşti bărbați, dar ei se cunosc între ei şi se simte confortabil.

Se resemnează cu probabilitatea că se va trezi într-un şanț, fără pantaloni şi cu o capră legată de picior.

— Pân' la fund, zice şi dă shotul peste cap.

E mult mai mare decât primul şi urmează o explozie de urale.

Parcă netezeşte totul. Camera începe din nou să se mişte şi bancheta devine chiar mai instabilă, dar i se pare natural şi corect. Cal se bucură. Aproape că râde la cât de aproape a fost să renunțe.

În celălalt colț, cântecul atinge un crescendo, se încheie cu un chiot şi se dizolvă în aplauze.

— La marele fix, zice Mart. Care-i melodia ta, băiete?

La asemenea petreceri, melodia lui Cal era mereu „Pancho and Lefty”. Începe să cânte. Nu e cântăreț de operă, dar poate urma ritmul şi are o voce profundă care ține publicul în suspans şi se potriveşte unei melodii despre spații deschise. Ultimele aplauze se sting, iar lumea se lasă în scaune şi ascultă. Omul cu chitara prinde melodia şi o face să plutească peste toți.

Când termină, înainte de aplauze, urmează o clipă de tăcere. E bătut pe spate de mai multe mâini şi cineva îi strigă lui Barty să-i mai aducă o halbă. Cal rânjeşte încântat şi brusc puțin speriat de sine.

— Bravo, îi spune Mart la ureche. Ai plămâni, nu glumă.

— Mersi, spune Cal şi se întinde după bere.

E puțin ruşinat, nu de ce a cântat, ci pentru aprobarea nedisimulată de la masă şi plăcerea pe care i-o provoacă.

— Mi-a plăcut.

— Sigur. Ne-a plăcut tuturor. E minunat să ai pe cineva care să mai învioreze partitura. Ne ascultăm între noi de-o viață. Avem nevoie de sânge proaspăt.

Tipul care a apărut gol puşcă la geamul doamnei Scanlan începe să cânte, cu voce de tenor.

— „Noaptea trecută visam la zilele frumoase...”

Muzicienii preiau ritmul şi câțiva oameni fredonează încetişor. Mart îşi dă capul pe spate, ascultând, cu ochii pe jumătate închişi.

— Când eram tânăr, nu era seară în cârciumă fără cântec, spune după o vreme. Oare tinerii mai cântă fără să încerce să ajungă la teve?

— Nu ştiu, spune Cal.

Se întreabă dacă Alyssa şi prietenii ei cântă la petreceri. Ai nevoie de cineva cu o chitară care să stârnească lucrurile. Ben e genul de tip care s-ar gândi să învețe să cânte la un instrument, ca să fie frivol.

— A trecut ceva de când eram tânăr.

— Vino-ncoa' băiete, spune Mart. Sigur ai nevoie de cineva să-ţi facă instalaţia electrică, da?

— Ha? spune Cal, clipind.

— Nu-mi pun reputaţia în joc făcându-l pe unul dintre băieţii ăştia să-şi ia timp din programul încărcat, ca apoi să te răzgândeşti, explică Mart. Vrei să rezolvi?

— Normal, spune Cal.

— Atunci, e ca şi făcută, zice Mart, bătându-l pe umăr şi rânjind. Locky! Domnul Hooper are nevoie de cineva care să-i refacă instalaţia electrică din bucătărie şi vrea o maşină de spălat decentă care să nu-l coste şi pielea de pe el. Te poţi ocupa?

— Da' sigur, spune un tip îndesat, cu ochi mici şi nas de beţiv.

Locky nu i se pare de încredere lui Cal, dar nici nu crede c-ar fi în poziţia de a-şi exprima îndoiala, chiar dacă ar fi suficient de treaz s-o contureze delicat. Şi nu e.

— Câteva zile şi vin pe capul tău.

— Bun băiat, zice Mart bucuros, cerând sticla de alcool care a dat un tur de cârciumă şi acum revine în mâna lui. Acum, domnule, nu mai ai nevoie să alergi după băieţi aroganţi prin târg, să te enervezi şi să te frustrezi. Locky şi cu mine te rezolvăm în maximum două săptămâni.

— Mulţumesc, spune Cal. Apreciez.

Mart îi umple păhărelul de shot şi îl ridică pe-al său.

— Nu-i problemă. Trebuie să avem grijă unii de alţii pe-aici. N-or s-o facă alţii pentru noi, corect?

Ciocnesc şi beau. Cal se desprinde iar de cameră, dar de data asta n-a mai fost luat prin surprindere şi reuşeşte să se bucure de călătorie. Tipul care a fost gol puşcă sub geam îşi încheie cântecul şi se înclină cu seriozitate la runda de aplauze, iar din colţul îndepărtat se aude ceva alert şi vioi, care începe cu „Orice-ai spune, nu spune nimic".

— Acum, că te-am relaxat, spune Mart mai tare, arătând cu paharul spre Cal, cum merge cu frumoasa Lena?

Asta generează o repriză de râsete şi chiote de la ceilalți.

— E o doamnă de treabă, spune Cal.

— Este. Şi fiindcă am fost prieten bun cu taică-său, Dumnezeu să-l odihnească, cred c-ar trebui să te întreb ce intenții ai.

— Păi, spune Cal încet, atent, s-ar putea să am intenția să-i iau un cățeluş. Dar nu m-am hotărât.

Mart clatină viguros din cap, agitând un deget spre el.

— Nu, nu, nu. Nu merge aşa. Nu poți amăgi o femeie ca Lena Dunne doar ca s-o dezamăgeşti.

— Am întâlnit-o doar de două ori.

— Ia uite unde era pețitoarea satului, comentează cineva.

— Şi, chiar dac-aş fi, spune Mart, pentru unii ca tine nici n-aş avea ce să fac. Îmi place să văd oameni fericiți, atât. Tipul ăsta are nevoie de o femeie.

— N-are sens s-o curteze pe Lena, zice o voce profundă din colțul separeului, dacă se întoarce în Yankestan înainte să se gate iarna.

Urmează o pauză. Fluierul de cositor scoate o notă ascuțită.

— Nu pleacă nicăieri, spune Mart ceva mai tare, privind în jurul mesei, ca să se asigure că-l aud toți. Omul e un vecin de treabă şi plănuiesc să mă țin de el.

Adaugă, rânjind spre Cal:

— Sigur, niciunul dintre retardații ăştia nu se oboseşte să-mi aducă biscuiții ăia.

— Dacă nu-l vrea Lena, spune altcineva, îl putem combina cu Belinda.

Urmează o explozie de râs. Cal nu-l pricepe. E batjocoritor, dar pe aici batjocura e precum ploaia: în mare parte, e prezentă sau stă să se întâmple şi poate fi sub mai

multe forme, de la calmă la sălbatică, iar diferențele sunt atât de subtile, că ar dura ani să le înțeleagă pe toate.

— Cine e Belinda? întreabă.

— A adus-o vântul, ca pe tine, zice Senan, rânjind. Îți plac roşcatele?

— N-aş spune că e şi între picioare, comentează cineva.

— De unde-ai şti tu una ca asta? N-ai fost lângă o femeie de când era Elvis numărul unu în topuri.

— Nu e şi părerea soră-tii.

— Soră-mea te-ar face ghem şi te-ar folosi să şteargă pe jos.

— Belinda e englezoaică, îi spune Mart lui Cal. Are o cabană mititică, sus, lângă Knockfarraney, şi e aici de vreo douăzeci de ani. Nebună de legat. Numai şaluri mari şi mov şi bijuterii cu rahaturi celtice. A venit aici fiindcă a crezut că are o şansă de a întâlni poporul zânelor.

— Şi l-a întâlnit? întreabă Cal.

Camera îşi realiniază unghiurile ori de câte ori clipeşte, dar nu mai e aşa grav.

— Spune că-i vede pe toți aceia când e lună plină, spune Mart, rânjind. Pe câmpii sau în păduri. Face tablouri cu ei şi le vinde în magazinele pentru turişti din Galway.

— I-am văzut tablourile, spune cineva. Bine dotate zânele astea. Ar trebui să petrec mai mult timp pe câmpuri.

— Du-te. Poate o întâlneşti pe Belinda.

— Dansând într-un cerc al zânelor, în pielea goală.

— Îi spui că eşti regele zânelor.

— Belinda e în regulă, spune Mart. O fi ea englezoaică şi o fi dusă cu pluta, dar nu face niciun rău. Nu e ca Lord Muck.

Râd cu toții. Batjocura e limpede acum, clară şi sălbatică – o agresiune.

— Cine e Lord Muck? întreabă Cal.

— Nu-ți face griji, spune Senan, întinzându-se după halbă şi rânjind. S-a dus.

— Un venetic, spune Mart. Englezoi. A venit aici pentru linişte, să poată scrie un roman despre un geniu care călăreşte tinerele, fiindcă nevastă-sa nu-i apreciază poemele.

— Eu aş citi cartea, spune cineva.

— N-ai citit nimic în viaţa ta.

— De unde ştii?

— Ce ai citit? Shakespeare, ha?

— L-am citit.

— Dacă era cu poze.

Mart îi ignoră.

— Acum vreo opt ani s-a mutat aici.

— Gata să ne civilizeze, pe noi ăştia sălbatici, completează Senan.

— Nu, nu, spune Mart, corect. A fost bine la început. Maniere minunate, mereu „Scuzaţi-mă, domnule Lavin" şi „Pot să vă deranjez, domnule Lavin?"

Senan pufneşte.

— Nu râde. Nu ţi-ar strica nici ţie nişte maniere.

— Vrei să-ţi zic „domnule Lavin"?

— De ce nu? Ar mai aduce nişte eleganţă în locul ăsta bătrân. Dacă vrei, poţi să-mi faci o plecăciune de pe tractor, când treci.

— În cur o s-o fac.

— S-a dus totul dracului când Lord Muck a aflat despre momirea bursucilor. Ştii ce e aia?

— Nu prea, răspunde Cal.

Prima explozie violentă a băuturii se stinge, dar încă i se pare mai isteţ să spună doar propoziţii scurte.

— E ilegală, spune Mart, dar văcarilor nu le plac bursucii. Molipsesc vitele cu tuberculoză. Guvernul îi mai răreşte, dar unii preferă să ia treaba în propriile mâini. Trimit câţiva terieri să găsească bursucul şi-l scot din bârlog. Îl împuşcă sau lasă câinii să-l ucidă, după cum au chef.

— Câțiva băieți făceau planuri într-o seară, aici, spune Senan. Şi Lord Muck i-a auzit.

— Nu i-a plăcut defel, spune altcineva. I s-a părut cumplit.

— Omorau nişte biete creaturi.

— Înjositor.

— Barbar.

Bărbații râd din nou. De data asta, cu un iz întunecat.

— Englezii sunt nebuni de legat, îi spune Mart lui Cal. Au mai multă compasiune pentru animale decât pentru orice ființă umană. În țara ăluia, copiii mor de foame, armata lui bombardează civili în Orientul Mijlociu, iar el s-a gândit la bursuc şi i-au dat lacrimile. Abia ce băuse a doua halbă.

— Fătălău nenorocit, face Senan.

— Nu-mi place nici mie ideea asta cu momirea bursucilor, spune Mart. Am făcut-o o dată, când eram tânăr, şi de atunci nu mai vreau. Dar eu nu am vite. Dacă ți-e teamă că bursucii îți vor ceea ce-ți aduce pâine pe masă, cine sunt eu să-ți spun să stai cuminte şi să speri că trece? Şi dacă nu e treaba mea, nu e nici treaba unui venetic care n-a călcat în viața lui la fermă, decât ca să scrie vreun poem despre ea.

— Păcat că Lord Muck n-a văzut lucrurile aşa, spune Senan.

— Deloc. Lord Muck a apărut într-o noapte cu o lanternă mare într-o mână şi o cameră video în cealaltă.

— Urla şi țipa ca din gură de şarpe despre cum o să ducă el filmările la Gardaí şi la televiziuni, spune altcineva.

— Voia s-arunce tot ținutul la închisoare. Să oprească „operațiunea teribil de sângeroasă”.

— N-a dus filmările nici într-o parte, nici în alta, sărmanul, spune Malachy. Cumva, camera de filmat n-a supraviețuit acelei nopți.

— Ah, a spart-o singur, spune cineva. Se arunca de colo-colo ca un nebun.

— Încerca să alunge lumea lovind cu lanterna în toate direcțiile.

— Şi-a spart nasul cu ea.

— Şi-a învineţit ochii.

— Unul dintre câini s-a năpustit la el şi nenorocitul l-a lovit în coaste. Halal iubitor de animale.

— L-a împuşcat pe John Joe în braţ, spune Bobby.

— Ce tot spui? întreabă Senan. Cu ce era să-l împuşte?

— Cu un pistol. Cu ce împuşcă...

— Cum era să ţină un pistol? Avea lanterna într-o mână şi camera în cealaltă...

— De unde să ştiu eu cum îl ţinea?

— Doar nu era o nenorocită de caracatiţă.

— Poate ţinea lanterna în dinţi.

— Atunci, cum a urlat la ei?

Bobby spune, încăpăţânat:

— Ştiu că John Joe mi-a arătat rana.

— Omul tău l-a lovit pe John Joe cu lanterna, atât. Dacă John Joe ţi-a arătat o rană de glonţ, şi-a făcut-o singur. Ăla nu deosebeşte capătul unei puşti de...

Începe o ceartă care implică toate părţile şi Cal îl priveşte pe Mart, care-i zâmbeşte.

— Nu asculta ce zic idioţii ăştia de Belinda, îi spune Mart. Femeia ţi-ar face capul calendar. Ar vrea să ieşi să dansezi în cercurile zânelor, când e lună plină, şi nu eşti făcut pentru asta. Rămâi la Lena.

Cal încă nu apreciază corect distanţele. I se pare că faţa lui Mart e foarte aproape de a lui şi că se topeşte.

— Deci, spune Cal, Lord Muck nu mai locuieşte în zonă.

— Cred că s-a întors în Anglia, spune Mart. Ar fi mai fericit acolo. Mă întreb dacă a scris romanul ăla.

— Ce le faceţi bursucilor nu mă priveşte, spune Cal.

— Eu nu le fac nimic, îi aminteşte Mart. Sigur c-am zis asta deja. Nu cred în rănirea niciunei creaturi, dacă nu e nevoie.

Cal ar vrea să poată gândi mai limpede. Ia o gură de bere, sperând să-şi dilueze alcoolul pur din sânge.

— Ştii ce ai făcut bine când te-ai mutat aici? întreabă Mart, cu un deget osos îndreptat spre el. Ai cerut sfaturi. M-ai întrebat mereu de unde să cumperi pentru construcţii şi ce să faci cu fosa septică. Mi-ai făcut o impresie bună. Numai un om deştept îşi dă seama când are nevoie de sfaturi de la cineva care ştie cum stau lucrurile. *Tipul n-o să sfârşească la fel ca Lord Muck,* mi-am zis. *Se descurcă.*

Îl priveşte cu reproş pe Cal, prin fumul care a îngroşat aerul.

— Apoi te-ai oprit. Ce s-a întâmplat, băiete? Te-am indus în eroare cumva şi nu mi-ai zis?

— Nu, din câte ştiu. Ai făcut-o?

— Nu. De ce nu-mi mai ceri sfatul? Nu crezi că mai ai nevoie? Acum ştii mersul lucrurilor şi te descurci singur?

— OK. Dă-mi nişte sfaturi.

— Aşa e mai bine.

Se aşază mai bine pe banchetă şi priveşte petele de umezeală de pe tavan. Se aude o melodie veche, care te bântuie, şi fluierul de cositor ţese o formă străină lui Cal, cu scripca zumzăind scăzut pe fundal.

— După ce a murit frate-meu, spune Mart, am fost dezorientat. Eram singur în nopţile întunecoase de iarnă, fără să am cu cine vorbi. Nu eram în largul meu, mă agitam. Nu-mi făcea deloc bine. Aşa că m-am dus la o librărie din Galway şi le-am zis să-mi comande o grămadă de cărţi despre geologie. Le-am citit din scoarţă în scoarţă. Pot să-ţi zic tot ce vrei să ştii despre geologia locului.

Arată spre ferestruica îmbrăcată în beznă.

— Ştiai că munţii ăia, unde te-ai dus să te fâţâi acum câteva zile, sunt făcuţi din calcar roşu? Acum patru sute de milioane de ani, s-au aşezat, când pământul era chiar mai jos de Ecuator. Nu era nimic verde aici, pe vremea aceea, căci totul era deşert roşiatic şi mai nimic nu trăia în zonă. Dar a venit ploaia, în torente. Dacă urci în munţi şi sapi niţel, vei găsi straturi de pietricele şi nisip şi noroi, iar astaţi spune că în deşertul ăla au fost inundaţii rapide. La câteva milioane de ani după aceea, nişte continente s-au lovit între ele şi au boţit munţii ca pe nişte bucăţi de hârtie. De aceea unele stânci sunt verticale. Un vulcan a scuipat pietre în aer şi lava a curs în pantă.

Se întinde după halbă, zâmbind spre Cal.

— Când te-ai dus să te plimbi pe acolo, asta ai făcut, spune el. Să ştiu lucrul ăsta mă linişteşte. Lucrurile pe care le facem în munţii aceia, plimbarea ta şi rachiul lui Malachy şi restul, nu contează. Nu mai mult decât nişte gâze.

Ridică halba spre Cal şi bea prelung.

— Asta am făcut când am avut mintea agitată, spune, ştergându-şi spuma de la gură.

— Nu ştiu dacă geologia e stilul meu.

— Nu trebuie să fie geologie. Poate fi ce vrei tu. Astronomie. Ai tot cerul la dispoziţie, acum, că eşti departe de luminile oraşului. Ia-ţi un telescop şi câteva hărţi şi eşti pregătit. Sau poate nişte latină. Îmi pari genul de om care nu şi-a dus educaţia la capăt. Aici avem o tradiţie să ne educăm singuri, dacă nu ne oferă nimeni asta pe tavă. Fiindcă eşti aici, ai putea să te alături.

— E ca ideea de a-i cumpăra lui Bobby un acordeon? întreabă Cal. Să mă ţină ocupat, să nu fac nebunii?

— Eu doar am grijă de tine.

Ironia i-a dispărut din voce şi îl priveşte în ochi pe Cal.

— Eşti un om bun şi vreau să te ştiu fericit aici. Meriţi.

Îl bate pe Cal pe umăr, cu chipul despicat într-un rânjet.

— Şi dac-o iei razna cu extratereştrii, ca Bobby, tot eu va trebui să te ascult. Ia-ţi telescop. Du-te şi ia-mi şi o bere, în schimbul sfaturilor bune.

Când se întoarce, mergând foarte atent, cu halba lui Mart şi cu a lui în mâini, conversaţia s-a sfârşit. Mart se ceartă cu câţiva în legătură cu două emisiuni TV despre care Cal n-a auzit în viaţa lui şi se întrerupe doar să-i facă cu ochiul în timp ce-şi ia halba.

Noaptea continuă. Cearta despre emisiuni TV se încinge suficient cât Cal să se vadă nevoit să ţină o mână pe masă, în caz că încearcă să o răstoarnă cineva. Dar toate ocările se risipesc într-o explozie de insulte şi râsete. Deirdre cântă „Crazy” cu o voce de tânguitoare, cu capul dat pe spate şi ochii închişi. Colţul muzical se avântă într-o melodie voioasă, care face oamenii să bată din picior şi să lovească în masă ţinând ritmul.

— Ştii ce am crezut când ai venit? strigă Bobby, peste muzică, mai tare decât ar fi necesar.

Are părul ciufulit şi nu se poate concentra la faţa lui Cal.

— Am crezut că eşti un predicator american şi c-o să ne ieşi în cale strigând despre Judecata de Apoi.

— Eu, nu, spune Senan. Am crezut că eşti vreun rahat de hipster şi c-o să-i ceri avocado lui Noreen.

— Barba a fost de vină, îl lămureşte Mart. Nu prea avem bărboşi prin zonă şi trebuia explicată.

— Ăsta a crezut că eşti fugar, spune cineva, dând un ghiont vecinului.

— Sunt doar leneş. Am lăsat-o mai moale cu bărbieritul şi s-a întâmplat.

— Dacă vrei, te ajutăm, spune tipul cu voce profundă din colţ.

— M-am obişnuit. Cred c-o mai păstrez o vreme.

— Lena are dreptul să vadă ce-i sub ea, înainte să se vâre în vreo poveste.

— Sigur eşti superb.

— Noreen vinde aparate de ras.

— Barty! Dă-ne cheia!

Rânjesc cu toţii la Cal, cu paharele pe masă. Melodia începe să pulseze.

Cal îi măsoară din priviri, pentru orice eventualitate. Tipul cu voce profundă îi atrage cel mai mult atenţia. El şi Senan îi pot face probleme. La fel şi Malachy. Dacă se poate ocupa de ei, restul vor da înapoi. Se pregăteşte cum poate.

— Terminaţi, le zice Mart, cu un braţ în jurul umerilor lui Cal. V-am mai zis eu că tipul e pâinea lui Dumnezeu. N-am avut dreptate? Dacă vrea să semene cu Chewbacca[6], n-are decât.

Pentru o clipă, cei din separeu tac, gata să se încline în orice direcţie. Apoi Senan se zguduie de râs şi restul i se alătură, de parcă ar fi glumit de la început.

— Ce faţă a făcut, spune cineva. Credea c-o să-l tundem ca pe oi.

— Ia uitaţi-l cum voia să ne bată pe toţi, strigă altcineva.

Se aşază mai bine, în timp ce toţi râd cu ochii la Cal, şi cineva îi strigă lui Barty să-i mai aducă nebunului o halbă. Cal îi priveşte şi el şi râde, lung şi copios, la fel ca ei. Se întreabă care dintre ei e cel mai probabil să-şi petreacă nopţile în câmp, cu o oaie şi un cuţit ascuţit.

Senan cântă ceva în irlandeză, probabil ceva de dor şi jale, cu un tremur la final, cu capul dat pe spate şi ochii închişi. Tipul cu voce profundă, Francie pe numele lui, se apropie ca să se prezinte. Se lansează într-o poveste despre cum marea iubire a lui l-a părăsit fiindcă a trebuit să aibă grijă de mama lui, în cei doisprezece ani în care i-a fost din ce în ce mai rău. O poveste suficient de sfâşietoare să-l facă

---

[6] Personaj din *Războiul stelelor* (n. red.).

pe Cal să-i cumpere lui Francie o bere şi să aibă amândoi nevoie de câte un shot. Deirdre dispare, la un moment dat, la fel şi tipul gol puşcă de la geam. Cineva porneşte peştele de cauciuc din spatele barului, când nu e Barty atent, şi toți cântă „I Will Survive” pe o singură voce, cât pot de tare.

Când oamenii încep să plece, Cal e destul de beat încât să accepte să-l ducă Mart acasă. Destul de ameţit, se gândeşte că nu ar fi politicos să refuze, mai ales că încă are barbă datorită lui.

Mart cântă tot drumul, cu o voce de tenor spartă, surprinzător de tare, cântece despre fete care-s cele mai frumoase din oraş, deşi nu ştie toate versurile. Aerul rece pătrunde prin geamurile deschise, iar norii se dau la o parte, aşa că se văd stele şi întuneric, pătrunzând ameţitor prin parbriz. Maşina se zgâlţâie la fiecare groapă sub roți. Cal se gândeşte că există posibilitatea să nu ajungă acasă, dar se alătură la refren.

— Aşa, spune Mart, oprindu-se cu o smucite lângă poarta lui Cal. Cum ți-e stomacul?

— E binişor, zice Cal, chinuindu-se cu clapeta centurii.

Telefonul îi vibrează în buzunar. Îi ia o clipă să-şi dea seama cine e. Pare să fie Alyssa, care i-a scris pe WhatsApp: „Scuze că ți-am ratat apelul, ne auzim mai târziu!” Lasă telefonul unde e.

— Sigur. Bun băiat.

Părul încărunțit al lui Mart s-a ciufulit într-o parte. Pare cuprins de fericire.

— Barty a părut bucuros să scape de noi, spune Cal.

Când s-a uitat ultima dată la ceas, era ora trei.

— Barty, spune Mart, cu dispreț. Să ştii că de fapt cârciuma nu-i a lui. A pus mâna pe ea numai fiindcă fiul lui Seán Óg s-a vrut într-un birou cu ştaif. Nu ne suportă tot timpul.

— Să-i fi dat lui Malachy nişte bani? întreabă Cal. Pentru... – nu găseşte cuvântul potrivit – tărie?

— M-am ocupat io, să ştii, îi spune Mart. Îmi dai tu altă dată. O să ai destule momente opto... opotur...

Flutură din mână şi-o lasă aşa.

— Ups, spune Cal, clătinându-se afară din maşină. Mersi că m-ai adus. Şi pentru invitație.

— A fost o noapte pe cinste, băiete, spune Mart, aplecându-se peste geamul pasagerului. N-o s-o uiți.

— Nu-s sigur c-o să-mi amintesc ceva, şi asta-l face pe Mart să râdă.

— Vei fi bine. Dormi, atâta ai nevoie.

— Aşa vreau să fac. Să dormi şi tu.

— O să dorm.

Rânjeşte larg.

— Voiam să preiau cartul de la P.J. la jumatea nopții, ştii? Ar fi trebuit să ştiu că nu e cazul. N-a fost niciodată. Dar eu am fost mereu optimist.

Îi face din mână şi porneşte pe drumul luminat de farurile care se leagănă în mişcare.

Cal nu intră încă în casă. Stă întins pe iarbă şi priveşte stelele, dese ca nişte păpădii. Se gândeşte la telescopul pe care i l-a sugerat Mart, dar nu crede că i s-ar potrivi. Nu simte nicio dorință să înțeleagă mai bine stelele. E mulțumit de ele aşa cum sunt. A fost mereu o trăsătură a sa, mai bună sau mai rea, să prefere să-şi ancoreze mintea de lucruri pe care le poate schimba.

După o vreme, îşi revine cât să simtă pietrele care-i împung spatele şi frigul strecurându-i-se în oase. Îşi dă seama, treptat, că n-ar fi o idee bună să stea întins acolo, cât ceva sau cineva încă mai taie beregate de oaie.

I se învârte capul când se ridică şi trebuie să se sprijine cu mâinile pe coapse, o vreme, până se opreşte. Apoi străbate către casă peluza care i se pare foarte mare şi

foarte pustie. Nu-i nicio mişcare pe câmpuri şi nu se aude niciun sunet printre tufe şi crengi. Noaptea a ajuns în cel mai adânc punct, la graniţa dezolantă cu zorile. Pâlcul lui de pădure e o pată intensă sub stele, tăcută, nemişcată. Casa lui Mart n-are nicio lumină.

12

Cal se trezeşte târziu. Soarele îşi face loc prin fereastra dormitorului. Îl doare puţin capul şi pare să fi fost umplut cu puf de mochetă lipicios, însă, în afară de asta, e într-o formă surprinzător de bună. Îşi vâră capul sub apa rece de la robinet, ceea ce-l ajută puţin şi îşi face ouă prăjite cu cârnaţi. Ia câteva analgezice şi bea multă cafea la prânz. Apoi îşi aruncă sacul cu rufe murdare în portbagaj şi se îndreaptă spre oraş.

Ziua e amăgitor de luminoasă, căci la umbră este foarte frig şi o adiere blândă flirtează cu el, doar ca să devină tăioasă. Maşina se clatină ritmic peste gropi, iar umbrele norilor mici alunecă peste munţii maronii.

Cal ştie că noaptea anterioară a primit un avertisment. A fost atât de subtil, încât nu e sigur de ce a fost avertizat să nu se apropie. N-are idee dacă Ardnakelty şi-a dat seama că el cercetează dispariţia lui Brendan Reddy şi vrea să-l facă să renunţe sau dacă doar a pus prea multe întrebări pentru un străin şi are nevoie de instruire în obiceiurile locului.

O parte interesantă este unde şi când a fost dat avertismentul. Mart ar fi putut să-i ofere câteva indicii rapide, între patru ochi, peste poartă. Dar a păstrat momentul pentru petrecere. Ori a vrut să audă Cal mesajul de la mai mulţi oameni deodată, ca să priceapă, ori să se asigure că află toată lumea că el a fost avertizat. Cal crede că a doua variantă e cea corectă şi că a fost aşa pentru a-l proteja.

E nesigur de circumstanțele care ar putea face asta necesar. Este obișnuit să fie în beznă la început de investigație, așa că i-a luat o vreme să-și dea seama că acum este cu totul altfel. N-are idee nici despre ce știu și despre ce cred oamenii din jur, nici despre ce vor, de ce vor sau cum pot încerca să dobândească ce vor. Zecile de ani în care a devenit familiar cu toate acestea, care păreau o sursă de liniște la începutul nopții trecute, se țes într-un hățiș impenetrabil. Straturile sale ascund fiecare acțiune și fiecare motivație, până ce devin indescifrabile pentru cineva din exterior. Înțelege că efectul este, cel puțin parțial, deliberat și exersat. Oamenii doresc să-l știe legat la ochi. Nimic personal. Doar că să-l țină așa este o precauție firească și necesară.

Cal e conștient că pare genul de tip placid, care ar ține seama de avertisment. Aparența i-a fost de folos nu doar o dată. Ar dori să-i fie de folos și aici: să lase oamenii să se relaxeze, crezând că s-a întors la treaba lui și la zugrăvirea casei. Doar că nu-și permite. Când lucra, ar fi putut rămâne departe de cunoscuții lui Brendan, concentrându-se pe lucrurile de culise, o vreme: apela la tehnicieni, căuta telefonul lui Brendan și urmărea locurile în care fusese, parcurgându-i e-mailurile, verifica dacă se folosise cardul lui bancar, trecea cunoștințele băiatului prin sistem și vorbea la Narcotice despre băieții care se ocupau de droguri în Dublin. Ar fi putut să se consulte cu O'Leary, partenerul lui, un cinic cu un aer înșelător de lene și un simț ascuțit al ridicolului, și l-ar fi putut trimite pe teren, în locul lui.

Aici, artileria și aliații îi lipsesc. Nu există culise în care să se ascundă. E lipsit de mijloace și singur, în câmp deschis.

Planul original pentru azi fusese să dea de Donie McGrath, dar s-a răzgândit. Donie probabil va fi dificil de interogat și pe Cal îl doare capul. Mai important de-atât e că nu știe precis ce se petrece. Dacă oamenii îl avertizează să

stea departe de Brendan, tot ce ştiu până acum e că încearcă să afle unde a fugit un puşti fie ca să-i calmeze mama îngrijorată, fie din pură curiozitate. Dar Cal ştie că-l vor urmări. Dacă vorbeşte cu Donie sau cu altcineva care are legătură cu băieții cu droguri din Dublin, vor şti la ce se gândeşte. Cal nu doreşte să facă pasul până nu e pregătit.

Are un lucru pe listă care nu-i va dezvălui intențiile şi care poate fi făcut doar în weekend. Îşi duce hainele la spălătorie în oraş şi se îndreaptă spre magazinul de suveniruri.

Caroline Horan e încă prietenă pe Facebook cu Brendan, ceea ce-l face pe Cal să decidă că despărțirea n-a fost chiar de rahat. Poza ei de profil o arată pe plajă, împreună cu alte două fete, râzând în bătaia brizei. Caroline are bucle şatene, ciufulite, şi o față rotundă, pistruiată, cu un zâmbet cu vino-ncoa'. „Studiază la Institutul Tehnologic din Athlone", spune profilul ei, adică, dacă încă lucrează la magazin, probabil că are ture doar în weekend.

Când deschide uşa, în sunet de clopoței, iat-o, reorganizând un stand cu plăcuțe cu nume decorate cu spiriduşi. E mai scundă decât se aştepta Cal şi are o siluetă plăcută, mai plinuță. Are buclele strânse în coadă şi e puțin machiată, cât să pară îngrijită, dar naturală.

— Bună, spune Cal, privind în jur, uluit de cantitatea de lucruri.

E un loc mic şi plin de obiecte verzi, obiecte de lână şi obiecte de marmură. Majoritatea au fie trifoi, fie simboluri celtice. În fundal, un tip cântă o baladă melancolică, despre care Cal poate spune că n-are nimic în comun cu cântecele de la cârciuma din sat.

— Salut, spune Caroline, întorcându-se cu un zâmbet. Vă pot ajuta?

— Caut un cadou pentru nepoata mea din Chicago, spune Cal. Va împlini şase ani. Ai nişte recomandări?

— Sigur, spune ea, voioasă.

Se duce în spatele tejghelei, luând lucruri de pe rafturi: o păpuşă-zână verde, un tricou cu trifoi, un colier de argint într-o cutiuță verde, o oaie de jucărie pufoasă, cu fața neagră.

— Dacă-i plac zânele, va adora asta. Dacă e sportivă, poate un tricou şi o şapcă?

Cal se sprijină de tejghea, la o distanță respectuoasă, şi încuviințează. Caroline nu şi-a lustruit accentul, pentru facultate, aşa cum a făcut Eugene. E aproape la fel de puternic ca al lui Trey. Cal, care după aproape treizeci de ani în Chicago încă vorbeşte ca un băiat din Carolina de Nord, aprobă. Îi plac răspunsurile ei rapide şi eficiența mişcărilor. Brendan şi-a dorit deci încredere şi competență. Dacă fata asta l-a vrut, nici el nu e prost.

— Sau nu puteți da greş cu un lănțişor *claddagh.* Este simbolul tradițional irlandez pentru iubire, prietenie şi loialitate.

— Asta mi se pare simpatică, spune Cal, luând oaia.

Alyssei îi plăceau creaturile mici şi moi. Camera ei era plină de ele. Avea peste tot jucării organizate cu grijă, să pară că poartă conversații sau se joacă. Lua câteva şi le făcea să vorbească între ele, în timp ce Alyssa chicotea copios. Era un raton care se strecura şi le gâdila pe celelalte, apoi fugea.

— Sunt locale, îi spune Caroline. O doamnă din Carrickmore le face de mână, cu lână de la oile fratelui ei.

Cal ridică privirea spre ea.

— Am senzația că locuieşti în zona mea, spune el. Te-am văzut cumva ajutând-o pe Noreen la magazinul din Ardnakelty?

Caroline zâmbeşte.

— Probabil. E greu s-o refuzi pe Noreen.

— Mie-mi zici? spune el, rânjind şi întinzându-i mâna. Cal Hooper. Americanul care a cumpărat casa O'Shea.

Numele lui nu stârneşte nicio reacţie. Strângerea ei de mână e parcă a unei persoane mai în vârstă, e mai profesională.

— Caroline Horan.

— OK, să vedem dacă m-a învăţat ceva Noreen. Dacă eşti Caroline, tu eşti cea care şi-a rupt încheietura căzând de pe scara ei, în timp ce încerca să fure nişte decoraţiuni pentru prăjituri. Am nimerit?

Caroline râde.

— Doamne, aveam *şase* ani. Nu voi trece niciodată peste asta. Şi nici măcar n-am dobândit decoraţiunile.

— Nu-ţi face griji, spune Cal şi rânjeşte şi el. Tot ce mai ştiu e că ai ieşit cu Brendan Reddy, tipul care nu e disponibil să-mi refacă instalaţia electrică fiindcă a plecat, şi că eşti la facultate. Ce studiezi?

Numele lui Brendan o face pe Caroline să clipească altfel.

— Management hotelier, spune ea, întorcându-se să mai ia nişte oi de pe raft. Poţi pleca oriunde aşa, ştiţi?

— Vrei să călătoreşti?

Ea zâmbeşte peste umăr.

— Doamne, da. Cu cât mai mult, cu atât mai bine. Şi aşa pot să fiu şi plătită s-o fac.

Cal se gândeşte că marea greşeală a lui Brendan, sau una dintre ele, a fost să facă ce-o fi făcut de l-a părăsit Caroline. Fata asta are scânteia unei femei care va ajunge departe. I-ar fi dus pe amândoi cât putea visa Brendan, şi mai departe.

— Acum, zice ea, aliniind pe tejghea încă şase oi de culori diferite. Alegeţi. Mie-mi place expresia ăsteia.

— Arată mai de prin partea locului, spune Cal, privind ochii albi ai oii. Parc-ar aştepta să atace.

Caroline râde.

— Are personalitate.

— Dacă nepoată-mea va avea coşmaruri, va veni sor-mea aici să mă bată.

— Ce spuneți de asta?

Ia una crem, cu capul negru.

— Ce față are! N-ar face rău nici unei muşte.

— E speriată de cea nebună. Uite!

Cal pune oaia timidă în spatele celorlalte, iar cea de-a locului le priveşte amenințător.

— Îşi scutură copitele.

Caroline râde iar.

— Trebuie s-o salvați. Oferiți-i un nou cămin şi va fi bine.

— OK. Aşa voi face. Să zic că am făcut şi eu o faptă bună pe ziua de azi.

— Îi puteți zice nepoatei c-ați salvat oaia, spune Caroline.

Începe să pună oile celelalte înapoi pe raft.

— Ştii ce, spune Cal, răsucind şapca verde în mâini, nu vreau să mă amestec, dar vorbeam ieri cu mama lui Brendan Reddy şi e foarte îngrijorată. Dacă ai vreo veste de la el, poate-ți faci timp un minut să-i spui şi ei.

Caroline îl priveşte doar o secundă.

— Nu am nicio veste.

— Nu trebuie să-mi spui mie, ci ei.

— Da, ştiu. Dar nu am veşti.

— Chiar dacă a pomenit doar încotro se duce. Ea nu se descurcă deloc bine. Ar ajuta orice.

Caroline clatină din cap.

— Nu mi-a zis niciodată nimic. Nici n-avea de ce. După ce ne-am despărțit, nu am păstrat legătura.

Durerea din vocea ei nu e complet vindecată. Orice-ar fi fost între ei, îl plăcea mult pe Brendan.

— Nu i-a picat bine? întreabă Cal.

— Într-un fel.

— Şi tu îți faci griji pentru el?

Caroline revine la tejghea. Mângâie oaia pe bot.

— Mi-ar plăcea să ştiu unde e, da.

— Bănuieşti unde ar putea fi?

Caroline ia o buclă de puf verde de pe spatele oii.

— Brendan are idei şi se lasă dus de ele. Uită să-i ia în considerare şi pe ceilalți oameni.

— Cum aşa?

— Păi, uitați, ne place mult cântărețul ăla, Hozier, da? Cânta la Dublin, în decembrie. Aşa că Brendan a muncit pe unde a putut ca să pună deoparte banii de autobuz şi de pensiune. Cadou de Crăciun. Ar fi fost fantastic, dar a luat biletele pentru seara de dinainte de ultimul meu examen.

— Pfff...

— Da. N-a făcut-o intenționat. Doar c-a uitat să mă întrebe. Când am zis că nu pot să merg, a fost şocat. Chiar furios. Gen, îți pasă doar de facultate, crezi că nu merit fiindcă nu am viitor... Şi nu gândeam deloc asta, dar... na.

— Dar un tip sensibil e mai greu să înțeleagă lucrurile astea.

— Da. Practic, de aceea ne-am despărțit.

— Deci crezi c-a plecat după vreo idee importantă şi a uitat că maică-sa îşi va face griji?

Caroline îl priveşte, apoi ochii îi alunecă iar.

— Poate.

— Sau...?

— Să vă ambalez oaia pentru cadou?

— Ar fi grozav. Nu mă pricep.

— Sigur, spune Caroline, scoțând nişte hârtie verde de sub tejghea. La şase ani n-o să-i pese, dar surorii dumneavoastră, poate. Să facem lucrurile cum trebuie.

Cal încearcă să rotească şapca într-un deget, ascultă cântărețul tânguindu-se despre dorul de casă şi se uită la Caroline, care înfăşoară oaia în hârtie creponată, în straturi în nuanțe diferite de verde. Cu Eugene a făcut pe prostul,

fiindcă aşa vrea Eugene să fie oamenii. Caroline vrea ca ei să fie deştepți şi eficienți.

— Domnişoară Caroline, spune el, o să-ți pun câteva întrebări, fiindcă sunt de părere că eşti şansa mea să primesc răspunsuri bune.

Caroline se opreşte şi ridică privirea spre el.

— Despre?

— Brendan Reddy.

— De ce?

Se privesc lung. Cal ştie c-a avut noroc să ajungă până aici fără să-i pună nimeni întrebarea.

— Poate că-s curios sau nelinişţit. Ori poate ambele. Atâta pot să-ți promit: nu vreau să-i fac rău, doar să aflu unde e.

Caroline încuviințează. Îl crede.

— N-am nimic de zis.

— Vrei să ştii unde s-a dus. Ai de gând să întrebi şi tu?

Caroline clatină din cap. Gestul brusc îl face pe Cal să priceapă că se teme.

— Atunci, eu sunt cea mai bună şansă.

— Dacă aflați, îmi spuneți.

— Nu pot să-ți promit.

Acum un minut i-ar fi promis, dar gestul ei l-a făcut precaut. Nu pare genul care să se sperie uşor.

— Dar, dacă-l găsesc, îi zic să te sune. E mai bine decât nimic.

După o clipă spune fără nicio expresie pe chip:

— OK. Ziceți.

— Ce era în mintea lui Brendan?

— Adică?

— Era deprimat?

— Nu cred.

Răspunsul vine atât de repede, încât Cal ştie că ea s-a mai gândit la asta.

— Nu era fericit, dar asta e altceva. Nu era ceva ce-l apăsa, ci... îl frustra. Practic, e un optimist. Se gândea mereu că o s-apară ceva.

— Îmi pare rău pentru că întreb direct, dar ai idee dacă s-ar fi putut sinucide?

— N-am, răspunde Caroline imediat. Ştiu că nu poți spune despre cineva că e genul care s-ar sinucide, iar oamenii se pot simți mult mai rău decât lasă să se vadă, dar Brendan se gândeşte mereu că va găsi o cale, că va fi bine, într-un fel sau altul. Nu pare să se gândească la sinucidere.

— Nici nu mi-aş fi imaginat.

Tinde să fie de acord cu Caroline, deşi îi împărtăşeşte şi reținerea.

— Ți s-a părut vreodată rupt de realitate? A zis lucruri care n-aveau sens?

— Cum ar fi schizofrenia sau tulburarea bipolară.

— Sau ceva similar.

Caroline se gândeşte puțin, cu mâinile pe hârtia de împachetat. Apoi clatină din cap.

— Nu, spune ea, cu fermitate. Uneori devine nerealist, ca atunci, cu biletele şi examenul meu. Zicea „Va fi bine, înveți înainte şi luăm autobuzul devreme, a doua zi”, dar nu e ca şi cum ar fi rupt de realitate.

— Aşa e.

Caroline foloseşte timpul prezent. La fel ca Fergal şi Eugene, crede că Brendan trăieşte. Cal nu se bazează prea mult pe asta. Pentru ei, ideea ca cineva de vârsta lor să moară pare imposibilă. Speră să rămână aşa încă o vreme.

— Atitudinea aceea nerealistă i-a determinat pe unii să-i devină duşmani?

Ochii lui Caroline se măresc, pentru o secundă, dar vocea îi rămâne fermă.

— Nu cum ați crede. Poate că-i irită pe câte unii, uneori. Dar ne ştim cu toții între noi de-o viață. Toată lumea ştie cum e el. N-a fost mare lucru niciodată.

— Ştiu cum e. E un tip de încredere? Dacă spune că va face ceva pentru tine sau îți va aduce ceva, te aştepți s-o facă ori să uite?

— S-ar ține de cuvânt. E chestie de orgoliu pentru el. Tatăl lui s-a purtat îngrozitor: făcea promisiuni şi uita de ele. Brendan detesta asta. Nu voia să fie ca el.

— Oamenii pot ierta pe cineva fiindcă e nerealist, dacă e de încredere.

Cal pune şapca la loc şi o ajustează.

— Cred că asta înseamnă că n-ar fi plecat dacă credea că eşti gravidă.

Pune pariu că fata înțelege şi nu se supără. Zice relaxată:

— În niciun caz. Ar fi făcut totul ca să fie tăticul perfect. Dar n-avea niciun motiv să creadă asta. N-a tras vreo sperietură sau ceva pe subiectul ăsta.

— Ai zis că o ducea prost cu banii şi că-şi făcea griji că tu credeai că n-are viitor. Avea planuri să rezolve asta?

Caroline expiră şi zâmbeşte vag.

— Aşa cred, da. Când ne-am despărțit, a zis că o să-mi arate unde ajunge.

— A zis şi cum?

Clatină din cap.

— Poate implicându-se în ceva ce n-ar fi trebuit?

— Cum ar fi? întreabă Caroline cu o voce ascuțită.

— Ceva ilegal. Furt, droguri.

— N-a făcut asta niciodată. Nu cât am fost împreună.

— Cum a făcut rost de bani pentru bilete?

— Unchiul unuia dintre prietenii noştri mută mobilă, aşa că Brendan s-a angajat să-l ajute câteva zile. Şi a dat şi ore.

Cal o priveşte fără să priceapă.

— A meditat elevi din şcoala noastră la chimie şi tehnologie. Sunt materiile lui preferate.

Cal ar fi verificat totul, când lucra. Acum are doar instinctul, care-i spune că ea vrea să spună lucruri frumoase despre Brendan, dar că nu e proastă.

— Inteligent, zice el. Dar nu se îmbogăţea aşa.

— Nu, însă înţelegeţi că n-a făcut nimic dubios.

— Dar nici nu-mi spui că n-ar face.

Caroline revine la împachetarea oii cu foarte multă abilitate. Cal aşteaptă.

— Au circulat zvonuri după ce a plecat Brendan, spunea ea în cele din urmă.

Îşi mişcă repede mâinile şi îi tremură vocea. Este un subiect despre care nu vrea să vorbească.

— Oamenii ziceau că m-ar fi violat şi c-a fugit fiindcă voiam să fac plângere la poliţie.

— Era adevărat?

— Deloc. Brendan nu m-a atins niciodată împotriva voinţei mele. Am stins din faşă zvonul ăla. Dar au fost multe altele pentru care n-am putut să fac nimic. Că a fugit fiindcă-şi bătea mama. Sau fiindc-a fost prins trăgând cu ochiul pe geamurile femeilor. Poate unele mai rele, despre care nu mi-a zis nimeni.

Trage o bucată de hârtie din dispersor, cu un pocnet.

— Aşa a fost Ardnakelty pentru Brendan, mereu. Fiindcă provine din familia aceea, oamenii au crezut mereu ce e mai rău despre el, fie că au existat sau nu motive. Până şi părinţii mei, care nu sunt aşa, au fost oripilaţi când am început să ies cu el, doar că au zis că ştiu eu mai bine, aşa că probabil văd ceva la el, ceva în interiorul lui. Dar nu erau încântaţi. Chiar şi când au văzut că se purta frumos cu mine, tot n-au fost mulţumiţi.

Se uită spre Cal, cu un gest de furie.

— Tot ce zic e să nu credeți tot ce vă spun oamenii despre Brendan. Sunt în mare parte nişte porcării.

— Atunci, spune-mi tu. Ar face lucruri ilegale?

— Vă zic cum e Brendan.

Mâinile ei au încetat să se mai mişte. A uitat de oaie.

— Are o mână de frați şi surori. Cei mai mulți, când încep să iasă cu cineva, ignoră pe toată lumea. Dar Brendan, chiar şi când de-abia începuserăm să ieşim împreună, când eram nebuni unul după celălalt, zicea „nu pot să ies în seara asta, trebuie să merg la meciul de fotbal al lui Trey" sau „Maeve s-a certat cu cea mai bună prietenă, o să stau acasă ca să-i ridic moralul". Părinții lor nu făceau asta, aşa c-o făcea el. Nu ca şi cum era o obligație, ci ca şi cum asta voia.

— Pare un om bun. Dar oamenii buni încalcă legea uneori. Nu mi-ai zis dacă ar face-o.

Caroline împătureşte marginile hârtiei.

— Sper că nu, spune, într-un târziu.

E încordată. Cal aşteaptă. Fata începe să spună ceva, dar se opreşte.

— Aş vrea doar să ştiu că e bine, spune.

— N-am auzit încă nimic care să confirme contrariul.

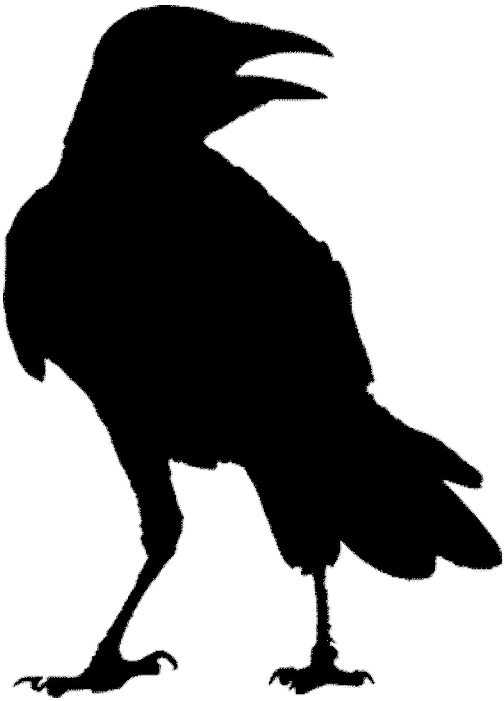
Caroline inspiră repede şi spune fără să-l privească direct în ochi:

— Da. Şi eu zic că e bine.

— Ştii ce? spune Cal. Dacă află veşti de la Brendan, am să-i spun doamnei Reddy să te anunțe.

— Mersi, spune Caroline politicos, desfăşurând panglică verde de pe o bobină. Ar fi minunat.

Conversația s-a sfârşit. Caroline termină de împachetat oaia şi răsuceşte artistic panglica. Cal îi mulțumeşte pentru ajutor şi-i lasă o secundă, în eventualitatea în care mai vrea să spună ceva, dar ea îi zâmbeşte impersonal şi-i urează nepoatei la mulți ani.

Afară, după aglomerație şi balade melancolice, i se pare spațios şi lejer. În piața principală, familiile în haine bune şi bătrâne cu batic ies de la biserică. În spatele turnului, vântul poartă aşchii de nor pe cerul albastru.

Cal spera ca Brendan să fi vorbit cu Caroline despre planul lui măreț de a face bani. Băieții îşi dau drumul la gură când încearcă să impresioneze fetele. Caroline nu e genul pe care s-o impresionezi cu activități ilegale, dar Brendan ar fi putut să fie prea tânăr, prea grăbit şi prea disperat să remarce. Cal o crede însă. Brendan a păstrat pentru sine ce punea la cale.

Cal n-a rămas cu buza umflată. Sinuciderea este exclusă sau ca şi exclusă. Nu pentru că fosta lui iubită crede că Brendan nu era predispus la un astfel de gest, ci pentru că ea – iar Cal o consideră cel mai bun martor de până acum – spune că Brendan se ținea de promisiuni. A zis că-i va lua

lui Trey o bicicletă de ziua lui şi că-i va da banii înapoi lui Fergal, bani de care n-ar fi avut nevoie dacă plănuia să urce în munți şi să se spânzure. Dacă Brendan plănuia să plece, plănuia şi să revină.

Caroline crede că nu era nimic nefiresc în mintea lui Brendan, iar Cal se bucură. Dacă s-a speriat şi a fugit, dacă se ascunde în munți, atunci motivul a fost din afară. Asta înseamnă că trebuie să fi lăsat dovezi.

Se poate ca ea să suspecteze ce făcea Brendan şi să nu vrea să discute, cel puțin nu cu un străin. Pe de altă parte, s-ar putea să nu fi fost Cal singura persoană avertizată.

Cal nu crede că secția de poliție e deschisă duminica, dar polițistul O'Malley e la birou, citeşte ziarul şi mănâncă cu mâna o bucată mare de tort cu ciocolată.

— Doamne, e poliţistul Hooper, zice, rânjind şi încercând să găsească o soluţie ca să se ridice. Nu pot să-ţi strâng mâna, uite.

Ridică degetele lipicioase.

— Băieţelul meu a făcut opt ani, iar maică-sa a pregătit un tort din care cred c-o să mâncăm până face nouă.

— Nicio problemă. Pare un tort bun.

— E delicios. Se uită la toate emisiunile alea de gătit. Dacă ştiam că vii, îţi aduceam.

— Anul viitor. Am trecut pe-aici doar ca să-ţi zic că am luat puşca. Mulţumesc pentru ajutor.

— Nicio problemă, spune O'Malley, relaxându-se şi lingând glazură de pe degetul mare. Ai ieşit cu ea?

— Am împuşcat nişte doze de bere, ca să-mi reintru în mână. E o puşcă bună. Am iepuri pe pământurile mele, aşa c-o să încerc să împuşc câţiva.

— Sunt nişte ticăloşi mici şi vicleni, spune O'Malley, cu superioritatea experienţei. Noroc.

— Ce mai am e un copac plin de ciori care se agită la mine-n iarbă. Zi, sunt bune de mâncat?

O'Malley pare uimit, dar se gândeşte şi răspunde cu un aer politicos:

— Eu n-am mâncat niciodată, zice. Dar tatăl meu ne spunea că maică-sa făcea tocană de cioară când era el mic, dacă altceva n-aveau. Cu cartofi şi niţică ceapă. Aş spune că găseşti reţete pe internet, că doar au de toate acolo.

— O să încerc.

Cal nu intenţionează să-şi împuşte ciorile. Are senzaţia că cele care vor supravieţui ar putea deveni duşmani redutabili.

— Nu zic c-ar fi bune, spune O'Malley. Probabil au un gust foarte puternic.

— Îţi păstrez o porţie, spune Cal rânjind.

— Ah, nu, mersi, mersi, reacționează polițistul, uşor scârbit. Eu tot o să mănânc din tortul ăsta şi atunci.

Cal râde, loveşte tejgheaua cu palma şi se întoarce spre uşă, când îi vine o idee.

— Era să uit, zice. Mi-a zis un tip că au fost chemați nişte polițişti în Ardnakelty, prin martie. Tu erai?

— Nu, nu. Singurele dăți când am ieşit anul ăsta am fost pe munte, să încerc să conving copiii Reddy să meargă la şcoală. Ardnakelty nu prea are legătură cu noi.

— Aşa credeam şi eu, spune Cal, încruntându-se. Ai idee despre ce a fost treaba din martie?

— Nu cred c-a fost ceva serios, îl asigură O'Malley. Dacă era, aş fi ştiut.

— Mi-ar plăcea să ştiu. Nu pot să stau liniştit dacă nu ştiu pe ce teren mă aflu. Defect profesional. Dar cu cine vorbesc, hm?

O'Malley nu pare să se fi gândit vreodată aşa, dar dă din cap viguros.

— Ştii ce-o să fac? spune el, căci i-a venit o idee. Stai un minut, că mă uit în sistem.

— Ce amabil din partea ta, spune Cal, plăcut surprins. Aş aprecia. Îți aduc tocană de cioară, desigur.

O'Malley râde, se extrage din scaun, cu câteva trosnete puternice, şi se duce în spate. Cal aşteaptă, privind cerul pe fereastră. Norii se îngroaşă, devenind mai întunecați şi nu prevestesc nimic bun. Nu-şi dă seama cum s-ar putea obişnui cu schimbările de vreme de aici. E obişnuit ca ziua însorită să fie aşa până la capăt, iar cea cu ploaie şi frig, la fel. Aici, în unele zile, vremea pare să-şi râdă de oameni, din principiu.

— Aşa cum ți-am zis, spune O'Malley, întorcându-se mulțumit de rezultat. N-a fost nimic grav. Pe 16 martie, un fermier a semnalat nişte semne de intruşi pe pământul lui şi

un posibil furt de echipamente, dar, când au ajuns băieții, le-a zis c-a fost „o greşeală”.

Se aşază iar şi-şi vâră nişte tort în gură.

— Zic c-a aflat că nu erau decât nişte măscărici de pe-aici. Se plictisesc. Uneori, cei mai curajoşi ascund ceva, ca să se amuze, să vadă fermierul înnebunind în timp ce caută. Sau poate c-a fost furt, iar fermierul a aflat cine e de vină şi cum a făcut-o şi şi-a recuperat singur bunurile. Pe aici aşa e lumea. Apelează la noi doar dacă n-au de ales.

— În orice caz, asta mă linişteşte, spune Cal. Nu am echipamente de furat. Am doar o roabă veche, care a venit la pachet cu casa, dar, dac-o vrea cineva, e binevenit s-o ia.

— Mai degrabă ți-o urcă pe acoperiş.

— Va face locul să arate mai bine, probabil. Sunt designeri care taxează fițoşii cu mii de dolari pentru idei de genul ăsta. Cine era fermierul?

— Un tip pe nume Patrick Fallon. Nu-l cunosc. Asta înseamnă că nu raportează lucruri de obicei. Nu e implicat în vreo ceartă locală, nimic.

Patrick Fallon este, probabil, P.J.

— Hm, reacționează Cal. E vecinul meu. N-am auzit să fi pomenit vreun necaz de când am ajuns. Cred c-a fost un incident izolat.

— Băieți făcând prostii, spune polițistul, rupând încă o bucată de tort.

Lui Cal i s-a făcut foame privind tortul ăla, aşa că găseşte o cafenea şi îşi cumpără o felie de prăjitură cu mere şi nişte cafea, ca să mai treacă timpul până ce sunt gata rufele. Când termină cafeaua, îşi scoate carneţelul din buzunar şi dă la o pagină nouă.

Se gândeşte la posibilitatea ca Brendan să se fi gândit să devină furnizor de echipamente furate, să-l fi jefuit pe P.J. şi să fi dat înapoi când a aflat c-au fost chemaţi poliţiştii, apoi să fi fugit din oraş ca să evite consecinţele, precum puştiul Mannion, care a ucis pisica. Nu pare în regulă, căci oricine ar fi avut câţiva neuroni s-ar fi putut aştepta la intervenţia poliţiei, iar Brendan nu este sau nu era un idiot, dar poate că nu s-a gândit că furtul va fi observat atât de repede. Caroline a zis că nu se gândea la reacţiile oamenilor.

Scrie: „Echipament de fermă, 16/3. Ce s-a furat? S-a recuperat?”

Şi gândul la oile moarte îl apasă. Mart nu stă degeaba în pădurice. Are un motiv să creadă că urmează oile lui PJ.

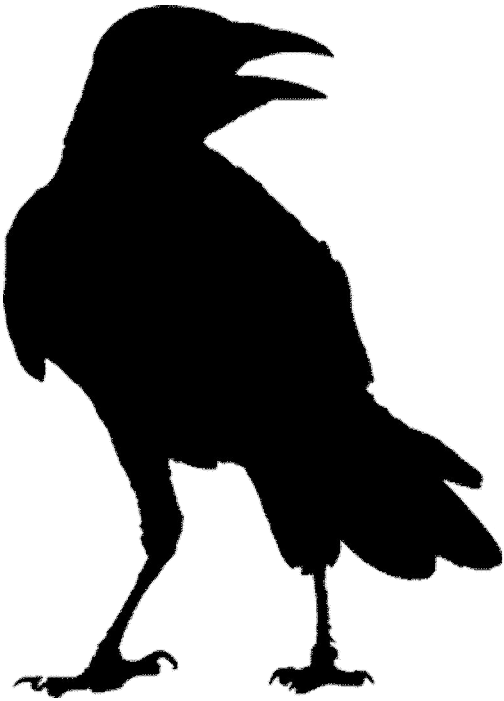
Cal desenează o schiță rapidă a Ardnakelty, cu ajutorul hărților de pe internet. Marchează pământul lui Mart, al lui PJ şi al lui Bobby Feeney. Nu ştie unde se află precis cel al lui Francie Gannon, dar cumva „pe lângă sat”. Apoi notează toate celelalte ferme de oi despre care ştie.

Geografic, cele patru nu se deosebesc cu nimic de celelalte. Nu sunt cele mai apropiate de munți sau de o pădure în care se poate ascunde o creatură, nici aproape unele de celelalte, nici cele mai la drum pentru o rută rapidă de scăpare. Nu există niciun motiv, cel puțin nu pe care să-l vadă Cal, pentru care să fie ținte evidente pentru om sau animal.

Scrie: „Francie / Bobby / Mart / PJ. Conexiuni? Legătură? Ceartă cu Brendan? Cu altcineva?”

Îi vine în minte cineva care s-a certat cu Mart, nu cu mult înainte să-i fie ucisă oaia. „Cu Donie McG?”

Ce a mai rămas din cafea s-a răcit. Cal cumpără mai multe lucruri, inclusiv prăjiturelele lui Mart şi un pachet cu trei perechi de şosete, îşi ia rufele şi pleacă din orăşel.

Drumul spre munte e diferit în maşină, mai puțin primitor, de parcă s-ar pregăti să-i găurească un cauciuc sau să-l facă să alunece în noroi. Parchează lângă poarta familiei Reddy. Nu rămâne spațiu liber, dar nici nu e îngrijorat că va exista vreo maşină care să vrea să treacă.

Curtea e goală. Vântul îi muşcă pielea, iar frânghiile care atârnă de structura de cățărat se leagănă agitate. Geamurile din față sunt abandonate, întunecate, dar Cal traversează curtea simțindu-se urmărit. Încetineşte, ca să fie văzut mai bine.

Sheilei îi ia multă vreme să vină la uşă. O întredeschide şi îl priveşte pe Cal prin crăpătură. Nu-şi dă seama dacă-l recunoaşte. Din casă se aud râsete din desene animate.

— Bună ziua, doamnă Reddy, zice el, păstrând distanța. Cal Hooper sunt. M-ai ajutat cu şosete uscate, îți aminteşti?

Ea îl priveşte. Precauția nu dispare.

— Ți-am adus şosete noi, cu mulțumiri.

Asta aduce o scânteie de viață în ochii Sheilei.

— Nu le vreau. Nu sunt atât de săracă încât să nu-mi permit să dau o pereche de şosete.

Cal, uimit, lasă capul în jos şi se foieşte în prag.

— Doamnă Reddy, n-am vrut să te jignesc. Dar m-ai scutit de o plimbare până acasă cu picioarele ude, iar eu am fost educat să fiu recunoscător. Mama s-ar răsuci în mormânt să ştie că nu ți-am adus şosetele.

După o clipă, femeia se uită în altă parte.

— E în regulă. Doar că...

Cal aşteaptă, încă ruşinat.

— Copiii sunt în casă. Nu pot lăsa străini să umble pe aici.

Când Cal ridică privirea, uimit şi jignit, ea spune aproape furioasă:

— Nu are legătură cu tine. Oamenii vorbesc pe aici. Nu pot să le dau prilejul să zică mai multe decât zic deja despre mine.

— Păi, spune Cal, încă uşor mirat, îmi cer scuze. N-am vrut să vă fac probleme. Plec.

Întinde iar şosetele, dar Sheila nu le ia. Pentru o clipă, crede că va spune ceva, dar apoi încuviințează şi dă să închidă uşa.

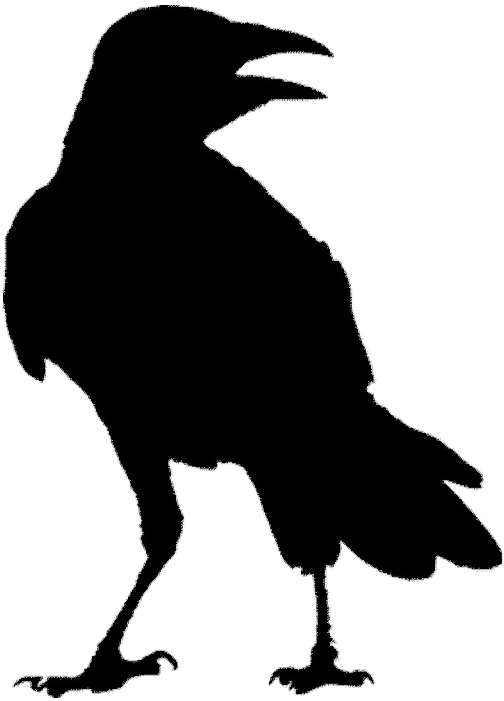
— Ai veşti de la Brendan?

Scânteia de teamă din ochii Sheilei ține loc de răspuns. A fost şi ea avertizată.

— Brendan e bine, zice ea.

— Dacă ai veşti, poate-i spui şi lui Caroline Horan.

Dar Sheila i-a închis uşa în nas, înainte să-şi termine fraza.

În drum spre casă, Cal lasă prăjiturelele la Mart, în semn de mulțumire pentru seara trecută şi ca semn de recunoştință. Mart stă pe treptele din spate, fără vreun scop anume şi îl perie pe Kojak.

— Ce-ți face capul? întreabă, îndepărtând botul câinelui de prăjiturele.

Pare la fel de vioi ca întotdeauna, deşi i-ar prinde bine să se bărbierească.

— Nu pe cât de rău mă aşteptam. Al tău?

Mart îi face cu ochiul şi îndreaptă un deget spre el.

— De aia îl iubim noi pe Malachy. Ce pregăteşte el este pur ca agheasma. Impuritățile te distrug.

— Şi eu care credeam că alcoolul, spune Cal, scărpinându-l pe Kojak în spatele urechilor.

— Deloc. Aş putea să beau o sticlă din bunătatea preparată de Malachy, să mă trezesc de dimineață şi să fac

treabă toată ziua. Dar am un văr dincolo de munți şi nu maş atinge de ce prepară el nici bătut. M-ar durea capul până la Crăciun. Mereu mă invită la un păhărel şi mereu trebuie să găsesc o scuză. E un câmp minat din punct de vedere social.

— A zis P.J. ceva aseară?

— Nicio vorbuliță.

Desprinde din perie o mână de blană şi o aruncă în iarbă.

— Tipu' ăla, Donie McGrath, nu prea te are la inimă acum.

Mart îl priveşte o clipă, apoi începe să chicotească.

— Doamne, o să mă omori. Vorbeşti de pufosul ăla mititel de la cârciumă? Dacă Donie McGrath s-ar apuca de ucis oile tuturor celor care l-au pus la punct, n-ar mai avea timp să doarmă noaptea. Nu e ca şi cum îl urmăreşte etica.

— L-a pus P.J. la punct de curând? Sau Bobby Feeney?

— Dacă nu-i una, e alta, măi, spune Mart, clătinând din cap. Uită de telescop. Ai nevoie de un joc Cluedo. Îți cumpăr unul şi-l poți aduce la cârciumă să ne jucăm cu toții.

Pocneşte din degete către Kojak, să revină la periat.

— Vii în seara asta? Cui pe cui se scoate.

— Nu, zice Cal, trebuie să-mi revin.

Nu simte nicio dorință să meargă la cârciumă, nici în seara asta, nici în general. I-au plăcut mereu oamenii de-acolo, cu vorbele lor şi expresiile în schimbare, dar acum, când se gândeşte mai bine, totul arată diferit: lumini sclipind pe râu, cu cine ştie ce pândind sub apă.

— Un om puternic ca tine? spune Mart, mai mult întristat decât batjocoritor. Ce se alege din noua generație?

Cal râde şi se întoarce la maşină, strivind pietricelele de pe aleea lui Mart sub tălpi.

Ajunge acasă, îşi scoate carneţelul şi se aşază în fotoliu, să recitească tot ce a notat. Trebuie să-şi pună ordine în gânduri. Nu i-a plăcut niciodată prea mult faza asta a investigaţiei, când lucrurile sunt încurcate, aşezate straturi peste straturi, în toate direcţiile, şi prea multe dintre ele nici nu s-au întâmplat de fapt. Abia aşteaptă partea în care, cu puţin noroc, demontează teoriile neclare şi găseşte lucrurile solide ascunse printre ele.

De data asta, tot acest proces are o tentă personală, cu care nu e obişnuit. Teama din ochii Sheilei şi ai lui Caroline i-a spus că avertismentul de ieri-seară n-a fost la modul general, pentru că a fost extrem de curios. A fost despre Brendan.

Lui Cal i-ar plăcea să ştie ce sau cine, mai precis, ar trebui să-l sperie. Brendan pare să fi fost speriat de Gardaí, iar Sheila s-ar putea să fie şi ea precaută în privinţa lor, ori

în numele lui, ori din reflex. Dar Cal nu prea poate găsi un motiv pentru care Caroline, Mart sau el ar trebui să se teamă de ofițerul Dennis. Doar dacă nu cumva întregul sat e băgat până-n gât într-o operațiune ilegală de amploare, care ar putea să fie zădărnicită dacă el pune prea multe întrebări. Ceea ce pare puțin probabil.

Alternativa evidentă este amenințarea băieților cu droguri din Dublin. Cal presupune că, la fel ca bandele care se ocupă de asta oriunde altundeva, nu s-ar gândi de două ori înainte să scape de oricine le-ar pricinui neplăceri. Dacă, într-un fel sau altul, Brendan a devenit incomod şi ei l-au făcut să dispară, n-ar fi încântați că un yankeu curios pune întrebări. Dar de unde să ştie ei?

Cal simte că trebuie să discute cu Donie McGrath. Acum are un motiv serios. Mart ştie că se simțea protector după cearta de la cârciumă. Ar fi natural să se ducă să-l zgâlțâie pe Donie nițel, apropo de oile alea. N-ar încălca avertismentul de seara trecută, nu şi dacă Mart crede că oile au legătură cu Brendan. Cal e interesat să vadă ce se întâmplă după ce vorbeşte cu Donie.

Stă o vreme cu carnețelul, privind harta şi gândindu-se unde crede satul că s-a dus Brendan, fie că e corect sau nu, şi de ce.

Pe geam, norii încă nu eliberează ploaia, dar verdele câmpurilor păleşte, pe măsură ce lumina începe să scadă. Seara are un miros aparte aici, intens şi răcoros, cu iz de plante şi flori care nu se simte pe timp de zi. Cal se ridică să aprindă lumina şi îşi organizează cumpărăturile.

Plănuia să-i trimită oaia pufoasă Alyssei, dar acum nu mai crede că e o idee atât de bună. S-ar putea să creadă c-o tratează ca pe un copil şi să se supere. Desface oaia din ambalaj şi o pune pe polița din living. Jucăria cade într-o parte şi-i aruncă o privire plină de reproş.

13

Primul lucru pe care-l face Cal a doua zi de dimineață este să-i trimită Lenei un mesaj. „Salut. Cal Hooper aici. Mă întreb dacă pot să vin să văd cățelușul, dacă e bine azi. Mersi?

Norii s-au rupt în timpul nopții. Chiar şi în somn, Cal a auzit ploaia bătând neîncetat darabana pe acoperişul lui. Şi-a croit drum prin visele lui, care i se păreau importante atunci, deşi nu-şi aminteşte de ce. Ia micul-dejun în timp ce priveşte cum ploaia loveşte în geam, atât de deasă încât câmpurile abia dacă se mai văd.

Când Lena îi răspunde la mesaj, spăla vasele. „Sunt acasă toată dimineața, până la 11:30. Cățelul e dublu față de cum era”.

Ținând cont de vreme, Cal ia maşina. Parbrizul se acoperă prea repede de stropi mari pentru ca ştergătoarele să poată face față, iar maşina împroaşcă în toate direcțiile cu apă când mai intră în vreo băltoacă. Mirosul câmpurilor pătrunde prin geamul crăpat, proaspăt, a iarbă udă şi a bălegar de vacă. Munții nu se văd. Dincolo de câmpuri e doar o pânză cenuşie de ceață. Animalele din cirezi şi turme stau nemişcate, unele băgate în altele, cu capetele plecate.

— Ai găsit locul, zice Lena, deschizând uşa. Bine jucat.

— Încep să învăț, spune Cal.

Se opreşte s-o mângâie pe Nellie, dând din coadă bucuroasă că-l revede.

— Încet-încet.

Se aşteaptă ca Lena să-şi ia o geacă şi să iasă, dar ea îi deschide uşa mai larg. Cal îşi şterge bocancii de covor şi o urmează pe hol.

Bucătăria e mare şi călduroasă, cu lucruri uzate, dar solide şi rezistente încă: piatră cenuşie pe jos, netedă pe alocuri, dulapuri de lemn vopsite în culoarea untului cu

tentă de galben, o masă lungă, de fermă, care poate fi veche de zeci sau sute de ani. Luminile sunt aprinse. Camera e curată, dar nu ordonată: pe masă sunt răspândite cărți şi ziare, iar mormane de haine călcate aşteaptă pe două scaune să fie aşezate la locul lor. Locul spune clar că e numai o persoană în casă, care are grijă doar de ea.

Dintr-o cutie mare de carton se aud icnete şi foşnete.

— Uite-i, spune Lena.

— Deci s-au mutat înăuntru, în cele din urmă?

Mama puilor ridică privirea şi mârâie încet. Cal se întoarce şi îşi face de lucru cu Nellie, care i-a adus un pantof ros.

— Îngheţul de noaptea trecută, explică Lena, îngenunchind şi apucând-o pe cățea de fălci, ca s-o calmeze. La miezul nopții a zgâriat la uşă, cu un cățel în gură. A vrut să-i aducă pe toți la căldură. Vor trebui să iasă iar, după ce încep să se mişte peste tot, că nu curăț după ei. Dar o s-o ducă bine aici câteva zile.

Cal se apropie şi se lasă pe vine, lângă cățeluşă. Nu mai mârâie, deşi îl urmăreşte cu atenție. Cutia e căptuşită cu straturi groase de prosoape moi şi ziare. Cățeii se cațără unii peste alții, scoțând țipete de parcă ar fi nişte păsări mari. Au crescut, chiar şi în câteva zile.

— Uite-ți băiatul, spune Lena.

Cal a văzut deja forma de steag negru zdrențuit. Femeia vâră mâna în cutie, înşfacă puiul şi i-l pasează.

— Salut, micuțule, spune Cal, luând cățelul, care se zvârcoleşte şi dă furios din lăbuțe.

Îl simte mai greu şi mai în forță.

— E mai puternic.

— Aşa e. E tot cel mai mic, dar nu-l împiedică să fie puternic. Cel de colo, mare, cu negru şi arămiu îi dă pe toți la o parte, dar al tău n-are treabă şi nu-l lasă.

— Ce băiat bun, spune Cal blând cățelului.

Acum îşi ţine singur capul. Începe să i se deschidă un ochi, arătând o picătură de albastru-cenuşiu înceţoşat.

— Doreşti ceai? întreabă Lena. Pari să vrei să stai o vreme.

— Sigur, răspunde Cal. Mersi.

Femeia se ridică şi se duce lângă blat.

Cățelul a început să se zbată. Cal se aşază pe podea şi-l apropie de piept. Se relaxează la căldură şi lângă bătăile inimii, devenind moale şi greu şi aţipeşte imediat. Îi mângâie între degete o ureche. Lena umple fierbătorul şi scoate două căni dintr-un dulap. Camera miroase a pâine prăjită, haine călcate şi câine ud.

Cal se gândeşte că Noreen are tot felul de cutii de carton. Poate lua una de mărimea potrivită şi o poate căptuşi cu cămăşi vechi, ca mirosul lui să calmeze cățelul. Poate să o pună lângă salteaua lui, să-şi ţină o mână pe cățel peste noapte, până se linişteşte şi se obişnuieşte fără maică-sa. Gândul îl loveşte puternic. Chiar şi în imaginaţie felul în care se simte casa se schimbă.

— Mă aşteptam să fiu asaltată de copii care-şi doresc să-i mângâie, zice Lena, peste sâsâitul căniі electrice. Îmi amintesc când eram noi mici şi alergam la oricine avea cățeluşi sau pisicuţe. Dar au fost doar câţiva.

— Ceilalţi stau cu ochii în ecrane?

Lena clatină din cap.

— Nu prea mai există alţii. Cum vorbeam şi înainte, nu doar generaţia asta s-a îndreptat spre oraş. De când au început să poată avea slujbe bune, pleacă fetele. Băieţii rămân dacă au moştenit pământ, dar cei mai mulţi de aici nu lasă pământ fetelor. Aşa că ele pleacă.

— Nu poţi să le acuzi, spune Cal, gândindu-se la Caroline.

Cățelului încep să-i dea dinții. Împinge degetul lui Cal cu lăbuțele din față, reuşeşte să-şi vâre vârful în gură şi se străduie să-l molfăie.

— Nu le acuz. Aş fi făcut la fel dacă nu mă îndrăgosteam de Sean. Dar asta înseamnă că băieții n-au cu cine se însura. Aşa că n-avem copii care să vină să vadă cățeii şi sunt o groază de burlaci bătrâni la ferme.

— E greu pentru zonă.

Fierbătorul clocoteşte şi se închide, iar Lena toarnă ceaiul.

— Din multe puncte de vedere. Bărbații fără copii se simt nesiguri când îmbătrânesc. Lumea se schimbă şi ei n-au tineri care să le arate că totul e în regulă, aşa că se simt atacați. De parcă trebuie să fie mereu gata de luptă.

— Să ai copii poate fi la fel, spune Cal. Vrei mereu să lupți cu ce e în jur.

Lena îl priveşte, aruncând plicurile de ceai la gunoi, dar nu întreabă.

— E diferit. Dacă ai copii, cauți mereu să vezi dacă ai de luptat cu ceva, fiindcă ei se îndreaptă spre lumea aia. Nu te baricadezi înăuntru, ciulind urechea la atacurile indienilor. Nu e bine pentru un loc să aibă prea mulți holtei pe propriile pământuri, fără să aibă cu cine vorbi şi care simt că trebuie să-şi apere teritoriul, chiar dacă nu ştiu de ce. Vrei lapte?

— Nu. Simplu.

Femeia scoate laptele din frigider pentru ea. Lui Cal îi place cum se mişcă prin bucătărie, eficient, dar fără grabă. Se gândeşte cum ar fi să-ți duci viața într-un loc unde deciziile personale, cum ar fi dacă să te căsătoreşti, să ai copii ori să te muți, influențează viața tuturor. Ploaia răpăie în continuare.

— Ce se întâmplă când vor muri toți holteii? întreabă el. Cine va prelua fermele?

— Nepoții sau verii, pe unele. Cine ştie ce se va întâmpla cu altele?

Lena îi aduce o cană lui Cal şi o lasă pe jos. Se aşază şi ea, cu spatele lipit de perete şi cu genunchii la piept. Un cățel zgârie marginea cutiei, iar ea îl ia în mână.

— Îmi plac la vârsta asta, zice femeia. Pot să-i mângâi când am chef şi să-i pun la loc când m-am plictisit. Într-o săptămână sau două, nu o să mai stea liniştiți, ci doar printre picioarele mele.

— Îmi plac aşa, dar şi când sunt mai mari. Când se joacă.

— Atunci au mereu nevoie de ceva, chiar dacă e doar vorba despre atenție să nu-i calci.

Ține cana departe de cățel, care încearcă să i se cațăre pe genunchi.

— Abia aştept să crească suficient să aibă un pic de simț al conservării. De aceea mi-am luat un câine adult, şi nu un cățeluş. Acum, iată-mă.

— Ai găsit cămine pentru ceilalți?

— Două. Noreen îi va lua pe ceilalți, dacă n-o fac alții. Zice ea că nu, dar o va face.

— Sora ta e o femeie bună.

— Este. Uneori mă face să mă urc pe pereți, dar lumea n-ar ajunge departe fără unii ca ea.

Zâmbeşte.

— Uneori râd de ea, fiindcă Cliodna, cea mai mică dintre copiii ei, îi seamănă leit, dar adevărul e că mă bucur. Fără cineva care să preia Ardnakelty când o îmbătrâni Noreen, locul s-ar duce naibii.

— Cliodna e fata de zece-unsprezece ani? întreabă Cal. Cu păr roşu?

— Ea este.

— M-a ajutat o dată, când m-am dus la magazin. Mi-a zis că de fapt cumpăram detergentul de vase greşit, că-mi va usca mâinile şi vasele nu vor străluci, şi s-a urcat pe scara

aia să-mi aducă unul pe care mi-l recomanda. Apoi m-a întrebat de ce m-am mutat aici şi de ce nu sunt însurat.

Lena râde.

— Asta e. Suntem pe mâini bune.

Cal se întoarce, să ţină cățelul cu o mână şi să-şi bea ceaiul, care e tare şi bun.

— Am pus întrebări despre Brendan Reddy.

— Da, ştiu, spune Lena.

Cățelul din mâna ei, extenuat de efort, i-a căzut în poală, iar Lena îi gâdilă pernuțele de la o lăbuță.

— De ce?

— M-am întâlnit cu vechea ta prietenă, Sheila. E foarte afectată c-a plecat băiatul.

Lena îi aruncă o privire amuzată.

— Cavalerul pe cal alb.

— Mi s-a părut că e o întrebare care merită răspuns. Vecinul meu, Mart, crede că mă plictisesc şi caut ceva să-mi ocup mintea. Poate că are dreptate.

Lena suflă în ceai şi-l priveşte peste cană, cu un colț al gurii încă ridicat.

— Cum te descurci?

— Nu prea bine, răspunde Cal. Am auzit multe despre Brendan, dar nimeni nu vrea să vorbească despre unde s-o fi dus sau de ce.

— Poate că nu ştiu.

— Am vorbit cu maică-sa, cu cei mai buni prieteni ai lui şi cu iubita. Niciunul n-a avut ceva de zis. Dacă ei nu ştiu, atunci cine?

— Poate că nimeni.

— Chiar m-am întrebat. Dar apoi Mart m-a avertizat să mă potolesc, acum două seri. Crede c-o să intru în bucluc. Mi se pare că totuşi cineva ştie ceva, sau cel puțin crede că ştie.

Lena încă-l priveşte pieziş, bând ceai la distanță de cățel.

— Eşti o persoană care nu poate sta liniştită? Dacă n-ai probleme, pleci să le cauți?

— Nu, răspunde Cal. Ce căutam era pace şi linişte. Nu fac decât să primesc ce mi se oferă, la fel ca tine.

— Cățeluşii sunt bătaie de cap, nu probleme.

— Nimeni nu mi-a explicat de ce ar fi Brendan Reddy o problemă. De cine se teme Mart?

— Nu credeam că se teme de cineva, pune Lena.

— Poate că nu. Dar crede c-ar trebui să mă tem eu.

— Atunci, poate c-ar trebui.

— Sunt rebel din naştere, explică el. Cu cât încearcă să mă îndepărteze mai mulți oameni de ceva, cu atât mă agăț mai tare. Aşa am fost mereu, chiar de mic.

Cățelul din mână nu-i mai roade degetul. Când se uită în jos, vede c-a adormit, întins la pieptul lui, în palmă.

— Cred că dacă e cineva care să-mi poată răspunde cinstit despre Brendan Reddy, tu eşti aceea.

Lena se sprijină de perete, privindu-l în timp ce bea din ceai şi îşi mângâie cățelul cu mâna cealaltă.

— Nu ştiu ce-a pățit Brendan Reddy.

— Dar poți să-ți dai cu presupusul.

— Pot. Dar nu vreau.

— Nu-mi dai impresia că te sperii uşor. Nu mai mult decât Mart.

— Nu mă tem.

— Dar?

— Nu mă implic.

Zâmbeşte brusc.

— Asta-i termină pe oameni. Cineva încearcă mereu să mă convingă să intru în Asociația Femeilor Fermiere sau în Oraşe Curate. Probabil că, dac-aş fi avut copii, aş fi făcut-o: comitetul de părinți şi cluburile sportive, tot tacâmul. Dar n-am avut, aşa că nu trebuie. Noreen e suficient de implicată pentru amândouă.

— Este. Unii aşa sunt făcuți. Alții, nu.

— Spune-i asta lui Noreen. Aşa e de când s-a născut şi înnebuneşte că nu sunt şi eu la fel. De aceea ea şi restul încearcă mereu să-mi găsească pe cineva. Cred că, dacă-mi găsesc un tip în regulă, implicat în problemele comunității, o să mă implic şi eu.

Lena rânjeşte relaxată.

— Tu ce soi eşti?

— Îmi place să nu mă implic. Mi se potriveşte.

Lena ridică o sprânceană, dar spune:

— Tu poți. N-o să te bată nimeni la cap. Oamenii din zonă respectă un bărbat discret. Femeile îi scot din sărite.

— Nu-ți cer să te implici. Doar să-ți dai cu părerea.

— Şi eu n-am de gând s-o fac. Poți să-ți faci singur opinii.

Se uită la ceasul de pe perete.

— Trebuie să plec la muncă. Spune-mi dacă vrei cățelul sau a fost doar o scuză să mă întrebi despre Brendan.

— Puțin din ambele.

Lena îşi aşază cățeluşul înapoi în coş şi întinde mâinile după al lui Cal.

— Deci îl iei.

Cal îi pune cățeluşul în mâini, încercând să nu-l trezească, şi îl mai mângâie o dată pe pata albă ca un fulger de pe nas. Cățelul, încă adormit, ridică năsucul şi-i linge degetul.

— Mai lasă-mă o săptămână sau două. Să fiu sigur.

Ea îl priveşte fără să zâmbească.

— Corect, spune apoi.

Se întoarce şi aşază cu grijă cățelul printre ceilalți.

Trey îşi face apariția după-amiază târziu. Ploaia s-a potolit, în sfârşit. Cal stă pe prag, cu o sticlă de bere în mână, şi se uită la ciori. Se pare că şi ziua lor e pe final. Două se războiesc pe o crenguță, alte două se ciugulesc reciproc, pe rând, certându-se. O alta este sub gard şi îngroapă ceva, iar din când în când aruncă priviri în spate.

Zgomotul de paşi în iarba udă îl face pe Cal să se întoarcă. Trey apare din fața casei şi lasă un pachet de brioşe cu glazură albă pe treaptă.

— Trebuie să încetezi, spune Cal, sau Noreen o să cheme poliția.

— Nu sunt de la Noreen, zice Trey.

Pare din nou încordat şi vulnerabil. Lui Cal, care-l priveşte cu ochii mijiți, i se pare şi ceva mai înalt, de parc-ar începe un salt de creştere.

— Am bătut.

— Nu te-am auzit, zice. Eram cu gândurile departe.

— Am venit şi mai devreme. Şi ieri. Nu erai.

— Nu.

— Ce-ai făcut? Ai aflat ceva?

Cal îşi termină berea şi se ridică.

— Mai întâi, o să-mi iau puşca şi o să mai încercăm cu iepurii ăia, zice Cal în timp ce se ridică şi se scutură pe fund.

Trey îl urmează înăuntru.

— Vreau să ştiu.

— Îți spun. Dar, dacă vrem să încercăm cu iepurii, trebuie să ne ocupăm pozițiile înainte să iasă la cină.

După o clipă de ezitare, Trey acceptă. Cal îşi ia puşca din seif şi-şi umple buzunarele cu alte lucruri de care ar putea avea nevoie – gloanțe, cuțitul de vânătoare, o sticlă cu apă, o pungă de plastic. Se îndreaptă spre locul care dă spre liziera pădurii. Cerul este o întindere nemişcată de nori cenuşii, cu fâşii de galben palid la periferia vestică. Iarba e grea de ploaie şi pământul e moale.

— O să ne udăm şi o să ne umplem de noroi.

Trey ridică din umeri.

— OK, spune Cal, aşezându-se într-un genunchi, pe iarbă. Mai ții minte tot ce ți-am arătat?

Trey îl priveşte de parcă ar fi vreun tâmpit şi întinde mâinile după armă.

— Bine. Să vedem.

Trey verifică arma, îi trage siguranța, o încarcă lent, dar atent şi metodic. Nu face greşeli. Ridică privirea spre Cal.

— Bravo, spune Cal.

Trey îl priveşte mai departe, fără să clipească.

— Iepurii n-au ieşit încă.

— Bine, spune Cal.

Se aşază în iarba udă, ia puşca de la Trey şi o pune pe genunchi. Nu voia să-i spună lui Trey că Brendan avea un

plan până ce nu afla care, dar se pare că nimeni nu vrea să-i spună, aşa că trebuie să facă singuri săpături.

— Am vorbit cu oamenii. Ce înțeleg este că Brendan era frustrat de sărăcia în care trăia, aşa c-a făcut un plan ca să rezolve situația. Se potriveşte cu ce mi-ai zis despre faptul că ți-a promis o bicicletă de ziua ta. Când e ziua ta?

— Pe 3 mai.

Puştiul îl fixează pe Cal din priviri, de parcă e un preot care urmează să-i transmită Cuvântul Domnului. Asta-l agită pe Cal şi îl face să-şi tempereze vocea.

— Deci se gândea că banii vor veni curând. Ai idee ce plan avea?

— Uneori dădea meditații. Să fie oare şi mai multe meditații? Se apropiau examenele.

— Mă îndoiesc. A pomenit ceva că merge în Ibiza şi le arată oamenilor de ce este el în stare. Nişte meditații în plus nu i-ar fi adus banii de care avea nevoie pentru asta. Se gândea la ceva mai bănos.

Trey ridică din umeri, uimit.

— Nicio idee?

Copilul clatină din cap.

— Ce am mai auzit, spune Cal, este că fratele tău era agitat din cauza poliției cu o săptămână înainte să dispară.

— Bren nu e tip dubios, spune imediat Trey, cu înverşunare, aruncându-i o privire urâtă. Doar fiindcă-i un Reddy, toată lumea crede...

— Nu zic c-ar fi, puştiule. Zic doar ce-am auzit de la oamenii cărora le pasă de el. Te poți gândi la vreun motiv pentru care se teme de poliție?

— Poate c-avea haş la el. Sau altceva.

— Era mai speriat de-atât. Nu era vorba de o chestie măruntă. Ți-am zis că fratele tău visa mai sus. Dacă marele lui plan era legal, de ce nu-mi spune nimeni nimic?

— Poate c-a vrut să ia oamenii prin surprindere, zice Trey după o clipă. Un fel de „na, ați crezut că sunt un ratat, la naiba cu voi”.

— Ai crezut vreodată că e vreun ratat?

— Nu.

— Atunci de ce ar fi vrut să te surprindă pe tine?

— Poate aşa a simțit.

— Să te întreb ceva. Când Brendan plănuia ce voia să facă la facultate, ți-a zis?

— Da.

— Când se gândea să dea meditații?

— Da.

— Ți-a zis despre planul de a-i lua lui Caroline bilete la un concert de Crăciun?

— Da. La Hozier. S-au despărțit, aşa că i-a vândut biletele lui Eugene.

— Deci Brendan ți-a zis despre planurile lui când n-avea niciun motiv să nu-ți zică.

— Da.

— Adică, oricare ar fi fost ideea lui de data asta, exista un motiv pentru care nu trebuia să ştii.

Trey tace. Cal tace şi el, lăsându-l să sucească informația pe toate părțile şi să şi-o fixeze în minte. La liziera pădurii, crengile se lasă până jos, îngreunate de ploaie. Deasupra lor, rândunelele se rotesc, ciripind asurzitor

După câteva minute, Trey spune brusc şi furios:

— Nu l-aş fi turnat.

— Ştiu. Pariez că ştia şi el asta.

— Atunci, de ce nu...

— Voia să fii în siguranță, spune Cal, cu blândețe. Orice avea în minte, ştia că poate cauza probleme. Probleme urâte.

Trey tace iar. Trage de o ață care-i atârnă din materialul blugilor.

— Cred că putem presupune că Brendan a plecat de acasă în ziua aceea, purtându-se de parcă avea ceva important de făcut, ca să-şi îndeplinească planul. Nu zic că-i sigur, însă o să iau asta în calcul deocamdată. Ori pleca din oraş fiindcă se speriase, ori voia să facă ceva care ar fi făcut planul să avanseze.

Puştiul încă-şi face de lucru cu blugii, dar îl priveşte pe Cal şi-l ascultă.

— Ţi-a promis bicicleta în aceeaşi după-masă, iar cu nişte zile înainte a împrumutat bani de la Fergal, promiţându-i că îi va înapoia. Aşa că nu voia să plece definitiv. Poate că plănuia să stea la cutie câteva zile, până ce dispărea ameninţarea, dar în cazul ăsta m-aş fi aşteptat să-şi ia încărcătorul, deodorantul şi nişte haine. A luat doar bani cu el, aşa că mi se pare mai probabil că voia să cumpere ceva sau să i-i dea cuiva.

Trey spune încet:

— Şi l-au răpit.

— Poate, spune Cal. N-am ajuns prea departe încât să tragem concluzia asta. Poate c-a ieşit prost ceva şi el a trebuit să plece. Unde s-ar fi întâlnit cu cineva? Avea un loc unde-i plăcea să meargă?

— O crâşmă?

— Nu. Un loc intim. Ai zis că se ducea în munţi când avea nevoie de intimitate. Undeva anume?

— Da. Într-o zi a zis că se duce la plimbare şi l-am urmărit, fiindcă mă plictiseam. Dar, când l-am găsit, şedea acolo şi atât. M-a certat şi mi-a zis s-o tai dracului, că voia să fie singur. Ceva de genul ăsta?

— Da. Unde era?

Trey arată cu bărbia spre munţi.

— Coliba veche. Gen, goală.

— Acum câtă vreme?

— Câțiva ani. Dar s-a dus iar acolo apoi. Că l-am urmărit de câteva ori, când iar mă plictiseam.

Pentru o clipă, Cal şi-l imaginează urcând dealurile bătute de vânt, ținându-se după unica persoană din viața lui care merita urmărită.

— Ai fost acolo de când a plecat?

— Am căutat peste tot.

— Vreo urmă?

— Nimic. Gunoaie şi atât.

Ochii puştiului alunecă. Amintirea e dureroasă. S-a dus acolo sperând că-şi va găsi fratele sau un semn de la el, un mesaj, cu teama că va găsi ceva neplăcut.

— De ce nu mi-ai zis de locul ăla?

Trey îl priveşte din nou ca pe un tâmpit.

— De ce să-ți zic? Nu acolo s-a dus.

— Aşa, spune Cal. Vreau să arunc o privire. Îmi spui cum ajung?

— Treci de casa noastră şi mai urci vreo doi kilometri. Apoi ieşi de pe drum şi urci un pic pe munte, printre copaci.

— Aha! Trimiți o patrulă să mă caute, dacă nu mă întorc în câteva zile?

— Ştiu drumul. Pot să te duc eu acolo.

Copilul s-a ridicat într-un genunchi, aproape în poziție de sprint, de parcă un cuvânt de la Cal l-ar putea face să țâşnească.

— Aş prefera ca noi doi să nu fim văzuți împreună, spune Cal. Şi mai ales nu acolo.

Chipul lui Trey se luminează.

— Mă duc eu, atunci. Îmi împrumuți telefonul tău. Fac poze, ți le aduc.

— Nu, spune Cal, mai aspru decât voia. Stai departe de coliba aia, ai auzit?

— De ce?

— Aşa. M-ai auzit?

— N-o să mă las răpit. Nu sunt prost.

— Foarte bine. Să stai departe de ea, oricum.

— Dar vreau să *fac* ceva.

— Asta m-ai convins pe mine. Să fac lucruri. Deci lasă-mă să le fac.

Copilul deschide gura să-l contrazică.

— Dacă vrei să faci ceva util, fă-ne rost de cină.

Îi pune puşca în mâini şi arată spre liziera pădurii. Au ieşit iepurii la masă.

După o secundă de nehotărâre, Trey renunță. Se aşază uşurel în poziție, îşi pune puşca pe umăr şi mijeşte ochii prin cătare.

— Nu te grăbi, îi spune Cal. Nu plecăm nicăieri.

Privesc şi aşteaptă. Iepurii sunt curajoşi. Câțiva pe jumătate adulți se fugăresc prin iarbă, sărind în razele lungi de lumină aurie care se scurg de sub nori. P.J. le cântă oilor, veghindu-le: nişte balade vechi, de jale, greu de înțeles, plutesc peste câmpuri.

— Ăla mare, de acolo, spune încet Cal.

Un iepure e întors spre ei, în timp ce ronțăie un pâlc de buruieni cu floricele albe. Trey mută uşor puşca, aliniindu-şi cătările. Cal aude şoapta lungă a respirației sale şi pocnetul armei.

Iepurii se răsucesc şi se ascund şi se porneşte un vaiet prelung. Sună ca un copil torturat.

Trey se întoarce spre Cal, cu gura deschisă, dar nu scoate niciun sunet.

— L-ai nimerit, spune Cal, ridicându-se şi luându-i puşca. Trebuie să-l ucidem.

Pe drum îşi scoate cuțitul de vânătoare din buzunar. Trey aproape că fuge în urma lui ca să țină pasul. Are ochii cuprinşi de o panică sălbatică, cauzată de ce a pus în mişcare.

— Putem să-l facem bine, zice el.

— Nu putem, puştiule, spune Cal încet. Trebuie să-i curmăm suferința. O fac eu.

— Nu, spune Trey, alb ca varul. Eu l-am împuşcat.

Una dintre labele din față ale iepurelui a fost retezată şi sângele țâşneşte cu putere din ea. Zace pe o parte, tremurând, cu spatele arcuit. Are gura deschisă, dezvăluind dinții puternici şi o spumă însângerată. Țipetele lui umplu aerul.

— Eşti sigur?

— Da, spune Trey, şi întinde mâna după cuțit.

— În spatele gâtului, spune Cal. Aici. Trebuie să-i desprinzi capul de spinare.

Trey poziționează cuțitul. Îşi strânge buzele de parcă ar încerca să nu vomite. Inspiră şi expiră ca atunci când se pregăteşte să tragă. Asta-i calmează mâna care-i tremură. Apasă cuțitul cu toată greutatea şi țipetele încetează. Capul iepurelui atârnă.

— OK, spune Cal.

Caută punga de plastic în buzunar, ca să ia iepurele de sub ochii puştiului.

— S-a terminat. Te-ai descurcat bine.

Ia iepurele de urechi şi-l pune în pungă.

Trey şterge cuțitul în iarbă şi i-l dă înapoi lui Cal. Încă respiră greu, dar panica i s-a stins din priviri şi începe să-şi recapete culoarea în obraji. E o suferință pe care n-a putut-o îndura.

— Întinde mâinile, spune Cal, după ce găseşte sticla cu apă.

Trey îşi priveşte palmele. Pline de linii subțiri de sânge.

— Vino aici.

Toarnă apă peste mâinile lui Trey pentru ca puştiul să scape de tot sângele ăla.

— Atât, ajunge. Poți să te speli ca lumea după ce terminăm partea murdară.

Trey îşi şterge mâinile de blugi. Se întoarce spre Cal, încă uluit, de parcă ar avea nevoie să i se spună ce să facă mai departe.

— Uite, spune Cal, întinzând punga de plastic. E al tău.

Trey priveşte punga şi înțelege.

— Ha, reacționează el cu un sunet între o expirație şi un hohot triumfător. Am reuşit!

— Aşa este, spune Cal, şi rânjeşte spre el.

Simte nevoia să-l bată pe umăr.

— Haide, spune în schimb şi o iau către casă.

Peretele e luminat într-un auriu palid de soarele care apune, aşa că se profilează pe cerul cenuşiu.

— Să-l ducem acasă.

Eviscerează iepurele pe blatul din bucătărie. Cal îi arată lui Trey cum să taie picioarele, cum să facă o despicătură pe spate şi să-şi vâre degetele sub piele ca să jupoaie animalul,

răsucindu-i şi capul în acelaşi timp, apoi cum să-i desfacă burta şi să scoată organele. E încântat că încă se pricepe, după atâția ani. Mintea lui nu prea-şi mai aminteşte ce să facă, dar mâinile lui încă ştiu.

Trey priveşte atent şi urmează instrucțiunile lui Cal, cu aceeaşi organizare metodică de care a dat dovadă când a lucrat biroul şi a învățat să tragă cu puşca, când bărbatul îi arată cum să ciupească fără probleme vezica urinară şi să verifice ficatul de puncte de boală. Jupoaie animalul împreună, scot tendoanele şi elimină piciorul distrus, apoi taie cele trei picioare rămase, burta şi vintrele.

— Asta-i carnea de mâncat, spune Cal. Data viitoare, mă ocup şi de restul, dar azi vom pune o parte înapoi de unde a venit.

Asta au făcut el şi bunicul cu prima lui veveriță, demult: au dat părțile de care nu aveau nevoie înapoi naturii. Pare a fi lucrul potrivit de făcut pentru primul animal ucis.

Duc ofranda în fundul grădinii şi o lasă pe o buturugă pentru ciori sau vulpi sau cine-ajunge primul. Cal fluieră după ciori, dar ele se aşază în copac şi îl ignoră, deşi unele îi aruncă nişte croncăneli.

— Noi le-am oferit, zice. Ți-e foame? Sau ți s-a dus pofta?

— Mor de foame, spune Trey prompt.

— Bine.

Cal priveşte cerul. Fâşia de galben palid a devenit verde limpede.

— Voiam să fac tocană, dar durează. O să-l frigem.

Vrea ca Trey să ajungă cât mai devreme acasă.

— Îți place usturoiul?

— Bănuiesc că da.

Cal îşi dă seama, privind fața lipsită de expresie a puştiului, că poate nu ştie.

— Să aflăm. Găteşti?

— Uneori, gen.

— Bine. Azi găteşti.

Se spală, apoi Cal îl lasă să cânte pe Wayion Jennings, să aibă mai mult spor. Trey rânjeşte.

— Ce?

— Muzică de moşi.

— Bine, DJ Cool. Ce asculți tu?

— Nimic din ce ai putea ştii tu.

— Deşteptovici, reacționează Cal, adunând ingredientele din dulăpiorul cu balamaua stricată. Operă, cu siguranță.

Trey pufneşte.

— One Direction.

Asta-i atrage o privire furioasă, care-l face să rânjească.

— Atunci, mulțumesc Cerului. Nu te mai plânge şi ascultă. Poate că te învăț să apreciezi muzica adevărată.

Trey îşi dă ochii peste cap, iar Cal dă mai tare muzica.

Îi arată lui Trey cum să scuture bucățile de carne într-o pungă de plastic umplută cu făină, sare şi piper, apoi cum se prăjesc în ulei, cu fâşii de ardei, ceapă şi usturoi cumpărat din oraş.

— Dacă aveam roşii şi ciuperci, le puteam pune şi pe alea, dar roşiile lui Noreen nu mi s-au părut grozave, săptămâna asta. Merge şi aşa. Le mâncăm cu orez.

Pune la microunde un pachet de orez, în timp ce Trey, concentrat, întoarce carnea care se prăjeşte în tigaie. În bucătărie se face din ce în ce mai cald, condensul se prelinge pe geam şi începe să miroasă bine a mâncare. Cal se gândeşte la amurgul care se îngroaşă afară şi la teama din ochii Sheilei şi ai lui Caroline, dar şi le scoate din minte.

Cal aşteaptă ca Trey să pomenească iar de Brendan sau de colibă, dar băiatul nu o face. Pentru o vreme, Cal e supărat. E mai degrabă înclinat s-o ia drept semn că puştiul îşi face singur planuri. Apoi se uită să vadă cum pregăteşte mâncarea. Copilul plimbă bucățile prin tigaie, dând din cap pe melodia „I Ain't Living Long Like This", cu buzele strânse

într-un fel de fluierat stângaci şi îmbujorat de la flacăra aragazului. Pare cu câțiva ani mai mic decât e şi complet în largul lui. Cal îşi dă seama că, pentru prima dată, puştiul nu se gândeşte la Brendan. S-a recompensat pentru iepure şi şi-a permis să uite pentru o vreme.

Trey se uită cam pieziş în farfurie, când se aşază amândoi la masă, dar, după ce ia o gură, dubiile lui dispar. Înfulecă de parcă n-a mai mâncat de câteva săptămâni. Aproape că s-ar băga cu fața în farfurie.

— Se pare că-ți place usturoiul, face Cal, zâmbind larg.

Puştiul încuviințează, înghițind o îmbucătură generoasă.

— Cina asta e făcută de tine, spune Cal. Fără fermier, fără măcelar, fără fabrică, fără Noreen. Doar de tine. Cum te simți?

Trey zâmbeşte diferit, un zâmbet aparte, pe care Cal a ajuns să-l recunoască: înseamnă că e foarte bucuros.

— Nu-i rău.

— Dacă era după mine, aşa aş face cu fiecare bucată de carne pe care o consum. E mai greu şi mai murdar decât să cumperi hamburger, dar pare mai potrivit aşa. Să mănânci o creatură n-ar trebui să fie uşor.

Trey încuviințează. Mănâncă amândoi fără să vorbească, o vreme. Afară, amurgul se instalează complet, iar norul a început să se destrame, lăsând să se vadă petice de cer într-un albastru-indigo luminos, mărginit de linia întunecată, dantelată, a lizierei pădurii. O vulpe scoate undeva departe zgomote ascuțite.

— Ai putea trăi în munți, spune Trey.

S-a gândit la asta.

— Dacă te-ai pricepe suficient. N-ar trebui să mai cobori.

— Nu poți împuşca blugi, spune Cal. Sau tenişi. Doar dacă nu vrei să-ți faci haine din piei de animale, mai trebuie să şi cobori.

— O dată pe an, să faci stocul.

— Probabil. Dar ai fi singur. Mie îmi place să vorbesc cu oamenii, din când în când.

În timp ce curăță farfuria, puştiul îi aruncă o privire care spune că au păreri complet diferite.

— Nu, spune el.

Cal se ridică să-i mai pună o porție.

— Vrei să aduci un prieten cu noi data viitoare când vânăm?

Ultimul lucru pe care şi-l doreşte sunt şi alți puşti care să colcăie în jurul casei, dar i se pare că-i în siguranță şi doar vrea să-şi confirme o bănuială. Trey se uită la el de parcă tocmai a sugerat să invite un bizon la cină şi clatină din cap.

— Tu decizi, spune Cal. Dar ai prieteni, nu?

— Ha?

— Prieteni. Amici. Tovarăşi. Oameni cu care-ți petreci timpul.

— Am avut. Cândva o să ne reîmprietenim.

Cal pune farfuria în fața lui Trey şi revine la propria porție.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai au voie să stea cu mine. Nu le pasă, ar sta oricum cu mine. Doar că...

Ridică din umeri şi taie o bucată de iepure.

— Nu acum.

Corpul pare să-i fie din nou tensionat.

— De ce nu mai au voie cu tine?

— Am făcut lucruri împreună, gen am furat câteva sticle de cidru şi ne-am îmbătat, explică Trey, cu gura plină. Chestii din astea. Eram patru, cidrul n-a fost ideea mea, dar părinții lor au crezut că a fost, fiindcă eu sunt rău.

— Mie nu mi se pare că eşti un puşti rău, spune Cal, chiar dacă Trey nu pare supărat de asta. Cine a zis că ai fi?

— Toți.

— Care toți?

— Noreen. Profii.

— Ce ai făcut atât de rău?

Trey se strâmbă. Are multe exemple.

— Zi ceva.

— M-a certat azi profa fiindcă nu-s atent. I-am zis că mă doare-n cur.

— Nu e ceva *rău.* E nepoliticos şi n-ar fi trebuit s-o spui. Dar nu e o chestiune de morală.

Copilul îl priveşte din nou ca pe un tâmpit.

— Nu înseamnă că-s nepoliticos. Să mesteci cu gura închisă înseamnă să fii politicos.

— Aia e etichetă.

— Care-i diferența?

— Eticheta sunt lucrurile pe care trebuie să le faci, fiindcă aşa le face lumea. Cum ar fi să ții furculița în mâna stângă sau să zici „Noroc” dacă strănută cineva. Să fii politicos înseamnă să tratezi oamenii cu respect.

— Eu nu sunt politicos mereu.

— Poftim, spune Cal. Poate că la asta trebuie să lucrezi. Ai putea şi să ții gura închisă când mănânci.

Trey îl ignoră.

— Atunci care-i faza cu morala?

Cal se simte incomod în discuția asta. Îi aminteşte de lucruri neplăcute. În ultimii ani, a înțeles că limitele dintre morală, etichetă şi maniere nu sunt la fel pentru toți, chiar dacă lui i se păreau mereu limpezi precum cristalul. Aude că se discută despre imoralitatea tinerilor, dar lui i se pare că Alyssa, Ben şi prietenii lor petrec mult timp concentrându-se la ce e bine şi ce e rău. Din câte vede Cal, iau poziții foarte ferme în privința cuvintelor care ar trebui sau nu să fie folosite în funcție de problemele pe care le au unii oamenii, rasă sau preferințe sexuale. Cal este de acord că e bine să te adresezi oamenilor aşa cum îşi doresc ei, dar

consideră că ține de buna-creştere, nu de morală. Asta l-a înfuriat pe Ben într-atât de mult, încât a plecat în trombă din casa lui Cal şi a Donnei, când se servea desertul de Ziua Recunoştinței, în timp ce Alyssa fugea după el, în lacrimi. După o oră şi-a revenit şi s-a întors.

În opinia lui Cal, morala implică mai mult decât terminologie. Ben aproape că şi-a pierdut mințile referitor la importanța folosirii termenilor adecvați pentru persoanele în scaun rulant şi cu siguranță s-a simțit mândru că a reacționat aşa, dar nu a menționat niciodată c-ar fi făcut un lucru bun pentru o astfel de persoană, iar Cal ar fi putut paria un an de pensie că nenorocitul ar fi pomenit ceva dacă chiar o făcuse. În plus, termenii corecți se schimbă la fiecare câțiva ani, aşa că o persoană care gândeşte ca Ben trebuie să asculte mereu de alții, care-i spun ce este moral şi ce este imoral. Lui Cal i se pare că nu aşa dobândeşte cineva simțul binelui şi al răului.

A încercat să dea vina pe faptul că ajunsese la vârsta mijlocie şi că era morocănos în privința tinerilor de azi, dar apoi politica secției se schimbase în aceeaşi direcție. Organizaseră o sesiune de pregătire obligatorie pentru sensibilizare, care fusese OK pentru Cal, fiindcă unii dintre colegi tratau foarte rău martorii din cartierele rău famate şi victimele violurilor, doar că sesiunea s-a dovedit a fi despre ce cuvinte să folosească şi ce cuvinte să nu folosească. Dincolo de toate cuvintele, nu venise vorba despre ce făceau şi despre cum puteau face lucrurile mai bine. Toată lumea se referea mereu numai la vorbe, iar cea mai morală persoană era cea care le certa pe celelalte că au folosit nişte cuvinte nepotrivite.

Se teme să-i răspundă lui Trey, ca să nu-l învețe greşit şi să-l vâre în vreo încurcătură, dar nimeni altcineva n-o va face.

— Morala este ceva ce nu se schimbă, explică el într-un târziu. Ce faci tu, indiferent ce fac alții. Dacă se poartă cineva aiurea cu tine, s-ar putea să nu fii politicos cu respectiva persoană. S-ar putea să-i spui să se ducă dracului sau să-i dai una. Dar, dacă vezi persoana aia prinsă într-o maşină care arde, tot vei deschide portiera şi o vei trage afară, indiferent cât de ticăloasă e. Asta înseamnă moralitate.

Trey se gândeşte.

— Şi dacă e un psihopat ucigaş?

— Atunci poate că nu l-aş ajuta dacă ar cădea şi şi-ar rupe piciorul. Dar nu l-aş lăsa în maşina care arde.

Trey se mai gândeşte puțin.

— L-aş lăsa, zice. Depinde.

— Eu am un cod, spune Cal.

— Nu-l încalci niciodată?

— Dacă nu ai un cod, nu ai nimic care să te rețină. Poți pluti departe, în orice direcție bate vântul.

— Care e codul tău?

— Puştiule, nu vrei să mă asculți vorbind despre chestiile astea, spune Cal, simțindu-se brusc obosit.

— Cum aşa?

— Nu vrei să asculți pe nimeni vorbind despre asta. Trebuie să îți faci propriul cod.

— Dar cum e al tău?

— Încerc să mă port corect cu oamenii. Atât.

Trey tace, dar Cal simte că îşi formulează mai multe întrebări în minte.

— Mănâncă, spune bărbatul.

Trey ridică din umeri şi ascultă. Când termină a doua porție, pune jos furculița şi cuțitul, se lasă pe spate, cu mâinile pe burtă, şi scoate un oftat satisfăcut.

— Sunt plin, zice.

Cal nu vrea să-l facă să se gândească iar la Brendan, dar, dacă nu vine cu un plan, Trey va născoci el însuşi unul. După ce strânge masa, găseşte un pix şi o pagină nouă în carneţel şi le aşază în faţa băiatului.

— Desenează-mi o hartă. Cum ajung la cabana unde stătea Brendan?

Copilul încearcă sincer, dar Cal îşi dă seama, într-un minut, că e lipsit de speranţă. Toate reperele sunt nişte nimicuri precum „TUFĂ MARE DE GROZAMĂ” şi „ZID CARE COTEŞTE SPRE STÂNGA”.

— Las-o baltă, zice, în cele din urmă. Va trebui să mă duci acolo.

— Acum?

Puştiul se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Nu acum. Mergem mâine. Până aici – spune Cal, arătând spre o cotitură a drumului de munte – pot să urmăresc direcţia. Ne vedem acolo la 15:30.

— Mai devreme. Dimineaţa.

— Nu. Te duci la şcoală. Asta înseamnă că acum trebuie să mergi acasă şi să-ţi faci temele.

Se ridică şi închide carneţelul, ignorând privirea care spune că puştiul n-are de gând să facă nimic din ce-i spune.

— Ia o brioşă cu tine, ca desert.

În drum spre uşă, Trey se întoarce pe neaşteptate şi rânjeşte larg spre Cal, peste umăr, cu tot cu jumătate din brioşă deja îndesată în gură. Cal rânjeşte şi el. Vrea să-i spună puştiului să aibă grijă, dar ştie că nu va ajuta la nimic.

14

Se întâmplă ceva în timpul nopţii. O tulburare, un blocaj familiar ajunge la Cal prin somn. Se trezeşte şi aude,

departe, peste câmpuri, un urlet sălbatic, de durere, de furie, sau poate amândouă.

Se duce la geam, îl deschide puțin şi priveşte afară. Norul s-a mai risipit, dar luna e subțire şi el nu prea vede mare lucru, decât întunericul care-şi schimbă ici-colo densitatea. Noaptea e rece şi lipsită de vânt. Urletul a încetat, dar încă se simte mişcare, departe, în ritm spasmodic, deranjându-l.

Aşteaptă. După unu sau două minute, zgomotele cresc, devin mai clare, iar Cal vede o siluetă în iarba de pe terenul din spatele casei. Se îndreaptă spre drum, în viteză, dar cu un mers ciudat, dezechilibrat, de parc-ar fi rănită. Ar putea fi un animal mare sau o ființă umană adusă de spate.

Când nu o mai vede, Cal îşi trage blugii pe el, îşi încarcă puşca şi iese pe uşa din spate. Aprinde luminile pe drum. Mart are puşcă, probabil şi P.J., iar forma aceea poate avea sau poate fi orice. Cal nu vrea să ia pe nimeni prin surprindere.

Luminează cu lanterna peste câmp, dar nu e suficient de puternică încât să spargă bezna. Forma cocârjată nu se vede nicăieri.

— Sunt înarmat! strigă el.

Vocea i se întinde pe distanță mare.

— Ieşi cu mâinile unde le pot vedea.

Urmează o tăcere acută. Apoi o voce veselă strigă înapoi, de undeva de pe pământul lui P.J.:

— Nu trage! Mă predau!

O rază de lumină subțire clipeşte şi saltă peste câmpuri, apropiindu-se. Cal rămâne pe loc, cu puşca lăsată în jos, până ce o siluetă iese în lumina palidă a ferestrelor şi ridică brațul, în chip de salut. E Mart.

Cal se duce spre el pe terenul din spate, în timp ce-l atenționează cu lumina de mai multe ori.

— Doamne feri, băiatule, lasă puşca, zice Mart, arătând din cap spre ea.

Are un aer vesel imprimat pe chip şi ochii îi sclipesc de parc-ar fi beat, deşi Cal îşi dă seama că e treaz ca ziua. Ține lanterna într-o mână şi un băț de hurling în cealaltă.

— Ştii cum ai făcut? Ca unul din serialul ăla, *Cops.* Ai fi un polițai pe cinste, să ştii. Vrei să mă arunc la pământ?

— Ce se petrece? spune Cal.

Trage siguranța, dar ține degetul pregătit. Orice era creatura aia, s-a dus undeva.

— Am avut dreptate că va veni după oile lui P.J., asta se petrece. Şi tu te-ai îndoit de mine. Data viitoare o să ştii, nu?

— Ce era?

— Ah, spune cu tristețe Mart, asta-i problema. N-am reuşit să văd bine. Am fost ocupat, cum s-ar spune.

— Ai nimerit-o? întreabă Cal, gândindu-se la fuga dezechilibrată a creaturii.

— I-am dat câteva şuturi, ce-i drept, spune Mart bucuros, lovindu-şi piciorul cu bățul. Şedeam în pădurricea ta şi credeam că iar n-am avut noroc. Să fiu sincer, aproape că ațipisem. Atunci am auzit agitație între oile lui P.J.. Nu vedeam niciun căcat pe întunericul ăsta, dar m-am strecurat acolo, încetişor, şi o oaie era doborâtă, iar ceva se afla peste ea. Nici măcar nu m-a auzit venind. Am lovit-o zdravăn şi a scos un urlet ca un spirit al morții. Ai auzit?

— Asta m-a trezit, spune Cal.

— Voiam s-o dobor, dar nu cred c-am nimerit bine. Am luat-o însă prin surprindere. Am reuşit s-o mai lovesc o dată, înainte să se dezmeticească.

Ridică bățul, estimându-i cu satisfacție greutatea în palmă.

— M-am temut că mi-am pierdut îndemânarea cu bățul, după toți anii ăştia, dar e ca mersul pe bicicletă şi nu te părăseşte niciodată. Dacă aş fi putut s-o văd, aş spune că-i retezam capul. Ți-l trimiteam plocon la uşă.

— Ți-a făcut ceva?

— Nici n-a încercat, spune Mart, disprețuitor. E bună doar să nenorocească oi, căci în clipa-n care a dat de ceva care i se opune s-a întors şi-a fugit. M-am dus după ea, dar trebuie să recunosc că nu-s T.J. Hooker[7]. Am reuşit doar să-mi rup spatele.

— Trebuia să fi aruncat cu bățul în ea.

— Când am văzut-o ultima dată, venea spre tine.

Mart ridică privirea spre Cal, cu ochii mijiți.

— N-ai reuşit să vezi ce era, nu?

— Nu s-a apropiat destul, spune Cal.

Ceva din privirea lui Mart îl deranjează.

— Mi-am dat seama că nu era ceva mic. Poate un câine.

— Ştii cum mi s-a părut mie? întreabă Mart, îndreptând bățul spre Cal. Dacă n-aş şti că nu se poate, aş fi zis că-i o felină. Nu vreo pisică, ci un soi de pumă.

În mişcările pe care le văzuse Cal nu i se păruse nimic ce ține de o felină.

— Cred c-am observat doar că şchiopătează. Bănuiesc c-ai lovit-o zdravăn.

— Dacă se întoarce, o voi lovi mai bine. Dar nu se va întoarce. A încasat-o.

— Cum de-ai decis să iei ăla? întreabă Cal, arătând din cap spre băț. Eu mi-aş fi luat puşca.

Mart chicoteşte.

— Barty are dreptate cu voi, yankeii. V-ați aduce puştile şi la slujbă. Ce să fac cu puşca? Sunt aici încercând să salvez oile lui P.J., nu să le împuşc fiindcă nu văd nimic pe întuneric. Chestia asta şi-a făcut treaba.

---

[7] Polițist din serialul american cu acelaşi nume, celebru în anii 1980 (n. red.).

Examinează bățul, mulțumit. Aproape de vârf e o pată mare, întunecată, care-ar putea fi noroi sau sânge. Mart scuipă pe ea şi o şterge de pantaloni.

— Probabil că ai dreptate. Cum e oaia?

— A murit. I-a scos beregata.

Mart îşi arcuieşte spatele.

— Ar trebui să-i dau vestea lui P.J., înainte să înțepenesc. Ar trebui să mergi înapoi în pat. S-a terminat distracția.

— Mă bucur că aşteptarea a dat rezultate. Transmite-i lui P.J. condoleanțele mele.

Mart îşi atinge basca şi pleacă, iar Cal se întoarce spre casă. Stinge lanterna şi trece prin întunericul dens, pe sub copacul ciorilor.

Noaptea e atât de liniştită, că pâlcurile de stele şi norii stau nemişcați pe cer, iar frigul taie prin bluza de trening pe care o poartă Cal când doarme. După câteva minute se aprinde o lumină acasă la P.J. Un minut mai târziu, două raze de lanternă se încrucişează peste câmpuri, se opresc şi se concentrează la ceva de pe jos. Cal aude – sau îşi imaginează că aude – foarte slab discuția lor cu cuvinte apăsate pline de furie şi agitația oilor. Apoi cele două raze ale lanternelor se întorc spre casa lui P.J., mai lent. Mart şi P.J. târăsc oaia moartă, fiecare de câte un picior.

Cal rămâne pe loc şi priveşte. Câteva molii întârziate se rotesc în lumina de la ferestrele lui. Nu prea mişcă altceva, doar vietățile mici, obişnuite, pe lângă garduri. Se mai aude, când şi când, chemarea unei păsări de noapte, o bufniță poate, dar el aşteaptă şi priveşte, pentru orice eventualitate. Orice a întâlnit Mart, s-ar putea să se fi ascuns când Cal a ieşit şi poate aşteaptă cu răbdare.

Nelinişstea provocată la început de privirea întrebătoare şi inocentă a lui Mart a sporit şi a ieşit la suprafață. Mart a ştiut că, dintre toate oile din Ardnakelty, creatura le va ataca pe ale lui P.J.

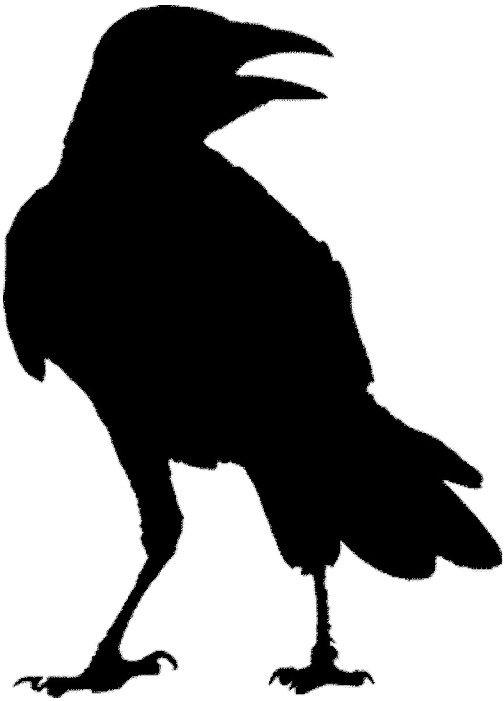
Cu cât se gândeşte Cal mai bine, cu atât îi place mai puțin bățul acela de hurling. Doar un nesăbuit ar risca să se apropie atât de mult de ceva care sfâşie oi, când are o puşcă în regulă, care l-ar ține la o distanță sigură. Mart nu e nesăbuit. Singurul motiv pentru care şi-ar fi lăsat puşca acasă ar fi că se aştepta să întâlnească ceva ce n-ar fi împuşcat. Mart aştepta în pădure un om.

Cal se teme. Simte mai întâi teama, apoi o înțelege treptat. E legată de puşti, de felul în care oamenii din zonă îi tratează atât de neplăcut familia şi în care plecarea fratelui său l-a aruncat în brațele disperării. Are legătură cu nonşalanța şi neclintirea precisă – atunci i s-au părut calități – cu care a ucis şi a tranşat iepurele. N-a putut suporta să pricinuiască suferință, dar oile acelea n-au suferit, poate doar câteva clipe.

Cal gândeşte că Trey e un copil bun şi nu ar face aşa ceva. Dar ştie şi că nu i-a explicat nimeni vreodată lui Trey care e diferența între bine şi rău sau cât de important e să facă diferența între ele şi să rămână de partea corectă.

După o vreme, o singură rază de lanternă îşi face drum peste câmpuri, de la casa lui P.J. spre cea a lui Mart. După o vreme, luminile de la P.J. se sting şi apoi şi cele de la Mart. Pământurile se scufundă în beznă.

Cal se duce mai departe spre casă. Luminează buturuga cu lanterna. Rămăşițele de iepure au dispărut, n-a mai rămas nici urmă.

Când ajunge în punctul de întâlnire, la 15:20, după un drum lung şi întortocheat, Trey nu e acolo. Muntele e atât de pustiu, că se simte ca un intrus. Pe drum, nişte oi care păşteau şi-au întors capetele să-l privească, în timp ce trecea pe lângă fragmente de ziduri acoperite din loc în loc cu licheni. Dar aici, sus, singurele urme de existență umană sunt cărarea de pământ pe care a urmat-o, năpădită de buruieni şi cicatricea vizibilă pe alocuri prin vegetație, de unde a mai luat cineva turbă, când şi când.

Neliniştea de noaptea trecută sporeşte. Puştiul ar rata întâlnirea numai dacă ar fi rănit prea grav ca să poată veni.

Cal dă târcoale şi priveşte atent muntele. Vântul suflă prin buruieni şi grozamă, cu un foşnet prelung, necontenit. Mirosul are o dulceață aproape prea rece încât Cal s-o poată surprinde. Cerul e de un cenuşiu granulat şi de undeva din înalturi o pasăre trimite un tril de o sălbăticie pură.

Când se întoarce, vede silueta copilului pe drum, undeva mai sus, de parc-ar fi fost mereu acolo.

— Ai întârziat.

— Mi-am făcut temele, răspunde Trey, cu o urmă de rânjet obraznic.

— Sigur, spune Cal.

Nu vede nicio vânătaie, nicio tăietură.

— Ai ajuns cu bine aseară?

Trey îi aruncă o privire bănuitoare, de parc-ar fi o întrebare ciudată.

— Mda.

— Am auzit zgomote, mai târziu. Un animal rănit, poate.

Copilul ridică din umeri, semn că e posibil, dar că nu e problema lui, şi se întoarce spre drum. Cal îl priveşte în timp ce merge. Are acelaşi pas lung, săltat. Nu şchiopătează şi nici nu pare să-l doară ceva.

Cal reuşeşte să nu mai fie aşa îngrijorat, dar nu de tot. E mulțumit, mai mult sau mai puțin, că nu puştiul e cel care răneşte oile, dar asta nu mai pare să fie principala preocupare sau, cel puțin, nu pare singura. A înțeles că încă nu îi e limpede de ce e sau nu e capabil Trey.

Trey se îndepărtează de cărare, urcând prin iarba neagră.

— Ai grijă, spune el, peste umăr. E şi noroi.

Cal se uită unde pune Trey piciorul şi încearcă să-i calce la propriu pe urme, simțind cum cedează solul, din loc în loc. Puştiul cunoaşte terenul şi i se potriveşte mai bine decât lui Cal.

— Rahat, zice Cal când cizma i se afundă în noroi.

— Trebuie să mergi mai repede, spune Trey. Nu-i da şansa să te înhațe.

— Mai repede de atât nu pot. Nu toți avem constituție de iepure.

— Mai degrabă de elan.

— Ții minte ce ți-am zis despre maniere?

Trey pufneşte şi merge mai departe.

Trec de tufe de grozamă, înconjoară cicatrici vechi de unde s-a tăiat turbă, merg pe sub o stâncă ascuțită, unde smocuri de iarbă apar din crăpăturile dintre bolovani. Cal e atent dacă-i urmăreşte cineva, dar aici nu se mişcă nimic, cu excepția buruienilor care foşnesc în vânt. Nu e un loc peste care să dai accidental. Indiferent ce făcea Brendan aici voia să nu fie deranjat.

Trey merge pe o pantă suficient de abruptă cât să-i taie respirația lui Cal şi ajunge într-un desiş de molid. Copacii sunt înalți şi aranjați ordonat, iar pe jos e un covor de ace care au căzut în ultimii ani. Aici nu ajunge vântul, dar crengile se scutură cu un foşnet permanent. Lui Cal nu-i plac diferențele de relief. Sunt ca vremea – de o imprevizibilitate calculată în mod deliberat pentru a te ține cu un pas în urmă.

— Aici, zice Trey, când ies dintre copaci.

Ascunzătoarea lui Brendan e mai jos de ei, adăpostită de vânt într-o mică depresiune. Nu la asta se aştepta Cal. Îşi imagina nişte rămăşițe de zid de piatră, poate cu câte o urmă de acoperiş, ici şi colo, lăsată la mila naturii de generații. Aici e o colibă pitică, albă, nu mai veche decât casa lui, şi e cam în aceeaşi stare în care fusese a lui, când a ajuns. Pervazurile şi uşa au încă mare parte din vopseaua roşie intactă.

Cal consideră că-i mai rău decât îşi imaginase. O casă veche de două sute de ani e lăsată în voia naturii: lucrurile îşi duc traiul şi apoi se descompun. O casă relativ nouă abandonată presupune ceva nefiresc, cu muchii ascuțite ca de ghilotină. Locul are un aspect care nu-i e pe plac.

— Stai, spune el, cu o mână blocându-l pe Trey.

— De ce?

— Aşteaptă un minut. Să ne asigurăm că n-a avut cineva aceeaşi idee ca fratele tău.

— De aia venea Bren aici. Fiindcă nimeni...

— Aşteaptă.

Cal se duce din nou spre pâlcul de copaci. Trey îşi dă ochii peste cap, dar îl urmează.

Nu se aude nimic din colibă. Nicio mişcare, niciun sunet. Buruienile cresc înalte pe lângă pereţi, dar au fost culcate la pământ pe drumul spre uşa din faţă. Are geamurile în mare parte sparte şi îi lipsesc multe ţigle de pe acoperiş, dar cineva a încercat s-o repare, nu cu multă vreme în urmă. A fost trasă o prelată peste o parte din acoperiş, iar ferestrele sunt astupate cu plută.

— Ai zis că ai mai fost aici după ce a plecat Brendan, nu?

— Da. Câteva zile mai târziu.

Asta înseamnă că nu vor da peste cadavrul lui. Două drepnele ţâşnesc de sub streşini, apoi încetinesc şi fac acrobaţii în aerul rece.

— Arată bine, spune Cal, în cele din urmă. Să vedem.

În depresiune, sunetul se condensează într-un fel care pare tulburător, după spaţiul deschis de deasupra. Paşii lor se aud ca un scrâşnet pe pietrişul potecii. Drepnelele încep să ciripească furios şi se ascund.

Uşa are o adâncitură mare, plină de aşchii, în partea de jos, unde cineva a lovit şi cu precizie, şi cu hotărâre, nu demult. Lemnul spart abia începe să se decoloreze. Un ivăr de oţel, cu lacătul încă ataşat, atârnă în gol, iar în uşă sunt găuri, de unde a fost smuls. Cal îşi trage mâneca gecii peste mână înainte să împingă uşa.

— Aşa era ultima dată când ai venit?

— Aşa cum?

— Lovită. Cu lacătul spart.

— Da. Am intrat direct.

Trey e chiar lângă el, ca un câine de vânătoare încă nepregătit, care arde de nerăbdare.

Înăuntru nu se mişcă nimic. Undeva, în camera din spate, se vede o lumină slabă, dar, în afară de ea, pluta creează un întuneric aproape perfect. Cal îşi scoate lanterna de buzunar şi priveşte în jur.

În partea din faţă a casei e o cameră mijlocie. Nici ţipenie de om. Este curată, observă Cal. Prima dată când a intrat în propria casă era plină de pânze de păianjen, praf, gâze moarte, şoareci morţi, gogoloaie neidentificate. Aici podelele sunt goale, cu un strat fin de praf. Tapetul, coloane de floricele roz şi aurii, este pătat de umezeală, dar bucăţile cojite au fost smulse.

Într-un colţ se află un aragaz de camping cu propan, nou-nouţ, şi câteva butelii de rezervă alături. Sub o fereastră prinsă în scânduri e un răcitor, nou-nouţ şi el. Lângă peretele din spate e o comodă din PAL, deloc nouă. Mai vede o mătură şi un făraş, un mop cu găleată, un şir de sticle de plastic mari. Se văd urme de târâre pe podele, ca şi cum lucrurile au fost cărate înăuntru sau afară.

Nu se clinteşte nimic când intră ei.

— Stai aici, spune Cal.

Se duce repede în spate. Aici au fost cândva bucătăria şi un dormitor, dar nu s-a obosit nimeni să facă ordine. Podelele sunt pline de bucăţi de rigips şi de mobilă aruncate la întâmplare şi peste tot sunt pânze de păianjen, ca nişte perdele dantelate şi prăfuite care cad din tavan. Ferestrele din spate nu sunt bătute în scânduri, iar buruienile cu flori galbene se clatină în spatele lor, însă muntele e suficient de aproape cât să împiedice lumina.

— Vezi? spune Trey, lângă umărul lui. Nu e nimeni.

— Am pierdut două minute, spune Cal. E mai bine decât să dăm de bucluc.

Se duce înapoi în camera din faţă, se lasă pe vine lângă răcitor – în timp ce puştiul îl priveşte peste umăr – şi-l deschide, cu mâneca trasă peste mână. E gol. Examinează

aragazul, care e pregătit de folosire, dar pare să nu fi fost niciodată aprins. Clatină fiecare dintre buteliile de propan: una plină, două goale. Se duce la comodă, deschide uşile apucând de colţuri şi îndreaptă lanterna spre interior.

În comodă sunt trei pachete de mănuşi de cauciuc, trei sticle de detergenţi pentru menaj, o grămadă de bureţi de curăţat murdari şi cârpe, câteva caserole, un pachet mare de filtre de cafea, un furtun de cauciuc încolăcit, două seturi de ochelari de laborator, un pachet de măşti de protecţie şi o baterie care s-a rostogolit într-un colţ.

Inima lui Cal începe să bată mai tare. Pentru o secundă, nu se poate mişca. Voia ceva care să-i distrugă toate neclarităţile şi să-i arate o probă solidă. Acum, că a obţinut aşa ceva, îşi dă seama că nu şi-l doreşte deloc.

Şi-a făcut o părere greşită despre Brendan. Şi-a imaginat un puşti haotic, în goană după prima şi cea mai uşoară idee pe care o avea în minte, plin de resentimente şi de speranţa de a le arăta tuturor că îl subestimaseră. Dar Brendan a făcut totul metodic, sistematic, fără grabă, punând toate piesele la locul lor. Un copil furios poate intra în bucluc. Un copil organizat nu se va băga în rahat, dar, dacă se întâmplă, rahatul va fi mult mai adânc.

Îl simte pe Trey ghemuit lângă el, privindu-l şi surprinzându-i momentul de împietrire.

— Ha, pufneşte, ridicându-se. Ţine asta, te rog.

Îi dă lanterna.

— De ce? întreabă Trey.

E încordat şi abia se abţine. Cal îşi găseşte telefonul şi deschide camera.

— Când investighezi, documentezi. Să fie acolo.

Trey nu se mişcă. Îl priveşte fix pe Cal.

— Începe aici, spune Cal, arătând din cap spre podea. Apoi trece-o prin cameră, încetişor.

După o clipă, Trey face întocmai, fără comentarii. Mişcă lanterna, în timp ce Cal filmează camera, apoi o ţine fix pentru fotografii cu răcitorul, comoda, butelia, canistrele de propan, sticlele de apă. Cal filmează camerele din spate, fără lanternă. Fereastra fără scânduri din spate a fost o decizie bună. Dacă faci ce urma să facă acolo Brendan Reddy, ai nevoie de aerisire.

Locul miroase a umezeală, ploaie şi molid. Brendan n-a apucat să înceapă ce-şi propusese. Adusese totul, sau aproape totul, şi ceva n-a mers.

Când termină cu fotografiile, Cal îşi ia înapoi lanterna şi se duce în camera din faţă, cu raza îndreptată spre podea.

— Ce cauţi? întreabă Trey.

— Orice găsesc, răspunde Cal. Dar nu e nimic aici.

Caută pete de sânge. Nu vede nimic, dar nu înseamnă că nu sunt prezente. Podeaua a fost curăţată nu de mult, deşi n-are cum să ştie dacă s-a întâmplat înainte sau după ce a dispărut Brendan. Luminolul ar revela sângele, dar nu are substanţa.

— Priveşte atent în jur. E ceva diferit faţă de când ai fost ultima dată?

Trey scanează fiecare cameră, fără grabă. Clatină apoi din cap.

— OK. Să mergem să aruncăm o privire în jur.

Trey încuviinţează, îi dă lanterna lui Cal şi se îndreaptă spre uşă. Cal n-are idee ce pricepe copilul din toate acestea. Nu-şi dă seama dacă simte asta fiindcă puştiul are felul lui de a fi sau fiindcă îşi ţine gândurile pentru sine, în mod deliberat.

Se duc în zona cu buruieni înalte care a fost cândva curtea, dar nu vede niciun fel de provizii şi niciun semn de săpături. Tot ce găsesc e o amintire a zilelor în care casa era locuită: o grămăjoară de vase şi pahare sparte, pe jumătate îngropate sub ani de pământ şi buruieni.

Trey găseşte un băţ şi loveşte urzicile.

— Terminã.

— De ce?

— Aş vrea să nu se afle că a fost cineva aici.

Trey îl priveşte, dar nu spune nimic. Aruncă băţul în morman.

Sus e o tăcere care separă locul de câmpii. Acolo, jos, e mereu un amestec generos de păsări care se agită şi comunică, de oi şi vite care conversează, de fermieri care strigă. Dar aici, sus, aerul e gol. Doar vântul e prezent şi câte un ecou al pietrelor care se lovesc unele de altele, încontinuu.

Urcă pe marginea depresiunii, căutând prin pâlcuri de iarbă înaltă, atenţi la tot ce văd, să se asigure că nu le scapă nimic. Găsesc o sapă de grădină ruginită şi nişte sârmă ghimpată. Când ajung în vârf, trec prin crângul de molizi, lovind grămezi de ace căzute şi privind printre crengi după ascunzători. Câteva cuiburi vechi îi fac să se uite de două ori.

Cal a ştiut de la început că e degeaba. Aici e prea mult spaţiu pe care un bărbat şi un copil să-l poată acoperi. Are nevoie de o echipă de investigaţii la locul faptei, care să colcăie prin casă, şi de o unitate de intervenţie care să parcurgă muntele. Se simte cel mai mare prost din lume, căci e într-o ţară străină şi se joacă de-a poliţistul, fără acte şi fără pistol, cu un puşti de treişpe ani şi cu poliţistul Dennis ca întăriri. Încearcă să-şi imagineze ce ar spune Donna, dar adevărul e că n-ar spune nimic. L-ar privi doar, nevenindu-i să creadă, fiind în primul rând uimită, şi ar ridica braţele spre cer, plecând. Nici măcar paleta extravagantă de cuvinte şi zgomote a Donnei n-ar fi suficientă să acopere ce se petrece aici.

— Păi, spune, în cele din urmă, cred c-am văzut tot ce era de văzut.

E timpul să plece. Lumina începe să se schimbe, iar umbrele molizilor se întind către casă.

Trey îl priveşte întrebător. Cal îl ignoră şi pătrunde mai adânc între rândurile de copaci. Se bucură să plece de acolo.

După un minut sau două observă că merge prea repede, iar copilul e obligat să țină pasul cu el.

— Deci – zice, încetinind – ce-ai înțeles?

Trey ridică din umeri. Sare să apuce o creangă de molid. Cal ar vrea să înțeleagă ce se petrece în mintea lui.

— Îl cunoşti pe Brendan, iar eu, nu, continuă Cal. Casa aia ți-a dat vreo idee ce punea la cale?

Trey loveşte creanga de un trunchi, în trecere. Şuierul şi plesnitura sunt comprimate de copacii din jur. Nicio mişcare drept răspuns.

— Când m-am dus acolo, după ce a dispărut Bren, m-am gândit că poate locuia în acel loc. Am văzut c-a reparat acoperişul, am văzut butelia şi răcitorul. Nu erau acolo înainte. M-am gândit că s-a săturat de noi şi s-a mutat acolo. Am aşteptat toată noaptea să vină. Voiam să-l întreb dacă pot să stau şi eu cu el.

Loveşte creanga de alt trunchi, mai tare, dar zgomotul abia se aude.

— Am priceput abia dimineață că-s prost şi că nu locuia acolo, fiindcă nu existau nicio saltea sau sac de dormit sau altceva.

E prima dată când vorbeşte aşa mult. Nu e surprins că Trey n-a pomenit mai devreme de colibă, după noaptea aceea lungă şi dezamăgirea care a urmat.

— Într-adevăr, nu pare să locuiască aici, spune Cal.

După o tăcere mai scurtă, Trey îl priveşte piezişş.

— Toate chestiile alea din comodă.

Cal aşteaptă.

— Detergenți. Brendan poate că voia să se ocupe de restul locului. Să-l închirieze, gen. Ălora de fac drumeții. Doar că poate oamenii care au casa au aflat şi s-au supărat. Şi cu ei voia să se vadă Bren. Gen, să le dea cash.

— Poate, spune Cal, în timp ce se fereşte de o creangă.

Simte privirea puştiului.

— Şi ei l-au luat.

— Ştii cine deține casa? Cine a locuit acolo înainte?

Trey clatină din cap.

— Dar unii dintre oamenii munților sunt duri.

— Se pare că va trebui să mă uit în registrele de cadastru.

— Îl vei găsi, nu? întreabă Trey.

— Asta intenționez.

Nu mai vrea să-l găsească pe Brendan Reddy.

Trey vrea să spună altceva, dar se opreşte şi începe iar să lovească trunchiurile cu creanga. Îşi croiesc drum printre molizi şi coboară în tăcere.

Când ajung înapoi la cărare, unde s-au întâlnit, Cal încetineşte.

— Unde stă Donie McGrath? întreabă el.

Trey, loveşte o piatră din fața lui, dar ridică privirea.

— De ce?

— Vreau să vorbesc cu el. Unde stă?

— De partea asta a satului. Casa cenuşie cu uşa albastru-închis.

Cal o ştie. Sătenii se mândresc cu casele lor, cu geamurile curate, cu alămurile lustruite şi dungile trase cu vopsea corect. O casă dărăpănată e o casă goală. Cu excepția casei lui Donie.

— Singur?

— Cu maică-sa. Tatăl lui a murit. Soră-sa e căsătorită în altă parte şi cred că frate-su a emigrat.

Drumul e liber de pietre. Copilul loveşte un pâlc de iarbă neagră cu piciorul.

— Donie şi frate-su se luau de Bren când erau la şcoală. Până la urmă l-au bătut şi mama şi maică-sa lui Donie au intervenit. A zis, gen, băieții mei n-ar face asta, sunt băieți buni, noi suntem o familie *decentă,* chit că toți ştiau că taică-su era beţiv şi un târâie-brâu. Mă-sa se credea grozavă fiindcă-i din oraş şi fratele ei e preot. Şcolii nu i-a păsat, oricum, că era vorba despre noi.

Ridică privirea.

— Acum, Bren l-ar putea bate de s-ar căca pe el. Nu l-a răpit Donie.

— N-am zis asta, ci doar că vreau să vorbesc cu el.

— De ce?

— Aşa. Şi vreau să stai deoparte de el. Cât mai departe.

— Donie e un căcănar, spune Trey, cu dispreț.

— OK, dar stai departe de el.

Trey loveşte piatra din buruieni. Se opreşte în fața lui Cal, blocându-i drumul. Are picioarele depărtate şi bărbia în afară.

— Nu sunt un nenorocit de *copil.*

— Ştiu.

— „Stai departe de asta, stai departe de el, nu fă nimic, nu trebuie să ştii”...

— Ai vrut să fac asta fiindcă ştiu cum se face. Dacă nu poți să stai deoparte cât timp...

— Vreau să vorbesc eu cu Donie. Nu-i va zice nimic unui străin.

— Crezi că va vorbi cu un copil?

— Da. De ce nu? Şi el crede la fel ca tine, că-s un mucos. Că poate să-mi zică orice, că nu pot lua atitudine.

— Eu îți zic că, dacă aflu că te-ai apropiat de Donie, am terminat cu povestea asta. Fără alte discuții. Clar?

Trey îl priveşte. Pentru o clipă, Cal crede că o să-şi iasă din pepeni, ca atunci când a lovit biroul. Se pregăteşte.

Dar copilul se închide în el.

— Mda, clar.

— Sper să fie clar. Vorbesc mâine cu el. Vino poimâine şi îţi zic ce şi cum.

Vrea să-i spună puştiului să evite să fie văzut pe drum, dar sună prea dubios.

Trey nu se mai ceartă cu el, nu mai pune întrebări. Porneşte prin iarba înaltă şi dispare după un colţ de munte.

Cal înţelege că puştiul ştie. Ştie că s-a întâmplat ceva în casă. Ceva a prins greutate şi limpezime, iar miza a crescut. Ştie că acela a fost momentul în care situaţia s-a înrăutăţit.

Cal vrea să-l cheme înapoi şi să-l ia din nou la vânătoare, să-i ofere o cină ori să-l înveţe să construiască ceva. Dar nimic din toate acestea nu poate repara situaţia. Se întoarce şi porneşte spre casă pe aceeaşi rută complicată pe care a venit. Toamna a îngălbenit câmpurile, iar umbra muntelui se împrăştie pe cărare şi îl cuprinde un fior când o traversează. Se întreabă dacă puştiul îl va urî în câteva săptămâni.

Cel puţin acum ştie ce echipamente de la fermă au fost furate în martie. Brendan a plecat cu un furtun şi o butelie de propan într-o noapte, sau în câteva nopţi, şi a sifonat un pic de amoniac anhidru de la P.J. Doar c-a fost prins. Poate c-a devenit neglijent şi a lăsat o bucată de bandă adezivă lipită de rezervorul de care-şi prinsese furtunul sau poate că P.J. văzuse ţeava de alamă înverzindu-se. În orice caz, a chemat poliţia. Cal ar vrea să ştie ce i-a zis Brendan ca să renunţe.

Probabil c-ar putea obţine formarea unor echipe de investigaţie, dacă s-ar duce la poliţie – nu la amabilul Gardaí Dennis, ci la detectivii din Dublin. L-ar lua în serios, după ce ar vedea pozele. Brendan nu punea la cale o găinărie în colibă. Se apucase de o operaţiune pe bune, cu tehnică de capacitate mare, şi avea cunoştinţele de chimie necesare s-o facă să funcţioneze. I se părea o presupunere

corectă că avea şi conexiunile potrivite să vândă metamfetamina după ce o distila. Detectivii n-aveau să piardă vremea.

Cal ar putea aprinde fitilul unei explozii care ar zgudui Ardnakelty în moduri imprevizibile.

Indiferent ce face sau nu, nu vede cum ar putea fi o situaţie care să iasă bine. Asta însemna neliniştea pe care au simţit-o el şi Trey când s-au lăsat pe vine lângă comodă, o schimbare de aer implacabilă, rece, care-i e familiară dintr-o sută de cazuri: că nu există un final fericit.

15

Pierderea unuia dintre iepuri nu i-a speriat pe ceilalţi. De dimineaţă, vreo zece ţopăie pe câmpul din spatele casei, de parc-ar fi al lor, luând micul-dejun – trifoiul plin de rouă. Îi priveşte de la geamul dormitorului, simţind cum se strecoară frigul prin sticlă. Orice ar face oamenii, inclusiv când ucid, natura absoarbe, se închide peste fisură şi continuă să-şi vadă de treabă. Nu-şi dă seama dacă e reconfortant sau melancolic. Stejarul ciorilor e scăldat în toate nuanţele de auriu, iar frunzele se răsucesc în jos, plutind spre un morman ca o reflexie de la rădăcina lui.

Este miercuri, dar Cal e convins că Donie McGrath nu îşi va petrece ziua muncind. Se gândeşte şi că Donie nu se trezeşte devreme, aşa că nu se grăbeşte nici el. Îşi face un mic-dejun copios, cu şuncă, cârnaţi, ouă şi *black pudding*[8] – nu şi-a dat încă seama dacă-i place sau nu, dar simte că trebuie să-l mănânce, din când în când, din respect pentru obiceiurile locale. S-ar putea să dureze, aşa că trebuie să fie pregătit pentru o aşteptare lungă şi un salt peste prânz.

---

[8] Un fel de sângerete, tradiţional în Marea Britanic şi Irlanda (n. red.).

Puțin după ora unsprezece se îndreaptă spre sat. Casa lui Donie e la marginea străzii principale, poate la vreo treizeci de metri de magazin şi cârciumă. Este o casă îngustă şi strâmbă, cu etaj, cu ferestre înghesuite, care dau spre trotuar, aflată la capătul unui şir de alte case similare. Spoiala grunjoasă se cojeşte pe alocuri şi un pâlc zdravăn de buruieni creşte din horn.

Vizavi de casa lui Donie se află o alta roz, cu ferestre bătute în scânduri şi un zid jos de piatră. Cal se aşază pe zid, îşi ridică gulerul hainei groase împotriva vântului umed şi aşteaptă.

Pentru o vreme, nu se întâmplă nimic. Perdelele de dantelă care atârnă la geamurile din față nu se clintesc. Pervazul este decorat cu bibelouri mici de porțelan.

Un bătrân slăbănog, pe care l-a văzut la cârciumă de câteva ori, trece pe lângă Cal, cu un salut scurt din cap şi o privire atentă. Cal răspunde la fel, iar tipul se îndreaptă spre magazin. La două minute după ce iese, apare Noreen cu o stropitoare pe care o îndreaptă spre coşul cu petunii. Când îşi întoarce capul peste umăr să se uite la Cal, el îi face din mână şi rânjeşte.

Până seara, întregul Ardnakelty va şti că-l căuta pe Donie. Cal s-a săturat de discreție. Se gândeşte că e timpul să bage puțin bățul prin gard şi să vadă ce se întâmplă.

Aşteaptă. Trec tot felul de oameni, şi câteva mame cu copii şi bebeluşi, şi o pisică grasă, portocalie, care-l priveşte insolent. Pisica se aşază pe trotuar şi se spală în zone de preferat a nu fi menționate, ca să-i arate cât respect are pentru el. Ceva se mişcă în spatele perdelelor mamei lui Donie, iar faldurile se clatină, dar nu se dau la o parte şi uşa nu se deschide.

Un Fiat 600 galben apare pe stradă şi se opreşte în fața magazinului lui Noreen, iar din maşină coboară o femeie, probabil Belinda. Are părul bogat vopsit roşcat şi ciufulit în

toate direcţiile şi o mantie mov pe care şi-o înfăşoară în jurul umerilor înainte să intre. Când pleacă, încetineşte când trece cu maşina pe lângă Cal, flutură din degete şi îi zâmbeşte larg. El dă din cap scurt şi îşi scoate telefonul de parcă ar suna, înainte ca ea să se oprească şi să decidă să se prezinte. Se pare că Noreen s-a răzgândit şi nu mai vrea să-l combine cu Lena.

Mişcarea din spatele perdelelor devine mai frecventă şi mai agitată. După ora paisprezece, Donie cedează. Deschide uşa din faţă şi traversează spre Cal.

Donie poartă acelaşi trening alb, lucios, pe care-l purta şi la Seán Óg. Vrea să adopte o atitudine ameninţătoare, doar că şchiopătează nițel. Are şi un cucui negru-albăstrui, cu o tăietură în mijloc, deasupra sprâncenei.

Cal nu se îndoieşte că Donie McGrath ar fi putut să-şi atragă nişte scatoalce în mai multe feluri, dar n-a fost aşa. Mart, marele expert în Ardnakelty şi în toţi locuitorii săi, a înţeles greşit, de data asta. Cal îşi doreşte să-i vadă faţa lui Mart când o să afle, dar şansele sunt infime să nu fi aflat deja.

— Ce dracu' vrei, omule? întreabă Donie, oprindu-se în mijlocul drumului, la o distanţă sigură de Cal.

— Ce-ai păţit? întreabă Cal.

Donie îl evaluează.

— Dispari, mârâie el.

— Nepoliticos, spune Cal. Nu deranjez pe nimeni. Doar stau aici şi mă bucur de privelişte.

— Îmi deranjezi mama. Se teme să meargă la magazin. Stai aici şi te holbezi ca un pervers.

— Îţi jur că nu mă interesează maică-ta, Donie. Sunt convins că e o doamnă adorabilă, dar pe tine te aşteptam. Dacă şezi aici şi vorbeşti cu mine, plec apoi.

Donie îl priveşte lung pe Cal. Are o faţă ternă şi ochi mici, deschişi la culoare, care nu reflectă prea bine expresiile.

— N-am ce să-ți zic.

— Eu pot să stau aici până poimarți, spune Cal, prietenos. N-am unde să mă duc. Dar tu? Ai liber azi?

— Mda.

— Serios? Cu ce te ocupi?

— Câte puțin din toate.

— Nu sună cât să țină ocupat un om, spune Cal. Te-ai gândit să te apuci de agricultură? Se practică serios prin împrejurimi.

Donie pufneşte.

— Ce, nu-ți plac oile?

Donie ridică din umeri.

— Mi se pare că tu ai ceva cu ele. Te-a refuzat vreuna?

Donie îl măsoară din priviri, dar Cal e mult mai mare decât el. După o clipă scuipă pe jos.

— De unde ai căpătat aia? arată Cal din cap spre sprânceana lui.

— Bătaie.

— Dar stai să-l văd pe celălalt, nu?

— Exact.

— Donie, să ştii că mi s-a părut OK. De fapt, era vesel nevoie mare, ceea ce e destul de trist ținând cont că are jumătate din greutatea ta şi de două ori vârsta.

Donie îl priveşte lung pe Cal. Apoi rânjeşte cu dinții lui prea mici.

— Te-aş putea pune jos.

— Sunt convins că lupți murdar. Dar şi eu. Din fericire pentru amândoi, am chef de vorbă, nu de bătaie.

Vede cum operează mintea lui Donie, în două direcții odată. Doar puțin ia în considerare această conversație, mai mult sau mai puțin. În schimb, odată cu experiența, analizează ce-i iese din această situație şi dacă există amenințări. Deşi este domolit acum, că e treaz, tot scoate zumzetul acela neplăcut, imprevizibil, care l-a făcut pe Cal

să-l remarce: e o privire ca şi cum n-ar exista niciun proces obişnuit între ideile şi acţiunile lui şi că ideile nu sunt oricum cele care ar putea încolţi în mintea cuiva. Cal e gata să parieze că, în timp ce conceptul general de oi n-a fost, poate, ideea lui Donie, detaliile au fost.

— Dă o ţigară, spune Donie.

— Nu fumez.

Donie loveşte cu palma zidul.

— Ia loc.

— Sunt arestat?

— *Ce* să fii?

— Dacă sunt, nu zic nimic fără avocat. Şi dacă nu-s, atunci mă duc înăuntru. Nu mă poţi opri. Oricum ar fi, du-te-n mă-ta din faţa casei mele.

— Crezi că-s poliţist?

Donie chicoteşte, bucurându-se de expresia lui.

— Ah, pe bune? Toţi ştim că eşti de la Droguri. Ai fost trimis din America să-i ajuţi pe poliţiştii noştri.

Cal ar trebui să se fi obişnuit deja cu radio-şanţul din sat, însă tot îl mai poate lua prin surprindere. Nu e o poveste pe care s-o vrea răspândită din gură în gură.

— Fiule, rânjeşte el, te supraestimezi. Niciun poliţist din toată America nu-i interesat de voi şi de treaba voastră de doi bani.

Donie îi aruncă o privire uimită.

— Atunci ce cauţi aici?

— Aici, în Ardnakelty, sau aici, în faţa casei tale?

— Ambele.

— Sunt în Ardnakelty fiindcă peisajul e frumos, fiule. Şi sunt în faţa casei tale fiindcă locuiesc în cartier şi sunt curios de nişte lucruri care se întâmplă.

Îi zâmbeşte lui Donie şi-l lasă să se hotărască. Cu barba şi părul şi tot tacâmul, arată mai mult a motociclist sau a

supraviețuitor decât a polițist. Donie îl priveşte şi se gândeşte care dintre variante îi place mai puțin.

— Dacă aş fi în locul tău, aş sta jos şi aş răspunde la câteva întrebări fără să mă agit, apoi mi-aş vedea de treabă.

— Nu ştiu nimic despre droguri.

Este exact genul de conversație de rahat, cu exact aceleaşi remarci fără rost, pe care Cal se felicita că nu mai trebuie s-o îndure.

— Deja ai recunoscut că ştii, tâmpitule, zice el. Dar e OK, fiindcă mă doare-n cur de treaba voastră. Sunt doar un băiat bun, din sud, care a fost crescut cu respectul pentru vecini şi se întâmplă lucruri prin jur pe care vreau să le înțeleg.

Donie ar trebui să intre acum, dar n-o face. Poate e prost, plictisit sau încă mai caută o cale prin care ar putea profita de situație. Sau poate fiindcă vrea să afle ce ştie Cal.

— Tre' să fumez, spune. Dă una de zece.

— Mi-am lăsat portofelul acasă, spune Cal.

Chiar dacă ar fi dispus să-i dea bani lui Donie, ar căpăta doar rahaturi inventate în schimb şi alte noi solicitări, săptămâni la rând.

— Stai jos.

Donie îl mai priveşte un minut, cu gura deschisă într-un rânjet mic şi feroce. Apoi se aşază pe zid, departe de Cal. Donie miroase a mâncare gătită cu câteva zile înainte, varză şi chestii prăjite în mult ulei.

— Ucizi oile vecinilor mei.

— Dovedeşte.

Donie scoate un pachet de țigări din buzunarul treningului şi îşi aprinde una, fără să se obosească să sufle fumul în altă direcție.

— Ai nişte înclinații nefireşti, fiule, dar, fiindcă nu-s psihiatru, mi se rupe de ele. Singura mea întrebare este,

când te apuci să tai părțile intime ale oilor, e pentru plăcerea personală sau ai un plan mai măreț?

— Nu-ți face griji, omule. N-o să mai moară oi.

— E bine de ştiut. Dar întrebarea mea rămâne.

Donie ridică din umeri şi fumează. Noreen îşi udă petuniile, din nou. Cal se întoarce cu spatele la ea, de parcă nu l-ar recunoaşte oricum şi aşa.

— Am aceeaşi întrebare despre Brendan Reddy, continuă Cal.

Donie întoarce capul brusc. Se uită fix la el, iar Cal îl priveşte şi el, prietenos. Chiar şi bretonul sârmos al lui Donie, pe care-l ține mereu lipit de frunte, astfel încât nu mai pierde timp să-l aranjeze, îl calcă pe nervi.

— Ce întrebare?

— Păi, începe Cal, nu prea îmi pasă ce a pățit. Dar mi-ar plăcea să ştiu dacă a fost o problemă personală sau dacă era vorba despre acea schemă grandioasă.

— „Schemă grandioasă", pufneşte Donie.

— Cred că e termenul potrivit. Dacă ai altul mai bun, te ascult.

— Ce-ți pasă ție de ce a pățit Brendan?

— Oricărui om inteligent îi pasă cu ce are de-a face. Sunt convins că simți la fel. Când nu ştii ce te aşteaptă, devii agitat, aşa-i, Donie?

— Eşti implicat în treaba asta?

— În ce sunt implicat eu n-are legătură, fiule. Ideea e că-mi place să nu mă amestec în ce fac alții. Îmi place mult. Dar, ca să pot face asta, vreau să ştiu ce fac alții.

— Pescuieşte şi tu, îi spune Donie, suflându-i fum în față. Ia-ți nişte găini. Asta te va ține departe de ce fac alții.

— Toată lumea de pe-aici pare să creadă că am nevoie de un hobby.

— Ai. Şi Bren Reddy avea.

— Ce-i drept, ador să pescuiesc. Dar ce vreau de la tine e să-mi limpezeşti mai mult situaţia.

— Da? Cât de mult?

— Depinde şi cum e limpezimea asta.

Donie clatină din cap, rânjind.

— Donie, spune Cal, hai să-ţi fac eu o parte din treabă. Brendan Reddy a făcut-o de oaie.

N-are nicio intenţie să-i spună că ştie despre laborator. Nu vrea să fie arsă casa. E posibil să fie de folos, cândva.

— Amicii tăi din Dublin au scăpat de el. Vecinii mei au aflat. Şi tu ai primit misiunea de a-i avertiza să-şi ţină gura.

Donie se uită la Cal.

— Cum mă descurc până aici?

— Vrei multe pe gratis, omule.

— Întreb frumos. Deocamdată. Ar trebui să conteze în ziua de azi.

Donie se ridică şi îşi scoate pantalonii din fund.

— Du-te naibii, zice.

Îşi aruncă ţigara pe jos, se fâţâie şchiopătând înapoi spre casă şi trânteşte uşa după el.

Cal aşteaptă câteva secunde, face din mână către perdelele de dantelă şi se duce acasă. N-are sens să insiste. Pe Donie îl mişcă doar durerea sau plăcerea. Orice e mai complicat de atât are acelaşi efect asupra lui ca şi asupra unui jder.

Oricum nu credea că va obţine prea multe de la Donie. Scopul lui principal era să afle dacă Donie are legătură cu ce i s-a întâmplat lui Brendan. Şi are. Şi a mai vrut şi să bage băţul prin gard. Şi cu siguranţă a făcut-o.

Conversaţia l-a agitat. Pentru Cal, să îndepărteze oameni ca Donie era cândva una dintre părţile preferate ale meseriei. Tipii ca Donie nu-şi doresc cal şi puşcă şi o turmă de vite. Le poţi da toate astea şi într-o săptămână ar fi împuşcaţi fiindcă au trişat la cărţi, fiindcă au furat cai ori

fiindcă au violat nevasta cuiva. Singurul lucru util pe care-l poți face este să-i închizi unde nu pot face rău nimănui, decât altora ca ei. Cu opțiunea asta eliminată, Cal are aceeaşi senzație ca la cârciumă, când Donie se rățoia la Mart, senzația că nu poate să-şi înfigă picioarele în pământ. Ar trebui să facă ceva, dar contextul îl împiedică să înțeleagă ce.

În cele din urmă, ascultă sfatul lui Donie şi se duce la pescuit. Neliniştea pe care o simte face casa apăsătoare şi tulburătoare, plină de lucruri pe care trebuie să le facă, dar neputând să se hotărască ce să facă mai întâi. În plus, nu vrea nici să fie acasă când Trey devine nerăbdător şi vine după noutăți.

Cal nu mai e interesat să afle unde s-a dus Brendan. Polițistul din el nu suportă ideea de a abandona un caz încă

foarte interesant, dar prioritatea este ca, măcar în viitorul apropiat, Trey să nu mai caute.

Râul e leneş azi şi se mişcă răsucindu-se învolburat. Frunzele cad pe apele lui, plutesc o clipă şi sunt trase dedesubt, dispărând fără urmă. Cal se gândeşte să-i spună puştiului că Brendan a sfârşit aici, accidental. Ar putea inventa o poveste credibilă, poate chiar să pretindă că fratele lui căuta locuri pentru o firmă care organiza excursii de pescuit pentru turişti aflați în pelerinaje de comuniune cu natura sau pentru locuri în care te retragi dacă eşti corporatist şi îți cauți sălbaticul din tine. Oricare dintre aceste variante ar fi fost bună ca Trey să o aibă în vedere încă de la început.

S-ar putea să-i iasă. Trey are încredere în el. Deşi s-ar împotrivi sugestiei că Brendan a murit, ar fi recunoscător pentru faptul că n-a plecat intenționat, abandonându-l. Ar fi bucuros să se gândească la Brendan ca la un antreprenor în devenire. S-ar putea chiar să fie atât de bucuros încât să nu se mai gândească de ce şi-ar fi luat Brendan economiile la el, cât căuta locuri potrivite în care hipsterii de la oraş să poată construi forturi în copaci sau se întreba de ce ar avea hipsterii nevoie de măşti de protecție.

Cal nu-şi dă seama dacă ar trebui s-o facă. Pare genul de lucru pe care ar trebui să-l ştie imediat, din instinct, dar n-are idee dacă ar fi bine sau rău. Asta-l agită teribil. Pare că şi-a ieşit din mână şi nu mai simte cum să facă lucrul potrivit, nu mai ştie nici dacă-l vede.

Senzația asta e unul dintre lucrurile care l-a scos pe Cal din teren. O asociază, chiar dacă ştie că, în realitate, nu e atât de simplu, cu un puşti slăbănog de culoare pe nume Jeremiah Payton, care, cu câteva luni înainte să plece Cal, a furat dintr-un magazin, înarmat cu un cuțit, şi s-a făcut nevăzut. Cal şi O'Leary l-au găsit acasă la iubita lui, dar Jeremiah a sărit pe geam şi a fugit.

Cal era mai în vârstă şi mai greoi decât O'Leary. Era la trei paşi în urma lui, când a cotit pe lângă o clădire. L-a auzit pe O'Leary strigând „Să-ţi văd mâinile!", apoi l-a văzut pe Jeremiah întorcându-se spre ei cu o mână sus şi alta jos. Pistolul lui O'Leary s-a descărcat şi Jeremiah a căzut cu faţa lipită de trotuar.

Cal era deja cu mâna pe staţie şi chema ambulanţa, în timp ce ei alergau spre el, iar când au ajuns, Jeremiah a strigat cu o voce îngrozită:

— Nu mă împuşca!

Cal îi dusese mâinile la spate şi i le încătuşase pe loc. Cineva începuse să urle.

— Eşti rănit? îl întrebase Cal pe Jeremiah.

El clătinase din cap, iar Cal l-a întors într-o parte. Nici urmă de sânge.

— L-am ratat? întrebase O'Leary.

Era verde ca varza şi curgea sudoarea de pe el. Încă ţinea Glockul în mâini.

— Mda, răspunsese Cal, apoi s-a întors către Jeremiah. Eşti înarmat?

Jeremiah îl privise doar. Cal pricepuse, după un minut, că nu putea vorbi fiindcă era convins că moare. O'Leary a continuat:

— Şi-a îndreptat mâna spre buzunar. L-ai văzut doar.

— Am văzut c-a lăsat mâna în jos, spusese Cal. Spre buzunarul de la pantaloni, futu-i mama mă-sii. Jur pe Dumnezeu...

O'Leary se aplecase, gâfâind, şi băgase mâna în buzunarul lui Jeremiah. Era un briceag.

— Am crezut că-i pistol, spusese O'Leary. La dracu'!

Se aşezase în fund, brusc, de parcă-i cedaseră picioarele. Cal voia să se aşeze lângă el, dar femeia ţipa tot mai tare şi începeau să se strângă tot mai mulţi oameni.

— O să fie bine, spusese, într-o doară, şi-l lăsase pe O'Leary acolo. Voia să anuleze apelul către ambulanţă şi să securizeze locul.

Cal era sensibil atunci, fiindcă Donna tocmai ce-l părăsise. Îşi petrecuse mare parte din ultimii ani bâjbâind în beznă şi încercând să clarifice situaţii complicate şi complicaţiile din spatele complicaţiilor. Nu părea să ştie cum să se oprească. Era absolut sigur că O'Leary crezuse că Jeremiah are un pistol în buzunar şi pentru mulţi ar fi fost suficient. Dar pentru Cal asta părea să aibă atât de multe chestii ascunse, că nu-şi mai dădea seama dacă era sau nu important. Ce era important era că el şi O'Leary trebuiau să apere oamenii. Se consideraseră mereu poliţişti buni, care încercau să facă lucrurile corect pentru toţi cei pe care-i întâlneau. Munciseră din greu să fie aşa, chiar dacă mulţi îi detestau cum îi vedeau, chiar dacă unii dintre colegi deveneau tot mai răi şi alţii fuseseră aşa de la început. Făcuseră nenorocitul de training pentru sensibilizare. Şi totuşi ajunseseră aproape să ucidă un puşti de optsprezece ani. Cal ştia că era extraordinar de nedrept că Jeremiah fusese cât pe ce să zacă mort pe trotuar şi că îi privise în ochi aşteptându-se să moară. Dar, indiferent câtă vreme-şi petrecea gândindu-se la asta, nu putea găsi un moment în care ar fi putut schimba lucrurile. Ar fi putut să se posteze sub geamul lui Jeremiah, ca să-l împiedice să fugă, dar nu înseamnă c-ar fi rezolvat mare lucru.

Le zisese celor de la Afaceri Interne că Jeremiah dusese mâna la buzunar. Avea un dosar curat şi mai puţine plângeri împotriva lui decât majoritatea colegilor. Cei de la Afaceri Interne îl crezuseră. O fi fost adevărat, Cal crede că este, crede că probabil asta a văzut. Dar nu schimbă faptul că nu a zis asta celor de la Interne fiindcă a crezut că aşa văzuse. A făcut-o fiindcă ştia că toată lumea din jurul lui aşa credea, iar el n-avea idee. Era atât de asurzit de

zumzetul ăla al furiei şi al complicațiilor din jur, că nu putea auzi pulsul ritmat al principiilor sale. Aşa că se trezise că trebuie să apeleze la ideile altora, lucru care, în sine, era o încălcare fundamentală, de neiertat, a propriului cod de principii.

Când îşi dăduse demisia şi sergentul îl întrebase de ce, nu pomenise de Jeremiah. Sergentul ar fi crezut c-o luase razna, pierzându-şi cumpătul pentru un incident unde cea mai gravă rană fusese un genunchi zdrelit. Cal n-ar fi ştiut cum să spună că motivul nu era că nu-şi mai putea face treaba. Era că ori el, ori treaba nu mai erau de încredere.

Râul hotărâse să fie fermecător azi. Bibanii sunt mici, dar în jumătate de oră Cal are suficienți cât să-şi pregătească o cină consistentă. Dar continuă să pescuiască, chiar şi când frigul îşi înfige colții în încheieturi şi-l face să se simtă bătrân. Îşi strânge lucrurile numai când lumina care pătrunde printre crengi începe să devină neclară şi slabă, făcând apa verde-închis şi tulbure. Nu simte că poate merge acasă pe întuneric, azi.

Pe drum, îl vede pe Mart sprijinit de poartă, privind peste gardurile vii şi peste câmpurile pline de baloți de fân, spre auriul cerului. Un fuior subțire de fum îi iese din gură şi se înalță spre cer. Lângă el, Kojak se caută de purici.

Cal se apropie, iar Mart se întoarce şi-şi striveşte mucul de țigară cu talpa cizmei.

— Iaca şi pescarul curajos, face el, rânjind. Ai prins ceva?

— O groază de bibani, ridică el punga. Vrei?

Mart flutură din mână.

— Nu mănânc peşte. Mă deprimă. Am mâncat peşte în fiecare vineri, până ce a murit mama. Mi-a ajuns.

— Ar trebui să simt şi eu la fel pentru crupe, spune Cal. Dar nu-i aşa. Aş mânca terci de crupe zi de zi şi duminica de două ori, dacă aş găsi.

— Ce mama dracu' sunt crupele astea? întreabă Mart. Le mănâncă toți cowboyii din filme, dar n-are unul decența să explice. E griş cu lapte sau ce naiba?

— E un terci din porumb, spune Cal. Fierbi mălaiul şi mănânci cu ce-ți place mai mult. Mie-mi place cu crevete. Dacă aş putea găsi, te-aş invita să guşti.

— Noreen poate să comande, pentru tine. Dacă bați din gene cum se cuvine.

— Poate, spune Cal.

Şi-o aminteşte pe Belinda, făcându-i cu mâna din maşină. Nu crede că Noreen are chef să preia comenzi speciale de la el acum.

— Te ia dorul de casă? întreabă Mart, privindu-l atent. Am pus douăzeci pe tine, la cârciumă, că rămâi aici măcar un an. Nu mă face să pierd.

— Nu plec nicăieri. Cu cine ai pariat?

— Lasă asta. Sunt o gaşcă de nătărăi. N-ar recunoaşte un pariu bun nici dacă i-ar strânge în brațe.

— Poate c-ar trebui să pun şi eu ceva în buzunar, spune Cal. Care-i cota?

— Nu contează. Dacă mă ajuți să câştig, îți dau şi ție.

— Arăți bine, spune Cal.

Aşa este. Mart n-are ce-i trebuie ca să se împrospăteze la față, dar vioiciunea şi mişcările nu-i mai sunt pline de efort, ca-n ultimele zile. Pare să nu dorească să-şi explice prezența la poarta lui Cal.

— Ți-ai făcut somnul de frumusețe azi-noapte?

— Şi încă cum. Am dormit neîntors. Ce-o fi fost chestia aia, nu va mai supăra oile nimănui.

Mart împunge punga cu bibani şi continuă:

— Te-ai descurcat bine. Ce faci cu ce nu mănânci?

— La asta mă gândeam şi eu. Congelatorul nu e suficient de mare. Dac-aş şti unde-l găsesc pe Malachy, i-aş da lui câțiva, pentru noaptea aia.

Mart se gândeşte şi încuviinţează.

— N-ar fi rău. Dar Malachy locuieşte în munţi. N-o să găseşti locul. Dă-mi-i, mă ocup eu s-ajungă la el.

Mart şi Kojak îl însoţesc pe Cal în casă, de unde ia o pungă pentru peşte, dar nu intră. Mart se sprijină de cadrul uşii, o siluetă neregulată profilată pe fundalul apusului. Kojak se întinde la picioarele lui.

— Conacul arată bine, zice Mart, inspectând livingul.

— Progresez încet, spune Cal. Mai am de făcut câte ceva, înainte să se lase iarna.

— Văd că ţi-ai luat ucenic, spune Mart, scuturând blana lui Kojak. Asta va grăbi lucrurile.

— Cum adică?

— Trey Reddy te ajută.

Cal aşteaptă remarca de săptămâni, dar momentul ales e interesant.

— Da, zice el, găsind în dulap o pungă cu fermoar. A venit să caute de lucru şi m-am gândit că-mi prinde bine.

— Nu te-am avertizat în privinţa lor? întreabă Mart, plin de reproş. O să-ţi fure şi nasul şi a doua zi ţi-l vând înapoi.

— M-ai avertizat. Puştiul nu mi-a zis numele de familie şi mi-a luat o vreme să fac legătura. Deocamdată nu-mi lipseşte nimic.

— Fii cu ochii la unelte. Se vând frumuşel.

Cal se duce la minifrigider, după tava cu gheaţă.

— Pare un băiat OK. Ajunge gheaţa să ţină peştele rece, până ce-l duci la Malachy?

— Băiat? întreabă Mart.

— Trey.

— Trey Reddy e fată, dragul meu. N-ai remarcat?

Cal se ridică iute, cu tava în mâini, şi îl priveşte lung.

Mart începe să râdă.

— Îţi baţi joc de mine? întreabă Cal.

Mart clatină din cap. Nu poate vorbi. Râde atât de tare, că se îndoaie, izbind cu bastonul în podea.

— Trey e un nenorocit de *nume de băiat.*

Remarca ultragiată a lui Cal îl face pe Mart să chicotească iar.

— E o prescurtare de la Theresa, reuşeşte să explice, printre hohote. Ce faţă ai!

— Cum dracu' era să ştiu asta?

— Doamne sfinte, face Mart, îndreptându-se şi ştergându-şi ochii cu încheietura, încă chicotind.

Se pare că-i cel mai amuzant lucru care i s-a întâmplat de câteva săptămâni.

— Aşa se explică. Eu mă întrebam ce naiba faci de laşi o fătucă să stea cu tine, dar tu habar n-aveai că e fată. Asta le întrece pe toate.

— Copilul arată ca un *băiat.* Hainele. Nenorocita de tunsoare.

— Cred că-i lesbiană, zice Mart, luând în serios această posibilitate. A ales momentul potrivit, dacă e. Acum se poate căsători şi tot tacâmul.

— Da, spune Cal, ce bine.

— Am votat pentru, îl informează Mart. Preotul din oraş făcea ca toţi dracii la slujbă, jurând că va excomunica pe oricine e de acord, dar m-a durut în cot de el. Voiam să văd ce se întâmplă.

— Şi ce s-a întâmplat?

Acum, că a trecut şocul iniţial, nu simte că vrea să-i spună lui Mart cât de supărat e pe Trey. De fapt, nu e sigur de ce e atât de supărat, că doar Trey n-a zis niciodată că e băiat. Dar este supărat.

— Nu mare lucru, recunoaşte Mart, cu regret. Nu pe aici. Poate că-n Dublin s-or căsători homosexualii între ei, însă pe-aici n-am auzit.

— Na, ca să vezi, spune Cal.

Îl ascultă doar cu o ureche.

— Ai supărat degeaba popa.

— Să-l ia dracu'. E doar un țap bătrân. Prea s-a obișnuit să facă lumea ce vrea el. Nu mi-a plăcut niciodată, zici că-i Jabba the Hutt[9]. E mai sănătos pentru bărbați să locuiască cu alți bărbați, așa nu-și sparg capetele. N-au decât să se și căsătorească, să fie tot tacâmul.

— Nu strică.

Cal trânteşte tava de gheață pe blat și aruncă nişte cuburi în pungă.

Mart îl priveşte.

— Dacă Trey Reddy nu te fură, spune el, ce vrea de la tine? Familia aia vrea mereu ceva.

— Vrea să învețe tâmplărie. N-a cerut bani. Mă gândeam să-i dau câțiva bănuți, dar nu știu cum ar interpreta. Ce zici?

— Un Reddy o să ia mereu bani. Dar să ai grijă. Nu vrei să creadă că te impresionează uşor. Ai de gând s-o laşi să vină în continuare, acum, că știi că-i fată?

Cal n-ar fi lăsat în veci o fată în curte, darămite în casă.

— Nu m-am gândit la asta.

— De ce-ai vrea să fie aici? Nu-mi spune că ai nevoie de ajutor cu biroul ăla.

— E pricepută. Mi-a plăcut compania.

— Da, sigur, copila aia e vorbăreață nevoie mare! Mai degrabă discuți cu scaunul. Ai reuşit să scoți două vorbe de la ea?

— Nu prea vorbeşte, aşa e. Dar îmi spune din când în când că-i e foame.

---

[9] Personaj negativ din *Războiul stelelor* (n. red.).

— Alung-o de-aici, spune Mart, cu o fermitate-n glas care îl face pe Cal să-l privească atent. Dă-i nişte bani şi zi-i că nu mai ai nevoie de ea.

Cal deschide punga şi scoate câțiva bibani.

— Poate, zice el. Câți ar mânca Malachy? Are familie?

Mart loveşte uşa cu bastonul şi ecoul răsună tare în camera pe jumătate goală.

— Ascultă-mă, omule. Eu am grijă de tine. Dacă se află că Theresa Reddy se învârte prin zonă, oamenii o să clevetească. Le zic eu că eşti om de treabă şi c-ai crezut că e băiat, dar nu m-or asculta la infinit. Nu vreau să văd că pleci şi-mi pierzi pariul sau cine ştie ce pățeşti.

— Ai zis să nu-mi bat capul, că nu-s probleme pe aici.

— Nu sunt. Decât dacă le cauți.

— Te temi că pierzi ăia douăzeci?

Dar Mart nu zâmbeşte.

— Şi copila? Vrei să arunce lumea cu ocări dacă află?

Cal nu s-a gândit la asta.

— E un copil care învață meserie, spune el, pe acelaşi ton. Atât. Dacă nişte nenorociți idioți ar prefera ca ea să fie pe străzi, creând probleme...

— Dacă nu-ți bagi mințile în cap, pe străzi o să fie. Or s-o alunge de aici până la Crăciun. Unde crezi că se poate duce?

— Fiindcă a reparat un birou şi-a fript un iepure? Ce dracu'...

— Îmi creşte tensiunea cu tine, zău. Sau îmi dai palpitații. Voi, yankeii, nu vreți să ascultați ce vi se spune, ca să avem cu toții linişte?

— Poftim, zice Cal, întinzând punga. Cu toate cele bune pentru Malachy.

Mart ia punga, dar nu pleacă.

— Celălalt motiv pentru care am votat căcatul cu căsătoria, zice el, e că frate-miu era gay. Nu Seamus, care-a locuit aici, cu mine. Celălalt, Eamonn. Era ilegal, pe atunci,

în tinerețe. S-a dus în America din cauza asta. I-am zis să se facă popă, că ei pot să facă tot ce vor şi nu le zice nimeni nimic. Cred că jumate se călăresc oricum între ei. Dar Eamonn n-a vrut să audă. Îi detesta pe toți. S-a dus. Asta a fost acum treizeci de ani şi n-am primit nicio vorbă de la el de atunci.

— Ai încercat pe Facebook?

Cal nu e sigur încotro se îndreaptă discuția.

— Da. Sunt nişte Eamonn Lavin. Unul n-are poză, deci i-am trimis un mesaj. Nu mi-a răspuns.

Kojak adulmecă punga. Mart îi dă peste bot.

— M-am gândit că, dacă avem legea aia, se întoarce acasă, dacă-i viu. Dar nu s-a întors.

— Poate că va veni. Nu se ştie.

— Nu va veni, spune Mart. N-am priceput atunci. Nu legile erau problema.

Se uită peste câmpuri, spre cerul în nuanțe de roz.

— E un loc dur, ăsta. Cel mai frumos din lume, nici caii sălbatici nu m-ar târî de aici. Dar nu e blând. Iar dacă Theresa Reddy nu o ştie deja, va afla curând.

16

Cal a neglijat câteva lucruri. De exemplu, ciorile, dar şi plimbările zilnice. Şi biroul. Când vede cum arată dimineața – fără prihană, scăldată în soarele aspru al toamnei, rece cât să-i înghețe cerul gurii când respiră – îşi dă seama că e un moment potrivit să îşi reia obiceiurile. Asta-l va face să stea afară – şi acolo vrea să fie când reapare Trey. Trebuie să-şi mâne mintea departe de vechiul traseu ruginit al detectivului, înapoi la cel frumos şi arătos, de care se bucura până când a apărut copila.

Mai întâi, merge până-l dor picioarele. Apoi trece la ciori, care-l supraveghează de suficientă vreme cât să se simtă

confortabil în preajma lui. Alyssa avea o carte despre copii care făcuseră lucruri surprinzătoare şi printre ei era o fetiță care se împrietenise cu o cioară. Erau fotografii cu cadourile pe care i le aducea pasărea: ambalaje de bomboane, chei de la maşină, cercei rupți şi figurine Lego. Alyssa a petrecut mai multe luni încercând să îşi facă o relație cu porumbeii din cartier, care, din câte-şi dădea seama Cal, erau prea proşti chiar şi s-o identifice drept o vietate, şi nu un dispersor de mâncare de formă ciudată. I-ar fi plăcut să-i trimită poze cu ciorile care-i aduceau daruri.

Pune o mână de căpşune pe buturugă şi apoi le înşiră până la pragul din spate, unde se aşază şi aşteaptă. Ciorile coboară din copac, se ceartă pe buturugă, ajung la jumătatea drumului, apoi îi aruncă lui Cal o privire şi pleacă să-şi vadă de treabă.

Cal încearcă să-şi regăsească răbdarea, dar pare să nu reuşească. Pragul e rece. După un timp mult prea scurt, decide că ciorile n-au decât să crape şi se duce înăuntru, după birou şi unelte. Când iese iar, au dispărut toate căpşunile şi ciorile sunt iar în copac, parcă râzând pe seama lui.

Biroul are încă depuneri de vopsea albă în crăpături şi Trey a mai crăpat un raft, când a lovit biroul. Să desfacă raftul rupt de structură i se pare dificil, aşa că se apucă de curățat vopseaua cu o periuță de dinți şi un pahar cu apă şi săpun, treabă care începe să-l irite aproape imediat. Nu s-a atins de o picătură de alcool ieri şi totuşi parcă-l încearcă o migrenă şi o lipsă de chef apăsătoare şi iritantă față de tot ce-l înconjoară. Vrea să se termine ziua şi atât.

Renunță la vopsea, desface raftul şi începe să-i deseneze conturul pe o bucată de lemn. Tocmai termină când aude foşnet de paşi în iarbă.

Trey arată ca întotdeauna, în geaca jerpelită şi cu privirea fixă. Cal nu vede fata din copilul ăsta. Probabil c-o avea un

început de sâni, dar n-a avut ocazia să se uite la pieptul ei şi nici n-are de gând s-o facă acum. Îşi dă seama că un motiv pentru care e supărat este că i-ar fi plăcut ca măcar o persoană din locul ăsta să fie ceea ce pare.

— M-am dus la şcoală, îl informează ea.

— Felicitări. Sunt impresionat.

Puştoaica nu zâmbeşte.

— Ai vorbit cu Donie?

— Vino-ncoa', spune Cal. Hai să reparăm ăsta. Vrei să tai cu fierăstrăul?

Trey stă nemişcată o secundă, privindu-l. Apoi dă din cap şi se apropie.

Ştie că el are să-i spună ceva ce nu vrea să audă. N-ar fi avut nevoie de câteva minute de amânare, dacă nu ştia, dar fata le acceptă când el i le oferă. Stoicismul ei, complet şi pe nepregătite, aproape animalic, îl face pe Cal să se simtă păcălit.

Vrea să se răzgândească. Dar, oricât de mizerabil e planul lui, oricare altul la care s-a gândit pare mai rău. Pare o mare şi implacabilă nereuşită a caracterului său, că nu e-n stare să găsească măcar o soluție bună pentru copila asta slăbănoagă, dar neînfricată.

Îi dă fierăstrăul şi se dă la o parte, ca ea să poată ocupa locul din fața mesei.

— Ai mâncat ceva după şcoală?

— Nu, zice Trey, mijind ochii la linie.

Cal se duce înăuntru şi iese cu un sandvici cu unt de arahide, un măr şi un pahar cu lapte.

— Zi mulțumesc, spune el, mecanic.

— Da, mersi.

Copila se aşază turceşte pe iarbă şi atacă sandviciul de parcă n-ar fi mâncat nimic azi.

Cal revine la vopsea. Nu vrea să spună ce e pe cale să spună. I-ar plăcea să nu tulbure după-amiaza, ci s-o lase să

se rostogolească încetişor peste câmpurile arate, în ritmul muncii lor şi pe aripile vântului din vest şi în soarele jos, de toamnă, până în clipa în care trebuie să distrugă totul.

Dar, dincolo de teoria lui Mart, Cal se gândeşte că există câteva motive pentru care o fată nu şi-ar dori să arate a fată. Dacă cineva îi face ceva, planul lui se schimbă.

— Am o palavră cu tine, zice Cal.

Trey mestecă şi îl priveşte fără nicio expresie pe chip. Cal nu-şi dă seama dacă nu se simte confortabil cu subiectul sau dacă fata nu a mai auzit o astfel de exprimare până acum.

— Nu mi-ai zis că eşti fată.

Fata lasă jos sandviciul şi îl priveşte fix. În ochi i se derulează o succesiune rapidă de lucruri. Încearcă să citească pe chipul lui ce vrea să spună. Pare gata să fugă, cum n-a mai părut de ceva vreme.

— N-am zis nici că sunt băiat.

— Dar ştiai că aşa cred.

— Nu m-am gândit la asta.

S-a încordat ca şi cum ar vrea să fugă.

— Ți-e teamă că ți-aş face rău?

— Eşti supărat?

— Nu sunt, spune Cal. Doar că nu-mi plac surprizele. Ți-a făcut cineva rău fiindcă eşti fată?

— Cum ar fi?

— Orice. Orice te-ar putea face să te simți mai bine dându-te drept băiat.

E atent la orice semn de tensiune sau reținere, dar copila doar clatină din cap.

— Nu. Tata era mai puțin sever cu noi, fetele.

N-are idee unde bate Cal. Bărbatul se simte uşurat, dar urmează ceva mai spinos şi mai greu de identificat. Fata nu trebuie salvată. N-are niciun motiv să-şi schimbe planul.

— Atunci nu mă mai privi de parcă o să arunc cu periuța în tine.

— De unde ştii? Ți-a zis cineva? întreabă Trey.

— Care-i faza cu părul?

Trey îşi trece o mână prin păr şi apoi se uită la ea, de parcă ar vrea să găsească în palmă o frunză sau ceva.

— Ha?

— Tunsoarea. Te face să pari băiat.

— Am avut păduchi. M-a ras mama în cap.

— Grozav. Mai ai?

— Nu. S-a întâmplat anul trecut.

— De ce e tot scurt?

— Scap de bătăi de cap.

Cal încearcă încă să suprapună o față peste băiatul cu care s-a obişnuit.

— Cât de lung era înainte?

Trey arată cu mâna în zona claviculei. Cal nu-şi poate imagina.

— Când eram eu la şcoală, copiii şi-ar fi bătut joc de o fată cu părul tuns aşa. Cum de nu o fac?

Puştoaica ridică din umeri, se strâmbă şi-şi dă ochii peste cap, iar Cal interpretează că-i cea mai mică dintre problemele ei.

— Cei mai mulți mă lasă în pace. Fiindcă l-am bătut pe Brian Carney.

— Cum aşa?

Trey ridică iar din umeri. Înseamnă că nu merită să dea detalii.

După o clipă zice, cu o privire rapidă pe sub sprâncene:

— Îți pasă?

— Că l-ai bătut pe Brian ăla? Depinde de ce. Uneori, n-ai de ales decât să îndrepți lucrurile.

— Pentru că sunt fată.

— La vârsta ta, un copil e un copil. Nu prea contează sexul.

I-ar plăcea să fie adevărat. Trey dă din cap şi mănâncă. Cal nu-şi dă seama dacă pentru ea s-a încheiat subiectul.

— Ai copii? întreabă ea după o vreme.

— Da.

— Băiat sau fată?

— Fată. E mare acum.

— Unde-i maică-sa? N-ai fost căsătorit?

— Ba da, dar nu mai sunt.

Trey asimilează informaţia în timp ce mestecă.

— Cum aşa? Eşti şi tu gagicar, ca taică-tu?

— Nu.

— O băteai?

— Nu. N-am lovit-o niciodată.

— Atunci, cum de aţi divorţat?

— Copilă, n-am idee.

Trey ridică sceptică din sprâncene, dar nu spune nimic. Muşcă din măr, îşi vâră în gură ultima bucată de sandvici şi testează combinaţia, dar, după expresia ei, nu-i prea convinsă. Cal se înmoaie când îşi aminteşte cât de mică pare uneori.

— Fiică-ta ştie că eşti aici?

— Da. Vorbim săptămânal.

— Biroul e pentru ea?

— Nu. Ea are casa şi mobila ei. Ăsta rămâne aici.

Trey încuviinţează. Termină mărul şi aruncă în grădină cotorul, spre ciori. Îşi trece palmele peste blugi şi se apucă de tăiat.

Zgomotele produse în timp ce lucrează au un echilibru care ar putea continua la nesfârşit. Drepnelele se încrucişează pe cerul albastru, rece, iar mieii se strigă unii pe alţii, cu o uşoară ezitare în ţipăt. Pe terenul lui Dumbo Gannon, un tractor roşu, mic cât un gândac de la distanţa

asta, merge agale, înainte şi înapoi, lăsând o bandă lată de pământ răscolit în urmă.

Cal trage de timp cât poate. Trey taie raftul, măsoară şi verifică, dăltuieşte şi netezeşte, mijeşte ochii şi măsoară iar. Cal freacă unele crăpături, le şterge şi scobeşte cu o lamă, când e necesar. Trey trece la şmirghel.

Lumina începe să se condenseze, aşezându-se, aurie precum mierea, peste câmpuri. Cal trebuie s-o facă.

— Am vorbit cu Donie, spune, auzind cuvintele ca nişte aşchii de lemn.

Trey îşi încordează umerii. Pune jos raftul şi şmirghelul, cu grijă, şi se întoarce spre el.

— Aha!

Cal îi simte privirea şi observă cum îi tremură nările. Ştie că inima îi bubuie fetei în piept.

— Nu sunt veşti proaste, bine?

Ea expiră scurt şi îşi şterge gura cu mâneca.

— OK.

E la fel de palidă ca după ce a împuşcat iepurele.

— Vrei să stai jos? E o poveste lungă.

— Nu.

— Cum vrei.

Cal îndepărtează praful de vopsea de pe birou şi se sprijină de el, cu mişcări lente şi uşoare, ca în preajma unui animal speriat. Cum a făcut primele dăți când a venit puştoaica, acum câteva săptămâni.

— Ai vrut să ştii de ce voiam să discut cu Donie. M-am gândit aşa: Brendan plănuia să utilizeze coliba aia ca să facă bani. Avea ceva dubios în minte, altfel ți-ar fi zis ce era. Asta înseamnă că trebuia să discute cu nişte oameni cu relații dubioase. Singurii de pe-aici sunt băieții care vin din Dublin să vândă droguri. L-am văzut pe Donie cu ei, în cârciumă.

Trey dă din cap scurt. Îl urmăreşte. E încă palidă, dar nu mai are privirea aia sălbatică.

— Aşa că m-am dus la Donie. Ştiam, cum ai zis, că nu va dori să stea de vorbă cu un străin, mai ales că, aşa cum tu ai auzit c-am fost poliţist, aşa a auzit şi el. Dar ne-am înţeles.

— L-ai bătut?

— Nu. Nu e nevoie. Trebuie să-l întâlneşti o singură dată să-ţi dai seama că nu e cine ştie ce de capul lui. Nu face decât să-i pupe pe alţii în cur şi e speriat de ei mai tot timpul. Aşa că tot ce a trebuit să fac a fost să pară că ştiu mai multe decât ştiu de fapt şi să-i zic lui Donie că, dacă nu umple golurile de informaţii, mă asigur că prietenii lui de la oraş vor auzi c-a vorbit cu un poliţai.

Trey încuviinţează.

— Şi a vorbit?

— A ciripit ca o păsărică. Donie nu e tocmai un geniu, aşa că unele detalii nu-s poate corecte, dar cred c-a trasat bine ideile de bază. Dar a vorbit. Ştii chestiile alea din ascunzătoarea lui Brendan?

Trey încuviinţează.

— Uneori, oamenii iau lucruri care nu le aparţin şi le vând.

— Brendan nu e hoţ.

— Taci şi ascultă, copilă. N-am zis că ar fi. Am zis că uneori oamenii ăştia nu găsesc repede cumpărători. Au nevoie de un loc unde să-şi ţină lucrurile, între timp. Un loc sigur, departe de priviri iscoditoare, ca să nu dea cineva peste el accidental şi să nu-l găsească poliţia, decât dacă vine la punct ochit, punct lovit. Dacă găsesc locul potrivit şi de el se ocupă o persoană de încredere, care le ţine lucrurile în siguranţă, vor plăti o chirie bunicică.

— Ca un depozit.

— Exact. Un loc ca ăsta, nu departe de graniță, e un teren excelent. Brendan a văzut că nu există aşa ceva în jur şi şi-a dat seama că ascunzătoarea lui era locul perfect. Trebuia doar s-o repare şi să ia legătura cu oamenii care vor s-o folosească.

Trey se gândeşte. Se pare că îi poate atribui personalității lui Brendan caracterul dubios al întregii acțiuni. Dă din cap.

— Brendan a început să repare locul. Poate că l-ar fi oferit câtorva localnici, când şi când, dar ar fi însemnat prea puțini bani. Avea nevoie de un peşte mai mare.

— Băieții din Dublin.

— Există părți în care Donie n-a oferit detalii, spune Cal. Nimeni n-o să-i spună unui prost ca el mai mult decât e necesar. Şi-a făcut doar o idee. Brendan a aşteptat ca băieții din Dublin să vină în oraş şi le-a cerut să-l pună în legătură cu oameni care ar avea nevoie de ceea ce oferea el. Au fost interesați, dar s-au certat între ei. Unii credeau că Brendan le va fi de folos, alții, că mai degrabă nu. Din câte înțeleg, plănuiesc şi ei o treabă în munți şi nu voiau ca Brendan şi clienții lui să atragă atenția poliției.

— Pe tipi de genul... dar Trey nu-şi duce gândul până la capăt.

— Da. Nu vrei să-i superi. Brendan probabil c-ar fi trebuit să se gândească, dar avea tendința de a se lăsa purtat de val şi de a uita de reacțiile altora. Ți se pare corect?

Trey încuviințează. Cal şi-a petrecut jumătate de noapte netezind colțurile poveştii şi privind-o din toate unghiurile, să se asigure că stă în picioare şi conține toate piesele pe care le cunoaşte Trey. Există lacune, ici şi colo, dar povestea nu s-ar nărui sub presiune. Are suficient adevăr care să funcționeze ca liant. Există chiar şi şansa, şi ce frumos ar fi, ca povestea lui să fie adevărată, cu nişte mici schimbări.

— Deci, zice el, Brendan a stabilit o întâlnire cu ei, crezând c-o să plătească pentru nişte numere de telefon şi

toată lumea va fi mulțumită. Când a venit momentul însă, cei care credeau că Brendan este o bătaie de cap închiseseră gura celorlalți. I-au zis să plece şi să rămână acolo.

— Deci doar i-au zis să plece, spune Trey respirând iute, sacadat. Nu l-au luat de tot?

— Nu. Ce să facă ei cu el? Tot ce voiau era ca el să dispară, iar Brendan s-a conformat imediat. Ştia că nu e cazul să i se spună de două ori.

— De aceea a plecat. Nu că şi-a dorit.

— Aşa e. N-a avut de ales.

Trey expiră lung şi priveşte în toate direcțiile. Gândul că Brendan a plecat fără o vorbă, fiindcă aşa a vrut, a ros-o de vie luni întregi. Acum, că a aflat că nu a fost aşa, nu ştie ce să facă cu golul lăsat.

Cal o lasă în pace. După o clipă, fata întreabă:

— Unde s-a dus?

— Donie nu ştie. Crede că-n Scoția. Spune că băieții nu i-au luat banii, aşa c-ar fi trebuit să aibă cât să ajungă undeva şi să fie bine. Dacă are minte, nu se va întoarce, o vreme.

Trey spune, apăsând cuvintele:

— Dar trăieşte.

— Din câte ştim. Nu există garanții, că poate a căzut de pe barcă sau l-a lovit o maşină. Ca pe oricine. Dar nu există nici motive să-l credem mort.

— De ce nu a sunat? Măcar o dată, să ne anunțe că e OK?

Întrebarea iese fără ca fata să-şi fi dorit s-o pronunțe. E cealaltă parte care o roade. Voia ca Brendan să fi fost răpit, căci asta se putea repara.

— Sunt nişte băieți înfricoşători, puştoaico, spune Cal cu blândețe. Cred că Brendan te cunoaşte suficient să ştie că, dacă prinzi o idee despre ce s-a întâmplat, s-ar putea să

încerci să repari situația, ca el să revină. Asta ar fi înrăutățit lucrurile. Pentru amândoi. Te proteja, nu?

— Da.

— Asta a făcut şi acum. Dacă vrei să faci la fel şi tu, cel mai bine-ar fi să ai încredere şi să respecți ce a vrut el să faci. Ține-ți gura şi vezi-ți de treabă, până ce se gândeşte el că-i OK să vină acasă.

Trey îl priveşte încă un minut lung.

— Mersi.

Se întoarce la masă şi începe să dea din nou cu şmirghelul, lucrând atent şi curat.

Cal îşi reia lucrul cu periuța de dinți şi apa cu săpun, chiar dacă biroul e deja cât se poate de curat. Trey nu mai spune nimic, aşa că şi el tace. Partea asta de munte s-a întunecat, iar umbra lungă a masivului se scurge spre ei, peste câmpuri. Fata îi aduce raftul lui Cal.

Fiecare muchie e netedă ca hârtia. Cal îi dă lui Trey ciocanul şi ea potriveşte raftul la locul lui, cu grijă, cu o lovitură într-o parte, apoi în cealaltă. Se dă înapoi şi îl priveşte pe Cal.

— Bună treabă, spune. Te-ai descurcat foarte bine cu asta. Acum du-te acasă.

Trey încuviințează, ştergându-şi palmele de blugi.

— Ai primit un răspuns, am încercat să mă apropii cât mai mult de adevăr. Mă bucur că te-am ajutat.

Cal îi întinde mâna. Trey se uită când la mână, când la Cal uimită.

— Am închis cazul, fetițo, spune Cal. Sper să vină acasă frate-tu, când se mai aşază lucrurile. Ne vedem pe la Noreen, dacă te mai lasă să vii.

— Dar mă întorc oricum, să termin ăla, spune Trey şi face un semn din bărbie spre birou.

— În niciun caz. N-am nimic cu tine. Te pricepi şi eşti o companie plăcută, dar eu am venit aici tocmai ca să scap de companie.

Trey îl priveşte palidă, oarecum şocată. Cal îşi dă seama, cu o durere atât de cruntă şi de extenuantă, că vrea să cadă în genunchi şi să-şi lipească fruntea de iarba rece, de cât de mult îşi doreşte ea să vină mai departe pe la el.

Are deja experienţă cu ce se întâmplă dacă încerci s-o faci pe Trey Reddy să renunţe la ceva ce i-a intrat în minte. Singura cale e s-o facă să nu-şi dorească să se mai întoarcă.

Dacă ea nu-şi dă seama ce va zice lumea, Cal nu poate s-o convingă de asta. În schimb, spune:

— Ai vrut să afli ce a păţit fratele tău. Am aflat. Ce mai vrei de la mine?

Trey îl priveşte mai departe. Pare să vrea să spună ceva, dar nu reuşeşte.

Cal permite unui zâmbet să i se strecoare pe chip.

— Hm, am fost avertizat despre familia Reddy şi bani. Asta vrei? Să te plătesc pentru muncă? Probabil că am cincizeci, şaizeci de bişţari, dar dacă te gândeşti să iei ce ţi se cuvine când nu-s atent...

Pentru o clipă, crede c-o să atace iar biroul sau poate pe el. Nu-l sperie gândul. N-are decât să facă biroul ţăndări, dacă asta vrea. Chiar se dă înapoi, îi face loc. Dar ea scuipă, repede, urât, ca un şarpe cu clopoţei. Flegma aterizează pe cizma lui. Apoi se răsuceşte pe călcâie şi pleacă spre drum, cu paşi mari şi apăsaţi.

Cal aşteaptă un minut şi se duce la poartă. Trey e deja departe, mişcându-se iute printre petele de lumină şi umbră care pictează drumul, cu capul plecat şi mâinile afundate în buzunare. O priveşte până ce ajunge la pantă şi e îmbrăţişată de amestecul de soare şi crengi din capătul ei şi multă vreme după. Nu e nimeni în urma ei.

Îşi duce uneltele în casă, apoi masa şi în cele din urmă biroul. Îl pune în dormitorul pentru oaspeţi, ca să nu-l vadă mereu. I-ar fi plăcut să-l termine împreună cu Trey, înainte s-o alunge.

Probabil c-ar trebui să-şi pregătească restul de bibani la cină, dar îşi scoate o bere din frigider şi iese cu ea în spatele casei. La est, cerul se colorează într-o nuanţă profundă de lavandă. Aratul a adăugat un iz nou în aer, ceva mai bogat şi mai întunecat, îngroşat de lucruri ascunse.

Vezi? îi spune Donnei îi minte. *Pot să las baltă un caz, dacă e mai bine aşa.* Donna, refuzând să-i facă pe plac chiar şi în imaginaţia lui, îşi dă ochii peste cap şi pufneşte cu ochii spre cer.

Cal i-a zis lui Trey adevărul. Nu ştie de ce el şi Donna s-au despărţit. Din câte-şi dă seama, ceea ce s-a întâmplat a fost că în primul an de facultate Alyssa a fost jefuită şi bătută rău, iar doi ani mai târziu Donna a plecat, şi se pare c-ar exista o conexiune misterioasă între cele două evenimente, pe care Cal e prea prost să o priceapă.

Atunci nu a existat niciun indiciu că primul eveniment avea să ducă la celălalt. El şi Donna au zburat la Seattle atât de repede, că au ajuns acolo când Alyssa era încă în recuperare, după o intervenţie la umăr, unde-i fusese zdrobit osul. După ce s-a asigurat că va fi bine, Cal a lăsat-o pe Donna cu ea şi s-a dus la secţie. Ştia precis că un jaf oarecare nu era prioritar, dar jefuirea fiicei unui poliţist era altceva, iar dacă poliţistul era şi acolo şi făcea urât, cu atât mai mult. În următoarele câteva săptămâni, Cal hărţuise secţia, politicos, dar ferm, până ce obţinuseră filmările de la toate camerele de pe raza cvartalului. Dobândiseră câteva imagini granulate cu atacatorul, de care Cal şi tipii de la secţie s-au folosit – muncind uneori chiar douăzeci de ore pe zi, cum făcea Cal – până ce-au ajuns la un drogat cu părul

roşu pe nume Lyle, care încă avea cardul Alyssei în buzunarul gecii.

Când Cal i-a zis Alyssei, era încă sub şoc şi nu se putea bucura. L-a privit şi a întors capul. Cal a înţeles: sperase că va fi încântată, dar văzuse suficiente victime cât să înţeleagă că trauma modelează sentimentele în forme neaşteptate.

În următoarea perioadă, el şi Donna se preocupaseră de Alyssa. Nu-i lăsase să mai stea cu ea după câteva săptămâni, dar nu voia nici să vină acasă, aşa că trebuia să se îngrijoreze de la distanţă. Atacul fragmentase mintea fetei, ca pe o oglindă scăpată în care piesele sunt încă la locul lor, dar întregul nu mai funcţionează. Cal nu şi-a dat seama dacă fusese vorba despre răul fizic sau despre ameninţările lui Lyle, căci Alyssa încercase să discute rezonabil cu el, ca nişte oameni obişnuiţi, dar Lyle nu reacţionase deloc bine. Dar ea abia dacă se mai ridica din pat, nu mai mergea la cursuri, nu mai ieşea nici cu prietenii şi nu făcea nimic din ce ar fi fost firesc pentru o fată de vârsta ei.

Treptat însă, mintea ei s-a vindecat. A reluat cursurile. Într-o seară, a râs la telefon. Câteva săptămâni mai târziu, când Cal a sunat-o să-i spună că Lyle pleda vinovat, era într-un bar cu Ben. Cal ştia că fisurile erau încă acolo şi încă fragile, dar mai ştia şi cât de puternic erau atrase de viaţă creaturile sănătoase şi tinere. A crezut în asta cât putea.

Când Donna începuse să se poarte urât, o pusese pe seama aceluiaşi lucru: traumă întârziată care ieşise atunci la suprafaţă, odată ce el găsise cum să-i facă loc. Purtarea urâtă însemna, de obicei, o rafală de furie, dar, treptat, pe măsură ce Donna îşi formula mai clar gândurile, revenea la perioada lor din Seattle, mai ales la faptul că el îşi petrecuse mai tot timpul încercând să dea de Lyle. Donna simţea c-ar fi trebuit să stea în apartamentul fetei, cu ea, cu colegele de

cameră, cu Donna şi Ben şi toţi prietenii care apăruseră să îi ofere susţinere morală şi bârfe şi rahaturi cu seminţe de chia.

— Ce era să fac eu acolo?

— Să vorbeşti cu ea. S-o îmbrăţişezi. *Să stai* dracului acolo. Orice era mai bun decât nimic.

— Am făcut ceva. M-am dus şi l-am prins pe tip. Fără mine, ar fi...

— Nu avea nevoie să fii plecat ca să faci pe poliţistul. Avea nevoie de tine acolo. Avea nevoie de tatăl ei.

— Nu mă voia acolo, zisese Cal, uluit. Te avea pe tine.

— Ai întrebat-o? se răstise Donna, cu mâinile sus în timp ce ridica din sprâncene. Ai *întrebat* măcar?

Cal nu întrebase. I se păruse evident ca un copil să aibă nevoie de maică-sa şi ca Donna să se descurce mai bine la vorbe şi îmbrăţişări decât el. Se dusese şi-i oferise Alyssei ce avea mai bun, anume scalpul păduchios al lui Lyle. Nu i s-a părut că n-a făcut nimic. Fără eforturile lui, Lyle ar fi fost pe stradă. De fiecare dată când ieşea pe uşă, Alyssa s-ar fi aşteptat să apară de după colţ. Acum, pentru următorii şapte până la zece ani, nu avea să-i fie teamă.

Nu păruse, oricum, un motiv de pus capăt căsătoriei. Dar în următoarele câteva luni ajunseseră, printr-o serie de salturi şi alunecări pe care Cal abia dacă reuşise să le urmărească, până şi atunci, în locuri mult mai întunecoase şi mai întortocheate. Se certau cu orele, până târziu în noapte, dincolo de punctul în care devenea prea extenuat să înţeleagă de ce se certau. În cele din urmă, Donna se enervase şi plecase, iar asta îl şocase pe Cal. Se supărase de multe ori pe ea cât fuseseră împreună, dar niciodată n-a plecat.

Singurul lucru pe care-l înţelesese limpede în urma acelor certuri fusese că Donna credea că ar fi fost un soţ şi un tată mai bun dacă nu era poliţist. Cal credea că e o tâmpenie,

dar se trezise că şi-o asimilase oricum. În fond, fusese douăzeci şi cinci de ani în poliție, Alyssa terminase facultatea, iar slujba nu mai era ce fusese sau ce crezuse Cal că este. Nu-şi dădea seama ce era, dar devenea tot mai clar că nu îi mai plăcea.

Nu-i spusese Donnei despre hotărârea lui decât după ce a predat hârtiile, i-au fost aprobate şi a primit în scris data la care putea preda insigna. Voia să vină în fața ei cu ceva solid, ca să ştie că nu îşi bătea joc. Poate că amânase prea mult, căci, atunci când i-a spus Donnei, şi ea avea ceva să-i spună, şi anume că se vedea cu un tip pe nume Elliott, de la clubul de carte.

Cal nu le spusese despre asta colegilor. Ar fi zis că Donna şi-o trăgea cu Elliott de mult şi că de aceea plecase, iar Cal ştie că nu era aşa. I-ar plăcea să creadă că aşa era, pentru liniştea proprie, dar o cunoaşte pe Donna. Are şi ea principii. Poate că nici măcar nu-i trecuse prin minte să se combine cu Elliott cât mai era împreună cu Cal, altfel nu s-ar fi atins de el nici după ce s-au despărțit. Le-a zis băieților doar că Donna îi spusese că e prea târziu – şi chiar îi spusese asta iar băieții îi cumpăraseră lui Cal mai multă bere şi toți fuseseră de acord că nu ai cum să înțelegi femeile.

Dar asta ar fi trebuit să-l aline puțin. Însă l-a făcut doar să se simtă mai rău. Se simte ca un escroc, fiindcă celălalt lucru pe care l-a priceput din certurile cu Donna este că, fără nicio intenție, le-a dezamăgit pe ea şi pe Alyssa. Cal a vrut doar să fie un om stabil, care să aibă grijă de familia lui şi să se poarte corect cu oamenii din jur. Pentru mai bine de douăzeci de ani, şi-a văzut de treabă, crezând că aşa este. Doar că a dat-o în bară pe drum. A uitat de codul lui de principii, iar cel mai rău lucru e că nu pricepe ce a făcut. Tot ce a fost de atunci nu valorează nimic şi nici măcar nu ştie când a fost „atunci”.

Cal îşi termină berea şi porneşte spre drumul scăldat în amurg. Mart şi Kojak apar la uşă, într-un nor de abur cu ceapă şi paprica.

— Ia te uită cine e aici, spune Mart. Un nătăfleț. Cum se descurcă fata?

— I-am zis lui Trey Reddy să plece, spune Cal. Nu se va mai întoarce.

— Bravo. Ştiam că banii mei îs în siguranță. Mă bucur c-ai făcut-o. Îi face semn spre bucătărie.

— Aşază-te şi-ți aduc o farfurie. Fac paella cu pui şi bacon – şi e grozavă, dacă pot să mă laud singur.

— Am mâncat, mersi.

Îl scarpină pe Kojak după ureche şi se duce acasă, prin aerul rece şi întuneric şi mirosul de lemn ars care vine din vreo casă.

17

Când se duce la Noreen a doua zi, se aşteaptă la o privire de gheață, dacă are noroc, dar ea îl întâmpină cu o bucată de cheddar şi o poveste lungă despre Bobby, care a venit să ceară din brânză. Dar ea i-a spus că n-are el manierele lui Cal Hooper şi, când le va căpăta, va avea parte de aceleaşi privilegii ca el, iar idiotul a plecat în lacrimi. Îi aminteşte şi că, în câteva săptămâni, cățeii Lenei vor fi suficient de mari încât să plece de lângă mamă.

Cal e în Ardnakelty de suficientă vreme încât să poată interpreta nuanțele discuției. Nu doar că Noreen ştie că el a ajuns la capătul tunelului, lucru pe care îl aprobă din toată inima, dar se va asigura că şi restul satului o ştie. Cal se întreabă dacă Mart a mers până la a-şi încălca termenii stabiliți de cearta cu Noreen pentru asta. Ca să confirme, testează în seara aceea la Seán Óg. Intră pe uşă şi e întâmpinat de o rundă de urale ironice din colțul lui Mart.

— Iisuse, umblă morții, se aude Senan. Credeam că ți-a făcut felul Malachy.

— Noi credeam că eşti cam firav şi te-a doborât, de te-au îndepărtat de băutură pe viață câteva guri de *poitin,* zice tipul văzut gol puşcă la geam.

— Care *noi, kemosabe*[10]? întreabă Mart. Eu v-am zis că se-ntoarce. N-a vrut să se uite la mutrele voastre hâde câteva zile, atât. Nu pot să-l condamn.

Se dă la o parte ca să-i facă loc lui Cal pe banchetă şi-i face semn lui Barty să-i aducă o halbă.

— Vino-ncoa', îi spune Bobby lui Senan. Întreabă-l. O să ştie.

— De ce ar şti el?

— Că-i dintre rahații ăia de americani, de aia. Tinerii numa' americăneşte vorbesc, mai nou.

— Luminează-mă, atunci, îi spune Senan. Ce-i un „yeet"[11]?

— Un ce? întreabă Cal.

— Un „yeet". Stau eu în seara asta pe canapea, după ceai, digerând ca omul, şi vine băiatul meu cel mic, alergând, se aruncă pe burta mea ca din tun, urlă „Yeet!" şi dispare. Am întrebat ce-a vrut să zică pe unul dintre ceilalți băieți, da' a râs de mine şi cu fundu' şi mi-a zis că îmbătrânesc. Apoi mi-a cerut douăzeci de biştari ca să se ducă-n oraş.

— I-ai dat?

— Nu. I-am zis să-şi ia de lucru. Ce-i un „yeet"?

— N-ai văzut niciodată unul?

---

[10] Termen folosit de un personaj fictiv din serialul *Călăreţul singuratic,* derivat din termenii Ojibwe şi Potawatomi şi tradus drept „prieten de încredere" (n. tr.).

[11] Exclamaţie de entuziasm, bucurie, aprobare sau triumf (n. tr.).

Cal își dă seama că s-a săturat să fie subiectul bătăii de joc a tipilor ăstora.

— Sunt niște animale de companie. Ca hamsterii, doar că mai mari și mai urâți. Au fețe mari și grase și ochi mici, de porc.

— Eu n-am fața grasă. Spui că ăla micu' mi-a zis că-s hamster?

— Păi, spune Cal, se mai folosește pentru ceva cuvântul, dar sper că băiatul tău nu știe. Câți ani are?

— Zece.

— Are internet?

Senan se înroșește.

— Dacă nătărăul se uită la porno, să-și ia adio de la setul de tobe, de la Xbox, de la... tot. Ce-i un „yeet"? A zis că taică-său e vreo sculă?

— Te prostește, boule, zice tipul gol pușcă de la geam. N-are idee ce sunt.

Senan se uită urât la Cal.

— N-am auzit de cuvântul ăsta, spune el. Dar ești simpatic când te înfurii.

Toată lumea hohotește, iar Senan clatină din cap și îi spune lui Cal unde-și poate băga hamsterii. Băieții mai comandă un rând, iar Mart insistă să-l învețe pe Cal regulile jocului „Cincizeci și cinci", în ideea că plănuiește să rămână acolo, deci trebuie să se facă util. Nimeni nu pomenește de Trey, Brendan, Donie sau oi moarte.

Niciunul dintre cei pe care Cal îi întâlnește nu pomenește nimic. Cal înțelege că e un semn că s-a terminat de-a binelea, iar dacă puștoaica ar fi făcut o prostie, auzea el cumva. Dar nu e complet sigur.

Trey a dispărut. Cal e pregătit de orice, de la cauciucuri tăiate la o cărămidă prin geam. Și-a mutat salteaua într-un colț, departe de raza de acțiune, și se păzește de proiectile când intră și iese din casă. Nu se întâmplă nimic. Seara,

când şade pe treapta din spate, nu foşneşte nimic în gardurile vii, în afara unor păsări şi animale mici. Când lucrează în casă sau îşi pregăteşte cina, ceafa nu-l atenționează. Dacă n-ar şti, ar crede că şi-a imaginat totul.

Se apucă temeinic de casă. Face rost de la Noreen de numele coşarului local, termină de vopsit pereții din camera din față şi se apucă de scos tapetul din dormitorul mai mic. Locky, amicul lui Mart, vine să-i repare instalația şi îi oferă o maşină de spălat, la un preț despre care Cal nu se mai interesează. Locky e înclinat să vorbească mult, aşa că profită de ocazie şi se duce la oraş, să-şi ia dulapuri de bucătărie şi un frigider cu congelator ca lumea. Cu ele instalate şi foc în cămin, camera din față se schimbă. Îşi pierde aerul rece şi neprietenos şi devine un bârlog plin de căldură. Îi trimite Alyssei o poză pe WhatsApp. „Uau, arată grozav!" răspunde ea.

„Da, sunt pe drumul cel bun", scrie Cal. „Ar trebui să vii să vezi" Alyssa răspunde „Da! Când rezolv la muncă", urmat de un emoticon cu ochii dați peste cap. Chiar dacă se aştepta la asta, Cal se supără şi se deprimă şi are chef s-o sune pe Donna şi s-o enerveze.

Dar iese în pădurea lui şi câteva ore adună crengi căzute, pentru foc. Frigul s-a instalat şi o perdea fină de ploaie coboară din cer. Când Cal iese din casă, chiar şi doar ca să ducă gunoiul, nu simte nici măcar o picătură, dar revine complet ud. Cumva, umezeala se strecoară în casă: oricât ține el focul aprins şi radiatorul cu ulei pornit, sacul de dormit şi pilota sunt mereu umede. Mai cumpără un radiator pentru dormitor, care ajută, dar nu prea mult.

Încearcă să profite că poate asculta muzică la maximum, dar renunță. Începe bine, pregătind cina cu o doză sănătoasă de Steve Earle, mimând şi bătaia la tobe în aer, ca şi cum n-ar fi venit nimeni să privească pe ferestre cum se face de râs. Dar la finalul serii se trezeşte în prag, cu o

bere, privind cerul întunecat şi simţind cum i se aşază burniţa pe piele şi-n păr, în timp ce Jim Reeves cântă o melodie veche şi tristă despre un tip care aproape că ajunge acasă, pe furtună.

Unul dintre lucrurile care încă-l bucură zilele astea să descopere că mai ştie să tragă cu puşca. Vremea înclină mai degrabă spre pescuit, dar n-are răbdare acum. Ar dori să petreacă mai mult timp cu carabina, cu sau fără burniţă, dar există o limită şi la carnea de iepure. Face un stoc în noul congelator şi îi duce doi lui Daniel Boone, care-l răsplăteşte cu un preţ redus la gloanţe şi cu un tur al puştilor sale favorite, şi doi lui Noreen, să fie clar că vede şi apreciază că ea îl susţine. Ştie c-ar trebui să-i ducă unul lui Mart, dar nu se poate convinge.

Ar putea să-i ducă unul şi Lenei, doar că o evită atât de hotărât, că se simte ca un prost, în timp ce păzeşte magazinul, asigurându-se că ea nu e înăuntru, înainte să-şi facă curaj să intre. Ar vrea să-şi facă toate cumpărăturile în oraş, pentru câteva săptămâni, dar nu poate risca s-o supere pe Noreen într-un moment delicat. Înseamnă şi că nici nu poate intra în magazin şi ieşi în fugă. Trebuie să asculte veştile despre problemele pe care le are cu inima Angela Maguire, dar şi explicaţiile despre cum sunt Noreen şi Angela verişoare doar pe jumătate sau despre o străbunică despre care se ştie că poate şi-a otrăvit primul bărbat, şi să discute despre ce ar însemna pentru Ardnakelty noul parc acvatic de dincolo de oraş. De obicei, i-ar surâde să-şi petreacă jumătate de zi aşa, dar, dacă-l vede Lena, va vrea să vorbească despre cățel, iar Cal nu va lua cățelul.

Pentru prima dată de când a ajuns, Irlanda i se pare mică şi înghesuită. Cal are nevoie de mii de kilometri de şosea deschisă, pe care să-i parcurgă zi şi noapte, privind soarele şi luna trecând peste deşertul ocru şi tufele încurcate. Dacă

ar încerca asta aici, ar parcurge cincizeci de metri înainte să dea peste o cotitură nejustificată, o turmă de oi, o groapă cât cada lui de baie sau un tractor din sens opus. Aşa că se duce şi se plimbă, dar câmpurile sunt atât de îmbibate de apă, că parcă ar avea numai noroi sub tălpi, iar marginile drumului sunt de fapt nişte gropi şi dâmburi de noroi, care-l împiedică să-şi găsească ritmul. Inconvenientele astea nu l-ar supăra, dar acum le simte ca pe afronturi personale: pietricele în încălțări, mici, dar numai una şi una, fiindcă au muchii ascuțite.

Cal refuză să lase senzația că e afectat. E firesc, după tulburarea adusă de Trey. Dacă lasă lucrurile în voia lor şi munceşte din greu, o să-i treacă. Asta a făcut când, de exemplu, căsnicia sau slujba i-a dat bătăi de cap şi a funcționat: lucrurile s-au schimbat suficient cât să se simtă iarăşi confortabil. Când va fi casa gata pentru iarnă, crede că îl va părăsi şi neliniştea.

Dar nu apucă. La mai puțin de două săptămâni după ce a alungat-o pe Trey, şade în camera din față, lângă foc. E o noapte temperamentală, cu vânt puternic care să-l facă pe Cal să se întrebe dacă acoperişul lui e pe cât de solid îl crezuse. Citeşte ziarul local subțirel, ascultând cum se lovesc țiglele, când aude o bătaie în uşă.

E ciudată, brutală şi nesigură, seamănă cu lovitura unor labe de animale. Dacă n-ar fi fost o pauză între două pale de vânt, Cal ar fi spus că-i vântul care loveşte o creangă de uşă. E zece seara, trecut de ora de culcare a fermierilor, doar dacă nu s-a întâmplat ceva foarte rău.

Cal lasă jos ziarul şi se ridică, întrebându-se o clipă dacă să-şi ia puşca. Bătaia nu se mai aude. Se duce la uşă şi o întredeschide.

Trey stă în prag, tremurând din tot corpul ca un câine bătut. Are un ochi vânăt, umflat şi aproape închis de tot.

Are sânge pe față, care i se scurge pe bărbie. Ține o mână ridicată ca o gheară.

— Of, la naiba, la naiba, fetițo!

Fetei îi cedează genunchii. Vrea s-o ia în brațe şi s-o ducă înăuntru, dar se teme s-o atingă, ca să nu-i facă mai rău.

— Intră repede, zice Cal.

Ea se încurcă în picioare şi rămâne pe loc, gâfâind. Pare să nu ştie unde se află.

Cal nu vede pe nimeni venind după ea, dar încuie oricum uşa.

— Uite, zice el. Hai aici.

O conduce spre un fotoliu, ținând-o de umeri. Când se aşază, sâsâie scurt a durere.

— Stai aici, spune Cal.

Îşi aduce sacul de dormit şi pilota din dormitor şi le înfăşoară în jurul ei, cât de blând poate. Mâna ei teafără se agață de pilotă atât de strâns, încât i se albeşte mâna.

— Aşa, spune Cal. O să fii bine.

Găseşte un prosop curat şi se lasă pe vine în fața fotoliului ca să-i şteargă sângele de pe bărbie. Trey tresare şi se fereşte, dar când încearcă din nou nu se mai împotriveşte. Tamponează până vede de unde vine sângele. Are buza de jos spartă.

— Cine ți-a făcut asta?

Gura i se deschide larg, de parcă va urla ca un animal frânt. Dar afară nu iese decât mai mult sânge.

— E OK, spune Cal.

Duce din nou prosopul la gura ei şi apasă.

— Nu trebuie să spui nimic. Stai doar potolită, o vreme.

Trey priveşte dincolo de el şi tremură. Respiră superficial, sacadat, de parcă ar durea-o. Cal nu-şi dă seama dacă ştie ce se petrece sau dacă a primit o lovitură în cap şi a rătăcit încoace, derutată. Nu-şi dă seama cât de rău e rănită la

mână sau dacă îi lipsesc dinți sau ce alte lovituri ascunde hanoracul. Sângele de la gură e întins peste tot.

— Fetițo, spune el blând, nu trebuie să zici nimic. Vreau doar să ştiu ce te doare mai tare. Îmi arăți?

Pentru o clipă, nu e convinsă că l-a auzit. Apoi fata ridică mâna îndoită şi arată spre gură şi într-o parte.

— OK.

Măcar înțelege ce-i spune.

— O să te duc la doctor.

Ochiul teafăr se deschide mare, de panică, şi fata începe să se zbată să se ridice în picioare.

— Nu, spune cu un mârâit aspru, neclar din cauza buzei umflate. Fără doctor.

Cal ridică mâinile, încercând s-o blocheze în fotoliu.

— Copilă, ai nevoie de o radiografie. Copci la buză...

— Nu. *Pleacă,* plea...

Îi loveşte mâinile şi reuşeşte să se ridice, clătinându-se.

— Ascultă-mă. Dacă ai mâna ruptă...

— Nu-mi pasă. Du-te dracului...

E gata să se lupte s-ajungă la uşă şi să se piardă iar în noapte.

— OK, spune Cal, dându-se înapoi şi ridicând mâinile. OK. Fără doctor. Dar stai jos.

N-are idee ce va face dacă ea nu se aşază, dar, după un minut, când cuvintele ajung la ea, renunță la încăpățânare şi se prăbuşeşte înapoi în fotoliu.

— Aşa, spune Cal, e mai bine.

Îi duce iar prosopul la gură.

— Îți vine să vomiți?

Trey clatină din cap. Durerea o face să icnească.

— Nu.

— Să nu înghiți sânge, altfel o să vomiți. Scuipă-l aici. Eşti amețită? Vezi dublu?

— Nu.

— Ți-ai pierdut cunoştința?

— Nu.

— Atunci e bine. Nu pari să ai o contuzie.

Sângele se îmbibă în prosop şi devine o pată roşie. Îl întoarce pe partea curată şi încearcă să apese mai tare. Observă în cel mai întunecat colț al minții sale că, după ce va avea situația sub control, va ucide pe cineva.

— Ascultă, spune el, când nu mai curge atât de mult sânge. Eu o să ies un minut. O să fiu chiar lângă uşă. Stai cuminte, da?

— Fără doctor.

Se încordează iar.

— Nu-l sun pe doctor, jur.

Îi desface mâna teafără de pilotă, îi pune degetele în jurul prosopului şi-l aranjează pe buza ei.

— Ține aici. Apasă cât de tare suporți. Mă întorc.

Fata are încă încredere în el. Ori poate n-are încotro. Cal nu ştie care dintre ele îl doare mai tare. Şade acolo, ținând prosopul şi privind în gol, în timp ce el iese şi închide uşa din față după el.

Se lipeşte cu spatele de uşă, îşi şterge mâinile pline de sânge de pantaloni şi încearcă să privească grădina. Noaptea e imensă şi sălbatică, cu vânt şi stele. Frunzele se leagănă, iar umbrele freamătă în iarbă. Ar putea fi orice.

Lena răspunde greu la telefon, iar „alo”-ul ei are o răceală limpede ca cristalul. Nu i-a scăpat c-a tras-o pe sfoară cu cățelul şi nu apreciază deloc asta.

— Am nevoie de ajutor, spune Cal. Cineva a bătut-o rău pe Trey Reddy. Trebuie să vii la mine şi să mă ajuți.

Mare parte din el se aşteaptă ca Lena să rămână fidelă principiului ei de a nu se implica în treaba altora, care ar fi cel mai inteligent răspuns. Dar, după o tăcere lungă, zice:

— Ce-ai vrea să fac eu?

— Să vezi cât de rău e şi dacă are alte răni. Eu nu pot.

— Nu sunt medic.

— Ai văzut destule animale rănite. E mai mult decât am făcut eu. Doar află dacă are ceva care necesită îngrijiri medicale.

— S-ar putea să nu se vadă. Poate sângerează intern. Trebuie s-o duci la doctor.

— Nu vrea. Trebuie doar să ştiu dacă trebuie s-o iau cu forța sau dacă supraviețuieşte fără medic. Dacă trebuie s-o iau cu forța, am nevoie de tine s-o ții cât conduc.

Urmează altă tăcere lungă, iar Cal nu poate decât să aştepte. Apoi Lena spune:

— Ajung în zece minute.

Închide înainte să poată adăuga el ceva.

Trey tresare violent când Cal se întoarce în casă.

— Sunt eu, spune. O prietenă vine încoace şi ştie să aibă grijă de animale rănite. Cred că un copil rănit nu e foarte diferit.

— Cine?

— Lena. Sora lui Noreen. Nu-ți face griji. Din tot satul, ea ştie să-şi țină gura.

— Ce-o să facă?

— O să se uite la tine. O să te curețe pe față, mai blând decât mine. Poate-ți pune un plasture din ăla şmecher, care arată ca nişte copci.

Trey vrea să-l contrazică, dar nu mai are forță. Căldura de sub pilotă şi de la foc i-au calmat tremurul şi acum e moale, învinsă. Pare că abia mai are putere să țină prosopul la gură.

Cal îşi trage un scaun din bucătărie ca să stea lângă ea şi s-o prindă, în caz că se prăbuşeşte. Ochiul e mai rău acum, negru-vinețiu şi umflat atât de tare, încât pielea e întinsă şi lucioasă.

— Să vedem tăietura, spune el.

Trey nu reacționează. Cal întinde un deget şi îi îndepărtează mâna de la gură. Nu mai curge aşa mult sânge. Sunt doar picături care se adună lent. Dinții sunt toți la locul lor.

— Mai bine. Cum te simți?

Trey ridică din umeri. Nu-l priveşte în ochi. Când încearcă, ochiul ei alunecă, de parcă privirea lui i-ar provoca dureri.

Trebuie să-şi clătească tăietura cu ser fiziologic şi cineva să vadă dacă are nevoie de copci. Cal a făcut manevre de prim ajutor pe bebeluşi, pe drogați şi pe te miri cine, dar nu poate risca acum să facă o mişcare greşită şi mai mult rău. Doar să fie atât de aproape de ea şi tremură agitat.

— Copilă, zice. Ascultă-mă. Nu pot şti că totul e bine dacă nu ştiu cu ce am de-a face. Nu voi spune o vorbă nimănui fără permisiunea ta, însă trebuie să ştiu cine ți-a făcut asta.

Trey îşi lasă capul pe spătar.

— Mama, spune.

Furia îl loveşte atât de intens pe Cal, că nici nu mai vede pentru o secundă. Când îi mai trece puțin, zice:

— Cum aşa?

— I-au zis ei. Au zis s-o facă ea sau o fac ei.

— Cine i-a zis?

— Nuş. Eram plecată. Am ajuns acasă şi a zis să vin în spate, că are o vorbă cu mine.

— Aha!

Se asigură că şi-a luat atitudinea şi vocea de polițist, liniştit şi interesat de ce spune.

— Ce-a folosit?

— Cureaua. Şi m-a lovit. Cu piciorul, de câteva ori.

— Nu e bine.

Atât de tare îşi doreşte ca Lena să ajungă mai repede, că abia mai poate sta liniştit.

— Ai idee de ce?

Trey tresare spasmodic. Cal presupune că a încercat să ridice din umeri.

— Ai furat de la cineva care s-a supărat?

— Nu.

— Ai pus întrebări despre Brendan, spune Cal. Aşa-i?

Trey încuviinţează. N-are starea potrivită să mintă.

— La naiba, copilă, începe Cal şi apoi se opreşte. Pe cine-ai întrebat?

— Am fost la Donie.

— Când?

Îi ia o vreme să-şi dea seama.

— Alaltăieri.

— Ţi-a zis ceva?

— Mi-a zis să mă duc naibii. Mi-a râs în faţă.

Vorbeşte lent, cuvintele îi ies cu greutate pe gură, dar ce spune are sens. Mintea ei este bine, dar depinde ce se înţelege prin „bine”.

— A zis să mă păzesc, că ajung ca Bren.

— Donie poate spune ce vrea. Nu înseamnă că e adevărat.

Pentru că a vorbit, rana de la buză i s-a redeschis. Un firicel de sânge îi curge pe bărbie.

— Taci acum. Mă ocup eu de asta. Tu stai liniştită.

Vântul se izbeşte de geamuri şi cântă cu furie în horn, făcând focul să pâlpâie sălbatic şi trimiţând fuioare de fum cu miros bogat în cameră. Lemnul trosneşte şi pârâie. Din când în când, Cal îi verifică buza lui Trey. Se ridică iar în picioare când se opreşte sângerarea.

Mişcarea o sperie pe Trey.

— Ce faci?

— Mă duc după gheaţă pentru ochi şi buză. Atât. Scade inflamaţia, scade şi durerea.

Cal e în dreptul chiuvetei, scoţând cuburi de gheaţă într-un prosop curat, când vede farurile de la maşina Lenei pe geam.

— Vine domnişoara Lena, spune Cal în timp ce pune jos tava, uşurat. Mă duc să-i zic să nu te asasineze cu întrebări. Stai cuminte şi ține asta pe față.

Lena tocmai iese din maşină când apare Cal. Trânteşte portiera şi vine pe alee, cu mâinile în buzunarele unei geci bărbăteşti lucioase. Vântul îi desprinde şuvițe de păr din coadă, iar lumina stelelor le transformă într-un alb de basm. Când ajunge lângă el, ridică din sprâncene.

— Fata pur şi simplu a apărut în pragul meu, spune Cal. Dacă-i pui întrebări, o să se sperie, aşa că nu-i pune. Are un ochi vânăt, buza despicată şi ceva la mână. Spune c-o doare rău într-o parte.

— Noreen mi-a zis că o întâlnire cu tine ar fi diferită de una cu un bărbat din zonă, spune ea. Mereu are dreptate.

Cal şi Lena intră în casă.

Trey se agită uşor când o vede pe Lena. Scapă prosopul, iar cuburile de gheață se împrăştie şi pare dornică să se ridice iar.

— Stai cuminte, spune Cal. Ea este domnişoara Lena şi doar se va uita puțin la tine, da? Ori se uită ea, ori un doctor, aşa că nu-i face probleme, OK?

Trey se lasă în scaun. Cal nu-şi dă seama dacă e OK cu Lena sau pur şi simplu e sleită de puteri.

— Aşa, spune el. E mai bine.

Se duce la dulapuri şi îşi găseşte trusa de prim ajutor.

— În primul rând, trebuie să te curățăm, spune Lena în timp ce-şi scoate jacheta şi o aruncă pe spătarul unui scaun, ca să văd ce şi cum. Ai altă cârpă, Cal?

— Sub chiuvetă, zice el. Aştept afară.

Îi pune Lenei îi mână trusa de prim ajutor şi iese pe uşa din spate.

Se aşază pe treaptă, se sprijină cu coatele pe genunchi şi pentru o vreme stă cu palmele pe față.

Se simte ameţit, sau poate bolnav, nu-şi dă seama. Trebuie să facă ceva, dar nici de asta nu-şi dă seama.

— La dracu'! spune el încet. La dracu'!

Vântul îl împinge, încercând să treacă de el şi să intre prin uşă. Vârfurile copacilor se leagănă cu furie, iar grădina îi dă o senzaţie de pustiu, de parcă nicio creatură n-ar fi afară pe vremea asta, doar să fie disperată sau nebună.

Din casă nu se aude niciun sunet sau nimic din ce-ar putea auzi Cal peste zgomotul vântului.

După o vreme, mintea lui începe să-şi revină, cel puţin cât să scotocească după ceva ca un plan. Ştie că nu e cazul să meargă la Sheila Reddy, dar nimic nu-l poate ţine departe de Donie.

Dar nu poate face nimic până nu află de ce are nevoie Trey şi se gândeşte cum să facă. Poate să-i strecoare o doză mare de Benadryl şi s-o care în maşină, când e destul de ameţită.

Chiar şi lăsând la o parte problematica apariţiei la spital cu o adolescentă drogată şi bătută, nu se simte deloc comod cu o acţiune care, pe lângă multele sale consecinţe mai puţin previzibile, cel mai probabil ar face puştoaica să ajungă în grija statului. Poate i-ar fi mai bine cu o familie adoptivă. Nu-şi dă seama.

Dacă ar fi fost poliţist activ, ar fi dat-o pe mâna autorităţilor fără ezitare şi ar fi lăsat sistemul să-şi facă treaba.

Lena iese, ştergându-şi palmele de blugi. Închide uşa în urma ei şi se aşază pe treaptă, lângă Cal.

— N-o să fugă? întreabă Cal.

— Mă îndoiesc. E extenuată. N-are de ce însă. I-am zis că n-are nevoie de doctor.

— Şi are?

Lena ridică din umeri.

— Nu cred să fie ceva urgent. Nu are abdomenul dureros sau umflat şi n-are nici vânătăi în zonă. Spune că s-a ghemuit. Nu am motive să cred că are hemoragie internă. Zic că are o coastă fisurată, dar un doctor n-are ce face în privința asta. Mâna pare învinețită, nu ruptă, dar va trebui ținută sub observație zilele următoare. Are multe tăieturi şi vânătăi pe spate şi pe picioare, dar nimic grav.

— OK, spune Cal.

Imaginea lui Trey ghemuită îl doare.

— OK. Asta e. Crezi că buza are nevoie de copci?

— Ar merge, da, ca să nu lase o cicatrice prea urâtă. I-am zis şi a spus că nu vrea copci, că o doare-n cot de cicatrici. Aşa c-am făcut-o să se clătească cu ser fiziologic şi i-am pus un plasture. I-am dat şi un Nurofen, pentru durere. Mai bine decât nimic.

— Mersi, spune Cal. Apreciez.

— Ar trebui să o vadă un medic, oricum. Dar va trăi şi fără.

— Atunci, va trăi şi fără. Şi-ar face mai mult rău agitându-se pe drum.

— Dacă i se face rău peste noapte, va trebui dusă. Fie că vrea sau nu.

— Mda.

Lena îşi trage mânecile puloverului peste mâini.

— Vrei s-o ții aici peste noapte?

Chiar dacă, înainte de ziuă, Sheila va observa că Trey a plecat, nu va chema poliția.

— Da. Pot să te rog să stai cu ea?

O spune abrupt pentru că nu vrea să mai aştepte. Apoi continuă:

— Eu trebuie să mă duc undeva. Dacă i se face rău, mă suni şi vin.

— Întreba de tine.

— Spune-i că mă întorc dimineață. Şi să nu-şi facă griji, că nu mă duc după medic.

— Pe mine nu mă cunoaşte. Pe tine te vrea.

— N-o să petrec noaptea singur cu o fetiță.

Lena îşi sprijină capul de cadrul uşii, ca să-l privească mai bine. Nu pare foarte impresionată de ce vede.

— Bine, spune ea. Rămân dacă rămâi şi tu.

E o provocare.

— Ce să fac pentru ea aici?

— Ce fac şi eu. Îi mai dai Nurofen sau un prosop curat, dacă i se deschide rana de la buză. N-are nevoie de operație pe creier. Ce vrei să faci pentru ea altundeva?

— Ți-am zis.

Îşi doreşte să fi chemat pe altcineva, pe oricine – nu c-ar exista altcineva, doar dacă nu intra pe Facebook să-i scrie lui Caroline.

— Trebuie să merg undeva.

— Nu într-un loc deştept.

— Poate că nu. Dar...

— Dacă pleci, îl informează Lena, plec şi eu. E problema ta, nu a mea. Nu stau aici toată noaptea aşteptând să mă găsească baiurile tale.

Nu i se pare deloc agitată, dar nici c-ar plănui să dea înapoi.

— Problemele astea n-o să vină după nimeni, spune el. Nu în noaptea asta.

— Imaginează-ți cum te-ai simți să abandonezi o biată văduvă şi o copilă rănită, ca să te duci să fii bătut de nişte huligani.

— Am o puşcă. Ți-o pot lăsa.

— Felicitări. Aşa fac mulți din zonă.

Încurcătura în care se află Cal o amuză mai degrabă. Bărbatul îşi trece mâinile peste față.

— Uite ce, spune el. Ştiu că îți cer multe. Ai putea s-o duci la tine, dacă...

— Crezi că ar veni?

Cal îşi freacă fața cu mai multă putere.

— Mintea mea nu funcționează bine acum. Chiar pleci, dacă plec şi eu?

— Da. Nu mă deranjează să te ajut unde chiar ai nevoie, dar n-o să fiu lăsată să mă ocup de problema reală, cât eşti tu plecat după nişte idei fixe care ți-au intrat în cap. Ți-am zis că sunt o cățea fără suflet, rânjeşte ea.

Cal o crede.

— Bine, spune, de parc-ar avea de ales. Ai câştigat.

Nu o poate lăsa pe Trey singură în casă.

— Am un singur pat şi acolo o să doarmă ea, iar tu poți sta în fotoliu.

— Na, ca să vezi, spune Lena şi se ridică. N-au murit toți cavalerii.

Deschide uşa şi-l împinge înăuntru.

După ce şocul şi durerea s-au mai domolit, oboseala o loveşte pe Trey ca o copită de cal.

Capul i-a căzut pe spate, mâna cu pachetul cu gheață i-a alunecat în poală, iar pleoapa teafără îi cade şi ea.

— Hai să te ducem în pat, înainte să adormi aici, spune Cal.

Fata îşi freacă ochiul sănătos. Are urme adânci pe mână, de la cataramă.

— Stau aici?

— Noaptea asta. În pat. Eu şi domnişoara Lena vom fi aici.

Buza lui Trey, curățată şi reparată cu un plasture, arată altfel acum, mai liniştitor. Lena s-a descurcat bine.

— Acum, haide. N-o să te car, că îmi rup spatele.

— Ți-ar prinde bine nişte sport, îi spune Trey.

Zâmbetul din colțul gurii aproape că-l sparge pe Cal în bucăți.

— Afurisită nerecunoscătoare, zice el. Ai grijă la maniere sau dormi în cadă. Acum, mişcă-te.

Locurile dureroase înțepenesc. Trebuie s-o tragă din fotoliu, s-o ridice pe picioare şi s-o îndrepte spre dormitor. Mişcarea o face să se strâmbe de durere, dar nu se plânge. Lena ia pilota şi sacul de dormit şi-i urmează.

— Aşa, spune Cal, aprinzând lumina. Lux exorbitant. O las pe domnişoara Lena să te ajute. Dacă ai nevoie de ceva, orice, sau te supără ceva, ne chemi.

Trey se ghemuieşte pe saltea, coatele îmbârligându-se cu picioarele. Lena aruncă într-o parte lenjeria şi îi desface şireturile.

Lui Cal, scena i se pare nelegiuită şi de neînțeles: salteaua pătată pe podea, lumina aspră de la becul fără abajur, încâlceala de lenjerie ieftină, femeia în genunchi, la picioarele copilei pline de vânătăi şi de sânge. Simte c-ar trebui să-i ofere puştoaicei ceva moale, un pat de puf, o lampă de citit cu lumină blândă şi un tablou cu pisoi pe un perete.

Porneşte radiatorul. Şi pentru o secundă se simte ridicol când se gândeşte să-i pună oaia de jucărie pe pernă.

— Noapte bună. Somn uşor.

Ea îl priveşte peste umărul Lenei, cu ochiul deschis, fără nicio expresie pe chip. Cal închide uşa.

Cârpele pline de sânge sunt împrăştiate în jurul fotoliului. Cal le adună şi le aruncă în noua maşină de spălat. Nu o porneşte, să nu deranjeze fata. Porneşte fierbătorul şi pregăteşte două căni. Are nevoie de un shot de whiskey, dar poate că va trebui să conducă şi a învățat deja că pe aici ceaiul e un răspuns corect în orice situație, la orice oră din zi şi din noapte.

Sângele i s-a uscat în crăpăturile mâinilor şi se spală în chiuveta din bucătărie. Lena iese din dormitor şi închide încet uşa.

— Ce face?

— A adormit înainte s-o învelesc.

— E bine. Vrei ceai?

— Fă-l, da.

Lena se aşază pe fotoliu, testându-i rezistența, şi-şi aruncă încălțările. Apa fierbe şi Cal toarnă într-o cană pe care i-o aduce.

— Nu am lapte. E OK?

— Mmm, sălbaticule!

Ia cana şi suflă în ea. Se simte confortabil în fotoliu, de parc-ar fi al ei. E un obiect mare şi strâmb, cu o culoare stranie, care bate şi în verde, dar şi în mov, care o fi fost la modă un minut, acum multă vreme, sau poate c-o fi avut altă nuanță la început. E surprinzător de comod, dar Cal nu şi-a imaginat vreodată că va invita pe cineva să doarmă în el. Are din nou senzația de imponderabilitate. Simte că pluteşte fără să se poată agăța de nimic.

Focul se stinge, aşa că mai pune lemne.

— Ți-a zis ceva ce ar trebui să ştiu? întreabă.

— N-a zis nimic, în afară de ce ți-am zis deja. Nici n-am întrebat.

— Mulțumesc.

— N-ai de ce. În tine are încredere.

Lena soarbe din ceai.

— A venit des aici.

— Da, spune Cal, luându-şi cana la masă.

Nu şi-o imaginează pe Lena ținându-i o predică despre cât de nepotrivit a fost s-o lase pe Trey Reddy în casă, iar femeia doar dă din cap.

— O să ai probleme fiindcă m-ai ajutat?

— Mă îndoiesc. S-ar putea ca tu să ai, în funcție de ce faci mai departe. Vrei s-o duci acasă de dimineață?

— Are unde să meargă altundeva?

Simte că Lena înțelege aluzia. Se gândeşte şi clatină din cap.

— Mătuşi, unchi, bunici?

— Cele mai multe rude sunt emigrate, moarte sau inutile, în funcție de aspectul la care te referi. Sheila are veri în cealaltă parte de oraş, dar n-ar dori să fie amestecați în asta.

— Îi înțeleg, spune Cal.

— Sheila face tot ce poate. Noi doi nu credem că se descurcă prea grozav, dar n-am petrecut douăşcinci de ani cu Johnny Reddy în Ardnakelty. Nu mai are vreo idee de reuşită. Vrea doar să-şi țină în viață şi departe de închisoare copiii rămaşi.

Cal nu ştie ce să spună. Nu-şi dă seama dacă e furios pe Lena sau dacă furia lui împotriva Sheilei şi a oricui a constrâns-o e atât de mare, încât se revarsă asupra ei.

— E obişnuită să facă orice e necesar. Bine sau rău. N-a prea avut de ales.

— Poate, spune Cal.

Nu e ca şi cum ar primi o asigurare. Dacă Sheila a considerat că singura ei opțiune în seara asta a fost să-şi ucidă fiica în bătaie, poate că va simți la fel, din nou.

— Să văd dacă pot rezolva nişte lucruri, înainte să trimit puştoaica înapoi.

Lena ridică privirea din ceai.

— Cum ar fi?

— Ce-ar fi trebuit să fac noaptea asta.

— Treabă de *bărbat,* zice Lena, prefăcându-se uluită. Prea serioasă pentru urechile delicate ale unei doamne.

— Doar o treabă.

Lemnul din foc trosneşte şi aruncă scântei. Lena întinde piciorul să potrivească grătarul.

— Nu pot să te împiedic să faci o prostie, spune ea. Dar sper că, dacă trebuie s-o laşi pe dimineaţă, o să te gândeşti mai bine.

Cal îşi dă seama doar după un minut sau două de ce-l tulbură comentariul ei atât de mult.

Presupunea că Lena îl obligase să rămână – pe lângă faptul că nu voia să se confrunte cu problemele lui, ceea ce i se pare corect – fiindcă fata îl voia aici.

Dar se pare că scopul ei fusese să-l împiedice să fie bătut sau ceva de genul ăsta.

Cal e impresionat.

Mart s-a străduit mult să facă acelaşi lucru, dar, când vine de la o femeie, e diferit.

A trecut ceva vreme de când o femeie şi-a dat atâta interes pentru Cal.

— Apreciez şi n-o să uit, spune el.

Lena scoate un *pfff* care-l mâhneşte pe Cal, chiar dacă recunoaşte că-l merită.

— Mi-e somn, spune ea, punând cana pe masă. Stingem lumina?

Cal stinge lumina şi rămâne doar lumina focului. Se duce în dormitorul pentru oaspeţi şi aduce plapuma grea, pentru iarnă. N-a cumpărat încă o husă pentru ea, dar e curată.

— Îmi cer scuze, spune. Aş vrea să fiu o gazdă mai bună, dar atâta am.

— Am dormit şi mai rău, spune Lena, desfăcându-şi coada şi prinzându-şi elasticul la încheietură. Aş vrea să-mi fi adus periuţa de dinţi, atât.

Se ghemuieşte într-o parte, pe fotoliu, şi se înveleşte cu plapuma.

— Îmi pare rău. Nu te pot ajuta, spune el, în timp ce-şi ia din cuier ambele haine.

— Să mă duc la Mart Lavin să văd dacă are una în plus?

Cal e atât de agitat, că se răsuceşte oripilat spre ea. Când o vede rânjind, începe să râdă, dar îşi duce repede mâna la gură, cu ochii la uşa dormitorului.

— Ar avea ce vorbi toți din Ardnakelty, zice el.

— Aşa este. Aproape c-ar merita, doar că Noreen şi-ar da una atât de tare, să se felicite, că s-ar sufoca.

— La fel şi Mart.

— Iisuse, e şi el băgat în asta?

— Da, da. A decis deja că Malachy Dwyer va asigura cateringul la petrecerea burlacilor.

— Ah, atunci dă-o dracu' de periuță. Nu-i putem lăsa pe ăştia doi să creadă că au mereu dreptate. Nu le face bine.

Cal se aşază în fața căminului şi se înveleşte cu ambele haine.

La lumina focului, camera e îmbrăcată în sclipiri aurii şi calde, pulsând de umbre.

Situația pare să aibă o intimitate seducătoare, efemeră, de parc-ar fi ultimii oameni treji la o petrecere, prinşi într-o conversație care nu va mai conta de dimineață.

— Nu ştiu dacă avem de ales, spune el. Dacă nu pleci înainte să se crape de ziuă, cineva tot o să-ți vadă maşina.

Lena se gândeşte.

— N-ar fi o idee rea, spune ea. Să le dăm oamenilor motiv de bârfă, ca să nu se mai gândească la chestia cealaltă.

Arată spre uşa dormitorului.

— Dar nu vei avea probleme?

— De ce? Pentru că aş fi o femeie uşoară? rânjeşte ea. Nu. Bătrânii vorbesc, dar eu nu-i ascult. Nu suntem în anii 1980 şi nu mă pot arunca într-o spălătorie Magdalenă[12]. O să treacă peste.

---

[12] Instituții conduse de Biserica Catolică între secolul al XVIII-lea şi începutul secolului XX, în Irlanda, în care erau „internate" femeile

— Şi eu? O s-apară Noreen cu o puşcă, dacă nu mă însor cu tine apoi?

— Doamne, nu. O să dea vina pe mine fiindcă te-am scăpat printre degete. Eşti în siguranţă. Băieţii de la cârciumă s-ar putea să-ţi ia şi-o bere, să te felicite.

— Numai avantaje.

Cal se întinde pe spate, cu mâinile la ceafă, şi-şi doreşte să-şi fi adus şi alte haine din dormitor. Nu plănuieşte să doarmă, dacă poate, în caz că apar situaţii neprevăzute, dar după o noapte pe podea va merge ca Mart.

— Zi-mi ceva, spune Lena.

Lumina focului îi joacă în priviri.

— De ce nu iei căţeluşul?

— Fiindcă aş vrea să mă asigur că pot să am grijă de el cum trebuie şi că nu va păţi nimic rău. Şi nu par să fiu capabil.

Lena ridică din sprâncene.

— Ha, pufneşte. Şi eu care credeam că nu vrei să te lege nimic.

— Dimpotrivă, spune Cal, privind focul. Se pare că sunt mereu în căutarea a ceva care să mă lege. Doar că nu funcţionează aşa.

Lena încuviinţează.

Vântul bate în rafale, fără chef, şi tulbură focul. Arde din nou mocnit şi capătă o nuanţă de portocaliu profund.

Dinspre dormitor se aud foşnete şi un ţipăt răguşit. Când îşi dă seama că e puţin probabil să fie vorba de un intrus ucigaş, Cal a ajuns deja la uşa dormitorului.

Se opreşte şi o priveşte pe Lena.

---

considerate de moravuri uşoare şi unde ele prestau diverse munci casnice. În urma descoperirilor recente, statul irlandez şi-a cerut scuze public pentru felul în care au fost tratate femeile în aceste „spălătorii” (n. tr.).

— Deja te-ai ridicat, spune ea. Mă duc eu data viitoare.

Apoi se întoarce, se aşază mai comod pe fotoliu şi-şi trage plapuma până sub bărbie.

Cal rămâne în picioare, la uşă. Alt ţipăt strangulat vine din dormitor. Lena nu se mişcă.

După o clipă deschide uşa. Trey se sprijină în cot, întorcând capul în toate părţile şi scheunând printre dinţii încleştaţi.

— Hei, e în regulă, spune Cal în şoaptă.

Fata tresare şi se răsuceşte spre el. Durează câteva secunde să-l vadă.

— Ai visat urât, atât. Acum e OK.

Trey expiră lung, întretăiat, şi se întinde pe spate, tresărind când îşi atinge coasta fragilă.

— Da, zice ea. Am visat.

— E OK, spune Cal. Te doare ceva? Mai vrei analgezice?

— Nu.

— OK. Somn uşor.

Când dă să plece, ea se mişcă şi scoate un icnet scurt. Cal se întoarce şi o vede privindu-l cu ochiul teafăr, care străluceşte în lumina ce vine prin uşă.

— Ce e?

Copila nu răspunde.

— Vrei să mai rămân o vreme?

Ea încuviinţează.

— Bine, spune Cal. Pot face asta.

Se lasă pe podea şi se sprijină cu spatele de perete.

Trey se foieşte în timp ce-l priveşte.

— Ce ai de gând să faci? întreabă după un minut.

— Taci, spune Cal. Vedem de dimineaţă.

O vede căutând următoarea întrebare. Ca s-o liniştească, începe să cânte, atât de încet, că-i pe jumătate mormăit, sperând ca Lena să nu-l audă şi să-l acopere vântul. Cântecul care-i vine în minte e „Big Rock Candy Mountain”,

pe care i-l cânta Alyssei când era mică când nu putea dormi. Trey se relaxează treptat. Respirația ei se liniştește şi devine mai profundă, iar sclipirea din ochi se stinge în umbre.

Cal continuă să cânte. Pentru Alyssa mai schimba cuvintele, din copaci de țigări făcea copaci de acadea, iar lacul de whiskey îl transforma într-unul de suc. Nu prea are sens să facă asta pentru Trey, dar o face oricum.

18

Vântul bate până ce a istovit, iar zorii se ivesc reci la geam, într-o nuanță de auriu cu verde. Cal a ațipit din când în când, privind cum se stinge focul şi verificând-o pe Trey în lumina ecranului de la telefon. Din câte-şi dă seama, nu s-a mişcat deloc peste noapte, nici când s-a apropiat cât să se asigure că încă respiră.

Când dă lumina, Lena prinde contur ghemuită în fotoliu, cu fața lipită de braț şi părul ca o schiță palidă. Afară, păsările mici îşi încep conversația matinală, iar ciorile intervin în dialogul lor. Cal simte că-l dor toate oasele de la poziția de stat pe podea.

Se ridică încetişor şi se îndreaptă spre chiuvetă ca să umple fierbătorul. E amețit din cauza oboselii, dar nu confuz. Răcoarea şi zorii conferă spațiului şi timpului luciditate. În grădină, iepurii se aleargă între ei în cercuri, prin iarba udă de rouă.

Lena se agită în fotoliu şi se ridică în capul oaselor, arcuindu-şi spatele în timp ce se strâmbă.

— Neața, o salută Cal.

— Iisuse, spune Lena, cu mâna la ochi. Dacă plănuieşti să ai musafiri, îți trebuie perdele.

— Îmi trebuie mai mult decât perdele, spune el încet. Cum te simți?

— Prea bătrână pentru aşa ceva. Tu?

— De parcă m-a lovit un camion. Îți amintești când dormeam pe podelele oamenilor, doar să ne distrăm?

— Da, îmi amintesc, dar pe atunci eram ultima idioată. Prefer să fiu în vârstă și să am mai multă minte.

Se întinde îndelung, simțindu-se apoi mai bine.

— Trey doarme încă?

— Da, m-am gândit că e mai bine dacă doarme mai mult. Să-ți pregătesc ceva pentru micul-dejun?

Cal speră că ea va spune „da". Lena nu e cea mai comodă persoană, dar schimbă echilibrul casei într-un mod plăcut.

— Am pâine prăjită cu ouă și șuncă sau pâine prăjită fără ele.

Lena zâmbește.

— Ah, nu. Ar trebui să plec. Trebuie să mă pregătesc de lucru și înainte de asta să hrănesc câinii și să-i las afară. Nellie deja a luat-o razna, probabil. Dacă nu mă întorc înainte de ora de culcare, își pierde mințile. Cred c-a mâncat deja juma' de mobilă.

Se ridică din fotoliu și începe să împăturească plapuma.

— Să trec pe aici când mă duc la muncă? S-o duc acasă pe Trey?

— Nu sunt sigur, spune Cal.

Se gândește cât de speriată trebuie să fi fost o mamă ca să-i facă asta propriului copil. Pentru o clipă, înainte să se poată gândi la altceva, se întreabă ce ar fi fost nevoie să se întâmple ca el sau Donna să-i facă asta Alyssei.

— Aș prefera să clarific lucrurile întâi.

Lena aruncă plapuma împăturită pe spătarul fotoliului.

— Și eu care speram că noaptea va fi un sfetnic bun, spune ea.

— N-o să fac nicio prostie.

Privirea Lenei pare să spună că depinde cum privești problema, dar nu comentează. Își scoate elasticul de la încheietură și își răsucește părul înapoi în coadă.

— Deci nu o duc acasă.

— Poate mai târziu. E OK dacă văd cum decurg lucrurile şi apoi te sun?

— Fie. Distracție plăcută!

— Dacă aş avea nevoie să rămâi aici încă o noapte, spune Cal, ai fi de acord? M-aş duce în oraş să cumpăr o saltea gonflabilă, ca să nu mai dormi în fotoliu.

Lena începe să râdă şi-l ia prin surprindere.

— Tu chiar eşti o figură, ştiai? întreabă, clătinând din cap. Şi ai o sincronizare de tot rahatul. Vino la mine mai târziu, când mi-au trecut junghiurile, şi mai vedem.

Se încalță, se îmbracă şi se îndreaptă spre uşă.

Cal aşteaptă să-i audă maşina plecând. Apoi face câțiva paşi prin grădină. Nu găseşte nici urmă de intrus, dar oricum n-ar fi găsit. Vântul de peste noapte a lăsat urme peste tot. Frunzele s-au împrăştiat în iarbă şi sunt adunate grămadă lângă ziduri şi garduri, iar copacii sunt goi, sfidători. Sub ferestre, pământul e complet curățat.

Se întoarce în casă şi începe să pregătească micul-dejun. Mirosul de bacon prăjit o momeşte pe Trey afară din dormitor, desculță, cu fața boțită de somn. Buza i s-a mai dezumflat puțin, dar ochiul e şi mai impresionant la lumina zilei, iar pe pomete are o vânătaie urâtă, pe care Cal nu o văzuse înainte. Hanoracul şi blugii sunt pline de sânge uscat. Cal o priveşte şi n-are idee ce să facă în privința ei. Gândul s-o trimită afară din casă îl face să vrea să baricadeze totul şi să se aşeze cu puşca la geam, în caz că vine cineva după ea.

— Cum te simți? întreabă el.

— Ca dracu'. Mă doare peste tot.

— Asta mi-am imaginat, spune Cal.

Se simte mai uşurat că merge şi vorbeşte, dar îi îngreunează cumva respirația.

— În afară de asta. Ai dormit bine?

— Mda.

— Ți-e foame?

Fata pare gata să spună nu, dar nu rezistă mirosului.

— Da. Mor de foame.

— Micul-dejun o să fie gata într-un minut. Așază-te.

Trey face întocmai și cască, dar tresare când i se întinde buza. Se uită la Cal, care întoarce șunca în tigaie și unge pâinea prăjită cu unt. Așa cum stă ea pe scaun, cu umerii ridicați și prea multă greutate lăsată în picioare, îi amintește de poziția pe care o avea când a început să vină pe la el: gata să fugă.

— Mai vrei un analgezic? întreabă el.

— Nu.

— Nu? Te doare ceva mai rău decât aseară?

— Nu. Sunt bine.

Cu fața ei în halul în care e acum, lui Cal i se pare mai greu ca de obicei să-și dea seama ce se petrece în mintea ei.

— Uite, spune el, aducând farfuriile la masă. Taie în bucăți mici și nu atinge cu buza. Te va ustura din cauza sării.

Trey îl ignoră și atacă mâncarea, privindu-l atent. Mâna ei e mai bine. Ține cu stângăcie furculița și încearcă să nu îndoaie degetele, dar o folosește.

— Domnișoara Lena a plecat acum câteva minute, spune Cal. Are treabă. S-ar putea să revină. Depinde.

Trey spune brusc:

— Scuze c-am venit aici. Nu gândeam limpede.

— E OK. Nu-ți cere scuze. Ai procedat corect.

— Nu. Mi-ai zis să nu mai vin.

Toate relațiile lui Cal, care păreau perfect clare și armonioase aseară, par să fi deraiat când nu era atent. Dincolo de Brendan Reddy, adevăratul mister la care Cal ar dori un răspuns este cum, chiar dacă face totul corect, din punctul lui de vedere, tot reușește s-o dea în bară.

— Păi, a fost o urgență. E diferit. Ai luat decizia corectă.

— Plec după asta.

— Nu te grăbi. Înainte să pleci undeva, trebuie să decidem ce vrei să fac.

Trey nu ştie ce să spună.

— Cu privire la noaptea trecută. Vrei să sun la poliție? Sau la protecția copilului, cum i s-o fi zicând aici?

— Nu!

— Asistența socială nu e bau-bau, copilă. Îți vor găsi un loc bun să stai, o vreme. Poate-ți vor ajuta şi mama.

— N-are nevoie de ajutor.

Copila se uită urât, ținând cuțitul de parc-ar vrea să-l înjunghie cu el.

— Fetițo, ce ți-a făcut mama ta n-a fost OK, spune Cal încet.

— Nu a mai făcut-o niciodată. A fost doar fiindcă au obligat-o.

— Şi dacă o obligă iar?

— Nu o vor face.

— De ce? Ți-ai învățat lecția şi acum vei fi cuminte?

— Nu e treaba ta, spune Trey, cu o privire sfidătoare.

— Te întreb, copilă. Trebuie să ştiu ce să fac.

— Nu trebuie să faci nimic. Dacă suni la protecția copilului, le zic c-ai făcut-o tu.

Pare să vorbească serios.

— OK, spune Cal.

Răsuflă uşurat s-o vadă aşa. S-a trezit de dimineață temându-se că o va vedea distrusă pe dinăuntru, o carcasă de fată care priveşte prin el, care trebuie să fie îndrumată, poticnindu-se, de colo-colo şi care stă cu mâncarea în gură până ce i se aminteşte să mestece şi să înghită.

— Fără protecția copilului, zice Cal.

Trey îl mai priveşte fix un minut. Îl crede, pare-se, căci continuă să mănânce.

— Ştiu că ce mi-ai zis au fost nişte căcaturi. Că s-a dus Bren în Scoția. Ai zis doar ca să mă car şi să te las în pace.

Cal renunță. Orice încerca să facă n-a funcționat.

— Da, spune el. Donie nu mi-a zis nimic. Doar că n-am fost sincer nici când ți-am zis să pleci. Ideea e că nu mă deranjează să fii aici. Îmi place compania ta.

Trey ridică privirea.

— Nu-ți vreau nenorociții de bani.

— Ştiu, copilă. Nici nu m-am gândit că i-ai vrea.

Ea se linişteşte şi cântăreşte cuvintele. Relaxarea de pe fața ei îl loveşte direct în piept pe Cal.

— De ce ai zis toate rahaturile alea?

— Iisuse, fetițo! Crezi că n-a observat nimeni că punem ceva la cale? Am fost avertizat să renunț. Asta – arată el cu furculița spre fața lui Trey – încercam să evit.

Trey ridică din umeri, nerăbdătoare.

— Nu e mare lucru. Voi fi bine.

— De data asta. Au lăsat-o pe maică-ta să se ocupe şi ea a făcut ce a crezut c-o să fie suficient pentru ei. Data viitoare or s-o facă chiar ei. Sau or s-o atace pe maică-ta. Sau pe fratele şi surorile tale mai mici. Sau pe mine. Sunt indivizi periculoşi, care fac chestii periculoase. Nu glumesc. Nu te-au ucis, fiindcă nu vor atenția pe care le-ar atrage-o un copil mort, dar, dacă trebuie, or s-o facă.

Ea clipeşte repede, cu fiecare cuvânt. Îşi vâră iar mâncare în gură, cu capul în jos.

— Doamne, măi fată, spune Cal brusc, pe cale să explodeze. Ce mama naibii te-ar face să te potoleşti?

— Să ştiu. Definitiv. Nu un căcat inventat de cineva ca să scape de mine.

— Atâta vrei? Să ştii sigur?

— Da.

— Păi, nu merge aşa. Dacă afli că Brendan a plecat din oraş, o să vrei să afli de ce şi apoi să te duci după el. Dacă

afli sigur că l-a ucis cineva, o să vrei să te răzbuni. Mereu va mai fi ceva de făcut. Trebuie să ştii când să te opreşti.

— Ştiu. Când...

— *Nu.* Te opreşti acum, copilă. Uită-te la tine. Dacă vor veni iar după tine, ce-o să facă? Te opreşti acum.

Se întoarce cu faţa spre el, de parcă s-ar îneca.

— Vreau să mă opresc acum. Am obosit naibii. La început, când am venit aici, a fost cum ai zis: aş fi ţinut-o tot aşa, pentru totdeauna. Acum, vreau doar să se termine. Vreau să nu mă mai gândesc la el. Vreau să-mi văd de treabă. Dar, orice-a păţit Brendan, merită să ştie cineva. Măcar o persoană să ştie.

Cal nu era sigur, până acum, dacă ea pricepuse cât de mari erau şansele ca fratele ei să fie mort. Se privesc în timp ce cuvintele umplu toate crăpăturile din cameră.

— Atunci o să mă opresc, spune Trey. Când o să ştiu.

— Întrebai despre codul de principii. Aşa începe, spune Cal.

Se uită la faţa ei lovită: o fată care nu pricepe decât pe jumătate ce se întâmplă şi Cal simte că se îneacă atunci când se gândeşte la toate lucrurile pe care ea abia începe să le descopere, toate râurile pe care va trebui să se zbată să le traverseze şi nici măcar nu le intuieşte prezenţa.

— Termină de mâncat, că se răceşte.

Trey nu se clinteşte.

— Mă ajuţi sau nu?

— Sincer, încă nu ştiu. Mai întâi, trebuie să aflu cine-a venit la maică-ta ieri şi să vorbesc cu ei. După asta ar trebui să aflu ori ce a păţit fratele rău, ori dacă putem continua căutările fără să fim ucişi.

— Şi dacă nu putem?

— Nu ştiu. N-am ajuns încă acolo.

Trey nu pare mulţumită, dar continuă să adune gălbenuş cu o bucată de pâine.

— Spune-mi ceva, zice Cal. Crezi că Donie a făcut-o pe mama ta să te bată?

— Nu, pufneşte Trey. Mama i-ar fi zis să se ducă dracului.

— Nici eu nu cred. Dar au venit la două zile după ce ai vorbit tu cu Donie. Nu e o coincidență.

— Ai zis că, dacă vorbesc cu Donie, mă laşi baltă.

— Da, spune Cal, se mai schimbă lucrurile. Cum ai dat de el?

— Maică-sa se duce în fiecare zi la slujba de la opt jumate, în oraş, explică Trey, cu gura plină. Se duce cu Sfântul Mike. Am aşteptat la gardul de lângă aleea lui Mike până ce am văzut c-a plecat maşina lui şi m-am dus apoi peste câmpul lui Francie Gannon la uşa din spate a lui Donie.

— Ai văzut pe cineva pe drum?

— Nu. Dar de la geam m-ar fi putut vedea cineva. Nu prea puteam evita asta decât mergând repede.

— Ascultă, spune Cal, ridicându-se şi ducând farfuriile la chiuvetă. Trebuie să plec un timp. Nu mult. O să fii OK singură aici?

— Normal.

Copila nu pare foarte încântată.

— Nu ştie nimeni că eşti aici, aşa că nu-ți face griji. Dar voi încuia uşile, oricum. Dacă vine cineva şi strigă după mine, nu răspunzi, nu te uiți pe geam. Doar stai cuminte până pleacă, da?

— Te duci să vorbeşti iar cu Donie?

— Da. O să te plictiseşti? Vrei o carte?

Trey clatină din cap.

— Poți face baie, dacă vrei. Să te cureți de tot ce a însemnat noaptea trecută.

Copila încuviințează. Cal nu crede c-o va face. Nu pare capabilă de ceva. Atât de complicat. Doar să se ridice să ia micul-dejun şi a obosit. Dintr-odată, fața ei capătă un

aspect extenuat, nefiresc pentru un copil, pleoapa îi coboară şi şanţuri adânci se formează de la nas la gură. Pentru prima dată i se pare că seamănă puţin cu maică-sa.

— Odihneşte-te, zice el. Mănâncă orice vrei din bucătărie. Vin repede.

Cal urmează acelaşi drum spre Donie pe care s-a dus şi Trey, pe poteci lăturalnice şi peste câmpul lui Francie Gannon. Vântul a smuls crengi din copaci şi le-a aruncat bucăţi împrăştiate, pe poteci. Lumina aurie de toamnă care se aşază peste ele le face să pară aranjate cu grijă, dar într-un mod sinistru. Cal le aruncă pe cele mai mari în şanţuri, pe drum. Ştie că ar trebui să fie obosit, dar nu o simte. Mersul şi aerul proaspăt îl scapă de junghiurile din corp şi pare să capete o oarecare limpezime. Se gândeşte doar la Donie.

Fermierii şi-au încheiat turele de dimineaţă şi s-au dus la micul-dejun, probabil. Cal nu se întâlneşte decât cu nişte oi de-ale lui Francie, care încremenesc mestecând şi-l fixează cu priviri incerte când trece şi continuă să se uite după el îndelung. Sare zidul din spate al casei lui Donie mai iute decât s-ar putea aştepta cineva rezonabil de la un tip de vârsta şi gabaritul lui, în caz că vecinii se uită pe geam sau Francie decide să investigheze cine a captat atenţia oilor.

Grădina lui Donie e un petic nelucrat, cu iarbă prea înaltă, cu mobilă de plastic împrăştiată de vânt, care pare să fi provenit de la un concurs într-un supermarket. Prin fereastră, bucătăria pare goală. Cal deschide uşa din spate cu un card de loialitate de la magazinul lui preferat de delicatese din Chicago, o împinge discret şi intră.

Nimic nu se clinteşte. Bucătăria e veche, cam dărăpănată, dar incredibil de curată, linoleumul şi muşamaua strălucind. Din robinet picură încet apa.

Cal străbate leneş bucătăria şi holul. Casa e întunecoasă şi miroase puternic a detergent cu aromă floralã şi a umezeală. Are prea multă mobilă, în mare parte de pin lăcuit, care devine, cu vârsta, de un portocaliu prăfuit, şi prea mult tapet, cu exagerat de multe modele. Pe comoda din living, o lumină roşie, slabă, pâlpâie pe pieptul unui Iisus care arată cu degetul spre ea şi îl priveşte plin de reproş pe Cal.

Cal rămâne pe o parte a scării şi calcă încet, dar lemnul tot scârţâie sub paşii lui. Se opreşte şi ascultă. Singurul zgomot e un sforăit slab, dar vârtos, dintr-un dormitor.

Camera lui Donie n-are nimic în comun cu restul casei, cu excepţia mobilei de pin. Peste tot sunt mai mult haine murdare şi carcase de jocuri video. Un perete e ocupat de un televizor mare cât o fereastră. Altul, de un sistem de sunet in-surround, ale cărui boxe se văd la fiecare colţ, ca nişte bicepşi bine conturaţi. Aerul e aproape irespirabil, din

cauza mirosurilor ascuțite de sudoare, fum de țigară, băşini şi cearşafuri murdare. În mijloc este Donie, cu fața în jos lipită de pat, îmbrăcat în maieu şi boxeri cu Minioni.

Cal traversează camera din trei paşi mari, îi propteşte un genunchi în spate lăsându-se cu toată greutatea, îl apucă de ceafa lată şi-i vâră fața în pernă. Îl ține aşa până ce zbaterile lui devin din ce în ce mai disperate, apoi îi trage capul pe spate ca să tragă o gură de aer. Apoi repetă mişcarea de câteva ori.

A treia oară, Donie scânceşte. Cal îl apasă mai tare pe spinare, îi eliberează gâtul şi îi suceşte un braț la spate. Donie are consistența unui costum de scafandru umplut cu budincă.

— Ticălosule, îi spune la ureche lui Donie. Ai sfeclit-o.

Donie şuieră şi se zvârcoleşte şi până la urmă reuşeşte să-şi întoarcă fața spre Cal. Cum îl vede pare mai uşurat. Nu e ceea ce-şi doreşte Cal. Teama e unul dintre puținele lucruri care-l face să reacționeze. Dacă se teme de altcineva mai mult decât de Cal, e o problemă. Din fericire, Cal are dispoziția perfectă să rezolve asta.

— Brendan Reddy, zice Cal. Vorbeşte.

— Nu ştiu ce...

Cal deschide sertarul de la noptieră, vâră degetele lui Donie înăuntru şi-l trânteşte peste ele cu toată forța. Când urlă, Cal îi vâră iar fața în pernă.

Aşteaptă până ce e sigur că Donie nu mai urlă şi slăbeşte strânsoarea, încât nenorocitul să poată întoarce capul.

— Ştii ce vreau de Crăciun? îi urlă în ureche.

Donie gâfâie şi scânceşte.

— Vreau ca voi, toți idioții, să nu mai fiți *atât de previzibili.* M-am săturat până-n gât de „Ăăă, nu ştiu despre ce vorbeşti, n-am auzit". Ştii precis despre ce vorbesc. Ştiu că ştii. Ştii că ştiu că ştii. Dar, Donie, *tot* vii cu căcaturile

astea. Uneori, simt că, dacă mai aud căcatul ăla *o dată,* nu voi reuşi să mă controlez.

Îl eliberează, se ridică de pe pat şi răstoarnă un scaun, lăsând nişte treninguri urâte să cadă pe jos.

— Scuze că vin aici cu problemele personale, spune Cal prietenos, trăgând scaunul lângă pat. Dar, din când în când, se pare că se adună mai multe decât mă aşteptam.

Donie se ridică în capul oaselor, ţinându-se de degete şi suflând peste ele, printre dinţi. O burtă palidă şi păroasă i se zăreşte între maiou şi chiloţi. Tăietura de la frunte, căpătată după întâlnirea cu bâtul de hurling al lui Mart, e doar pe jumătate vindecată. Donie are nişte săptămâni dificile, din punctul de vedere al bătăilor.

— Arăţi bine, fiule.

— Nenorocita de *mână,* spune Donie, ultragiat.

— Scutur-o. Acu' tre' să vorbeşti.

— Ai *rupt-o.*

— Au, spune Cal, aplecându-se să privească mai bine degetele umflate ale lui Donie, care au căpătat culoarea mov şi cute roşii adânci.

Cel mijlociu e îndoit într-un unghi interesant.

— Pun pariu că, dacă te-ar călca cineva pe ea, ar durea ca naiba.

— Ce mama dracului *vrei,* omule?

— Iisuse, fiule, dar ai ratat ziua când s-a predat engleza de bază la şcoală? Brendan Reddy.

Donie se gândeşte dacă să reintre în modul „nu ştiu nimic", dar îl analizează pe Cal şi se hotărăşte că mai bine nu. Nu pare tocmai speriat, dar pare mai viu decât de obicei, ceea ce, pentru soiul lui, e totuna.

— Cine eşti, omule? Eşti implicat? Sau eşti copoi, ori ce mama naibii?

— Aşa cum am mai discutat, sunt un tip care are nevoie de un hobby. Nu voi turna mai departe ceea ce-mi spui

acum, dacă asta te preocupă. Doar dacă nu mă scoți din sărite.

Donie își trece limba peste interiorul buzei lovite și îl privește pe Cal cu ochii lui palizi, lipsiți de expresie.

— Vrei să te mai conving puțin? îl întreabă Cal. Avem cam o oră. Pot fi foarte convingător.

— De ce vrei să știi despre Brendan?

— Să-ți explic. Brendan se pregătea de făcut metamfetamină pentru amicii tăi din Dublin. Să începem cu asta.

— Nenorocitul s-a crezut în *Breaking Bad*[13], spune Donie. „Voi n-aveți decât căcatul ăla simplu, eu pot să vă fac treaba curată...” Un labagiu.

Cal îi urmărește privirea, în caz că are o armă undeva ascunsă, dar Donie se uită doar la degete. Le examinează din diverse unghiuri, încearcă să le îndoaie și se strâmbă.

— Nu erai vreun fan al lui, așa-i?

— Le-am zis de la început că-i un căcănar ratat care se crede buricul pământului. Că-i va lăsa baltă.

— Dacă te ascultau, viețile tuturor erau mai simple.

Donie se apleacă spre noptiera aglomerată. Cal îl împinge înapoi pe pat.

— Nu, nu.

— Trebuie să fumez.

— Mai așteaptă. Nu vreau să trag în piept căcatul tău de fum. Pute deja suficient de tare în camera asta. Faci și ceva util pentru ăștia din Dublin sau te țin de ornament?

Donie se ridică din nou, ferindu-și mâna rănită.

— Au nevoie de mine. Fără localnici nu poți.

— Sunt sigur că te și apreciază. Ai avut vreo treabă cu Brendan?

---

13 Serial american de succes în care un profesor și unul dintre elevii lui prepară și vând metamfetamină (n. red.).

— A trebuit să-l ajut pe ticălos să curețe casa aia veche, când se pregătea. Să-i aduc ce voia.

Donie își dezvelește dinții prea mici, de parcă ar vrea să muște.

— M-au trimis cu lista de cumpărături, ca pe un servitor.

— Ce anume voia?

— Pseudoefedrină. Baterii. Propan. Generator. Da, domnule, nu, domnule, trei pungi, domnule.

— Anhidru?

— Nu. Ticălosul a zis că de ăla se ocupă el, că eu o s-o dau în barră. Şi a dat-o el în barră.

— Cum?

— De unde să ştiu? A luat prea mult, cred. Dar P.J. Fallon l-a văzut şi a chemat Gardaí. Ticălosul l-a convins să-i trimită din nou acasă, dar...

— Cum a făcut asta?

— P.J. e un molâu. Ar face orice.

Donie se miorlăie:

— „Sărmana mama, dacă mă înhață rămâne singură...” Doar că ticălosul i-o fi zis lui P.J. unde-a dus anhidrul.

— Unde? În laboratorul lui?

— Laborator, pe dracu’ spune Donie. O casă veche, în munți. Ticălosul a jurat că nu ştie nimeni de ea. P.J. şi nişte tovarăşi s-au dus şi au luat totul. Nu doar anhidrul, ci şi generatorul, bateriile, tot ce merita luat. Valorau cinci, şase sute, pe puțin.

Cal nu trebuie să întrebe cine erau tovarăşii lui P.J. Nenorocitul de Mart a ştiut totul, tot timpul – sau mare parte. Cal vorbea despre feline mari şi se agita de colo-colo, întrebând de un electrician, şi Mart ştiuse tot timpul exact pe cine căuta şi de ce.

— Tipii din Dublin au aflat?

— Aha, rânjeşte Donie.

— Cum?

— Nu ştiu, omule. Poate că supravegheau casa, verificau şi ei dacă era sigură cum zicea ticălosul.

Pare surprinzător de în largul lui cu discuţia, acum, că a înţeles ideea. Cal a mai întâlnit oameni ca el: unii care abia dacă înregistrează durerea sau teama, darămite altceva, de parcă emoţiile nu li s-au dezvoltat corect. Niciunul n-adusese lumină în viaţa cuiva.

— Ticălosul se căca pe el. Aş spune că sperase că n-o să se afle, c-o să facă rost de cash să înlocuiască totul, înainte ca ei să afle.

— Ce au făcut?

— M-au pus să stabilesc o întâlnire – ei cu el.

— Unde?

— În casa aia veche.

— Ce să facă?

— Probabil să-i tragă vreo două, fiindc-a fost tăntălău şi a atras atenţia. Doar că n-a apărut. A fugit.

Ochii lui Donie rătăcesc spre pachetul de ţigări de pe noptieră. Cal pocneşte din degete în faţa lui ca să-i atragă privirea.

— Concentrează-te, Donie. Asta-i tot ce i-ar fi făcut? Câteva peste bot?

— Câtă vreme le dădea banii înapoi, da. Voiau să le facă treaba.

— El ştia?

— Idiotul ăla nu-şi deosebea curul de ceafă. Îl depăşea, pricepi? Dacă vrei să lucrezi cu ăştia, trebuie să fii deştept. Nu să ştii chimie – să ai şcoala vieţii.

— Ai fost la întâlnire?

— Nu. Aveam altă treabă de făcut.

Adică nu fusese invitat şi deci nu ştie dacă băieţii din Dublin i-au spus sau nu adevărul despre Brendan şi, mai ales, despre faptul că n-a venit. Brendan era optimist. Ar fi putut apărea la uşă ţopăind şi crezând că urma să repună

lucrurile în mişcare şi să fi aflat că nu era de fapt aşa doar când era prea târziu.

— Băieții din Dublin te-au întrebat unde-ar fi putut dispărea?

— De unde să ştiu eu? Nu eram bona lui.

— S-au dus după el? L-au prins?

Donie scutură din cap.

— Nu-s prost, omule. N-am întrebat.

— Haide, Donie. Cât de furioşi erau?

— Tu ce dracului crezi?

— Ai dreptate. Dar l-ar fi lăsat pe Brendan să plece?

— Nu vreau să ştiu. Tot ce ştiu e că mi-au zis să-i sperii pe moşi. Să mă asigur că ştiu cu toții să tacă din gură, să nu se amestece în treaba noastră.

— Oile, spune Cal.

Donie rânjeşte iar, involuntar, ca un spasm.

— Cred c-a fost grozav, spune Cal. În sfârşit, ceva care să-ți pună talentele de la Dumnezeu în valoare.

— Mi-am făcut treaba, omule.

Cal îl priveşte, aşa cum şade pe marginea patului, crăcănat, cu genunchii goi, atingându-şi degetul rupt şi strecurând câte o privire spre Cal. Donie îi ascunde ceva.

Nu-i plăcea deloc de Brendan, ceea ce-i de înțeles. Donie făcea treaba murdară pentru gaşca asta cine ştie de când şi a apărut Brendan, un puşti arogant, cu planuri mari, iar Donie a rămas la rangul de mesager. Voia să dispară micul ticălos şi Cal are impresia că a ajutat ca el să dispară. Poate că i-a zis lui Brendan că întâlnirea va însemna mai mult decât câteva scatoalce, poate l-a speriat de moarte, l-a făcut să plece din oraş. Sau poate a mers cu el şi a găsit o stâncă pustie de munte...

Cal se gândeşte dacă să scoată toată povestea de la Donie, care îşi scoate acum scamele din buric. Mai bine nu, pentru că acum nu-i pasă deloc ce a pățit Brendan Reddy.

Are nevoie de informații să înțeleagă cine-a făcut-o pe Sheila să o bată pe Trey şi, mai ales, de ce. Restul poate să aştepte.

— După ce ai terminat treaba, spune, totul a revenit la normal.

— Mda. Până ce ai apărut tu să-ți bagi nasul. Vreau să fumez, omule.

— Că veni vorba de oameni care-şi bagă nasul. Trey Reddy.

— Ce-i cu ea?

— A venit la tine să întrebe de Brendan. Apoi cineva a bătut-o rău.

Asta-l face pe Donie să rânjească.

— Nu i-a stricat. Cățeaua e oricum urâtă.

Cal îl loveşte în stomac, atât de repede că Donie nici nu se dezmeticeşte. Se prăbuşeşte într-o parte, pe pat, şuierând şi scuipând.

Cal aşteaptă. Nu vrea să fie nevoit să-l lovească iar. De fiecare dată când îl atinge, nu e sigur că se poate opri.

— Ia-o de la capăt, zice el, când Donie se ridică din nou în şezut, ştergându-şi dâra de scuipat de pe bărbie. De data asta, corect. Trey Reddy.

— Nu m-am atins de ea.

— Ştiu, tâmpitule. Ai zis cuiva c-a fost aici. Amicilor din Dublin?

— Nu, bre. N-am zis nimic nimănui.

Cal se pregăteşte să-l lovească din nou. Donie se târăşte pe fund pe pat, icnind când uită şi se sprijină în mâna lovită.

— Nu, nu, stai aşa. Chiar n-am zis *nimic.* E adevărat, omule. De ce să zic? Mă doare-n cur de ea. I-am zis să se ducă naibii şi să uite. Sfârşit. Jur.

Cal recunoaşte sentimentele rănite ale mincinosului cronic care, o dată în viață, e acuzat de ceva ce chiar n-a făcut.

— OK. A văzut-o cineva aici?

— Nu ştiu. Nu m-am uitat.

— Băieții din Dublin mai au pe careva pe statul de plată aici?

— Nu în Ardnakelty. Câțiva în oraş, unul în Lisnacarragh şi unul în Knockfarraney.

Doar că Donie s-ar putea să nu ştie, mai ales dacă tipii din Dublin îl bănuiesc c-ar fi răscolit rahatul în jurul lui Brendan. Dacă îl urmăreşte cineva, nici n-ar şti. Cal îşi doreşte să fi aşteptat să se lase noaptea şi să găsească o cale de a-l prinde afară, dar e prea târziu acum.

Pe noptiera lui Donie sunt două telefoane, printre scrumiere, punguța cu iarbă, cănile mucegăite şi ambalajele de gustări: un iPhone mare şi strălucitor şi un telefon căcăcios, vechi. Cal ia telefonul cu cartelă şi intră în agenda cu doar şase nume. Ridică ecranul spre Donie.

— Cine-i şeful?

Donie îl priveşte.

— Sau pot să-i iau la rând şi să le zic de unde am numerele.

— Austin e. Dintre cei care vin încoa', în orice caz.

Cal copiază numărul lui Austin şi pe celelalte în propriul telefon, cu un ochi la Donie, să nu-i vină vreo idee.

— Aha! Şi Austin vine încoace curând?

— Nu există un program, bre. Mă sună când au nevoie de mine.

— Cum e Austin?

— Nu vrei să te pui cu el. Îți zic io.

— Nu vreau să mă pun cu nimeni, fiule, spune Cal, aruncând telefonul înapoi pe noptieră, unde aterizează într-o scrumieră ridicând un norişor de praf cenuşiu. Dar aşa e viața uneori.

Se ridică şi îşi scutură pantalonii de resturile de pe scaun. Simte ca şi cum ar avea nevoie de o decontaminare.

— Acum te poți culca la loc.

— Te omor, îi strigă Donie.

Asta şi transmit ochii lui lipsiți de orice expresie, asta dacă nu o dă în bară.

— Nu, n-o să mă omori, idiotule, spune Cal. Dacă o faci, o să ai o duzină de detectivi mişunând peste tot, interogând pe toată lumea despre orice căcat care se întâmplă pe aici. Ce crezi că-ți vor face amicii din Dublin dacă le aduci asta pe cap?

O fi Donie prost ca noaptea, dar ştie foarte bine ce înseamnă un astfel de necaz. Îl priveşte pe Cal cu o ură care-i ajunge până la os, genul ăla de ură care vine de la cineva care nu reprezintă o amenințare.

— Ne mai vedem, spune Cal.

Se îndreaptă spre uşă, lovind cu piciorul o farfurie cu ketchup uscat pe ea.

— Şi curăță naibii locul ăsta. O faci pe maică-ta să trăiască cu căcaturile astea în casă? Schimbă-ți aşternuturile.

Pe drum, Cal ocoleşte drumul din spatele câmpurilor lui Francie Gannon, profund interesat de laturile lor şi verificând dacă urmăreşte cineva casa lui Donie. Are o poveste pregătită despre cum şi-a pierdut ochelarii de soare, pentru oricine-ar întreba, dar îl vede numai pe Francie, care-i face din mână voios şi strigă ceva neinteligibil. E pe drum şi cară o găleată care pare grea. Cal face şi el din mână şi caută mai departe, dar nu suficient de agitat încât Francie să vină să-l ajute.

Când ajunge la concluzia că nu e niciun pericol, cel puțin acum, se duce acasă într-o stare de iritare crescândă, mai degrabă împotriva sa decât a altora. În fond, şi-a dat seama de mult că Mart ascunde ceva sub masca aceea jovială, doar că n-a pus lucrurile cap la cap şi pentru cineva cu meseria lui e de neiertat. Cal crede c-ar trebui să fie recunoscător pentru că Mart l-a protejat, chiar dacă motivația principală

a fost să-l împiedice să aducă şi mai multe necazuri în sat, dar nu-i place c-a fost luat de prost.

Dimineaţa a devenit superbă. Soarele tomnatic face nuanţele de verde de pe câmp să capete un aer mitic şi transformă drumurile lăturalnice în cărări scăldate de lumină, unde un spiriduş cu o ghicitoare pregătită sau o fecioară frumoasă cu un coş ar putea aştepta după fiecare tufă de grozamă şi mărăcini. Însă Cal nu are niciun chef să aprecieze. Simte că frumuseţea asta anume e un punct central al iluziei care l-a făcut prost, l-a transformat într-un ţăran care priveşte cu gura căscată o mână de monede de aur, până ce se transformă în frunze moarte sub ochii lui. Dacă se întâmpla totul într-o fundătură suburbană deprimantă sau într-o aşezare de rulote de pe nişte terenuri măsurate cu ruleta, ar fi fost mai lucid.

Trebuie să discute cu Austin. Austin pare un tip distractiv. Dacă e şeful însă, chiar şi în regiunea asta, şansele-s mai mari de 50/50 să fie o subspecie de psihopat calculat, mai degrabă decât genul turbat. În situaţia asta, spre deosebire de mulţi alţii, Cal crede că-i un avantaj. Dacă-l poate convinge pe Austin că Trey nu este o ameninţare, atunci ar putea renunţa s-o reducă la tăcere ca pe un risc inutil şi nu să-şi continue misiunea mai mult pentru distracţie. Există chiar şi o şansă oricât de mică pentru Cal să-l convingă să-i ofere lui Trey un fel de răspuns la întrebarea ei, la schimb pentru linişte şi pace. Cal trebuie să vorbească direct cu el. Va trebui să-l sune pe Austin şi să stabilească o întâlnire, să-şi aleagă strategia pe drum, în funcţie de ce găseşte, şi să spere că decurge mai bine decât întâlnirea cu Brendan.

Casa şi grădina arată la fel ca la plecare, iar ciorile îşi văd fericite de treabă, conversând şi căutând gâze prin iarbă, netulburate. Cal descuie cât poate de încet uşa din faţă,

crezând că poate fata doarme iar, şi se uită în dormitor. Patul e gol.

Cal se întoarce. În minte are numai scenarii de răpire. Când vede uşa băii închisă, începe să-şi imagineze copila căzută pe jos, din cauza vreunei sângerări interne. Nu poate să creadă că n-a dus-o totuşi la spital noaptea trecută.

— Puştoaico, zice, lângă uşa băii, cât de calm poate. Eşti bine?

După o secundă, Trey deschide uşa.

— Ai stat un secol.

E plină de nervi. La fel e şi Cal.

— Am vorbit cu Donie. Voiai sau nu să o fac?

— Ce a zis?

Teroarea din ochii ei dizolvă orice urmă de iritare a lui Cal.

— Donie spune că frate-tu s-a lipit de băieții cu drogurile din Dublin. N-a vândut, cu asta ai avut dreptate, dar voia să facă metamfetamină pentru ei. Doar c-a dat-o în bară şi a pierdut nişte lucruri din proviziile lor. Plănuia să se vadă cu ei şi să le plătească şi atunci a auzit Donie ultima dată de el.

Nu-şi dă seama dacă toate acestea sunt prea mult pentru Trey, dar nu mai poate să-i ascundă lucruri, ca s-o protejeze. A decurs prost ultima dată. Copila are dreptul la răspunsuri reale.

Ea absoarbe totul cu o intensitate care îi calmează tremuratul.

— Asta a zis Donie? Nu-mi spui prostii?

— Nu-ți spun. Sunt convins că nu-mi servea rahaturi. Nu sunt sigur că mi-a zis tot, dar cred că mi-a zis adevărul.

— L-ai rănit?

— Da. Nu foarte rău.

— Ar fi trebuit să-l distrugi. Să-l joci în picioare.

— Ştiu, spune Cal cu blândețe. Aş fi vrut eu. Dar caut răspunsuri, nu necazuri.

— Trebuie să vorbeşti cu băieţii din Dublin. Ai vorbit cu ei?

— Copilă, calmează-te. O să vorbesc. Dar trebuie să-mi dau seama cum, ca niciunul dintre noi să nu sfârşească cu un glonţ în cap.

Trey se gândeşte în timp ce roade o unghie şi tresare când se loveşte la buză. În cele din urmă spune:

— L-ai văzut pe Mart Lavin?

— Nu. De ce?

— Te-a căutat.

— Ha, pufneşte Cal.

Evident că a remarcat maşina Lenei şi, cum a avut nişte timp, a venit direct încoace, să caute nişte bârfă.

— Te-a văzut?

— Nu. L-am ginit şi m-am ascuns în budă. A dat un ocol casei când n-ai răspuns la uşă. L-am auzit. A verificat la geamuri. I-am văzut umbra.

Copila începe să tremure din nou de adrenalină, amintindu-şi.

— Păi, spune Cal împăciuitor, ce bine că baia are cearşaf la geam.

Îşi scoate haina şi o atârnă în cuierul din spatele uşii, mişcându-se lent.

— Ştii de ce l-am atârnat? Din cauza ta. Înainte să ne cunoaştem. Ştiam că mă urmăreşte cineva, aşa că am prins cearşaful în cuie, ca să-mi ofere nitică intimitate. De data asta ţi-a fost de folos ţie. Ce ciudat se aranjează lucrurile, nu?

Trey ridică din umeri, dar tremuratul i s-a mai potolit.

— Ştiu ce voia Mart, spune Cal, şi n-are treabă cu tine. A văzut aici maşina domnişoarei Lena şi vrea să ştie dacă ea şi cu mine ne combinăm.

Faţa lui Trey îl face să zâmbească.

— Şi vă combinaţi?

— Nu. Am deja suficiente pe cap şi fără asta. Vrei ceva? O gustare?

— Vreau să văd asta, arată Trey spre faţa ei. Ai oglindă?

— Acum arată mai rău decât e, spune Cal. Se va mai dezumfla într-o zi sau două.

— Da, ştiu. Vreau să văd.

Cal îşi găseşte într-un dulap oglinda în care-şi tunde barba şi i-o întinde. Trey se aşază la masă şi stă câteva minute întorcând capul în toate direcţiile.

— Putem încă merge la un medic, să-ţi repare buza, spune Cal. Ca să nu-ţi rămână cicatrice. Îi putem spune c-ai căzut de pe bicicletă.

— Nu. Mi se rupe de cicatrici.

— Ştiu. Dar într-o zi s-ar putea să-ţi pese.

Copila îl face pe Cal fericit oferindu-i privirea pentru tâmpiţi.

— Aş prefera să arăt a „nu te pune cu mine” decât drăguţ.

— Cred că s-a rezolvat asta. Trebuie să te duci în sat înainte să-ţi treacă toate rănile alea.

Trey întoarce capul spre el.

— Nu mă duc.

— Ba da. Cine i-a zis mamei tale să facă asta trebuie să ştie c-a făcut-o, şi încă bine. De aceea te-a lovit la faţă, ca ei să ştie. Trebuie să fii văzută de cineva care va spune mai departe.

— Cum ar fi?

— N-am habar. Du-te la Noreen. Cumpără pâine. Las-o să se uite bine la faţa ta şi mergi de parcă te dor toate. Se va asigura ea că umblă vestea.

— N-am bani.

— Îţi dau eu. Poţi aduce pâinea aici.

— Dar mă doare totul. Nu pot merge până acolo.

Fata adoptă o postură rebelă. Totul la ea pare să spună că este împotriva spălării rufelor familiei în faţa lui Noreen.

— Vrei ca ei să se întoarcă aici să se asigure că-i treaba bine făcută?

După o clipă, Trey lasă deoparte oglinda.

— OK. Pot să merg mâine?

Oboseala din vocea ei îl face pe Cal să se simtă un monstru. Doar fiindcă puştoaica mai are încă glas, şi-a imaginat că e mai înzdrăvenită decât ar putea fi.

— Da, spune el. Sigur. Mâine e bine. Azi te odihneşti.

— Pot să stau aici?

— Sigur.

S-a gândit cum să sugereze chiar el asta. Donie ar fi un cretin şi jumătate dacă merge să i se plângă lui Austin de discuţia lor, dar Cal a învăţat, acum multă vreme, să nu subestimeze niciodată minunea naturii numită prostie omenească. Dacă Austin a pus pe cineva să-l urmărească pe Donie şi l-a văzut pe Cal, ştiu deja tot ce s-a discutat. Se gândeşte la variantele de Austin pe care le-a cunoscut şi la lucrurile pe care i le-ar face lui Trey dacă simt nevoia să revină. Până are un oarecare control, copila nu pleacă nicăieri.

Trey cască, dintr-odată, cu zgomot, fără să se obosească să-şi acopere gura.

— Sunt terminată, zice uluită.

— Fiindcă ai fost lovită. Corpul tău foloseşte o grămadă de energie pentru vindecare. Dă-mi două minute şi te culci.

Îşi aduce ciocanul şi cuiele. la un scaun şi un cearşaf şi se duce în dreptul geamului din dormitor. Trey îl urmează şi se lasă pe pat de parcă i-a tăiat cineva sforile.

— Când eram de vârsta ta, am primit o bătaie.

Cal se urcă pe scaun şi începe să bată în cuie cearşaful.

— De la mama ta?

— Nu. Mama era cea mai blândă. N-ar fi ucis un ţânţar.

— De la tatăl tău?

— Nu. Nici el nu era capabil. Când apărea, tata-mi aducea maşinuţe şi dulciuri, aducea flori pentru mama, mă învăţa trucuri cu cărţi de joc, stătea câteva săptămâni şi pleca iar. Nu, au fost nişte tipi de la şcoală şi nici nu mai ştiu din ce motiv m-au bătut. Dar m-au aranjat. Două coaste rupte şi o faţă de dovleac putred.

— Mai rău ca la mine?

— Cam la fel. Mai multe vânătăi şi mai puţin sânge. Dar ce-mi amintesc e cât de obosit am fost după aceea. Cele mai multe zile din săptămâna următoare am zăcut pe canapea şi m-am uitat la TV, şi am mâncat ce-mi aducea bunica. Să fii rănit te oboseşte rău.

Trey se gândeşte.

— Te-ai răzbunat pe tipii care te-au bătut?

— Da. După o vreme, fiindcă a trebuit să aştept să cresc cât ei, dar n-a durat mult.

Coboară de pe scaun şi trage de cearşaf. E prins bine.

— Aşa, spune Cal. Acum nu mai trebuie să te ascunzi în baie dacă vine cineva. Te odihneşti cât ai nevoie.

Fata mai cască o dată, frecându-se la ochiul teafăr, şi începe să se vâre în aşternuturi.

— Somn uşor, îi spune Cal şi închide uşa după el.

Trey doarme patru ore. Cal dă jos tapetul din dormitorul pentru oaspeţi, într-un ritm lent, dar susţinut, ca să nu facă zgomote bruşte. Fire de praf se rotesc în lumina soarelui, care pătrunde prin geam. Oile behăie pe câmpuri, iar un cârd de gâşte întârziate face tărăboi. Nimeni nu caută pe nimeni.

19

Foamea e cea care o trezeşte pe Trey, iar Cal pregăteşte sandviciuri cu unt de arahide pentru amândoi. Când se duce în oraş, o încuie iar în casă. Chiar dacă Donie l-ar fi

sunat pe Austin imediat, tot nu s-ar afla pe lista lui de priorități, dar Cal tot dorește să revină acasă înainte să se lase seara. Când iese de pe alee, așa joasă și solidă, casa i se pare foarte departe de orice altceva, în mijlocul terenului plin de buruieni și cu munții cafenii pe fundal.

O sună pe Lena.

— Salut. Ce fac câinii?

— Minunat. Nellie s-a răzbunat pe mine distrugându-mi un pantof, dar oricum era vechi.

În fundal se aud voci bărbătești. E la muncă.

— Trey ce face?

— OK. Tot zguduită, dar mai bine. Dar tu? Ți-au trecut junghiurile?

— Adică am uitat suficient de repede cât să fiu dispusă la o repetiție.

— Da, și asta. Fata vrea să mai stea o noapte la mine. M-ai ajuta, dacă îți cumpăr saltea?

După o clipă, Lena scoate un sunet, hohot sau icnet exasperat, ori toate la un loc.

— Ar fi trebuit să iei cățelul. Ar fi fost mai puțină bătaie de cap.

— E doar o noapte în plus.

Cal e sigur că așa este. Nu poate lungi povestea.

— O poți aduce pe Nellie, dacă vrei. Să-ți salvezi pantofii.

Nu pomenește de partea în care urechile atente ale unui beagle pot fi utile, dar e convins că Lena se prinde.

Vocile bărbaților din fundal se aud mai stinse. Lena se îndepărtează de ei.

— Încă o noapte. Dacă iei salteaua.

— Acolo mă duc. Mersi. Dacă ai nevoie de o favoare, cândva, știi unde sunt.

— Data viitoare când am un cățel care a făcut în casă cu diaree, pe tine te sun.

— Voi fi acolo. Te pot invita să iei cina cu noi?

— Nu. Mă descurc şi vin după. În jur de opt. Puteți avea grijă de voi până atunci?

— Ne străduim. Acum ştiu că mă obrăznicesc, dar poți să mă mai ajuți cu ceva? Poți s-o suni pe Sheila Reddy şi să-i spui că Trey e OK?

Tăcere.

— Trebuie să ştie, spune Cal.

Nu e foarte încântat de Sheila, dar n-ar fi corect s-o lase să se întrebe dacă Trey e lipsită de ajutor sau moare undeva prin munți.

— Doar să-i spui că e teafără copila.

— Aşa, şi când întreabă unde e, îi zic că n-am habar, nu? Sau „ha, ha, nu-ți zic” şi închid?

— Spune-i doar că nu vrea să vorbească acum cu ea, dar va veni mâine acasă. Ceva de genul.

După o altă tăcere, care aduce a sprâncene ridicate, spune:

— Aş face-o eu, dar Sheila s-ar putea supăra dacă află că puştoaica stă la mine. Nu vreau să cheme poliția sau să-mi bată la uşă.

— Dar e minunat dacă face asta cu mine, nu?

— N-o să cheme poliția la tine. Dacă vine, îi poți arăta că nu ai fata. Dacă vine după opt, oricum nu vei fi acolo.

După un minut, Lena spune:

— Aş vrea să-mi dau seama cum am ajuns în situația asta.

— Mda, spune Cal. Şi eu. Are fata asta un dar.

— Trebuie să închid, spune Lena. Pe mai târziu.

Şi închide. Cal se gândeşte la gama de sunete pe care le-ar fi scos Donna ca să exprime vârful de aisberg al sentimentelor sale față de situația asta. Se gândeşte s-o sune şi să-i spună toată povestea, doar ca să le mai audă o dată, dar ea probabil că va interpreta altfel lucrurile.

Oraşul e agitat, ca într-o zi de lucru, cu bătrâne care circulă cu genți de cumpărături pe roți, tinere care jonglează cu cărucioare, cumpărături şi telefoane, bătrâni care poartă conversații pe la colțuri, agitând bastoane. Cal are dificultăți în găsirea unei saltele gonflabile, dar în cele din urmă tipul de la magazinul de unelte dispare în camera din spate, multă vreme, şi revine cu două, ambele pline de praf şi pânze de păianjen lipicioase. Cal le cumpără. Chiar dacă n-ar avea probleme să petreacă o noapte pe fotoliu, ideea unei singure saltele i-ar putea da Lenei impresia că el are aşteptări.

Într-un magazin plin de o varietate impresionantă de haine pe bază de poliester la mâna a doua, care explică puloverul Sheilei, găseşte un coş de plasă cu lenjerie din acelaşi material, o pilotă şi câteva perne, dar şi pijamale, un hanorac albastru şi o pereche de blugi care par potrivite pentru Trey. Îşi încarcă apoi coşul de la supermarket cu friptură, cartofi, legume, lapte, ouă, cele mai hrănitoare lucruri pe care le găseşte. Ia şi un pachet de prăjiturele pentru Mart. Are nevoie de o scuză ca să meargă la el şi să-l lase să-l înțepe referitor la Lena, înainte să devină nerăbdător şi să încerce să vină Mart iar la el.

Seara se lasă mai devreme, în ultimele zile. Când pleacă din oraş, lumina scade, aruncând umbre lungi peste câmpuri. Se îndreaptă spre casă mai repede decât ar trebui pe asemenea drumuri.

Încă se gândeşte cum să-l abordeze pe Austin. Cât era încă în funcție, s-ar fi dus pregătit cu o serie de recompense şi pedepse, de diverse dimensiuni. Priveşte luna joasă, agățată pe un cer în nuanța lavandei şi câmpurile care se adâncesc în amurg, când trece pe lângă ele, şi simte imensitatea lipsei lui de resurse.

Austin nu va vorbi cu un fost polițist, nu va îndura prezența unui rival în afaceri şi nici nu va acorda timp unui

civil oarecare. Cal se gândeşte că şansa lui e să se prezinte ca un tip care a avut o astfel de viaţă, s-a retras înainte să-l părăsească norocul şi s-a mutat departe de casă, pentru a nu fi atras înapoi sau găsit: suficient de dur să o ţină pe Trey în siguranţă şi să câştige respect, insuficient de activ să fie o ameninţare.

Îşi dă seama că gândeşte iar ca un detectiv, dar nu precum cel care a fost. Este o gândire sub acoperire. Lui Cal nu i-a plăcut niciodată munca sub acoperire şi nici cei care o făceau. Se mişcau într-o atmosferă asemănătoare unei case cu oglinzi, cu o abilitate firească, care-l agita până în măduva oaselor. Începe să simtă că ei s-ar potrivit aici mult mai bine decât el.

Când parchează pe alee, casa lui e luminată cu două lămpi dreptunghiulare, iar acoperişul prinde contur pe cerul indigo, odată cu primele stele. Cal iese din camionetă şi se duce în spate să scoată saltelele. Când aude foşnetul de paşi din iarba lungă, are timp doar să se întoarcă şi să vadă formele întunecate care-l atacă şi să atingă locul unde-ar trebui să fie Glockul, înainte să fie lovit în cap cu ceva dur şi ruginit şi să se prăvălească.

Căderea îi taie respiraţia. Caută aer ca un peşte pe uscat. Ceva tare îi loveşte clavicula. Aude zgomotul înfundat al loviturii în os şi simte că se frânge. Icneşte, iar durerea îi străbate osul claviculei şi de data asta reuşeşte să înghită praf şi noroi, cu foarte puţin aer.

Se răsuceşte pe o parte, şuierând, cu gura plină de mizerie, şi loveşte orbeşte cu mâinile. Apucă o gleznă şi trage cu toată puterea şi simte bufnetul când respectivul cade. O lovitură în spate îl face să-l elibereze din strânsoare. Lucrul acela greu îl loveşte în rotulă, durerea îl lasă fără respiraţie şi o părticică limpede din mintea lui îl avertizează că nu e doar unul şi că s-a zis cu el.

O voce de bărbat îi spune la numai câțiva centimetri de fața lui:

— Să-ți vezi de treabă, ai auzit?

Cal loveşte cu pumnul, nimereşte şi aude bărbatul icnind. Înainte să-şi poată redresa genunchii, obiectul tare îl izbeşte în nas, iar durerea explodează şi îi scaldă capul într-o lumină orbitor de confuză. Respiră sânge, se îneacă, îl vomită. Aerul se despică apoi, cu un bufnet, şi Cal crede că l-au lovit iar, că atât i-a fost, şi totul se opreşte.

În mijlocul tăcerii, o voce limpede, aspră, strigă de la distanță:

— Nu mişcați!

Lui Cal îi ia o clipă ca să priceapă ce aude, prin ceața de sânge şi stele, şi încă una ca să identifice vocea lui Trey. Apoi abia îşi dă seama că Trey a tras cu carabina Henry.

— Unde e Brendan? strigă Trey.

Nu mişcă nimic. Cal trage de materialul care-i acoperă capul, dar degetele îi tremură, neajutorate. O voce de bărbat strigă, de aproape:

— Lasă aia jos, ticăloaso!

Carabina bufneşte iar. Se aude un strigăt de durere reală din spatele lui Cal, apoi un amalgam de voci.

— Ce mama naibii...

— Iisuse...

— V-am zis *să nu mişcați!*

— M-a împuşcat, nebuna dracului...

— *Unde e fratele meu* sau vă ucid pe toți!

Cal reuşeşte cumva să apuce sacul şi să şi-l scoată de pe cap. Lumea se înclină şi fierbe şi el vede un singur lucru clar: o rază de far aurie, care se întinde pe iarbă şi o siluetă aflată în cadrul uşii. Trey, țintind. Trey a ieşit din casă ca o aruncătoare de flăcări, plină până la refuz de furia acumulată până acum, gata să radă totul de pe fața pământului.

— Puştoaico! strigă Cal şi aude ecoul peste câmpurile întunecate, în şoc. Termină! Eu sunt!

Se ridică anevoie în picioare, clătinându-se, târând un picior, scuipând sânge.

— Nu mă împuşca!

— Dă-te naibii din drum! strigă Trey.

Accentul ei a devenit mai aspru, mai sălbatic, desprins direct din munţi, cu dinţi de fierăstrău, dar vocea ei e limpede şi precisă.

În spatele lui Cal, cineva gâfâie printre dinţi:

— Nenorocitul meu de braţ!

Iar altcineva se rătoieşte, încet:

— Taci!

Apoi se lasă o linişte profundă, din câte-şi dă seama prin bubuiala şi bolboroseala din capul lui. Bărbaţii care urmăresc fiecare mişcare a lui Trey ştiu acum să o ia în serios.

Cal îşi desface braţele şi se aruncă în faţa lor.

— Puştoaico, strigă el. Nu face asta.

Ştie că există cuvinte pe care le folosea înainte ca să convingă oamenii să lase jos arma, promisiuni, lucruri liniştitoare. S-au dus.

— Dă-te la o parte sau te împuşc şi pe tine!

În jurul lui Cal, lucrurile se leagănă şi fac valuri, dar silueta ei din uşă e fixă, ca o statuie. Puşca grea de pe umărul ei nici măcar nu tremură. Dacă bărbaţii ăştia o refuză s-o asculte, dacă o mint ori poate chiar dacă-i zic adevărul, le va zbura creierii.

— Puştoaico, strigă el.

Se îneacă cu amestecul de praf şi sânge.

— Puştoaico, lasă-i să plece.

— *Unde e Brendan?*

— Puştoaico, te rog! strigă Cal, cu vocea fisurată. Te rog. Lasă-i să plece. Te implor.

Trei bătăi de inimă în tăcerea profundă şi rece a nopții. Apoi carabina se descarcă iar. Ciorile îşi iau zborul din copac într-un foc de artificii negru, panicate. Cal dă capul pe spate şi răcneşte ca un animal, către cer.

Când icneşte după aer, paralizat între saltul spre carabină şi întoarcerea pe care o face ca să vadă paguba produsă, aude vocea lui Trey:

— Acum dispăreți!

— Plecăm! strigă cineva din spatele lui.

Lui Cal îi mai ia o secundă să priceapă. Trey a țintit sus, spre coroanele copacilor.

— Dispăreți naibii de aici!

— Sângerez, Doamne fereşte, uite...

— Hai, hai, hai...

Gâfâieli, voci amestecate fără sens pentru Cal, picioare care se grăbesc prin iarbă. Când se întoarce cu fața spre bărbați, genunchiul îi cedează şi se prăbuşeşte, încet şi lipsit de grație, în poziție şezândă. Bărbații dispar deja în beznă, trei siluete rapide, negre, grupate, cu capetele plecate.

Cal se aşază şi îşi şterge cu mâneca sângele de la nas. Trey rămâne în uşă, cu puşca pe umăr. Ciorile se rotesc, țipând a disperare şi apoi se calmează treptat şi se aşază înapoi în copac.

Când vocile înfundate s-au stins pe drum, Trey coboară puşca şi vine, prin raza de lumină, spre Cal. Îşi ia mâneca de la nas cât să spună:

— Siguranța. Pune siguranța.

— Am pus-o.

Se apleacă spre el, să-l privească.

— Cât de rău e?

— N-o să mor, spune Cal.

Îşi poziționează mâinile şi picioarele într-un fel care să-i permită să se ridice.

— Trebuie să intrăm, înainte să se întoarcă.

— Nu se vor întoarce, spune Trey satisfăcută. L-am nimerit bine pe unul dintre ei.

— OK, spune Cal.

Nu-i poate spune că, dacă se întorc, vor veni cu propriile puşti. Reuşeşte să se ridice în picioare şi să rămână aşa, clătinându-se uşor şi încercând să-şi dea seama dacă-l ține genunchiul.

— Hai, spune Trey, apucându-l cu brațul liber de talie, sprijinindu-i greutatea pe un umăr slăbănog. Hai să mergem.

— Nu.

Se gândeşte la rănile ei, pe care nu şi le poate imagina precis în acest moment, dar îşi aminteşte că sunt oribile. Trey îl ignoră şi porneşte spre casă, iar Cal se trezeşte mişcându-se odată cu ea. Înaintează prin iarbă, intrând şi ieşind din lumină, sprijinindu-se reciproc ca doi beţivi. Amândoi gâfâie. Cal simte fiecare centimetru pătrat de întuneric din jurul lor, iar fiecare centimetru din corpurile lor e ținta perfectă. Încearcă să meargă mai repede, chiar dacă şchiopătând.

Când trânteşte uşa după ei şi o încuie de două ori, îi tremură fiecare muşchi. Lumina bruscă îl loveşte drept în ochi.

— Dă-mi un prosop, zice, lăsându-se pe un scaun de la masă. Şi oglinda aia.

Trey lasă carabina pe blat şi îi aduce ce are nevoie, inclusiv un castron cu apă şi trusa de prim ajutor. Stă lângă el cât îşi apasă prosopul pe nas.

— Cât de rău e? întreabă iar.

Încordarea din vocea ei îi atinge o coardă sensibilă. Respiră lung, încearcă să se echilibreze.

— Cam ca a ta, seara trecută, spune el, prin prosop. Am fost şi mai rău.

Copila mai stă lângă el un minut, privindu-l şi pipăindu-şi buza. Apoi se duce la congelator şi începe să scotocească. Cal aşteaptă să se oprească sângerarea şi îşi trage cracul de la pantaloni ca să-şi verifice genunchiul. E vineţiu şi se umflă şi de-a curmezişul lui se vede o dungă mov, mai închisă, dar, după ce-l analizează, e sigur că nu e rupt. Clavicula e cel puţin fisurată: simte junghiuri de durere când îşi mişcă umărul. Când o pipăie atent însă, linia e dreaptă. N-ar trebui pusă la loc, iar asta e bine. Cal ar prefera să nu explice rana vreunui doctor.

Trey pune pe masă, în faţa lui, două pungi de plastic pline cu cuburi de gheaţă.

— Altceva? întreabă ea.

— Am nevoie de o faşă, spune Cal. Cearşaful de la geamul din baie e destul de lung şi putem tăia din el o fâşie de jos. Foarfeca e în sertarul de acolo.

Trey se duce în baie şi revine cu o bucată din material, pe care o transformă într-o faşă murdară, însă care poate fi folosită. Îl ajută pe Cal să-şi scoată haina şi îi fixează faşa, apoi se aşază pe blat, de unde poate privi geamul din bucătărie.

Nasul lui Cal nu mai sângerează. Îl testează, încercând să nu lase fata să-l vadă tresărind la fiecare atingere. S-a făcut dublu, dar pare să nu fi fost spart. Nu mai tremură atât de tare, aşa că-şi poate curăţa faţa, cât de cât, cu un colţ de prosop înmuiat în apă. În oglindă, arată cam cum se aştepta: nasul lui are formă de tomată şi i se învineţesc ambii ochi, deşi nu la fel de impresionant ca al fetei.

— Uită-te la noi, spune Cal, cu o voce înfundată de parcă ar vorbi încă prin prosop. O pereche de corcituri de pripas bătute.

Trey încuviinţează. Cal nu-şi dă seama cât de tare a zguduit-o întâmplarea. Are încă acea concentrare intensă pe care a intuit-o în vocea ei, în curte. La un copil, pare

nefirească. Cal simte c-ar trebui să facă ceva în privința ei, dar nu-şi dă seama ce.

Se sprijină pe spătar, îşi pune un pachet cu gheață pe genunchi şi unul la nas şi încearcă să-şi liniştească trupul şi mintea, ca să funcționeze. Trece în revistă bătăile încasate în trecut, ca să obțină o perspectivă corectă. Copii de la şcoală, de câteva ori. Idiotul care l-a atacat cu o bucată de țeavă, la o petrecere unde fusese împreună cu Donna în perioada lor nebună, fiindcă crezuse că se uitase ciudat la iubita lui – Cal are încă o urmă pe coapsă, unde s-a înfipt țeava aceea. Tipul voia să-l ucidă, la fel şi ăla care luase ceva şi-l atacase pe o alee lăturalnică, când se afla în patrulare, şi care nu renunțase până ce Cal nu-i rupsese mâna. Totuşi Cal este aici, în cealaltă parte a lumii, într-un colț de Irlanda, cu nasul însângerat. Iar. I se pare ciudat de liniştitor.

— Am avut cândva o corcitură de pripas bătută, spune Trey. Eu, Brendan şi tata mergeam în sat şi l-am găsit pe drum. Era plin de zgârieturi şi sângera. Avea un picior beteag. Tata a zis că e pe moarte. Voia să-l înece, să nu mai sufere. Dar Brendan voia să-l facă bine şi până la urmă tata a zis că poate încerca. Am păstrat câinele şase ani. A şchiopătat, dar s-a simțit foarte bine. Dormea în pat cu Brendan. A murit de bătrânețe.

Lui Cal i se pare că fata n-a vorbit niciodată atât de mult, mai ales fără un scop precis. Crede că e tensiunea, care îl face să bălmăjească, dar apoi o priveşte pe fată care nu-l slăbeşte şi îşi dă seama ce face. A învățat de la el: vorbeşte despre ce-i vine în minte ca să-l calmeze.

— Câți ani aveai?

— Cinci. Brendan a zis că pot pune nume câinelui. I-am zis Patch, fiindcă avea o pată ca un petic negru, la ochi. Acum m-aş gândi la un nume mai bun, dar eram mică.

— Nu ai aflat de unde era?

— Nu. Nu era de-aici. Am fi ştiut. Probabil că-l lăsase cineva dintr-o maşină, pe drumul principal, şi se târâse de acolo. Nu era un câine de fițe. Doar o corcitură bătrână, negru cu alb.

— Cei mai buni, spune Cal. Fratele tău a făcut bine.

Îşi testează genunchiul, care funcționează, acum că şocul inițial a trecut.

— Să-ți zic ceva. Mă simt mai bine decât credeam c-o să mă simt.

E adevărat. Îi pulsează diverse locuri şi se simte o greață uşoară după ce a înghițit sânge, dar, în general, ar fi putut fi mult mai rău. Şi ar fi fost aşa dacă Trey şi carabina nu interveneau.

— Mersi că mi-ai salvat fundul.

Trey dă din cap. Se întinde după pâine şi pune nişte felii în prăjitor.

— Crezi că te-ar fi ucis?

— Cine ştie? Mai bine nu ştiu.

Nu vrea să ştirbească meritele copilei, dar se îndoieşte c-ar fi murit, doar dacă n-o dădea cineva în bară. Ştie diferența. Bătaia asta n-a fost ca să-l ucidă. Aşa cum i-a zis lui Donie, băieții din Dublin nu vor atenția pe care ar atrage-o un yankeu mort. Au vrut doar să transmită un mesaj.

Acum, că Trey l-a împuşcat pe unul dintre ei, s-ar putea schimba. Depinde cât de echilibrat e băiatul ăsta, Austin, de cât de persuasiv poate fi Cal, de cât de bine-şi ține Austin echipa în frâu. Cal n-are starea de spirit necesară să sune în noaptea asta, dar trebuie s-o facă de dimineață, de îndată ce ar putea fi o oră rezonabilă la care Austin să fie treaz.

Trey se uită când la fereastră, când la pâinea prăjită.

— Ai încărcat repede arma, spune Cal.

— O aveam pregătită de când ai plecat.

— Cum ai scos-o din seif?

— Am văzut combinația când ai deschis prima dată.

Cal simte c-ar trebui să-i țină o predică despre cât de rău este să atingi arme, fără permisiune şi fără permis, dar ar părea nerecunoscător, în condițiile date.

— Cum ai ştiut că nu mă vei nimeri?

Fata arată de parcă întrebarea e atât de idioată, că abia merită răspuns.

— Erai pe jos. Am țintit mai sus.

— Corect.

Gândul c-ar fi putut nimeri un om în cap îi provoacă un nou val de greață.

— Atunci, bine.

Pâinea lui Trey este gata. Se apleacă să ia brânza din frigider şi un cuțit din sertar.

— Vrei?

— Acum, nu. Mersi.

Trey pune felii de brânză între cele de pâine, fără să mai caute şi farfurie, şi rupe o bucată ca să n-o doară buza spartă.

— De ce nu m-ai lăsat să-i fac să vorbească?

Cal îşi ia gheața de la nas.

— Aveai o *puşcă* îndreptată spre ei. Deja *împuşcaseşi* unul. Ce credeai că vor spune? „Ah, da, e vina noastră c-a dispărut frate-tu, scuze”? Nu. Ar fi jurat că habar n-au ce i s-a întâmplat, chiar dacă aveau. Apoi ar fi trebuit să alegi între a-i omorî şi a-i lăsa să plece. Dar n-ai fi avut un răspuns. M-am gândit că e mai inspirat să-i trimiți direct acasă.

Copila se gândeşte, mâncând cu grijă bucăți de pâine şi bâțâind din picior. Încordarea s-a mai domolit. Ochiul ei capătă nuanțe noi, sinistre, dar pare să-şi fi revenit şi să aibă energie, să fie prezentă trup şi suflet. Seara asta i-a făcut bine.

— Voiam să-i împuşc.

— Ştiu. Dar nu ai făcut-o. E un lucru bun.

Trey pare doar pe jumătate convinsă.

— L-am nimerit pe unul, oricum.

— Da. Cred că în braţ. Se mişca OK când au plecat. Va fi bine.

— Nu se duce la poliţie.

— Nu, spune Cal. Spitalul s-ar putea să sune la Poliţie însă, dacă merge acolo. Dar va spune c-a fost un accident, că-şi curăţa puşca, ceva de genul. Nu o să-l creadă, dar nici nu au ce să-i facă.

Trey dă din cap.

— Ţi s-au părut a fi din Dublin?

— Nu ştiu. Nu eram atent.

— Mie mi s-au părut localnici.

— Probabil.

Austin n-ar fi avut timp, şi probabil nici chef, să trimită băieţi din Dublin. Era treabă de trepăduşi din zonă.

— Ai recunoscut pe cineva?

Trey clatină din cap.

— Ai văzut cu ce m-au lovit?

— Păreau crose de hurling. Dar n-am văzut prea bine.

Ridică privirea de la sandvici.

— Ne apropiem, nu? Altfel nu s-ar fi obosit să ne atace.

— Poate că da. Poate că nu. Poate doar s-au săturat de bătaia de cap. Sau sunt furioşi că l-am bătut pe Donie.

— Dar poate că ne apropiem.

— Da, spune Cal, dar doar cu jumătate de gură, fiindcă asta are ea nevoie să audă, ca totul să fi meritat. Poate ne apropiem.

După o clipă, Trey întreabă:

— Eşti furios?

— Nu am timp de asta. Trebuie să clarific lucrurile.

Trey se gândeşte şi mai rupe o bucată din sandvici. Cal simte c-ar vrea să spună ceva, dar nu o poate ajuta.

Scotoceşte în trusa de prim ajutor după ibuprofen şi înghite fără apă o doză sănătoasă.

— E vina mea că ți-au făcut asta.

— Copilă, nu te acuz de nimic.

— Da, ştiu. Dar e vina mea.

— Nu tu m-ai bătut.

— Eu te-am băgat în asta.

Cal o priveşte şi se trezeşte copleşit de dimensiunea importanței acestei replici şi a incapacității de a spune lucrul potrivit, într-un moment în care abia dacă poate duce la capăt un gând. Îşi doreşte să fie Lena aici, până ce-şi dă seama că nu i-ar fi de niciun folos. Îşi doreşte să fie Donna aici.

— Nu poți decât să faci cum ştii mai bine, spune el. Uneori nu iese aşa cum ți-ai dorit. Trebuie să continui, oricum.

Trey vrea să întrebe ceva, dar se întoarce brusc.

— Hei, spune, în clipa în care nişte faruri luminează geamul bucătăriei.

Cal se ridică, sprijinindu-se de masă. Încă îl doare genunchiul, dar se ține mai bine pe picioare.

— Du-te în dormitor, zice el. Dacă se întâmplă ceva, sari pe geam şi fugi.

— N-o să te...

— Ba da. Du-te.

După o clipă, se duce, călcând apăsat ca să-şi comunice limpede părerea. Cal ia carabina şi se duce la uşă. Când farurile se sting şi aude motorul oprindu-se, deschide larg uşa şi stă în prag, în plină lumină. Vrea ca oricine-ar fi să vadă puşca. N-ar putea ținti nici să vrea, dar speră să fie suficient.

E Lena, care se dă jos din maşină cu Nellie țopăind în fața ei. Femeia ridică o mână către Cal, în raza de lumină dinspre uşă. Planurile lor i-au dispărut complet din minte.

O recunoaşte la ţanc să evite să se facă de râs, strigând te miri ce. Îşi aminteşte, după o clipă, să ridice şi el mâna.

Sprâncenele Lenei se ridică.

— Iisus pe cruce! exclamă femeia în timp ce se apropie.

Cal uitase în ce hal arată.

— Am fost bătut, spune el.

Îşi dă seama că ţine o puşcă în mână. Intră şi o lasă pe blat.

— Văd, spune Lena. Ai împuşcat pe careva cu aia?

— Nicio victimă, din câte ştiu.

Lena îi ia bărbia în mână şi îi întoarce faţa într-o parte şi în cealaltă. Are mâna caldă, cu pielea aspră. Parcă ar examina un animal rănit.

— Te duci la doctor?

— Nu. O să-mi treacă.

— Am mai auzit asta, spune Lena, privindu-i încă o dată faţă şi dându-i drumul. Voi doi sunteţi făcuţi unul pentru altul, ştiai?

Trey iese din dormitor şi se lasă pe vine, să se împrietenească cu Nellie, care se scutură şi îi linge mâna cu voioşie.

— Cum sunt rănile de război? întreabă Lena.

— Bine. Cum o cheamă?

— Nellie. Dacă-i dai ceva de mâncare, vei avea o prietenă pe viaţă.

Trey se duce la frigider şi începe să caute ceva de mâncare.

— Ar trebui să te duci acasă, zice Cal. Poate se întorc.

Lena începe să scoată diverse lucruri din buzunarele hainei imense.

— Nu se ştie. Dacă vin iar, s-ar putea să mă descurc mai bine cu ei decât voi doi.

În haină erau impresionant de multe lucruri: o cutie mică de lapte, o perie de păr, o carte, două recipiente cu mâncare

pentru câini, o lampă de citit cu clips şi o periuţă de dinţi, pe care o flutură spre Cal.

— Acum am venit pregătită.

Cal simte că Lena nu pricepe cât de rău stau lucrurile, dar, dacă faţa lui şi a lui Trey n-au făcut-o să priceapă, nu ştie ce altceva ar putea s-o facă.

— Am cumpărat saltele, spune el. Sunt în maşină. Apreciez dacă stai de veghe cât le aduc.

Lena ridică o sprânceană.

— Vrei să te acopăr? Cu aia? arată spre puşcă.

— Ştii s-o foloseşti?

— Iisuse, omule, spune Lena amuzată, n-o să mă ghemuiesc sub fereastră, să mă joc de-a lunetista, cât te duci tu douăzeci de metri până la maşină. Oricum nu te duci nicăieri, că nu poţi duce nimic. Mă duc eu. Unde-s cheile?

Lui Cal nu-i place deloc ideea, dar nu poate să nu fie de acord că are dreptate. Cu braţul bun, îşi pescuieşte cheile din buzunarul pantalonilor.

— Încuie după, zice el, deşi nu ştie de ce.

— Şi nu mă acoperi, spune Lena, că nu poţi. Chestia aia are nevoie de două braţe întregi.

— Te acopăr eu, spune Trey, de pe podea, de unde o hrăneşte pe Nellie cu felii de şuncă.

— Exclus, spune Cal.

Lena începe să-l irite. Abia începuse să se simtă stăpân pe situaţie, până ce a apărut ea, şi acum totul pare să-i fi alunecat printre degete, la limita a ceva periculos şi ridicol deopotrivă.

— Nu mai distrage câinele, ca să poată merge cu domnişoara Lena. Ascunde şunca.

— Genial, spune Lena, aprobator. Nimic nu se compară cu un beagle în lupta contra unor ticăloşi periculoşi. N-a

mâncat de seară, deci zic că poate hali cel puțin trei, în funcție de câtă carne au pe oase. Erau mari?

— Dacă vrei să aduci saltelele alea, acum ar fi momentul. Sunt şi cumpărături acolo, dacă tot te duci.

— Sigur că oricine ar fi morocănos după aşa o zi, îi spune Lena consolator şi se îndreaptă spre maşină.

Cal se opreşte în uşă, s-o urmărească, indiferent ce crede ea despre asta sau dacă i-ar putea fi de folos, la nevoie. După o pauză scurtă de evaluare, Trey continuă s-o hrănească pe Nellie.

Când au terminat – mai mult Trey şi Lena – de descărcat cumpărăturile, de hrănit câinele, de umflat saltelele, de pus câte una de fiecare parte a căminului şi de făcut paturile, fata începe să caşte, în timp ce Cal se împotriveşte să-l ia somnul. Toate intențiile sale bune, cu friptura şi fasolea verde, au zburat pe geam. Sandviciul cu brânză va trebui să-i fie suficient lui Trey.

— La somn, îi spune.

Îi aruncă hainele pe care le-a cumpărat din oraş.

— Pijamale şi haine pentru mâine.

Trey ia hainele de parcă ar avea păduchi, ridică bărbia şi vrea să spună ceva, iar Cal ştie că nu-i convine, aşa că i-o ia înainte:

— Lasă-mă cu căcaturile tale. Hainele tale duhnesc a sânge. Până mâine o să atragă muşte. Aruncă-le aici jos după ce te schimbi – o să le pun la spălat.

Trey îşi dă ochii peste cap, se duce în dormitor şi trânteşte uşa.

— Te-ai pricopsit cu o adolescentă, spune amuzată Lena.

— A avut câteva zile lungi. Nu e în formă.

— Nici tu. Pari gata de culcare.

— Aş putea. Dacă nu e prea devreme.

— Eu o să citesc.

Lena îşi ia cartea şi lampa dintre lucrurile de pe masă, îşi azvârle încălţările şi se face comodă pe o saltea. Poartă o bluză cenuşie, moale, şi pantaloni de trening, deci nu trebuie să se schimbe. Nellie amuşină spaţiul nou, adulmecând colţurile şi pe sub canapea. Lena pocneşte din degete şi Nellie vine alergând să se ghemuiască la picioarele ei. Cal n-are chef de vorbă, dar e iritat că ea şi-a impus punctul de vedere înaintea lui.

Trey deschide uşa îmbrăcată în pijamale şi-şi aruncă bluza şi blugii murdari pe podea. Cal îşi dă seama că pijamalele sunt pentru băieţi, pentru că modelul e cu maşini de curse. Încă îi vine greu să se gândească la Trey ca la o fată.

— Vrei să stau cu tine o vreme? o întreabă.

— Nu. Sunt bine, spune ea, deşi, pentru o secundă, părea să fi fost de acord.

Se întoarce în dormitor, aruncându-i un rânjet strâmb peste umăr.

— Noapte bună. Strigă-mă dacă vrei să-ţi salvez fundul.

— Deşteapto! Dispari! spune Cal în urma ei, mai mult uşii care se închide.

— Se pare că ea ar trebui să-ţi citească o poveste în noaptea asta, zice Lena, ridicând ochii din carte.

— Nu e o glumă, spune el.

Hainele confortabile ale Lenei îl enervează teribil. Nu are de gând s-o roage să-l ajute să se schimbe, aşa că va trebui să doarmă în hainele pline de sânge.

— Mie mi se pare că tu eşti cel care n-a luat lucrurile prea în serios, zice Lena. Ai terminat cu prostiile?

— Aş vrea eu, spune Cal.

Încearcă să-şi dea seama care ar fi cel mai puţin dureros mod de a se apleca după hainele lui Trey. Renunţă şi se îndreaptă spre saltea.

— Doar că nu-mi dau seama cum.

Lena ridică o sprânceană şi se întoarce la citit.

Cal e aproape ameţit de oboseală. Se întoarce cu spatele la Lena şi ţine ochii deschişi apăsându-şi genunchiul dureros, până ce lumina ei de citit se stinge, casa se afundă în beznă şi îi aude respiraţia lentă. Cal se desprinde dintre cearşafuri cât de încet poate, se ridică şi îndreaptă fotoliul spre geam. Nellie deschide un ochi spre el, dar Cal şopteşte „Cuminte!" şi ea dă o dată din coadă şi adoarme iar. El pune carabina pe pervaz şi se aşază în faţa ei, privind în noapte.

Afară, semiluna s-a ridicat deasupra copacilor. Lumina ei face câmpurile să pară înceţoşate şi nepământene, ca o negură în care te-ai putea pierde, străbătută de încâlcelile negre şi tăioase de ziduri şi garduri. Doar lucrurile mici se mişcă, sclipiri prin iarbă şi printre stele, văzându-şi de treabă.

Cal se gândeşte la băieţii care şi-au dat vieţile în zonă: cei trei băieţi beţi a căror maşină a ieşit de pe drum şi s-a rotit printre stele, dincolo de Gorteen, băiatul de peste râu, cu laţul în mâini, poate, sau probabil Brendan Reddy. Se întreabă, fără a crede neapărat în stafii, dacă ale lor rătăcesc. Îi vine în minte că, şi dacă o fac, şi dacă şi-ar lua acum haina şi s-ar duce să bântuie şi el munţii şi potecile, nu le-ar întâlni. Vieţile şi morţile lor au crescut dintr-un pământ din care Cal nu e creat, pe care nu l-a semănat şi nu l-a recoltat şi s-au afundat înapoi în pământul ăsta. Ar putea trece prin stafiile lor şi nu le-ar simţi usturimea. Se întreabă dacă Trey le întâlneşte, în lungile ei plimbări spre casă, sub cerul care se întunecă.

— Dormi, se aude încet vocea Lenei, din colţul ei. Stau eu de veghe.

— Sunt bine aici. Nu pot să mă fac comod pe chestia aia. Dar mersi.

— Ai nevoie de somn, după ziua asta.

Aude un foşnet şi pe Nellie mârâind, iar Lena se ridică de pe saltea şi se apropie de el.

— Hai, spune ea, cu o mână pe umărul lui teafăr. Du-te.

Cal nu se mişcă. Privesc unul lângă altul pe geam.

— E frumos, spune el.

— E mărunt, răspunde ea. Teribil de mărunt.

Cal se întreabă dacă lucrurile ar fi stat diferit pentru toţi băieţii aceia care au murit dacă ar fi avut, întinzându-se din faţa pragului uşii lor, una dintre şoselele acelea pustii la care visa el acum câteva zile: ceva diferit care să le cânte noaptea la ureche, în loc de băutură şi de laţ. Probabil că nu, pentru majoritatea. Ştie suficienţi băieţi care au avut şoseaua aproape şi tot au ales acul sau glonţul. Dar se întreabă despre Brendan Reddy.

— Asta am căutat, spune el. Un loc mărunt. Un orăşel dintr-o ţară mică. Mi se părea c-ar fi mai uşor să capete sens. Cred că m-am înşelat.

Lena scoate un pufnet abia auzit. Încă îşi ţine mâna pe umărul lui. Cal se întreabă ce s-ar întâmpla dacă i-ar acoperi-o cu a lui, dacă s-ar ridica şi ar lua-o în braţe. N-ar putea s-o facă nici dacă ar fi sigur că asta îşi doreşte, ţinând cont de rănile sale, dar se întreabă dacă Lena s-ar întinde alături de el. Şi dacă ar fi aşa, oare el s-ar trezi dimineaţă ştiind că e aici ca să rămână?

— Culcă-te, îi spune Lena, şi îl împinge uşor de pe scaun.

De data asta, Cal se mişcă.

— Mă trezeşti dacă se întâmplă ceva. Chiar dacă nu pare nimic important.

— Da. Şi, bineînţeles că ştiu să folosesc puşca. Eşti pe mâini bune.

— E bine, spune Cal.

Se târăşte până la saltea şi adoarme înainte să-şi tragă plapuma.

În timpul nopții, se trezește pe jumătate de câteva ori din cauza unui junghi, când se întoarce sau a unei pulsații de adrenalină venite de nicăieri. O vede pe Lena în fotoliu de fiecare dată. E cu mâinile pe carabina Henry din poală, cu fața întoarsă spre cer.

20

Cal doarme până târziu, şi ar dormi şi mai târziu, doar că Lena îl trezeşte. Primele mişcări îi smulg un icnet de durere, dar, treptat, muşchii i se relaxează cât să se ridice în şezut, tresărind de câteva ori.

— Iisuse, zice Cal, amintindu-şi încet în ce situație se află.

— Micul-dejun, spune Lena. M-am gândit că nu-i vei simți mirosul, din cauza nasului.

— Ai sforăit, îl informează Trey, de la masă.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Cal.

Îl doare în toate locurile în care se aştepta să-l doară şi în alte câteva, dar măcar vocea îi sună ceva mai limpede.

— A venit cineva?

— Nici vorbă. N-am văzut şi n-am auzit nimic. Nellie nici n-a tresărit, n-a trebuit să împuşc niciun bandit. Hai să mănânci. Şi tu sforăi, adaugă Lena către Trey, care-i aruncă o privire sceptică.

Masa e încărcată cu ceea ce pare a fi toată vesela lui Cal, mâncare şi băutură: bacon, ouă, un munte de pâine prăjită. Trey deja se îndoapă. A trecut atât timp de când i-a pregătit cineva micul-dejun, că lui Cal i se pare mai înduioşător decât a fost, probabil, intenția Lenei.

— Am făcut-o doar fiindcă nu ştiam dacă te descurci, râde ea de expresia lui. Din câte ştiu, nu găteşti.

— Ba găteşte iepure, îi spune Trey, cu gura plină. Şi peşte. E delicios.

— Nu mănânc iepure la micul-dejun, o informează Lena.

Cele două par să-şi fi creat un soi de conexiune, cât a dormit Cal.

— Nici peşte. Şi nu ştiu ce standarde ai tu, aşa că am încredere în ale mele.

— Îți dovedesc, cândva, dacă vrei. Drept mulțumire. Când se potolesc lucrurile.

— Aşa să faci, spune Lena, şi e clar că nu crede că sunt şanse ca lucrurile să se potolească. Dar mănâncă, înainte să se răcească.

Micul-dejun e bun. Cal se trezeşte că-i e poftă de lucruri sărate şi hrănitoare, iar Lena se pricepe. A prăjit tot baconul, iar feliile de pâine prăjită sunt unse cu unt din belşug. Plouă, nu tare, ci domol, în reprize lungi, rătăcitoare. Pe câmpuri, vacile s-au adunat sub cerul plat şi cenuşiu, cu capetele în iarbă. Ziua are un calm de neclintit, ca pe timp de război, de parcă ar fi casa sub asediu şi n-ar avea sens să se gândească până ce nu văd ce va urma.

— Ai vorbit cu mama ei? întreabă Cal, când Trey se duce la baie.

— Da, spune Lena, cu o privire goală. A răsuflat uşurată, aşa că n-a pus întrebări. Dar Trey trebuie să plece acasă curând. Sheila are deja suficiente pe cap şi fără să-şi facă griji pentru ea.

— Nu poate pleca până ce lucrurile revin sub control, spune Cal. A supărat nişte oameni răi.

— Şi când vrei să le aduci sub control? întreabă politicos Lena. De curiozitate întreb.

— Lucrez la asta. Azi, cândva.

O conversație solidă la telefon ar trebui să-l facă pe Austin să-şi strunească băieții până ce se întâlnesc şi aranjează lucrurile pentru toți. Cal se gândeşte câți bani are la bancă, pentru orice eventualitate.

— Ar fi minunat, comentează Lena. Să-mi spui dacă vrei să te duc la spital.

— Pot să te rog să mai rămâi puțin? spune Cal, ignorând propunerea. Trebuie să ies puțin şi nu vreau s-o las singură.

Lena îi aruncă o privire lungă, deloc impresionată.

— Trebuie să merg să văd de ceilalți câini. Apoi mă pot întoarce puțin. Trebuie să fiu la muncă la ora treisprezece.

— Asta-mi lasă suficient timp, spune Cal. Mersi. Apreciez.

Simte că asta i-a tot zis mereu de când se cunosc.

Lena o lasă pe Nellie să stea cu Trey, care e fascinată de cățeluşă şi se întinde pe podea lângă ea, ignorând orice altceva. Pare complet refăcută, mintal, dacă nu fizic, deşi Cal nu are încredere că e, iar lui Trey nu i se pare nimic ieşit din comun la situația actuală. Din punctul ei de vedere, toți trei pot locui mai departe aşa tot restul vieții.

Cu multă atenție, încet şi cu numeroase înjurături, Cal reuşeşte să se schimbe în haine curate. Când iese din dormitor, Trey foloseşte baconul rămas încercând s-o învețe pe Nellie să se rostogolească. Cal nu şi-ar paria banii: Nellie nu e tocmai cel mai deştept câine, dar Trey insistă, iar câinele se bucură să-i facă pe plac câtă vreme atenția şi baconul nu dispar.

— Nasul tău arată mai bine, spune Trey.

— Se şi simte mai bine. Cumva.

Trey mişcă baconul în cerc, iar asta o face pe Nellie să sară şi să muşte din el.

— Ai de gând să renunți să-l mai cauți pe Bren?

Cal nu vrea să-i spună că, după noaptea trecută, renunțarea nu mai e în cărți. Austin şi băieții lui n-o să uite că i-a împuşcat pe unul dintre ei.

— Nu, zice el. Nu-mi place să-mi spună alții ce să fac.

Se aşteaptă să fie asaltat de o serie de întrebări despre cum o să facă cercetări, dar pare să se mulțumească cu

atât. Încuviințează şi începe să fluture din nou baconul pe la nasul lui Nellie.

— Cred c-ai avea mai mult succes să dresezi un iepure din congelator, îi spune Cal.

Încrederea ei îl lasă fără cuvinte şi înghite în sec. În dimineața asta parc-ar fi făcut din jeleu.

— Lasă în pace prostul de câine şi hai să speli vasele. Nu mă descurc deloc cu brațul.

Când se întoarce Lena, e aproape unsprezece. Mart ia o pauză în jurul orei ăsteia ca să bea un ceai. Cal găseşte prăjiturelele cumpărate ieri şi iese pe uşă, înainte să-i dea vecinului prin minte să apară. Mart a auzit cu siguranță împuşcăturile, dar, cu puțin noroc, poate nu şi-a dat seama de unde veneau. Cal vrea să se asigure că Mart ştie că nu au avut nicio treabă cu el.

— Fă o baie, îi zice lui Trey, în timp ce iese. Ți-am lăsat un prosop. Cel roşu.

Trey ridică privirea de la Nellie.

— Tu unde te duci?

— Am nişte treabă.

Lena, aşezată lângă Trey pe podea, ca să urmărească evoluția vindecării rănilor, nu reacționează.

— Vin în juma' de oră sau cam aşa. Să te speli până atunci.

— Sau? întreabă Trey, interesată.

— Mai vedem, răspunde Cal.

Trey, deloc impresionată, îşi dă ochii peste cap şi se întoarce la câine.

Genunchiul lui Cal e destul de stabil cât să poată merge până la Mart, deşi şchiopătează şi i se pare că aşa se va deplasa o vreme. De îndată ce înaintează suficient ca să nu mai fie văzut de la geam, se adăposteşte de ploaie, îşi schimbă setările telefonului ca să-şi ascundă numărul şi îl sună pe Austin bănuind c-ar fi treaz la ora asta. Telefonul sună şi intră căsuța vocală cu o voce fonfăită de femeie, una dezamăgită de oricine ar suna. Închide fără să lase un mesaj.

Casa lui Mart, culcuşită oploşită, pare cenuşie şi pustie, prin perdeaua de ploaie, dar Mart şi Kojak răspund la uşă.

— Bună, spune Cal, arătând prăjiturelele. Am fost ieri în oraş.

— Doamne fereşte! reacționează Mart, privindu-l din cap până-n picioare. Ca să vezi ce-a adus vântul! Ce-ai făcut, măi băiete, te-ai luptat cu bandiții?

— Am căzut de pe acoperiş, spune Cal.

Kojak îl adulmecă precaut, cu coada lăsată. Hainele curate nu pot ascunde mirosul de sânge şi adrenalină.

— M-am urcat să văd ce-i cu țiglele, după vântul ăla teribil, dar nu mai sunt atât de agil. Am alunecat şi am căzut în nas.

— Las-o moartă. Ai căzut de pe Lena Dunne, îi zice Mart, chicotind. A meritat?

— Mai lasă-mă, spune Cal, frecându-şi ceafa şi rânjind bleg. Eu şi cu Lena suntem amici. Nimic altceva.

— Ei bine, nuş' ce-o fi şi nimicul ăsta, dar durează deja de două nopți. Crezi că mi-am pierdut un ochi, tinere? Sau rațiunea?

— Am vorbit. Atât. S-a făcut târziu. Am o din aia, cum îi zice, pentru oaspeți... Saltea gonflabilă...

Mart chicoteşte atât de tare, că trebuie să se prindă de uşă.

— Ați vorbit? Am vorbit şi eu cu ceva femei, când eram tânăr. Nu le-am făcut niciodată să doarmă pe o saltea, singurele.

Se duce în bucătărie, făcându-i semn lui Cal să intre, cu pachetul de prăjiturele.

— Hai să bei o cană de ceai şi să-mi spui toate detaliile.

— Face un mic-dejun cu ouă şi bacon excelent. Cam atât.

— Nu pare să fie doar vorbă, spune Mart, pornind fierbătorul şi căutând cănile şi ceainicul în formă de Dalek.

Kojak se trânteşte pe rogojina din fața căminului, atent la Cal.

— Frații ei ți-au făcut asta?

— Are frați?

— Şi încă cum. Trei maimuțoi care ți-ar smulge capul.

— Rahat, spune Cal. Poate că trebuie să plec, până la urmă. Scuze pentru cei douăzeci de dolari.

Mart chicoteşte şi cedează.

— Nu-ți bate capul cu ei. Ştiu să nu se amestece între Lena şi ceva ce ea îşi doreşte.

Lasă câteva pliculețe de ceai în Dalek.

— Zi-mi măcar atât, e sălbatică?

— Întreab-o.

— Hai, măi, spune Mart, şi sprâncenele stufoase i se ridică, odată cu noua idee care-i vine, asta ai păţit? Ţi-a dat Lena câteva? Aş spune că loveşte binişor. Are vreun fetiş?

— Doamne, Mart, nu. Am căzut de pe acoperiş.

— Ia să vedem, zice Mart.

Se apleacă şi priveşte nasul lui Cal din diverse unghiuri.

— Zic că-i rupt.

— Şi eu. Dar e drept, pe cât era de drept şi înainte. Se va vindeca.

— Ar face bine. Nu vrei să-ţi pierzi înfăţişarea chipeşă, mai ales acum. Şi cu braţul care-i treaba, e rupt şi el?

— Nu. Cred că mi-am fisurat clavicula. La genunchi m-am lovit serios.

— Ar fi putut să fie mai rău, spune Mart, cu aerul unui filosof. Ştiu un tip de lângă Ballymote care-a căzut de pe acoperiş, exact ca tine, şi şi-a rupt gâtul. E în scaun rulant şi azi. Nevastă-sa trebe să-l şteargă la cur. Ai avut noroc. La doctor te-ai dus?

— Nu. N-au ce să-mi facă, decât să-mi spună s-o las mai moale, o vreme, şi asta pot să-mi zic şi eu, pe gratis.

— Sau te poate ajuta Lena, spune Mart şi rânjeşte iar. N-o să se bucure dacă eşti scos din uz. Mai bine te-ai odihni şi ai avea grijă de tine, ca să poţi fi apt din nou.

— Iisuse, Mart, spune Cal, înghiţindu-şi un rânjet şi devenind foarte interesat de vârful piciorului său, care loveşte scaunul. Termină!

Sub scaun e un prosop ţeapăn plin de sânge uscat.

Când ridică privirea, se uită în ochii lui Mart. Îl vede pe Mart trecându-i prin minte tot felul de explicaţii: să-i spună că i-a curs sânge din nas sau c-a intrat în casa lui un străin misterios, cu o rană adâncă. Dar nu zice nimic.

— Na, face Cal, după o vreme. Sunt un idiot.

— Ah, nu, îl liniştеşte Mart, mărinimos.

Se apleacă să ridice prosopul şi icneşte prinzându-se de spătarul scaunului, apoi traversează bucătăria ca să-l pună în maşina de spălat.

— Nu trebuie să spui asta. De unde să ştii tu mersul lucrurilor, străin cum eşti?

Închide uşa maşinii de spălat şi ridică privirea spre Cal.

— Dar acum ştii.

— O să-mi explici ce s-a întâmplat?

— Las-o moartă, spune Mart, blând şi ferm, cu o voce pe care Cal a folosit-o de sute de ori, să le spună suspecților că gata cu joaca, nu mai au de ales. Du-te acasă, la copilă, şi zi-i s-o lase şi ea moartă. Atâta trebuie să faci.

— Vrea să ştie unde e frate-său.

— Zi-i că e mort şi îngropat. Sau c-a fugit, dacă preferi. Orice o face s-o lase baltă.

— Am încercat. Vrea să ştie sigur. Asta zice. E căpoasă.

Mart oftează. Toarnă detergent în maşina de spălat şi o porneşte.

— Dacă nu-i oferi informația asta, o să continue până ce va trebui s-o ucizi. Are treişpe ani.

— Doamne sfinte, spune Mart, dezaprobator, privind peste umăr, dar ce minte scabroasă ai. Nimeni nu vrea să ucidă pe nimeni.

— Şi Brendan?

— Nici pe el n-a vrut să-l ucidă nimeni. Vrei să stai jos, te rog? Mă agiți.

Cal se aşază la masă. În casă e răcoare şi umezeală. Maşina de spălat se zgâlțâie, într-un ritm chinuit. Ploaia curge fără încetare pe geam.

Fierbătorul se opreşte. Mart amestecă pliculețele de ceai cu apa folosind o lingură. Aduce căni şi ceainicul, lapte şi zahăr, apoi se lasă pe scaun cu greutate şi toarnă.

— Brendan Reddy se îndrepta oricum în direcția aia, cu viteză chiar. Dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi fost alții.

— P.J. a observat că-i lipseşte anhidru, aşa-i?

Plimbarea până la Mart i-a făcut genunchiul să pulseze urât. Furia surdă îl apasă pentru că tocmai azi află, când nu e capabil să gestioneze informații aşa cum se cuvine.

Mart clatină din cap. Îşi mişcă şoldul cu greutate şi scoate punga de tutun din buzunar.

— Doamne, nu. P.J. n-are treabă. Habar n-are de nimic, ca de obicei. Nici măcar nu i-ar da prin minte aşa ceva. De aceea a ales Brendan ferma lui, sunt sigur.

Întinde o foiță pe masă şi începe să presare atent tutun.

— Nu, lui P.J. i s-a zis.

— Donie, spune Cal.

Se pare c-a fost luat de prost de toată lumea, inclusiv de Donie. Ar fi trebuit să vadă asta imediat, printre mirosurile corporale şi fum din camera lui Donie. Ştie cum au aflat băieții din Dublin că Brendan a fost păcălit. Donie înțelege suficient necazurile ca să le stârnească, dacă vrea.

— Da, da. Donie şi Brendan nu s-au înțeles niciodată, nici când erau mititei. Aş spune c-a profitat de ocazie să-i coacă una. Doar că tâmpitul s-a dus şi i-a zis lui P. J., în loc să vină la mine, aşa cum ar fi trebuit dacă avea măcar creier de şoarece. P.J. A chemat Gardaí.

— Ce-i rău în asta? întreabă Cal, ca să-i dea pricină. Aşa aş fi făcut şi eu.

— N-am nimic cu ei, spune Mart, când îşi văd de treabă, dar în situația asta n-aveau cu ce să ajute. Aveam deja suficiente probleme şi fără ca ei să răscolească totul, să pună întrebări şi să facă arestări aiurea.

Îşi rulează țigara cu migală, analizând dacă e egală.

— Din fericire, a durat până să vină. Suficient cât să-mi dea vestea P.J. şi eu să pot să-i vâr mințile-n cap. Eu şi P.J. am trimis Gardaí în altă direcție şi am mai sunat câțiva

băieți, care trăiesc singuri şi nu trebuie să dea explicații, să recuperăm anhidrul.

Ridică o privire spre Cal, peste țigară şi apoi o linge ca să se lipească foița.

— Sigur ştii locul.

— Da, spune Cal.

Se întreabă cine i-a urmărit pe el şi pe Trey pe cărarea de munte.

— Au găsit o grămadă de pseudoefedrină şi de baterii. Nicio surpriză. Au luat totul cu ei, să fie. Dacă răceşti la iarnă, băiete, sau dacă te lasă ceasul deşteptător, să-mi spui şi te rezolv.

Cal a învățat acum ceva vreme să ştie când nu mai e nimic de zis. Îşi încălzeşte palmele în jurul cănii, îşi bea ceaiul şi ascultă.

— Eu nu-l credeam pe Donie, să ştii, spune Mart, agitând țigara. Ne gândeam că a furat el anhidrul, apoi înțelegerea a picat şi a profitat ca să-l bage pe Brendan în căcat. Dar ştiu un băiat a cărui casă dă spre coliba aia veche. A stat de şase. Nu mult după ce a venit Gardaí, a apărut Brendan Reddy, în graba mare. Aşa c-am ştiut.

Aprinde țigara şi trage lent, cu poftă, întorcând capul să sufle fumul în altă parte.

— Brendan a stat ascuns câteva zile, după aia. Cred că-şi cântărea opțiunile. Dar noi îl supravegheam. Sigur că nu putea sta ascuns la nesfârşit. Amicii lui din Dublin aveau să-l întrebe de sănătate. Eu şi băieții n-aveam o problemă cu asta, dar voiam să vorbim mai întâi noi cu el, ca tânărul Brendan să ştie cum stăm. Încercam să-i facem o favoare. Nu voiam să le facă promisiuni nesăbuite celor din Dublin. Când s-a dus următoarea dată la colibă, l-am aşteptat.

Cal se gândeşte că Trey a povestit cum Brendan ieşise pe uşă, bucuros nevoie mare, să-i dea lui Austin banii pentru a

înlocui ce luaseră băieții lui Martin, ca să-şi readucă planurile pe linia de plutire.

— Nu se aştepta, zice Cal.

— Deloc, comentează Martin, distras de la poveste. Ce față a făcut! De parcă intrase într-o cameră plină de hipopotami. Un băiat aşa deştept, ai crede că bănuia, nu? Dar ai crede şi că-i mai isteț decât unul ca Donie. Dac-ar fi fost mai puțin deştept la chimie şi mai priceput la oameni, ar trăi şi azi.

Cal nu simte şi nu crede nimic. Se află într-un punct pe care-l ştie bine, de când era încă activ: un cerc în care aerul nu circulă şi nu există nimic decât povestea pe care o ascultă şi persoana care o spune, şi nu e decât un ascultător şi un privitor. Chiar şi durerile îi par străine.

— Voiam doar să-i explicăm situația, atât, spune Mart şi arată spre Cal. Ştii şi tu mersul. Doar să clarificăm treaba. Doar că el nu voia nicio clarificare. Nu-mi place să vorbesc morții de rău, dar era un ticălos obraznic, ştii? Ne-a zis că nu ştim cu ce avem de-a face, că dacă am avea minte ne-am duce dracu' înapoi la femeile noastre şi nu ne-am vârî nasul în lucruri pe care nu le pricepem. Ştiu că n-a avut de unde să învețe maniere, dar maică-mea şi-ar fi rupt lingura de lemn pe spinarea mea dacă vorbeam aşa cu oameni care-mi puteau fi bunici.

Se întinde după un borcan de gem transformat în scrumieră şi desface capacul, apoi scutură scrumul.

— Am vrut să-l învățăm manierele, dar a devenit arțăgos şi a ripostat, iar lucrurile au scăpat de sub control. Sânge peste tot, cum ar fi. Băiatul a dat câțiva pumni, cineva şi-a pierdut cumpătul şi i-a tras una în falcă, iar Bren s-a dus pe spate şi s-a lovit cu capul de marginea unei butelii cu propan.

Mart trage lung din țigară şi-şi dă capul pe spate, suflând fumul spre tavan.

— Când m-am uitat mai bine, am ştiut că-i de rău. Nu ştiu ce l-a terminat, pumnul sau căderea, dar capul îi era sucit şi ochii i se învârteau. A scos un zgomot şi a dat din picioare, apoi s-a dus. Gata cu el.

Pe geamul din spatele lui, câmpurile sunt de un verde atât de blând şi profund, că ai putea să te afunzi în ele. Vântul suflă o şoaptă de ploaie pe sticlă. Maşina de spălat continuă să huruie ritmic.

— Am mai văzut un om murind rapid, spune Mart, când aveam cinşpe ani. Presa pentru baloţi nu mergea cum trebuie şi el s-a dus să verifice, doar c-a lăsat-o pornită. I-a prins mâna şi l-a tras presa. Când a închis-o cineva, i se duseseră şi braţul, şi capul. L-a făcut terci, de parcă ar fi fost un şerveţel ud.

Îşi priveşte fumul urcând în fuioare subţiri spre tavan.

— Bunicul meu murise cu o lună înainte. Atac cerebral. I-a luat patru zile. Viaţa pare un lucru mare când durează patru zile să părăsească un om. Când piere în câteva secunde, pare brusc teribil de mică. Nu ne place să acceptăm asta, dar animalele o ştiu. Nu au idei despre propria moarte. E doar ceva nesemnificativ, care se întâmplă imediat. O muşcătură de vulpe. O presă de baloţi ori o canistră de propan.

— Ce aţi făcut cu trupul?

— N-am avut şansa să facem mare lucru atunci. A fost o zi în care trebuia să facem mai multe. Înainte să ne dumirim ce se întâmplase, am primit telefon de la băiatul care supraveghea locul, care ne-a zis că-s pe drum ciracii din Dublin. Am pus cadavrul într-un cearşaf din camera din spate şi l-am dus în spatele colibei, cât mai în spatele copacilor. Când am auzit maşina, un taur de Hummer negru aveau, nici nu ştiu cum de-au luat curbele, l-am lăsat în tufe şi ne-am ghemuit lângă el.

Mart se uită la Cal printre vălătucii de fum.

— M-am gândit să-l las în casă, să-l găsească ei. Ca un mesaj. Dar mai bine nu. N-avea sens să le zicem mai mult decât era cazul. Aveau să prindă ideea după ce dispărea.

— Ce au făcut? întreabă Cal.

Mart rânjeşte.

— N-au fost deloc bucuroşi. S-au dus să se uite în colibă, apoi s-au uitat în jur şi au tot dat târcoale. Erau patru şi niciunul nu putea să stea locului o secundă. Ţopăiau ca puricii. Doamne, şi ce limbaj aveau! I-am putut auzi de unde eram. Era o zi frumoasă, de primăvară, fără nicio adiere. Nu sunt eu uşă de biserică, dar aproape mi-au topit urechile.

Rânjetul i se lăţeşte.

— Ştii ce au mai făcut? L-au sunat pe Brendan. De şase ori. Ştiam c-o să facă asta, aşa că-i scosesem telefonul din buzunar, însă nu l-am putut debloca sau da volumul mai încet. Am încercat să-i folosim amprenta, dar avea parolă. Aşa că ştii ce-am făcut? L-am pus pe Bobby să şadă pe el, cu curul lui mare. Opreşte orice zgomot. Doamne, ce faţă avea cât a vibrat telefonul încercând să nu sară-n sus! Roşie ca o sfeclă. Restul aproape c-am plesnit, încercând să nu râdem.

Mart îşi stinge ţigara în capacul borcanului.

— Într-un târziu, au renunţat la el, spune, şi au coborât de pe munte. Ştii ce a făcut unul pe drum spre Hummerul lor frumos şi lucios? S-a plâns şi a miorlăit că i se murdăreau pantofii cei buni, ca o muiere, în drum spre un bal pretenţios.

Cal ştie că fiecare cuvânt e adevărat. N-are de ce să nu fie. Nu poate face nimic, oricum, cu excepţia obiceiului lui Mart de a ţine oamenii în beznă, din principiu. Se pare că s-au mutat la cealaltă extremă.

— Unde e Brendan acum?

— Tot sus, în munți. Îngropat, nu abandonat acolo. Copila să nu-şi facă griji de ciori şi şobolani. Nu e cazul. Am zis câteva rugăciuni şi gata.

Mart se întinde după pachetul de prăjiturele şi-l deschide cu grijă, ca să nu rupă vreun colț.

— Sfârşitul poveştii, spune el.

— Doar că Donie şi-a făcut de lucru cu oile.

Mart pufneşte dispreţuitor.

— Nu mai punem şi asta la socoteală. Nu zic nimic de idiotul ăla, din principiu.

Îi întinde pachetul lui Cal.

— Hai, bagă una-n tine. Meriți. Eşti viclean, aşa-i? Te simțeai ca un idiot, dar cu siguranță te prinseseşi. Doar că n-ai nimerit ceva. Nu-i nicio ruşine.

— Donie şi-a dat seama că P.J. era implicat, fiind vorba de anhidrul lui. De unde a aflat că tu, Bobby şi Francie erați în cârdăşie?

Mart alege o prăjiturică, fără grabă.

— Aş spune că Donie urmărea şi el desfăşurarea lucrurilor. Cred că ne-a văzut pe noi patru pe drum şi a alergat la băieții din Dublin. Băiatul ar fi un agent dublu de excepție, dac-ar avea creier. Şi băieții i-au zis să ne trimită un mesaj să stăm departe de afacerea lor, spune Mart zâmbind către Cal. Am primit mesajul. Chiar dacă nu aşa cum se aşteptau.

— Bobby tot mai crede că au fost extratereştrii?

— Doamne, Bobby, spune cu indulgență Mart, înmuind prăjiturică în ceai. E încântat că are extratereştri care-i nenorocesc oile. N-aş vrea să-i stric bucuria. N-aş putea, oricum. Şi să am o filmare cu Donie atacând oile şi tot nu l-aş putea convinge. Sigur că nu contează ce crede Bobby. Donie ştia c-o să pricep, după două, trei oi. Dar nu s-a gândit c-o să mă prind cine o face. Credea c-o să zic că-s băieții cei mari şi tari din capitală sau poate cineva trimis de

la oraş şi că n-o să îndrăznesc nici să ridic un deget, atât de îngrozit oi fi. Acum ştie.

— Mie mi se pare, zice Cal, că, dacă vreți să mai ridicați nivelul locului, de Donie ar fi trebuit să scăpați.

— E plin de unii ca el peste tot. Pe termen lung, nu e nicio diferență. Oameni de doi lei, sărmanii. Scapi de unul, apare altul, ca ciupercile după ploaie. Dar Brendan Reddy era altă mâncare de peşte. Nu prea sunt ca el. Şi ce făcea el ar fi schimbat satul, e drept.

— Aveți deja droguri, spune Cal. Destule. Nu e ca şi cum Brendan le-ar fi adus în Grădina Raiului.

— Pierdem destui tineri, spune Mart.

Lui Cal i se pare c-ar trebui să sune ca şi cum s-ar apăra, dar nu e aşa. Ochii îi sunt fermi, iar vocea, calmă şi hotărâtă, pe fundalul ritmic al ploii.

— Lumea asta, aşa cum e după schimbare, nu mai e făcută pentru ei. Când eram eu tânăr, ştiam ce vrem şi cum să obținem şi ştiam că avem ce arăta la final. Un ogor, o turmă, o casă sau o familie îți dau putere. Acum sunt prea multe lucruri pe care ți se spune să le vrei şi nu ai cum să le dobândeşti pe toate şi, după ce nu mai încerci, ce ai de arătat la final? Ai dat o grămadă de telefoane ca să vinzi planuri pentru electricitate sau poate c-ai mers la multe şedințe despre nimic. Te-ai uitat la nişte rahaturi pe internet sau ai primit nişte like-uri pe YouTube. Nimic palpabil. Femeile se descurcă mai bine, căci se adaptează. Dar tinerii nu ştiu ce să facă cu ei înşişi. Câțiva, precum Fergal O'Connor, pe care l-ai cunoscut, stau cu picioarele adânc înfipte în pământ. Ceilalți se spânzură sau se îmbată şi intră în şanț cu maşina ori mor de supradoză de heroină. Sau îşi fac bagajele şi pleacă. Nu vreau să văd locul ăsta transformat în pustiu, ca fiecare fermă să arate ca a ta, înainte să vii: ruinată, aşteptând un yankeu căruia să-i placă şi s-o transforme în hobby.

Kojak simte miros de prăjiturele şi se apropie de scaunul lui Mart, aşteptând. Mart îi întinde ce a rămas din prăjiturică.

— N-aveam de gând să stau să mă uit cum mai pierdem alţi tineri din cauza ideilor lui Brendan Reddy.

— L-ai pierdut pe Brendan.

— Tocmai ţi-am zis că n-a fost cu intenţie. În plus, dacă-l lăsam în pace, am fi pierdut mai mulţi, într-un fel sau altul. Nu poţi face omletă fără să spargi ouă, nu aşa se spune?

— La asta te gândeai când te-ai dus să vorbeşti cu Sheila Reddy?

Cal încearcă să-şi păstreze vocea calmă, dar percepe cum furia se strecoară la suprafaţă. Mart o ignoră.

— Trebuia s-o fac. Atât m-am gândit. Atât era de gândit.

Îl împinge pe Kojak, ca să-l trimită la locul lui.

— Asta credeai şi tu când l-ai aranjat pe Donie, cu siguranţă. Nu te gândeai „Ah, sigur, de ce nu?". Te gândeai că din când în când e necesar să faci un lucru şi că nu poţi face mare lucru ca să schimbi asta, aşa că n-are sens să te agiţi, pentru că la fel de bine poţi merge mai departe şi să duci la capăt ce ai început.

— Nu sunt sigur că m-aş exprima aşa.

Mart râde.

— Asta s-a gândit Theresa Reddy azi-noapte, când a tras. Nu ai obiectat atunci.

— Cum se simte cel care a fost rănit?

— Va fi bine. A sângerat ca un porc înjunghiat, dar nu-i nicio pagubă.

Mart mai ia o prăjitură şi rânjeşte.

— Îţi dai seama de câtă acţiune am avut parte pe-aici în ultima vreme? Nu vreau să crezi că e mereu atât de interesant. Vei fi foarte dezamăgit când cea mai mare veste de anul viitor o să fie că oaia cuiva a fătat cvadrupleţi.

— Ai fost azi-noapte la mine?

Mart râde.

— Doamne, nu! Eu? Cu încheieturile astea? Nu mai sunt capabil.

Sau nu voia să rişte să fie recunoscut de Cal.

— Eşti mai degrabă omul cu ideile.

— Îți doresc binele, băiete. Aşa a fost mereu. Acum, bea-ți ceaiul, du-te acasă şi zi-i copilei cât vrei din povestea asta şi că s-a terminat.

— Nu e vorba de poveste. Ea trebuie să ştie doar că e mort şi că a fost o bătaie care s-a sfârşit prost. Nu trebuie să ştie cine a făcut-o. Dar va dori dovezi.

— Nu poate avea tot ce-şi doreşte. Trebuie să ştie asta deja.

— Nu vorbesc despre genul de dovezi care să bage pe cineva în bucluc. Dar prea mulți oameni i-au zis căcaturi. Nu se poate opri fără ceva solid.

— Ce fel de „ceva” ai în minte?

— Brendan avea un ceas la mână. A fost al bunicului.

Mart înmoaie prăjiturica şi îl priveşte.

— E mort de şase luni.

— Nu-ți cer să mi-l aduci. Zi-mi unde să mă uit şi îl iau eu.

— Ai văzut mai rău de atât când erai activ, aşa-i?

— N-are legătură cu asta.

— Poate că nu acum. Dar vechile obiceiuri se sting greu.

— Niciun „poate”. Am venit aici să scap de vechile obiceiuri.

— Nu prea-ți iese, spune Mart. Fără supărare.

— Brendan Reddy nu e problema mea.

Deşi pricepe că, în multe feluri, e adevărat ce spune, cuvintele nu-i vin uşor. Îl sperie că nu-şi dă seama dacă face sau nu ce trebuie.

— N-o să fac nimic legat de el. Aş vrea să nu fi auzit de el. Încerc doar să-i ofer copilei nițică linişte, ca să meargă mai departe.

Mart se gândeşte în timp ce savurează prăjiturica.

— Crezi c-o s-o facă?

— Da. Nu vrea răzbunare sau dreptate. Tot ce vrea e să scape de grija asta.

— Poate acum. Dar în câțiva ani?

— Copila are un cod de principii, spune Cal. Dacă-şi dă cuvântul c-o lasă baltă, cred că şi-l va ține.

Mart linge ultima firimitură de pe deget şi îl priveşte pe Cal. Poate c-a avut ochii albaştri cândva, dar s-a mai pierdut din culoarea lor şi acum sunt deschişi la culoare. Pare visător, nostalgic.

— Ştii ce se va întâmpla dacă se află ceva.

— Da, ştiu, spune Cal.

— Eşti dispus să rişti.

— Da.

— Doamne sfinte, trebuie să te băgăm la cărți, că eşti mare jucător. Ai mai mare încredere în copilă decât ar avea oricine de pe-aici. Dar poate că o cunoşti mai bine.

Îşi împinge scaunul în spate şi se întinde după căni.

— Îți zic eu ce facem. Nu eşti în stare să urci pe munte. Ai cădea în brațele mele pe la jumătatea drumului şi eu nu te duc înapoi. M-ai strivi. Te duci acasă şi vorbeşti cu fata. Testezi terenul. Gândeşte-te. După, dacă tot vrei să rişti, te odihneşti câteva zile, reintri în formă şi te întorci. Apoi mergem la săpat.

Îi zâmbeşte lui Cal peste umăr, punând cănile în chiuvetă.

— Hai, du-te, spune, de parcă i s-ar adresa lui Kojak. Odihneşte-te. Dacă nu-ți revii curând, Lena s-ar putea să-şi găsească pe altul.

În timp ce era plecat, şi simte c-a fost plecat multă vreme, Trey a renunțat s-o dreseze pe Nellie.

A desfăcut împreună cu Lena echipamentul pentru vopsit şi lucrează la camera din față. Din iPod se aud Dixie Chicks, iar Lena fredonează, în timp ce Trey e întinsă pe burtă ca să vopsească perfect un colț. Nellie a pus stăpânire pe fotoliu. Cal vrea să se întoarcă şi să plece iar, cu tot ce ştie acum.

Trey priveşte peste umăr.

— Uite, zice ea.

Se aşază în capul oaselor şi întinde brațele. Lena a convins-o, cumva, să facă baie. E mult mai curată decât era când a plecat Cal şi poartă hainele pe care i le-a cumpărat.

— Arăți şmecher, spune Cal.

Hainele sunt cu o mărime mai mari. O fac să pară dureros de mică.

— Asta până nu te stropeşti cu vopsea.

— Nu avea stare, spune Lena. A vrut să facă ceva. M-am gândit că nu te superi.

— O să mă împac cu ideea. Motivul pentru care nu am terminat pereții era tocmai că n-aveam chef să mă trântesc aşa pe jos.

— Ştii ce trebuie să facem, spune Trey.

— Ce?

— Peretele ăla.

Arată spre peretele cu şemineu.

— Seara, se face auriu, de la soarele care intră pe geam. Arată bine. Aşa ar trebui să-l vopsim.

Cal simte că i se ridică în piept un suspin sau un hohot de râs. Din nou, Mart a avut dreptate: iată-l cu o femeie aducându-i idei în casă.

— Mi se pare în regulă. O să iau câteva mostre şi putem alege una potrivită.

Trey încuviințează. Ceva din vocea lui Cal îi atrage atenția. Îl priveşte lung. Apoi îşi ia pensula şi îşi reia treaba.

Lena se uită la ei.

— Aşa. Eu plec.

— Ai putea să mai stai? întreabă Cal.

Ea clatină din cap.

— Am treabă.

Cal aşteaptă până ce-şi pune haina şi îşi împachetează lucrurile în buzunare, pocnind din degete după Nellie. Le conduce.

— Mulțumesc, spune el, din prag. Ai putea să duci puştoaica acasă, mai târziu?

Lena încuviințează.

— Ai lucrurile sub control, spune ea.

Nu e o întrebare.

— Aşa cred. Sau aproape.

— Succes.

Atinge brațul lui Cal o secundă. Apoi porneşte spre maşină, prin ploaie, cu Nellie ţopăind la picioarele ei. Cal îşi dă seama că Lena nu ştie nimic şi nici nu vrea să ştie, dar cu siguranță bănuieşte ceva de multă vreme.

Închide uşa în urma lor, opreşte Dixie Chicks şi se apropie de Trey. Genunchiul îl doare suficient cât să nu-şi găsească uşor o poziție pe podea. Până la urmă îşi întinde piciorul într-un unghi ciudat. Trey continuă să vopsească, dar îi simte încordarea.

— Am vorbit cu nişte oameni cât am fost plecat.

— Da, spune Trey fără să ridice privirea.

— Îmi pare rău că am veşti proaste pentru tine.

După o clipă, fata reuşeşte doar să spună:

— Aha!

— Fratele tău a murit, copilă. În ziua când l-ai văzut ultima dată. S-a întâlnit cu nişte oameni, s-au bătut. Fratele tău a încasat o lovitură, a căzut şi s-a lovit la cap. N-a vrut nimeni să moară. Aşa a fost.

Trey continuă să vopsească. Are capul plecat şi Cal nu îi vede fața, dar o aude cum respiră greu.

— Cine a fost?

— Nu ştiu cine a dat pumnul ăla, spune Cal. Ai zis că vrei să ştii ce s-a întâmplat, ca să renunți să-l mai cauți. S-a schimbat ceva?

— A murit repede?

— Da. Pumnul l-a lăsat fără cunoştință şi a murit într-un minut. N-a suferit. Nici n-a ştiut ce se întâmplă.

— Juri?

— Jur.

Trey mişcă pensula cu frenezie, pe aceeaşi porțiune. După o vreme, spune:

— S-ar putea să nu fie adevărat.

— O să-ți aduc dovada în câteva zile, spune Cal. Ştiu că ai nevoie de ea. Dar e adevărat, copilă. Îmi pare rău.

Trey continuă să vopsească pentru o clipă. Apoi o lasă jos, se sprijină de perete şi începe să plângă.

La început, plânge ca un adult, şezând acolo cu capul pe spate, cu maxilarul încleştat şi cu lacrimile curgându-i pe obraji în tăcere. Apoi ceva se rupe în ea şi suspină ca un copil, cuprinzându-şi genunchii cu braţele şi cu faţa îngropată unde se îndoaie cotul. Plânge cât o ţin rărunchii.

Fiecare fibră din corpul lui Cal vrea să-şi ia puşca, să se întoarcă la Mart şi să-l ducă pe ticălos în oraş, la secţie.

Ştie că nu ar ajuta la nimic, dar tot vrea s-o facă, cu o nevoie atât de sălbatică, încât trebuie să-şi domolească instinctul de a sări în picioare şi a ieşi pe uşă.

Dar se ridică şi aduce o rolă de prosoape de hârtie. O lasă jos, lângă Trey, şi se aşază lângă perete, în timp ce ea plânge. Braţul ei, îndoit peste faţă, îl face să se gândească la o aripă ruptă. După o vreme, îi pune mâna pe ceafă.

Într-un final, Trey încetează să mai plângă.

— Scuze, spune ea, ştergându-şi faţa cu mâneca.

E roşie şi are faţa umflată, cu ochiul teafăr aproape cât cel vânăt şi nasul cât al lui Cal.

— N-ai de ce.

Îi întinde rola de hârtie, iar Trey îşi suflă nasul.

— Doar că ar trebui să pot repara lucrurile.

Vocea i se frânge, iar Cal se gândeşte că va ceda iar.

— Da, ştiu. Nu m-am împăcat nici eu cu gândul.

Amândoi ascultă ploaia, iar Trey oftează adânc, din când în când.

— Trebuie să mai merg azi la Noreen? întreabă fata după o vreme. Nu am de gând să las niciun nenorocit să mă vadă aşa.

— Nu, spune Cal. M-am ocupat de asta. N-o să ne mai supere.

— I-ai bătut?

— Par eu în stare să bat pe cineva?

Fata reuşeşte să zâmbească printre lacrimi.

— Nu, spune Cal. Dar am vorbit cu ei. E OK.

Trey îşi reîmpătureşte şervețelul, ca să găsească o bucată curată, şi îşi suflă din nou nasul. Cal o analizează cum reuşeşte, una câte una, să asimileze informațiile pe care le primeşte.

— Asta înseamnă că te poți duce acasă. Îmi place să fii aici, dar cred că e timpul să pleci.

— O să plec. Dar mai târziu.

— Corect. Nu te pot duce eu, dar domnişoara Lena te va lua cu maşina, după muncă. Vrei să venim cu tine, unul dintre noi? Să te ajutăm să-i explici mamei tale?

Trey clatină din cap.

— Nu-i zic încă. Nu până ai dovezi.

Ridică privirea din hârtie.

— Ai zis câteva zile.

— Cam aşa. Dar cu o condiție. Trebuie să-mi dai cuvântul de onoare că nu încerci să mai faci ceva. Niciodată. Că laşi lucrurile aşa cum sunt şi îți reiei viața, cum ai promis. Că te duci la şcoală, că îți cauți prietenii. Poate că reuşeşti să nu-ți superi profesorii câteva zile. Poți?

Trey inspiră adânc.

— Pot.

Stă tot aproape de perete. Ține prosoapele de hârtie în poală, de parcă n-ar avea energie să le dea la o parte. Pare că o încordare lungă şi crudă se scurge din ea, încet-încet, lăsându-i tot corpul moale, aproape neajutorat.

— Nu doar acum. Mereu de-acum încolo.

— Da, ştiu.

— Jură. Pe cuvântul tău de onoare.

Trey îl priveşte.

— Jur.

— Fiindcă îmi asum un risc.

— Şi eu mi-am asumat un risc, ieri, când am lăsat oamenii ăia să plece.

— Da, cred şi eu.

Are din nou senzația aceea incertă sub stern. Abia aşteaptă să fie mâine sau săptămâna viitoare sau când îşi va recăpăta forțele cât să poată reacționa aşa cum ar face-o de obicei.

— Bine. O săptămână. Sau două, să fim siguri. Apoi te întorci.

Trey mai inspiră o dată adânc.

— Acum ce facem?

Ideea unei lumi fără o misiune o face să se simtă pierdută.

— Azi vreau să merg la pescuit, zice Cal. Atâta pot. Crezi că nişte amărâți ca noi pot ajunge până acolo?

Trey face nişte sandviciuri. Cal îi împrumută un pulover şi haina lui de iarnă căptuşită, în care arată ridicol, iar ea îl ajută să se îmbrace în geacă. Apoi pornesc încetişor spre malul râului. Îşi petrec acolo după-amiaza şi vorbesc doar despre peşti. Când au prins suficient biban cât se hrănească familia lui Trey, Cal şi Lena, strâng şi se întorc acasă.

Împart peştele şi Cal găseşte o pungă de plastic pentru hainele vechi ale lui Trey şi pijama.

În drum spre casă, Lena se opreşte să o ia pe Trey, dar când iese Cal, coboară geamul şi îl priveşte lung.

— Când ai terminat cu prostiile, sună-mă, spune ea.

Cal încuviințează. Trey urcă în maşină şi Lena ridică geamul, iar Cal priveşte maşina cum se îndepărtează, în întunericul care se adună deasupra gardurilor şi în scânteierile farurilor sub ploaia care nu se mai sfârşeşte.

Ploaia nu se opreşte o săptămână întreagă. Cal stă în casă şi îi permite corpului să se vindece. Clavicula pare doar învineţită sau fisurată, sau ceva pe-acolo, dar nu ruptă. La finalul săptămânii îşi poate folosi braţul pentru lucruri mărunte, aproape fără să-l mai doară, dacă nu încearcă să-l ridice mai sus de umăr. Genunchiul, pe de altă parte, e mai rău decât credea. Umflătura se retrage lent. Cal o prinde cu bandaje şi pune mereu gheaţă, iar asta mai ajută puţin.

Inactivitatea forţată şi burniţa par să dea zilelor un aer de visare, suspendat undeva în aer. Lui Cal i se pare liniştitor. Pentru prima dată, nu trebuie să facă nimic, fie că vrea sau nu. Tot ce poate face e să stea la geam şi să privească afară. Se obişnuieşte să vadă munţii neclar, din cauza ploii, de parcă ar putea să meargă la infinit în direcţia lor, în timp ce ei se îndepărtează.

Tractoarele străbat câmpurile, iar vacile şi oile pasc mai tot timpul. Nu ştie dacă ploaia le deranjează sau dacă pur şi simplu rabdă. Vântul a purtat departe şi ultimele frunze. Stejarul ciorilor e golaş, expunându-le cuiburile, pe fiecare creangă. În copacul alăturat există un cuib singuratic, căci, la un moment dat, o pasăre le-a încălcat legile misterioase şi a primit o lecţie.

Senzaţia de nesiguranţă mai ţine câteva zile, străpungându-l pe Cal când vine vorba despre lucruri întâmplătoare, precum o pitulice moartă în curtea din spate sau un ţipăt nocturn dinspre gard. După câteva nopţi de odihnă, scapă de ea. Venea din trupul lui, nu din minte. Bătaia nu i-a scuturat mintea. Uneori, oamenii se bat. Aşa merg lucrurile. Ce a păţit Trey însă e altceva şi e mai greu de lăsat în urmă.

Ştie c-ar trebui să se ducă la poliţistul Dennis. Există atâtea motive pentru care nu o va face, atât de bine întreţesute, că n-are idee care este cel esenţial şi care-s doar de umplutură. Cu cât stă mai mult în casă, fără nicio

ocupație, cu atât mai rău îl roade întrebarea. Îşi doreşte să se plimbe, dar trebuie să-şi odihnească genunchiul, ca să se vindece pentru a urca în munți. Ar vrea ca Lena sau Trey să vină în vizită. Dar ştie că ar fi o idee proastă, căci acum trebuie să se liniştească. Aproape că-şi doreşte să fi cumpărat un televizor.

După ce genunchiul îşi mai revine, se duce şchiopătând prin ploaie la Noreen şi îi explică, acoperind răpăiala, cum a căzut de pe acoperiş. Câtă vreme ea enumeră remedii de casă şi oameni care au murit căzând din diverse locuri, intră Fergal O'Connor să ia un sac imens de cartofi şi o sticlă mare de lichior de fructe. Când Cal îl salută din cap, îşi pleacă privirea stânjenit şi zâmbeşte cu jumătate de gură, apoi plăteşte şi pleacă repede, să nu-i mai pună Cal şi alte întrebări.

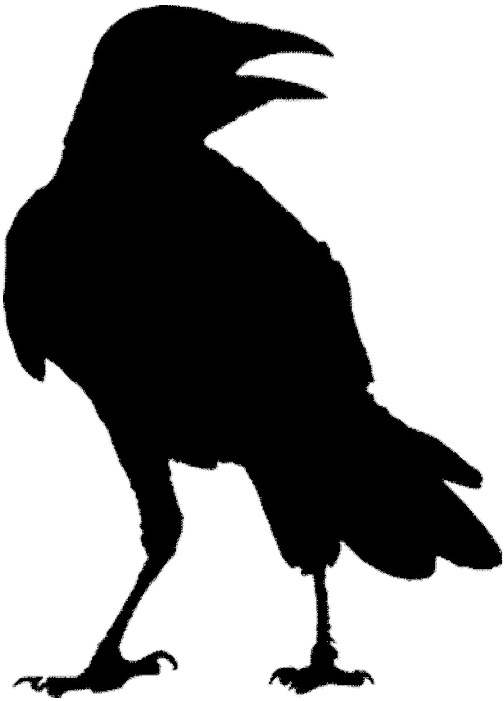
Cal s-a tot gândit la Fergal, în ultimele zile. Dintre toți oamenii cu care a vorbit, sărmanul prostănac e singurul care l-ar fi putut îndruma pe pista corectă. Brendan n-o fi avut deloc simțul măsurii, în multe feluri, dar vorbise cu Fergal, şi nu cu Eugene, când simțise nevoia să-şi destăinuie planurile. Fergal ştia ce pune la cale Brendan – poate nu în amănunt, dar ştia ce era mai important. Ştia că Brendan fusese prins şi că era speriat şi că, dacă băiatul nu se temea de localnici la fel de mult ca de băieții din Dublin, ar fi trebuit totuşi s-o facă. Ce nu-i trecuse lui Fergal prin minte era că lucrurile ar fi putut merge prost. În capul lui, natura este cea care se revoltă. Oamenii sunt de încredere sau cel puțin au încredere în ei înşişi. Brendan, care a fost mereu agitat, s-a speriat de bătaie şi a şters-o şi se va întoarce când se calmează lucrurile.

Cal nu vrea să-i spună altceva. Îşi va da seama singur sau nu. Ori poate nici nu vrea. Fergal trebuie să se împace cu locul natal.

Nici lui Caroline nu-i va spune. Ea nu vrea să ştie, dar chiar şi s-o poată face fără niciun risc, Caroline nu poate fi responsabilitatea lui. Va trebui să se împace şi ea cu situația. Cal ar dori să-i spună, măcar că a fost un accident, ca împăcarea să nu fie în condiții mai aspre decât e cazul. Dacă îl întreabă, cândva, poate găseşte o cale.

Asta dacă mai e în zonă. Celălalt lucru la care s-a gândit, blocat în casă, privind siluetele munților care ascund un băiat mort, undeva, între culmile lor visătoare, este să scoată locul la mezat şi să urce într-un avion spre Chicago sau poate spre Seattle. În câteva zile, termină ce are nevoie Trey de la el şi nu îi vor mai rămâne responsabilități aici care să îl rețină. Ar putea împacheta şi pleca în mai puțin de o oră.

Plăteşte cumpărăturile şi Noreen îl conduce până la uşă, continuând să vorbească şi promițând s-o trimită pe Lena la el cu prişnițe cu varză şi cu numărul unuia priceput care să-i repare acoperişul. Cal n-are cum să ştie dacă ea a crezut vreun cuvânt din tot ce i-a spus, dar înțelege că n-are niciun rost, în ceea ce o priveşte.

În cele din urmă, ploaia se opreşte. Cal, care, cu o zi înainte, putea jura că va începe să mestece mobila dacă nu putea ieşi odată din casă pentru a-şi termina treaba, decide că ar fi mai inspirat să lase să se mai ducă apa de pe munte, înainte să se apuce de săpat. Stă acasă în ziua aceea şi în următoarea, ca să fie sigur.

Nu are legătură cu Brendan. Nu e chiar ce şi-ar dori, dar indiferent în ce stare e leşul, a văzut mai rău. Ştie ce trebuie să facă acolo şi e pregătit. Partea care nu-i e limpede e cea care urmează.

Trey poate apărea oricând după dovezi. Cal nu a văzut-o deloc de când a dus-o Lena acasă. Nu-i place ideea că e sus, în munţi, doar cu Sheila supraveghind-o, dar i-a zis să-l lase două săptămâni şi crede că probabil e un lucru bun că i le oferă: are nevoie de timpul ăsta pentru a înțelege tot ce s-a întâmplat şi a se pregăti de ce urmează. Dar se gândeşte şi

că, aproape de sfârşitul celor două săptămâni şi cu faţa suficient de vindecată cât să nu-i fie greu să se arate în lume, va deveni agitată.

E joi, dar seara târziu Cal se aşază pe treaptă şi o sună pe Alyssa. Se simte ca un prost, dar vrea să-şi petreacă a doua zi urcând câţiva kilometri pe un munte pustiu, cu un om care a ajutat deja la uciderea unei persoane şi a scăpat şi care îl poate considera, pe bună dreptate, un risc inacceptabil. Ar fi naiv să ignore potenţialul situaţiei, iar Cal simte c-a fost suficient de naiv până acum.

Alyssa răspunde repede.

— Hei! E totul OK?

— Da. Voiam doar să văd ce faci.

— Bine. Ben a avut al doilea interviu pentru un job minunat, aşa că ţine-i pumnii.

Vocea ei se îndepărtează, iar Cal aude apa curgând şi zgomote metalice. L-a pus pe speaker, cât încarcă maşina de spălat vase.

— Tu ce mai faci?

— Nu mare lucru. A plouat toată săptămâna, dar s-a potolit, aşa că mâine vreau să ies la o plimbare în munţi. Cu vecinul meu, Mart.

Alyssa spune ceva, probabil lui Ben, pentru că se aude înfundat.

— Uau! i se adresează din nou lui Cal. Sună grozav.

— Da. Îţi trimit poze.

— Te rog. Şi aici a plouat. Cineva de la muncă a zis că s-ar putea să ningă, dar cred că nu ştie ce zice.

Cal îşi trece mâna peste faţă suficient de puternic cât să-l supere vânătăile. Îşi aminteşte cum îşi vâra în gură picioruşul de bebeluş al Alyssei şi ea râdea până începea să sughiţe. Deasupra grădinii lui, cerul e un amalgam de stele.

— Ştii ce, spune brusc, am ceva cu care cred că mă poţi ajuta. Ai o clipă?

Zgomotele se opresc.

— Sigur. Ce e?

— O copilă din vecini vine pe la mine, să învețe tâmplărie. A aflat recent că fratele ei mai mare a murit şi nu are ceea ce ai numi un sistem de susținere bun: tatăl ei a plecat şi mama ei n-are multe de oferit. Vreau s-o ajut să treacă prin asta fără să deraieze, dar nu ştiu cum. Mă gândeam că ai tu nişte idei.

— OK.

O şi vede pe Alyssa cum începe să-şi pornească rotițele din minte.

— Câți ani are?

— Treişpe.

— Cum a murit fratele ei?

— S-a bătut şi s-a lovit la cap. Avea nouăşpe ani. Erau apropiați.

— Important este să-i spui că orice simte este un sentiment normal, dar s-o îndepărtezi de orice acțiune distructivă sau autodistructivă. De exemplu, e firesc să fie furioasă pe ea, pe fratele ei, pe persoana cu care s-a bătut, pe părinții ei, fiindcă nu l-au protejat, în fine – asigură-te că ştie că sunt sentimente normale şi nu se simte vinovată. Dar, dacă începe să-şi bată joc de alți copii, de exemplu, trebuie să ştie că nu e bine. Ajut-o să găsească alt mod de a scăpa de furie. Arte marțiale, teatru. Alergat. Hei, poți să mergi la jogging cu ea.

Rânjetul din glasul Alyssei îl face pe Cal să rânjească şi el, de cealaltă parte a lumii.

— Hei, spune el, prefăcându-se ofensat, aş putea alerga. Dacă vreau.

— Atunci, fă-o. În cel mai rău caz, o să râdă de tine şi probabil i-ar prinde bine. Va căuta moduri să simtă că lumea poate fi încă normală. Râsul îi va face bine.

Cal e uimit de cât de încrezătoare şi competentă e. Cumva, fetița lui a ajuns un adult şi ştie cum să rezolve lucrurile. Ştie tot felul de lucruri, are abilități pe care el nu le are. Cal se preocupa pentru ea, ca o cloşcă, şi o asculta atent urmărind dacă nu cumva cedează, dar ea era doar obosită de munca grea care a fost necesară să ajungă aici. O ascultă vorbind despre comportamente regresive şi despre modelarea unei exprimări emoționale sănătoase şi şi-o imaginează şezând lângă varianta americană a lui Trey, în timp ce transformă cu calm şi pricepere toate cuvintele astea în acțiuni solide. I se pare că n-a dat-o chiar atât de rău în bară, dacă Alyssa a ajuns în această etapă.

— Sună minunat, spune el, după ce Alyssa termină.

— Am avut cum să exersez. Mulți copii de la muncă au pierdut pe cineva.

— Sunt norocoşi că te au.

Alyssa râde.

— Da, aşa cred şi ei, în general. Nu mereu. Ți-am fost folos?

— Da. Bag totul la cap. Mai puțin faza cu alergatul.

— Dacă vrei, pot să-ți scriu un e-mail cu toate astea. Şi, dacă apare ceva anume, cum ar fi să înceapă să adopte comportamente riscante, spune-mi, şi-ți spun toate strategiile pe care le cunosc.

— Ar fi grozav. Mersi, puştoaico. Serios.

— Oricând. O să te descurci. Ba mai mult de-atât. Îți aminteşti când a lovit-o o maşină pe Puffle? Ai condus până în pădurea aia, fiindcă acolo voiam să o îngrop. Şi i-ai făcut piatră de mormânt.

— Îmi amintesc.

Îşi doreşte s-o poată suna pe Donna, să-i spună că crede că înțelege despre ce vorbea, cel puțin uneori.

— Exact de asta aveam nevoie. Vei fi bine. Doar că, tată...

— Da?

— Fata din vecini are nevoie de constanță în viața ei. Ultimul lucru care-i trebuie e să mai dispară cineva. Aşa că, dacă plănuiai să vii acasă curând, probabil ar trebui s-o încredinţezi altcuiva. Alt vecin în care ai încredere sau...

— Da, spune Cal, ştiu.

Aproape c-o întreabă dacă ea ar vrea ca el să se întoarcă, dar se opreşte. N-ar fi corect.

— Mi-am dat seama că ştii. Doar verificam.

În fundal se aude Ben.

— Tată, trebuie să închid. Ne vedem cu nişte oameni la cină.

— Sigur, spune Cal. Zi-i lui Ben că-l salut. Şi mamei tale că-i transmit toate cele bune. Nu vreau s-o sâcâi, dar aş vrea să ştie că-i doresc numai bine.

— Da, o să-i transmit. Pe curând.

— Hei, spune Cal, înainte să închidă. Am cumpărat o oaie de jucărie din oraş. Mi-a amintit de jucăriile tale de pluş, de când erai mică, ratonul şi celelalte. Pot să ţi-o trimit? Sau nu mai vrei aşa ceva, acum că ai crescut?

— Mi-ar plăcea la nebunie o oaie de jucărie.

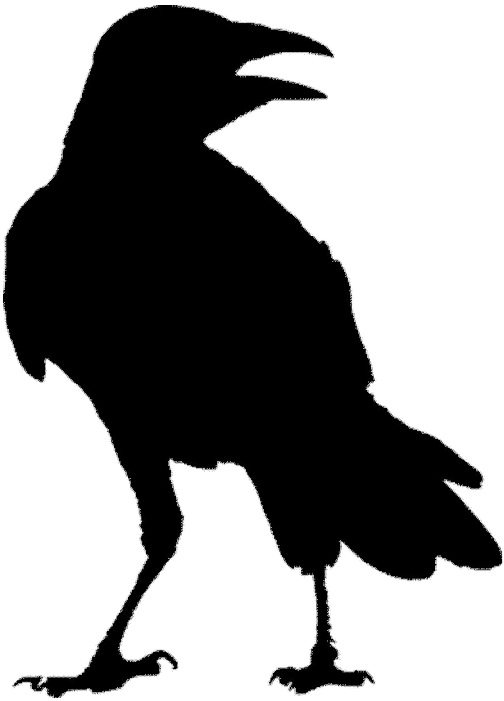
Parcă o şi vede cum zâmbeşte.

— Se va înțelege minunat cu ratonul. Noapte bună.

— Noapte bună, draga mea. Să aveți o cină plăcută. Nu te culca târziu.

— *Tată,* spune Alyssa râzând şi închide.

Cal şade pe treaptă o vreme, îşi bea berea şi priveşte stelele. Aşteaptă dimineața.

Vremea se menține la fel. Dimineața vine cu un soare aspru, de iarnă, care alunecă jos peste câmpuri şi pe geamul lui Cal. Aerul din casă e rece, iar radiatoarele îl pot face să dispară doar în parte. Cal mănâncă, îşi bandajează iar genunchiul şi se îmbracă în mai toate hainele pe care le are. Când vine pauza de ceai a lui Mart, se îndreaptă spre el.

Ţinutul şi-a lăsat în urmă sinele autumnal şi s-a îmbrăcat într-o frumusețe nouă, arogantă. Nuanțele de verde şi de auriu au mai pălit, devenind nişte acuarele, cerul e o tuşă de albastru palid, iar munții se văd atât de clar, că lui Cal i se pare că distinge fiecare pâlc de iarbă neagră ofilită. Pe marginea drumurilor e noroi, după ploaie, cu bălți în şanțuri. Respirația lui Cal e abur şi fum. Porneşte agale, cruțându-şi genunchiul. Ştie că va fi o zi grea.

Kojak sapă după ceva într-un colț de grădină. E prea interesant să abandoneze ceea ce face. Mart se apropie de uşă.

— Nu ne-am mai văzut de mult, băiete, spune el, zâmbindu-i lui Cal. Începeam să mă întreb dacă să trimit o patrulă în căutarea ta. Dar arăți bine.

— Sunt bine. Suficient să merg la săpat, dacă tot s-a oprit ploaia.

Mart îl analizează pe Cal din unghiuri diferite, dar ignoră remarca.

— Aş spune că nasul e pe cale să-şi recapete măreția, spune el. Lena e încântată, ha? Sau te-a părăsit? N-am mai văzut maşina ei în zonă.

— Cred c-a fost ocupată. Ai vrea să mă duci azi în plimbarea aceea?

Mart îşi pierde expresia glumeață.

— Ai vorbit cu copila?

— Da. Nu va face nimic.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— E alegerea ta, băiete. Sper să ai dreptate.

Fluieră după Kojak. Câinele vine, bucuros să-l salute pe Cal, dar Mart îi face semn să intre în casă.

— Nu vrem să vină cu noi pentru asta. Aşteaptă o clipă. Mă întorc.

Închide uşa în urma lui. Cal priveşte un stol de grauri plutind pe cer, ca un djinn, până ce se întoarce Mart. Poartă haina impermeabilă şi o căciulă tricotată, într-o nuanță orbitoare de galben-neon. Pentru o clipă, Cal simte că vrea să facă o glumă pe seama ei, să-i spună DJ Prăjiturică, sau aşa ceva, înainte să-şi amintească de faptul că nu mai sunt în termeni amiabili. Se simte singur. Îi plăcea Mart.

Mart cară bastonul şi o lopată dreaptă.

— Pentru tine, îi spune lui Cal când i-o înmânează. O s-o poți folosi, cu clavicula aia a ta?

— Mă gândesc eu cum.

Își pune lopata pe umărul teafăr.

— Și genunchiul? E drum lung și jumătate e urcuș. Dacă genunchiul te lasă baltă pe munte, n-am ce să-ți fac.

— Îi chemi pe P.J. și pe Francie. Mă pot duce ei.

— Nu i-am pus la curent cu expediția noastră. N-ar fi de acord. Nu te cunosc la fel de bine ca mine. Nu poți să-i acuzi.

— Genunchiul meu e OK. Să mergem.

Drumul e lung. Pornesc pe aceeași cărare pe care s-a dus Cal spre casa familiei Reddy, dar după un kilometru Mart indică o potecă lăturalnică, folosind bastonul. E prea îngustă să o parcurgă pieptiș, aproape ascunsă de copăcei și iarbă înaltă.

— N-ai fi văzut-o, spune el, zâmbind. Muntele e plin de șmecherii.

— Tu știi, tu mergi înainte.

Nu-l vrea pe Mart în spatele lui.

Poteca trece peste movile și printre bolovani, printre fâșii de grozamă galbenă și pâlcuri lungi de iarbă neagră, ai cărei clopoței mov se transformă într-unii maro.

— Asta, spune Mart, lovind un pâlc de iarbă neagră cu bastonul, este mărtăloagă. Din ea se face cea mai bună miere din lume. Pe când eram copil, un tip care locuia aici, Peadar Ruadh, ținea albine. Bunica ne trimitea să aducem borcane cu miere de la el. Jura că-i cea mai bună pentru baiuri la rinichi. O lingură dimineața și una seara și te puneau pe picioare imediat.

Cal nu răspunde. Veghează să nu-i urmărească nimeni – ar fi în stare Trey –, dar nu se mișcă nimic în jur. Pământul ud al potecii le cedează sub tălpi. Mart fluieră o melodie joasă, melancolică, ciudat ritmată. Uneori, cântă un vers,

două, în irlandeză. Vocea lui capătă un ton diferit, un fel de gângurit răguşit şi absent.

— Cântecul e despre un om care se duce la târg şi-şi vinde vaca, pentru cinci lire sterline şi o guinee de aur, îi spune lui Cal, peste umăr. Zice: „Dacă beau toţi arginţii şi risipesc aurul, ce-i pasă cuiva, când n-are motiv?”

Cântă iar. Poteca devine abruptă. Jos, câmpurile se întind mai departe, palide în lumina aspră a soarelui, separate de ziduri ridicate din motive uitate cu secole în urmă.

— Zice: „Dacă mă duc în pădure, să culeg fructe sau nuci, să iau mere de pe crengi sau să-mi mân vitele şi mă întind sub un copac, să mă odihnesc, ce-i pasă cuiva, când n-are motiv?”

Cal îşi scoate telefonul, porneşte camera şi o ridică în dreptul peisajului.

— Închide-l, spune Mart, întrerupând melodia în mijlocul versului.

— I-am zis fiicei mele că mă duc pe munte. A cerut poze. Îi place peisajul.

— Îi spui c-ai uitat să-ţi iei telefonul.

Stă pe potecă, sprijinit în baston, şi-l priveşte pe Cal, aşteptând să facă ce i-a spus. După un minut, Cal închide telefonul şi îl pune înapoi în buzunar. Mart dă din cap şi porneşte iar. La scurtă vreme, cântă din nou.

Plante cum n-a mai văzut Cal în zonele ierboase, similare cu feriga, se întind de pe margini să-i atingă cizmele. Bastonul lui Mart scoate un zgomot ritmic pe potecă, ţinând măsura melodiei.

— Omul spune, îi zice el lui Cal, „Oamenii zic că-s sărăntoc, că n-am nici lucruri, nici haine bune, nici vite, nici avere. Dacă io-s mulţumit să trăiesc în colibă, ce-i pasă cuiva, când n-are motiv?”.

Iese de pe potecă şi se strecoară printr-un spaţiu într-un zid de piatră fărâmiţat, acoperit de licheni. Traversează o

porțiune care pare să fi fost defrișată cu multă vreme în urmă, înainte să fie abandonată ierbii înalte și turbei. Într-un colț se văd rămășițele unei colibe de piatră, mult mai veche decât a lui Brendan. Mart nu se întoarce spre ea. O pală de vânt răscolește iarba.

Urcă și tot urcă, iar frigul devine tăios, trecând prin straturile de haine ale lui Cal și apăsându-și muchia ascuțită pe pielea lui. Cal crede că ruta lor ocolește și e întortocheată, revenind de unde plecase, dar un tufiș de grozamă sau un petic de mlaștină arată la fel cu altul, așa că nu știe precis. Privește spre soare și peisaj, încercând să-și dea seama, dar știe c-ar putea petrece un an căutând și tot n-ar mai găsi locul. Îi surprinde privirea lui Mart.

Fără telefon, Cal nu poate fi sigur cât au mers deja. Poate o oră, poate mai mult. Soarele e sus. Se gândește la cei patru bărbați care au urcat încet pe potecile astea, cărând cu ei un cadavru într-un cearșaf.

Mart continuă drumul printr-un pâlc des de molid, într-o depresiune, apoi pe altă potecă, unde coama se răsfrânge într-un platou, de ambele părți. Sclipirile apei se disting printre porțiuni de noroi și iarbă neagră.

— Stai pe cărare, îl sfătuiește Mart pe Cal. În fiecare an, una, două oi pășesc în noroi și nu mai pot ieși. Acum douăjcinci sau treij de ani, venea aici un tip din Galway – nebun de legat, zău, urca și cobora muntele desculț, în Vinerea Mare, rostind rugăciuni tot drumul. Susținea că Sfânta Fecioară i-a spus că, într-un an, dacă va continua, îi va apărea în cale. Poate c-a fost așa și Ea a ales un loc prost, nu știu să-ți zic, dar într-un an n-a mai coborât. L-au căutat și l-au găsit mort în noroi, la nici trei metri de potecă. Avea un braț încă întins spre uscat.

Lopata muște din umărul lui Cal, iar genunchiul îi pulsează la fiecare pas. Se întreabă dacă Mart are de gând să-l poarte pe aceleași cărări în cerc până renunță și apoi

să-l lase să-şi găsească singur drumul înapoi. Soarele a început să alunece în jos, pe cer.

— Acolo, spune Mart şi se opreşte să arate cu bastonul un loc din noroi, cam la şase metri depărtare.

— Sigur?

— Da. Te-aş aduce până aici dacă n-aş fi sigur?

În jurul lor se întinde platoul. Iarba înaltă şi iarba neagră se îndoaie, albite de toamnă. Umbre mici plutesc peste ele, de la fuioare de nor.

— Arată cam ca alte zece locuri pe lângă care am trecut.

— Poate pentru tine. Dacă-l vrei pe Brendan Reddy, acolo e.

— Are ceasul la mână?

— N-am luat nimic. Dacă purta ceasul în ziua aia, la el este.

Stau unul lângă altul şi privesc spre noroi. Petice de apă sclipesc ici-colo, albastrul cerului reflectându-se în ele.

— Mi-ai zis să nu mă abat de la potecă. Dacă mă duc, ce mă împiedică să nu ajung ca tipul cu Fecioara?

— Ăla era băiat de la oraş, spune Mart. Ori nu deosebea noroiul uscat de cel ud, ori credea că Fecioara o să-i scape curul. Eu tăiam turbă din muntele ăsta dinainte să te naşti tu sau să fii măcar proiect, şi-ți zic că de aici până acolo e noroi uscat. Cum crezi c-am dus băiatul fără să ne afundăm?

Cal îşi dă seama perfect cum ar arăta, dacă l-a judecat greşit pe Mart. Un yankeu prost, care ieşise să se joace de-a comuniunea cu natura într-o țară de neînțeles, a călcat greşit. Poate că Alyssa îşi va aminti că mergea la plimbare cu vecinul. Dar zece oameni vor susține că-şi petrecuseră toată ziua cu Mart.

— Dacă vrei să te întorci acasă, putem spune că am făcut puțină mişcare.

— Nu am crezut niciodată în mişcare doar de dragul ei, spune Cal. Sunt prea leneş. Dacă am venit până aici, să fie cu rost.

Schimbă poziția lopeții pe umăr, ca să nu-l mai doară aşa rău, şi păşeşte pe lângă cărare. Îl aude pe Mart urmându-l, dar nu se întoarce.

Noroiul cedează şi revine sub picioarele lui, când pare să cedeze sub greutatea sa, dar rezistă.

— În stânga, spune Mart. Acum drept înainte.

Departe, în fața lor, o pasăre mică se ridică alarmată şi dispare pe cer, iar strigătul ei ascuțit ajunge la ei slab, prin tot aerul acela rece.

— Aici, spune Mart.

În fața lui, un dreptunghi de mărirea unui om are marginile neregulate, contrastând cu iarba netedă din jur.

— Nu e pe cât de adânc ar trebui să fie, spune Mart. Dar guvernul a interzis tăierea turbei din partea asta de munte. O să aibă pace după ce termini cu el.

Cal înfige muchia lopeții în noroi, acolo unde este deranjat, şi o apasă cu piciorul întreg. Lama intră uşor. Noroiul are o consistență groasă şi cleioasă.

— Taie întâi marginile, spune Mart. Apoi poți ridica pământul.

Cal vâră lopata iar şi iar, până ce conturează un dreptunghi, apoi ridică bucata de pământ şi o dă la o parte. Iese uşor, cu muchii clare. În groapă, noroiul este neted. Un miros bogat, profund, îi gâdilă nările, amintindu-i de fumul de pe horn când se apropie de cârciumă, în serile reci.

— Parc-ai fost născut să faci asta, spune Mart.

Îşi scoate pachetul de tutun şi începe să-şi ruleze o țigară.

Durează. Cal nu-şi poate folosi brațul rănit cu prea multă forță. Tot ce poate e să țină bine lopata şi s-o înfigă. După câteva minute îl doare chiar şi brațul teafăr. Mart îşi vâră

baza bastonului în noroi şi se sprijină cu antebraţul liber de el, fumând.

Mormanul de turbă tăiată creşte, iar gaura se lărgeşte şi se adânceşte. Sudoarea se răceşte pe faţa şi gâtul lui Cal. Se sprijină în lopată ca să-şi tragă sufletul şi pentru o secundă ameţitoare simte forţa de tornadă a momentului ciudat, a faptului să se afle pe un vârf de munte, la jumătate de lume distanţă de casă, săpând după un băiat mort.

La început, crede că ciuful roşcat care iese de unde-a fost lopata este muşchi. Îi ia o secundă să-şi dea seama că noroiul şi-a schimbat culoarea, că mirosul care vine din groapă a devenit mai greu, rânced, şi înţelege că vede păr.

Pune jos lopata. Are în buzunarul hainei o pereche de mănuşi de latex, cumpărate pentru lucrări în gospodărie. Şi le pune, îngenunchează la marginea gropii şi se apleacă, scurmând cu mâinile.

Descoperă treptat faţa lui Brendan. Nu ştie ce alchimie ciudată a aplicat noroiul, dar nu arată ca un cadavru pe care Cal să-l fi văzut până acum. E întreg, cu pielea şi carnea intacte, cu genele coborâte, de parcă ar dormi. După aproape şapte luni, încă a mai rămas suficient din el să recunoască băiatul zâmbitor din fotografia de pe Facebook. Dar pielea lui are o nuanţă ciudată, de piele tăbăcită, iar greutatea noroiului a început să-l modeleze ca pe ceară, făcându-i faţa să alunece într-o parte şi strivindu-i trăsăturile. Are o încruntare intensă, misterioasă, de parcă s-ar concentra la ceva ce poate vedea doar el. Lui Cal îi vine în minte chipul lui Trey, când dădea cu şmirghel.

Linia maxilarului e inegală, iar Cal o atinge. Carnea pare mai groasă, iar osul, parcă din cauciuc, cedează, dar Cal găseşte fisura unde a nimerit pumnul. Cu grijă, trage buza de jos a lui Brendan. Are doi dinţi rupţi.

Cal face un spaţiu în jurul capului lui Brendan, ca să-i vadă ceafa. Lucrează încet, cu grijă. Nu ştie cât de bine se

ține carnea, ce părți din el ar putea ceda sub mâinile lui, dacă apasă mai tare. Chiar şi prin mănuşi, simte textura părului între degete, o încâlceală aspră, ca o rețea de rădăcini fine, care se răspândesc. La baza craniului e o indentație serioasă. Când Cal dă părul la o parte, vede încă tăietura zimțată, adâncă.

— Vezi dar că e cum ți-am zis, spune Mart.

Cal nu răspunde. Începe să dea la o parte noroiul care acoperă trunchiul lui Brendan.

— Ce-ai fi făcut dacă nu era?

Treptat, apare geaca neagră a lui Brendan, cu un petic portocaliu pe mânecă, descheiată peste un hanorac care a fost probabil gri, înainte ca noroiul să-l vopsească ruginiu. Brendan e înclinat, pe jumătate pe spate, pe jumătate într-o parte, cu capul răsucit într-un unghi nefiresc. Soarele se înalță deasupra lui fără milă.

Brațul i-a căzut peste piept. Cal caută mai adânc în pământ. Lângă corp, are altă consistență, mai umedă. Mirosul greu îi umple nările.

— Nu e singur, zice Mart. Bunicul meu a găsit un om în noroiul ăsta, când era fecior, acum vreo sută de ani. A zis că omul trebuie să fi fost aici de dinainte să alunge Sfântul Patrick şerpii. Plat ca o clătită era, cu bețe răsucite în jurul gâtului. Bunicul l-a acoperit la loc şi n-a zis o vorbă poliției. A lăsat omul să se odihnească în pace.

Cal ridică mâna lui Brendan. Se teme că se va desprinde de corp când o ridică, dar rezistă. Are aceeaşi patină maroniu-roşcată ca fața şi se mişcă de parcă n-ar avea oase. Noroiul îl schimbă pe Brendan în altceva.

Încheietura se îndoaie ca o rămurea, sub propria greutate. De asta are nevoie Cal: când dă la o parte straturile grele de apă ale mânecilor, vede ceasul. Brățara s-a lipit de pielea lui Brendan. Cal o desface şi începe s-o

cojească delicat, dar carnea alunecă şi se rupe în fâşii albicioase.

Mintea lui Cal pare să-l părăsească. Mâinile înmănuşate par să aparţină altcuiva care încearcă să desprindă ceasul, să-l detaşeze cu grijă şi să şteargă noroiul şi ce-o mai fi cât de bine pot. Remarcă faptul că iarba de aici are o textură mai dură decât cea de pe câmpurile joase şi că are cracii pantalonilor uzi de la stat în genunchi.

Ceasul e vechi, cu demnitate şi greutate: cadran crem, cu margine aurie, cu nişte linii subţiri, aurii, pentru numere, şi limbi aşijderea. Noroiul a întărit pielea, dar n-a schimbat aurul, care poartă încă un lustru palid şi împăcat. Sunt litere inscripţionate pe spate: *BPB,* ondulate, cu patină veche. Sub ele, mai noi, literele drepte BJR.

Cal îşi şterge mănuşile în iarbă şi scoate din buzunar o pungă cu închidere. N-ar vrea să ia nicio fărâmă de noroi cu el, dar, oricât s-ar strădui, firimituri mici pătează interiorul pungii. O pune în buzunar.

Îl priveşte pe Brendan şi nu-şi dă seama cum să aşeze gazonul înapoi peste el. E împotriva oricărui instinct, până în muşchi şi în oase. Mâinile lui vor să lucreze mai departe, să curețe noroiul şi să întindă băiatul sub soarele rece. Pe limbă îi stau cuvintele pe care le-ar spune la telefon, ca să pună în mişcare maşinăria care-i e familiară, aparate foto în acţiune, pungi pentru dovezi care se deschid şi întrebări puse repede, până ce s-a rostit tot adevărul şi toată lumea e la locul meritat.

E sigur c-ar putea să scape telefonul fără să-l observe Mart. Urmărirea prin GPS i-ar aduce suficient de aproape.

Cal simte din nou acea uşurătate, noroiul care-şi pierde soliditatea sub genunchii lui, când gravitaţia îi dă drumul. Când ridică privirea, Mart se uită la el cu ochi limpezi, cu capul lăsat într-o parte, aşteptând.

Cal îl priveşte şi îşi dă seama că îl doare în cot de Mart. Îl poate obliga să-l ducă înapoi, dacă trebuie. Se poate apăra şi o poate proteja pe Trey, până când ajunge la o familie adoptivă. S-ar lupta ca un linx şi l-ar urî pe vecie, dar ar fi în siguranță. Ar fi oricum departe de ea şi de toată lumea care ar mai vrea să-i arunce o cărămidă prin geam.

Dar se gândeşte la Alyssa, la vocea ei sinceră în urechea lui, ca atunci când era mică şi-i explica problemele unui animal de pluş. *Fata din vecini are nevoie de constanță acum în viața ei. Ultimul lucru care-i trebuie e să mai dispară cineva.*

Cal nu-şi dă seama ce să facă sau dacă există un lucru corect, dar ştie ce ar fi cel mai aproape. Se apleacă şi-l îngroapă pe Brendan înapoi. Ar dori să-l aşeze cum se cuvine, dar chiar şi să fie sigur că ar reuşi fără să provoace daune, ştie de ce Mart şi ceilalți nu au făcut-o de la început. Dacă apare un tăietor de turbă şi dă peste el, trebuie să arate ca şi cum ar fi ajuns acolo din întâmplare. Curând, noroiul îi va topi oasele cât să nu-şi dea seama nimeni ce fel de răni a avut.

Aşază brațul lui Brendan înapoi peste piept, cu grijă, şi îi ridică gulerul gecii. Umple cu pământ în jurul corpului şi capului, acoperindu-i fața cât de blând poate, până ce se face nevăzută, treptat. Apoi ia din nou lopata şi aşază bucățile de turbă peste băiat. Durează, iar brațul teafăr a început să-i tremure, din cauza efortului. A lăsat bucățile de pământ la final. Le aşază la loc şi le apasă, ca marginile să se potrivească bine şi iarba să crească şi să acopere semnele.

— Zi o rugăciune pentru el, dacă tot l-ai tulburat, spune Mart.

Cal se ridică. Îi ia câteva secunde să-şi îndrepte spatele. Nu-şi aminteşte rugăciuni. Încearcă să se gândească la ce şi-ar dori Trey să facă pentru fratele ei, dar n-are idee. Cu

forțele rămase, singurul lucru la care se poate gândi e să cânte ce a cântat la înmormântarea bunicului său.

Sunt un sărman străin rătăcitor,
Care străbate lumea de unul singur,
Dar în cea luminoasă, unde merg,
Nu e nici boală, nici primejdie, nici pericol.
Mă duc acolo să-mi văd dragii,
Mă duc să nu mai rătăcesc,
Mă duc doar peste Iordan,
Mă duc acasă.

Vocea lui se evaporă iute în aerul rece.

— Merge, spune Mart.

Își trage căciula pe urechi și-și scoate bastonul din noroi.

— Haide! Nu vreau să fiu aici când se întunecă.

Coboară muntele pe altă rută, care-i poartă din plantație în plantație de molizi înalți și pe pante suficient de abrupte încât să se trezească pornind la trap, care-i provoacă dureri la genunchi.

Trec de fragmente de zid vechi, de piatră, granițe de ogor și de urme de copite de oaie în petice noroioase, dar nici urmă de vreo ființă vie. Ziua l-a dezorientat destul pe Cal, ca să se mai gândească acum că poate Mart a avertizat azi pe toată lumea să stea la cutie. Ori poate au intrat într-o zonă atemporală și vor ieși din ea într-o lume care a avansat o sută de ani, în lipsa lor. Își dă seama cum a ajuns Bobby să creadă în extratereștri, după ce a petrecut atâta vreme pe munte.

— Așadar, băiete, începe Mart, după o tăcere lungă.

Nu a mai cântat.

— Ai primit ce ai dorit.

— Da.

Se întreabă dacă Mart se așteaptă la mulțumiri.

— Copila poate să-i arate ceasul maică-sii, dacă vrea, şi să-i spună de unde e. Doar ei.

— Fiindcă Sheila se va asigura că puştoaica îşi ţine gura.

— Sheila e o femeie deşteaptă.

Soarele care pătrunde printre crengile de molid îi scaldă faţa în lumină şi umbre. Îi şterge ridurile şi-l face să pară mai tânăr şi mai puternic.

— E păcat că s-a luat cu idiotul ăla de Johnny Reddy. Erau zece băieţi care s-ar fi bucurat să fie-n locul lui, dar nici nu s-a uitat la ei. La dracu'! Sheila ar fi putut avea o casă bună şi o fermă şi copii la universitate. Dar uite ce face acum.

— I-ai zis ce s-a întâmplat?

— Ştia deja că nu se mai întoarce. Nu trebuia să ştie mai mult. După ce ai văzut ce-i acolo, crezi că i-ar face bine să aibă imaginea asta în cap?

— O să mă duc la Sheila Reddy, spune Cal, după ce îmi pot folosi iar braţul. Să o ajut să repare acoperişul.

— Ah, face Mart, tresărind. Nu-i tocmai recomandat, băiete. Dacă nu te superi.

— Crezi?

— Nu vrei să faci geloasă o femeie ca Lena. Nici nu ştii când porneşte o ceartă pentru tine şi zic c-ai pricinuit deja suficiente necazuri, pentru o vreme. Nu? În plus, cine spune că Sheila te vrea? Reputaţia ta cu acoperişurile nu-i tocmai strălucită.

Cal nu zice nimic. Îl doare braţul în care duce lopata.

— Ştii, tocmai mi-a venit o idee, spune Mart, lovit de inspiraţie. Sheila Reddy chiar s-ar descurca dacă ar avea cineva grijă de ea. Nişte bani din când în când, câteva bucăţi de turbă ori cineva care să-i repare acoperişul. Voi discuta cu băieţii, să vedem ce ne iese.

Îi zâmbeşte lui Cal.

— Ca să vezi. Ai făcut şi tu ceva bun, în fond. Nu ştiu de ce nu m-am gândit înainte.

— Fiindcă şi-ar fi putut să-şi dea seama de ce o făceai. Acum, că ştie că eşti amestecat, nu strică şi îşi va ține gura, într-un fel sau altul.

— Să-ți zic ceva, băiete, spune Mart, nemulțumit. Ai obiceiul foarte prost de a crede ce-i mai rău despre oameni. Ştii de ce? Din cauza serviciului tău. Ți-a schimbat mintea. Atitudinea aia nu-ți e de folos. Dacă te-ai relaxa puțin, dacă ai privi partea bună a lucrurilor, ai profita cu adevărat de pensioară. Ia-ți o aplicație din alea care te ajută să gândeşti pozitiv.

— Că veni vorba despre păreri proaste, copila va veni mai departe la mine. Sper ca satul să nu ne trateze cu curul, din cauza asta.

— O să transmit, spune Mart, cu un aer important, ținând crengile pentru Cal să treacă printre molizi, spre o potecă. O să-i faci bine puştoaicei. Femeile care n-au văzut în copilărie bărbați cumsecade în jur se căsătoresc cu ratați. Şi ultimul lucru de care are nevoie satul e rezultatul combinației dintre o Reddy şi un McGrath.

— Mai întâi ar ajunge în noroiul ăla, spune Cal, înainte să se poată abține.

Mart începe să râdă. Râsul lui e puternic, ca o eliberare sau o fericire care se împrăştie, aproape şocant, peste dealuri.

— Te cred, zice. Ai fi imediat acolo, cu lopata. Iisuse, omule, în ce lume trăim? Nu ştii niciodată încotro te poartă viața.

— Nu mai spune. Dar ai zis că puştoaica e gay.

— Na, ca să vezi, spune Mart, rânjind. Ne-am întors la sporovăială. Mă bucur. Copila se poate căsători cu un ratat, că e sau nu gay, aşa-i? Pentru asta am votat, să se poată face şi ăştia de râs, ca noi toți, fără să-i oprească nimeni.

— Copila nu e proastă.

— Când suntem tineri, toți suntem proşti. Indienii au dreptate: părinții ar trebui să aranjeze căsătoriile. S-ar descurca mai bine decât o gaşcă de tineri care gândesc cu părțile înfierbântate.

— Ai fi fost însurat cu o fătucă slabă, care şi-ar fi dorit pudeli şi candelabre.

— Ba nu, spune Mart, victorios. Tata şi mama n-au fost niciodată de acord în vreo privință toată viața şi n-aveau cum să cadă de acord în privința însurătorii mele. Aş fi unde sunt acum, liber şi holtei, şi fără consecințele prostiei Sheilei Reddy pe cap.

— Ai fi găsit tu în ce să te amesteci, spune Cal. Te-ai plictisi altfel.

— Aşa e, da, recunoaşte Mart. Dar tu?

Îl priveşte pe Cal cu ochii mijiți.

— Aş spune că maică-ta ți-ar fi găsit una tânără şi veselă, cu un job bun. O asistentă, poate, sau o profesoară, nu o idioată. Nu vreo Elle Macpherson – nu ar vrea să ai asta pe cap –, dar frumuşică. O fată gata să se distreze, dar cu capul pe umeri. Nu vreo isterică. Iar pe taică-tu l-ar fi durut în cur. Aşa-i?

Cal zâmbeşte, împotriva voinței sale.

— În mare parte.

— Ar fi fost mai bine. N-ai fi pe-un munte, cu un genunchi făcut praf.

— Cine ştie? Cum ai zis, trăim într-o lume nebună.

Îşi dă seama că Mart se sprijină apăsat pe baston. Calcă mai inegal şi mai strâmb decât la urcare sau chiar de când au început să coboare, iar ridurile de pe față i s-au înăsprit de durere. Încheieturile lui plătesc prețul drumului.

Calea se nivelează treptat. Iarba neagră şi mlaştina se transformă în buruieni care cresc pe margini. Păsările încep să ciripească.

— Asta a fost, spune Mart, oprindu-se unde poteca duce, printre gardurile vii, spre un drum pavat. Ştii unde eşti?

— N-am idee.

Mart râde.

— Te duci încolo cam un kilometru, spune, arătând cu bastonul, şi vei ajunge la drumul îngust care înconjoară partea din spate a pământului lui Francie Gannon. Dacă-l vezi pe Francie, nu-ți face griji. Nu-ți va spune poveşti. Trimite-i o bezea şi va fi bucuros.

— Nu te duci acasă?

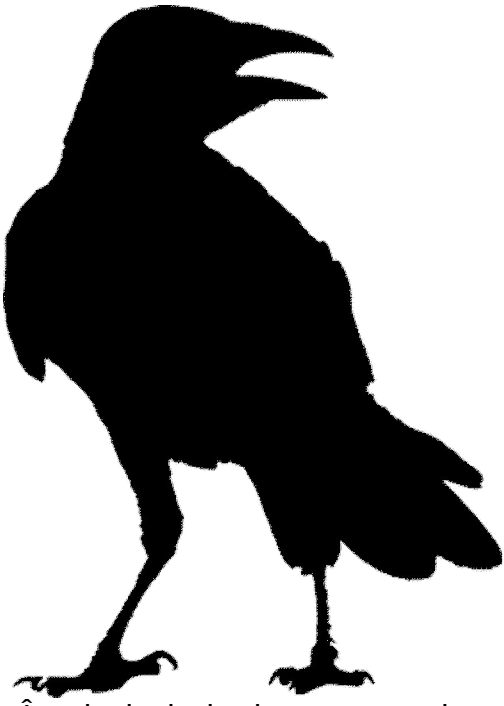
— Nu, nu. Mă duc la Seán Óg să beau o bere. Sau trei. Merit.

Şi lui Cal i-ar prinde bine o bere, dar niciunul nu-şi doreşte acum compania celuilalt.

— Ai făcut ce trebuie că m-ai dus acolo, spune el.

— Vom afla, spune Mart. S-o strângi în brațe pe Lena, din partea mea.

Ridică bastonul în chip de salut şi şchiopătează mai departe, cu soarele de iarnă jos, aruncându-şi umbra departe, pe drum, în urma lui.

Casa e rece. În ciuda hainelor groase şi a mişcării, Cal a înghețat până-n măduva oaselor. Munții şi-au pus amprenta adânc în el. Face duş până nu mai are apă fierbinte, dar încă simte frigul care-i porneşte din oase şi i se pare că e încă pătruns de mirosul profund de noroi şi de moarte.

În seara aceea rămâne în casă şi lasă luminile stinse. Nu vrea să vină Trey. Mintea lui nu s-a întors complet în corpul lui. Nu vrea ca ea să-l vadă până ce ziua de azi nu are timp să se mai spele nițel. Pune tot ce a purtat în maşina de spălat şi se aşază în fotoliu, privind pe geam cum câmpurile se transformă într-un albastru înghețat, în amurg, iar munții îşi pierd detaliile şi devin o pată mare şi întunecată. Se gândeşte la Brendan şi la Trey, undeva, în acele contururi, Brendan cu noroiul care-şi impune lent voința asupra lui, şi Trey, cu aerul dulce, care-i vindecă rănile. Se gândeşte cum vor creşte plante unde a curs sângele lui pe

pământ şi la mâinile lui îngropate azi, la ce a semănat şi ce a cules.

Trey vine a doua zi. Cal calcă haine, pe masă, când ea bate la uşă. Din felul în care bate, simte ce a însemnat pentru ea să stea departe atât. Practic, loveşte uşa de parcă ar vrea să se bucure de zgomot.

— Intră, strigă el şi scoate fierul din priză.

Trey închide încet uşa în urma ei şi-i întinde o bucată de chec cu fructe. Fata arată mult mai bine. Are încă o coajă lungă pe buză, dar ochiul vânăt are nuanţe gălbui. Fata se mişcă bine, fără să pară că o supără coasta. Pare să fie crescut un centimetru.

— Mersi. Ce faci?

— Sunt bine. Nasul tău arată mai OK.

— Se vindecă.

Cal pune checul pe blat şi scoate ceasul din sertar.

— Am luat ce voiai.

Îi întinde ceasul lui Brendan. E curat. L-a pus în apă clocotită o vreme, apoi l-a lăsat la uscat pe radiator, peste noapte. Ştie că, probabil, l-a nenorocit, dacă noroiul n-o făcuse deja. Dar trebuia să facă asta.

Trey întoarce ceasul şi se uită la inscripția de pe spate. Pe mâini are urme mici, rozalii, lucioase, unde i-au căzut cojile.

— E ceasul fratelui tău, nu?

Trey încuviințează. Respiră greu. Pieptul i se ridică şi coboară.

Cal aşteaptă, în caz că ea mai vrea să spună sau să întrebe ceva, dar ea stă acolo şi priveşte ceasul.

— L-am curățat, spune el. Nu funcționează, dar voi găsi un ceasornicar bun undeva şi voi vedea dacă-l pot face să funcționeze. Dacă vrei să-l porți însă, trebuie să te asiguri că zici oamenilor că Brendan nu-l avea la el.

Trey dă din cap. Cal nu e sigur cât a înțeles.

— Poți să-i spui mamei tale povestea adevărată, spune el. Indiferent ce a făcut Sheila, atâta lucru merită.

— Doar ei.

Ea încuviințează iar. Freacă spatele ceasului cu degetul mare, de parcă, dacă ar freca suficient de tare, inscripția ar avea milă şi ar dispărea.

— Cine ți-a dat asta te poate păcăli în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, spune ea.

— I-am văzut cadavrul, copilă, spune Trey blând. Traumele corespundeau cu ceea ce am aflat.

Aude respirația lui Trey, ca un sâsâit.

— Parc-ai fi Gardaí, spune ea.

— Ştiu.

— De acolo l-ai luat? De la el?

— Da.

N-are idee ce să facă dacă întreabă despre cadavru. Dar fata nu întreabă, ci spune:

— Unde e?

— Îngropat sus, în munți. N-aş putea găsi iar locul, chiar dacă aş încerca tot anul. Dar e un loc frumos. Liniştit. N-am văzut cimitir care să fie mai liniştit.

Trey se uită la ceasul din mâna ei. Apoi se răsuceşte pe călcâie şi pleacă.

Cal o priveşte pe geam, înconjurând casa şi traversând grădina. Se cațără peste poartă şi continuă să meargă pe terenul din spate. O urmăreşte până ce o vede aşezându-se la liziera pădurii, cu spatele lipit de un copac. Geaca ei se confundă cu tufişurile. O vede doar fiindcă poartă hanoracul roşu.

Îşi ia telefonul şi-i scrie Lenei un mesaj. „Vreo şansă la un cățeluş care-şi caută casă? Copilei i-ar prinde bine un câine. Ar avea grijă de el?

Lena răspunde după câteva minute. „Doi au fost luați. Trey poate alege dintre ceilalți?

Cal îi scrie: „Putem veni să-i vedem? Dacă-i încă disponibil pipernicitul, ar trebui să-l cunoască, înainte să-l iau acasă?

De data asta, telefonul vibrează imediat. „Halal pipernicit. M-ar mânca şi pe mine. Sper că ai bani. Veniți mâine după-amiază. Ajung la 15:00?

Cal o lasă pe Trey o oră în pădure. Apoi începe să scoată uneltele pentru a lucra la birou în grădina din spate: cearşaful, biroul, trusa de scule, pluta, lemnul şi pensulele şi trei recipiente cu lac pentru lemn cumpărate din oraş. Scoate şi checul. Când era copil, i se făcea mereu foame când trebuia să îndure emoții complexe. E o zi frumoasă de iarnă, cu aşchii moi de nor pe cerul albastru. Soarele după-amiezii a coborât peste câmpuri.

Întoarce biroul şi se uită lung la partea stricată. Nu arată pe cât de rău credea. S-a gândit că va trebui să dezasambleze toată tărăşenia şi să înlocuiască panoul

lateral, dar, dacă sunt câteva bucăți ireparabile, multe pot fi vârâte iar la loc şi lipite apoi. Spațiile ar trebui să fie suficient de mici pentru plută. Cu grijă, îngenunchind pe cearşaf, începe să desfacă bucățile care nu mai pot fi reparate. Curăță praful de pe celelalte, folosind o pensulă, şi aplică lipici pe ele, una câte una, aşezându-le la loc cu mare atenție. Rămâne cu spatele la pădure.

Tocmai pune o aşchie mare la loc, când aude foşnet de picioare în iarbă.

— Ia uite, zice Cal, fără să ridice privirea. Pare să funcționeze.

— Credeam că-l desfacem şi-i punem o latură nouă, zice Trey cu voce aspră.

— Nu pare să fie necesar. Putem găsi altceva de reconstruit, dacă vrei. Cred că am nevoie de încă un scaun.

Trey se lasă pe vine şi se uită la birou. A pus ceasul într-un buzunar. Sau poate că l-a aruncat în pădure sau poate l-a îngropat. Dar Cal nu e convins.

— Arată bine, zice ea.

— Uite, spune Cal şi arată spre recipiente. Încearcă pe nişte bucăți de lemn să vezi care se potriveşte. S-ar putea să trebuiască să amesteci nuanțe, să-ți iasă cum trebuie.

— Am nevoie de o farfurie sau ceva, să amestec.

— Ia-o pe aia veche, de tablă.

Trey se duce în casă şi revine cu farfuria şi cu o cană cu apă. Se aşază turceşte pe cearşaf, pune lucrurile lângă ea şi se apucă de treabă.

În copac, ciorile sunt liniştite, aruncându-şi frânturi de conversație între ele şi zburând ocazional până la un cuib vecin, în vizită. Una slăbănoagă, tânără, atârnă cu capul în jos de-o creangă, să vadă cum arată lumea aşa. Trey amestecă nuanțe de lac pe farfurie, pictează câte un pătrat corect din fiecare pe o bucată de lemn şi notează cu creionul

un cod propriu. Cal vără bucăți de lemn la locul lor şi le prinde bine.

După o vreme, desface checul şi îşi rup fiecare câte o bucată. Se aşază pe iarbă să mănânce, în timp ce ascultă ciorile care schimbă păreri şi privesc norii care plutesc peste munte.

MULȚUMIRI

Datorez mai multe mulțumiri lui Darley Anderson, cel mai grozav agent pe care mi-l pot imagina, şi tuturor celor din agenție, mai ales Rosannei, Georgiei, lui Mary, Kristinei şi Rebekăi. Editoarelor mele geniale, Andrea Schulz şi Katy Lotfus, care, în mijlocul pandemiei, au găsit timp, concentrare şi răbdare să facă din această carte una mult mai bună. Minunaților Ben Petrone, Nidhi Pugalia şi tuturor de la Viking US. Extrem de abilelor Olivia Mead, Anna Ridley, Georgia Taylor şi Ellie Hudson şi tuturor de la Viking UK. Susannei Halbleib şi tuturor de la Fischer Verlage. Lui Steve Fischer de la APA. Jessicăi Ryan, pentru c-a fost dicționarul meu pentru Carolina de Nord (orice greşeală îmi aparține). Lui Bairbre – Ní Chaoimh, pentru că a completat golurile din irlandeza mea ruginită (la fel, orice greşeală îmi aparține). Lui Fearghas Ó Cochláin, fiindcă s-a asigurat că ucid corect oamenii. Ciarei Considine, lui Clare Ferraro şi lui Sue Fletcher, care au pus lucrurile în mişcare. Kristinei Johansen, lui Alex French, Susan Collins, Noni Stapleton, lui Paul şi Annei Nugent, Neveen Mikhail, Elizabeth Gaunt, Oonagh Montague şi lui Karen Gillece, pentru combinația neprețuită de râsete, discuții, susținere, creativitate şi toate celelalte lucruri esențiale. Lui David Ryan, care s-a dovedit clinic că vindecă guta, corectează viteza internetului, reduce efectul mahmurelii şi elimină afidele. Mamei mele, Elena Lombardi. Tatălui meu, David French. Şi, ca de obicei, celui

mai grozav bărbat din câți cunosc, cel cu care aş alege să fiu blocată în carantină oricând – soțul meu, Anthony Breatnach.

ARMADA // science-fiction / fantasy / **thriller**

CEA MAI BUNĂ CARTE A ANULUI 2020 pentru
The New York Times* & *NPR* & *The New York Post

Detectivul Cal Hooper știa exact ce dorește să facă la pensie: să se retragă într-un sătuc din Irlanda, unde să se ocupe de renovarea căsuței dărăpănate pe care și-o cumpărase, să facă drumeții și să uite toate cazurile și necazurile dintr-o carieră petrecută în poliție.

Toate planurile i se duc însă de râpă, pentru că un puști din satul irlandez are mare nevoie de ajutorul lui Cal, fiindcă fratele i-a dispărut fără urmă și nimănui nu pare să-i pese vreun pic, nici măcar polițiștilor locali.

Detectivul pensionar se vede silit să sară în ajutor și să afle ce secrete tenebroase ascunde pașnica localitate, chiar dacă asta înseamnă că el însuși se va afla în pericol.

„Tana French e ca o poetă. Scrie atât de frumos!"
HARLAN COBEN

„O poveste nuanțată și captivantă!"
THE NEW YORKER

„În acest roman de sine stătător, Tana French pornește ușurel, obișnuindu-l pe cititor cu viața liniștită a lui Cal înainte ca intriga să explodeze."
TIME

ISBN 978-606-43-1665-3

ARMADA powered by NEMIRA

AMC

e-Book audio tribe